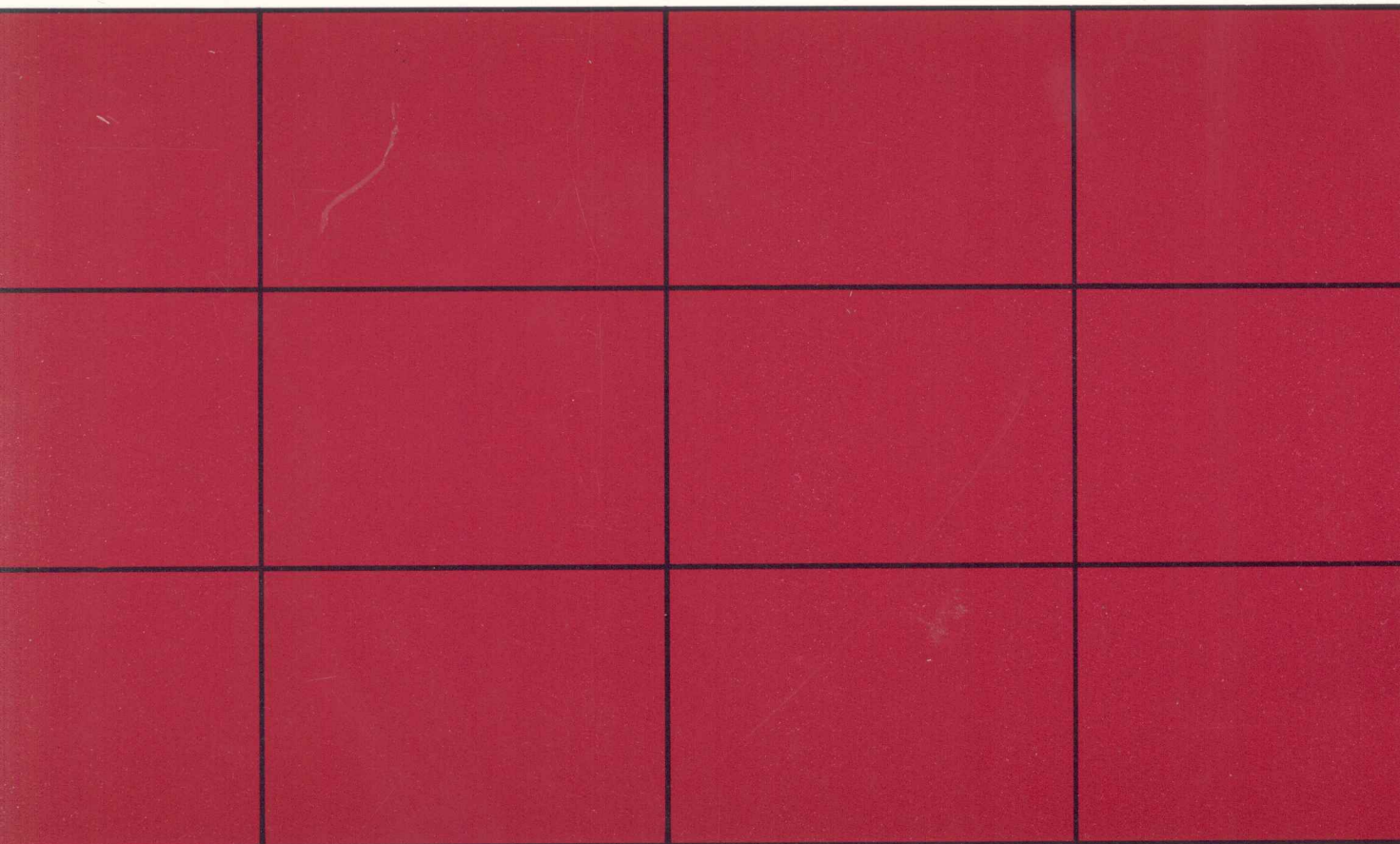

การพัฒนากลยุทธ์ทางการค้าของประเทศไทย (เล่ม 3)

งานศึกษาวิจัยเพื่อประกอบการจัดทำแผนพัฒนาอุตสาหกรรมและการค้าในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2535-2539)

ฝ่ายการวิจัยอุตสาหกรรม การค้า และความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศ
มูลนิธิสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย

การพัฒนากลยุทธ์ทางการค้าของประเทศไทย

(เล่มที่ 3)

เศรษฐกิจภาคบริการ

งานศึกษาวิจัยเพื่อประกอบการจัดทำแผนพัฒนาอุตสาหกรรม และการค้า
ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2535-2539)

คณะผู้วิจัย

ผู้อำนวยการโครงการ

: ดร.ณรงค์ชัย อัครเศรณี

ผู้วิจัย

: ดร.สุกฤษณ์ จิราธิวัฒน์

: ดร.ธนาศักดิ์ วหาวิศาล

ผู้ช่วยวิจัย

: นายธีรพล ผูกเกษร

: นางรศดา เวชภูพันธ์

: นายสุรพล เหลี่ยมสูงเนิน

: นางสาวณัฐริยา ก้อนเทียน

ผู้ประสานงานโครงการ

: นางสาวเนตรสุดา ศาลิคุปต์

คณะทำงาน

: นางสาววรยา ธรณินทรพานิช

: นางสาวนุชนาถ พุ่มพฤษ์

: นางสาวอุดมรักษ์ สุกฤษณ์แพทย์

: นางสาวมัจฉรินทร์ สมเจตน์ศฤงคาร

ส่วนที่ 1 : การค้าสินค้าระหว่างประเทศ

บทที่ 1	ภาพรวมโครงสร้างการค้าสินค้าระหว่างประเทศของไทย	1-1
1.1	โครงสร้างการค้าระหว่างประเทศ	1-1
1.2	โครงสร้างสินค้าส่งออก	1-3
1.3	โครงสร้างตลาดส่งออกที่สำคัญ	1-5
1.4	โครงสร้างสินค้าเข้าและตลาดนำเข้า	1-11
1.5	โครงสร้างตลาดส่งออกที่เป็นตลาดใหม่ที่สำคัญของไทย	1-14
1.6	โครงสร้างดุลการค้าของประเทศไทยกับประเทศต่างๆ	1-19
บทที่ 2	การค้าสินค้าระหว่างประเทศของไทยในบริบทการเปลี่ยนแปลงในภูมิภาคเอเชียและระบบการค้าระหว่างประเทศ	2-1
2.1	การค้าสินค้าระหว่างประเทศของไทยในบริบทการเปลี่ยนแปลงในภูมิภาคเอเชีย	2-1
2.2	พัฒนาการระบบการค้าระหว่างประเทศ	2-3
2.3	พัฒนาการของภาคการค้า	2-6
2.4	พัฒนาการของการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจ	2-9
บทที่ 3	ปัจจัยที่มีผลต่อการค้าระหว่างประเทศของไทย	3-1
3.1	ความสามารถในการซื้อสินค้าของตลาดโลก	3-1
3.2	ความสามารถในการแข่งขันทางการส่งออกของไทย	3-4
3.3	การเปลี่ยนแปลงการใช้ทรัพยากรปัจจัยการผลิตที่เป็นแรงงานและทุนและความได้เปรียบเปรียบเทียบทางการค้าของไทย	3-5
3.4	บทบาทของรัฐบาลในการสนับสนุนการส่งออกของไทย	3-7
3.5	โครงสร้างการผลิตและการค้าระหว่างประเทศ	3-12
3.6	โครงสร้างภาษีและการค้าระหว่างประเทศ	3-13
3.7	ระบบการค้าระหว่างประเทศและผลกระทบต่อการค้าระหว่างประเทศของไทย	3-15

สารบัญ

		หน้า
บทที่ 4	เป้าหมายและแนวนโยบายที่เกี่ยวกับการค้าสินค้าระหว่างประเทศ	4-1
	4.1 เป้าหมายสินค้าส่งออก	4-1
	4.2 แนวโน้มของสินค้าส่งออก	4-3
	4.3 การพัฒนาและการส่งเสริมการส่งออก	4-7
	4.4 การพัฒนาขีดความสามารถในการขยายและรักษาผลประโยชน์ทางการค้า	4-12
	4.5 การพัฒนาระบบข้อมูลข่าวสารด้านการค้าระหว่างประเทศ	4-24
	4.6 การสนับสนุนภาคเอกชนเพื่อการพัฒนาการค้า	4-28
บทที่ 5	สรุปและข้อเสนอแนะ	5-1
	5.1 สรุป	5-1
	5.2 ข้อเสนอแนะ	5-11
<u>ส่วนที่ 2 : การค้าภายในประเทศ</u>		
บทที่ 6	โครงสร้างการค้าภายในประเทศ	6-1
	6.1 สภาพการค้าทั่วไป	6-2
	6.2 ลักษณะของตลาด	6-12
	6.3 ลักษณะการกำหนดราคา	6-22
บทที่ 7	ปัจจัยอธิบายโครงสร้างการค้าภายใน	7-1
	7.1 ปัจจัยที่กำหนดการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางการค้า	7-1
	7.2 ปัจจัยอธิบายลักษณะตลาดและการกำหนดราคา	7-3
บทที่ 8	แนวโน้มของการค้าและแนวทางของรัฐในการแก้ไขปัญหา	8-1
	8.1 แนวโน้มโครงสร้างการค้า	8-1
	8.2 ประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้นในอดีต	8-5
	8.3 แนวทางการสร้างความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชน	8-29

สารบัญ

		หน้า
บทที่ 9	ข้อเสนอแนะทางด้านการค้าภายใน	9-1
	9.1 ข้อเสนอแนะในเชิงนโยบายสำหรับการค้าสินค้าเกษตร	9-1
	9.2 ข้อเสนอแนะในเชิงนโยบายของการค้าสินค้าอุตสาหกรรม	9-5

ส่วนที่ 3 : เศรษฐกิจภาคบริการ

บทที่ 10	ภาพรวมเศรษฐกิจภาคบริการและการพัฒนาเศรษฐกิจไทย	10-1
10.1	บทบาทของเศรษฐกิจภาคบริการต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ	10-1
10.2	ภาพรวมเศรษฐกิจภาคบริการของไทย	10-4
10.3	ประเด็นพิจารณาเศรษฐกิจภาคบริการในบริบทการพัฒนาทางเศรษฐกิจ	10-10
บทที่ 11	ภาพรวมและแนวโน้มเศรษฐกิจภาคบริการรายสาขา	11-1
11.1	ภาพรวมเศรษฐกิจภาคบริการรายสาขา	11-1
11.1.1	บริการด้านการสื่อสารโทรคมนาคม	11-1
11.1.2	บริการการประกันภัย	11-7
11.1.3	บริการการขนส่ง	11-13
11.1.4	บริการทางการเงิน	11-17
11.1.5	บริการทดสอบมาตรฐานสินค้า	11-20
11.1.6	บริการด้านการให้คำปรึกษา	11-24
11.1.7	บริการการท่องเที่ยว	11-27
11.1.8	บริการสาธารณสุขและสุขภาพ	11-29
11.1.9	บริการบันเทิงและสันทนาการ	11-31
11.1.10	บริการก่อสร้าง	11-33
11.1.11	บริการซ่อมเรือ	11-36
11.1.12	บริการซ่อมเครื่องบิน	11-38
11.2	แนวโน้มการขยายตัวของเศรษฐกิจภาคบริการรายสาขา	11-39

สารบัญ

	หน้า
บทที่ 12 สรุปและข้อเสนอแนะ	12-1
12.1 เศรษฐกิจภาคบริการโดยรวม	12-1
12.2 ภาพรวมและแนวโน้มเศรษฐกิจภาคบริการรายสาขา	12-2
12.3 ข้อเสนอแนะ	12-8

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1.1	มูลค่าการส่งออกของประเทศไทย พ.ศ. 2504-2532	1-23
1.2	มูลค่าการนำเข้าของประเทศไทย พ.ศ. 2504-2532	1-25
1.3	ดุลการค้าของประเทศไทย พ.ศ. 2504-2532	1-27
1.4	การค้าระหว่างประเทศของประเทศต่างๆ	1-29
1.5	สัดส่วนและอัตราการขยายตัวของโครงสร้างสินค้าออกที่สำคัญ ของประเทศไทย พ.ศ. 2528-2532	1-30
1.6	สัดส่วนของตลาดส่งออกที่สำคัญของไทย พ.ศ. 2520-2532	1-40
1.7	ส่วนแบ่งตลาดของประเทศผู้ส่งสินค้าไปยังสหรัฐอเมริกา พ.ศ. 2530	1-41
1.8	ส่วนแบ่งตลาดของประเทศผู้ส่งสินค้าไปยังเศรษฐกิจการค้าร่วมยุโรป พ.ศ. 2530	1-43
1.9	ส่วนแบ่งตลาดของประเทศผู้ส่งสินค้าไปยังญี่ปุ่น พ.ศ. 2530	1-46
1.10	สัดส่วนของมูลค่าการนำเข้าของไทย แยกตามลักษณะเศรษฐกิจ พ.ศ. 2513-2532	1-48
1.11	สัดส่วนของโครงสร้างสินค้าเข้าของไทย จำแนกตามลักษณะเศรษฐกิจ พ.ศ. 2528-2532	1-49
1.12	สัดส่วนของตลาดนำเข้าที่สำคัญของไทย พ.ศ. 2520-2532	1-52
1.13	ดุลการค้าของไทยกับประเทศต่างๆ พ.ศ. 2520-2532	1-53
2.1	สัดส่วนมูลค่าสินค้าที่จัดอยู่ในประเภทการกีดกันทางการค้าที่ไม่ใช่ภาษีศุลกากร (NTBs) ต่อการนำเข้ารวมในประเทศพัฒนาแล้ว ปี 2509-2529	2-15
2.2	สัดส่วนผลกระทบของการกีดกันทางการค้าที่ไม่ใช่ภาษีศุลกากร (NTBs) ต่อการนำเข้ารวมในประเทศพัฒนาแล้ว ปี 2509-2529	2-16
2.3	อัตราภาษีขาเข้าโดยเฉลี่ยของประเทศพัฒนาแล้วที่เรียกเก็บ จากสินค้าอุตสาหกรรมและกึ่งอุตสาหกรรมจากประเทศกำลังพัฒนา ก่อนและหลังความตกลงทางการค้าและภาษีของแกตต์รอบโตเกียว	2-17
2.4	อัตราภาษีขาเข้าโดยเฉลี่ยของประเทศพัฒนาแล้วและประเทศกำลังพัฒนา จำแนกตามประเภทสินค้าและแหล่งที่มา	2-18
3.1	อัตราการขยายตัวของผลผลิตและการส่งออกโลก	3-19
3.2	การส่งออกของไทยเปรียบเทียบกับกลุ่มเศรษฐกิจอุตสาหกรรมใหม่ทั้ง 4	3-20

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
3.3	Constant Market Share Analysis of Export Performance (2525-2528)	3-21
3.4	Constant Market Share Analysis of Export Performance (2528-2530)	3-22
3.5	รายการสินค้าที่ส่งต่อการขยายตัวของการส่งออกของประเทศไทย 15 อันดับแรก ช่วงปี 2525-2528	3-23
3.6	รายการสินค้าที่ส่งต่อการขยายตัวของการส่งออกของประเทศไทย 15 อันดับแรก ช่วงปี 2528-2530	3-24
3.7	การซื้อลดตั๋วสัญญาใช้เงินสำหรับการส่งออก โดยธนาคารแห่งประเทศไทย จำแนกตามภาคการผลิต	3-25
3.8	มูลค่าการใช้ D L/C และอัตราการใช้ตั๋ว D L/C เฉพาะภาคการผลิตที่พบ	3-27
3.9	สัดส่วนของอุปสงค์และอุปทานของอุตสาหกรรมแต่ละประเภท พ.ศ. 2528	3-28
3.10	การพึ่งพาวัตถุดิบจากต่างประเทศของอุตสาหกรรมประเภทต่างๆ ของไทย พ.ศ. 2528	3-31
3.11	Specialization Index ของอุตสาหกรรมแต่ละประเภท พ.ศ. 2528	3-34
3.12	อัตรานำเข้าเฉลี่ยของไทย	3-37
3.13	รายได้จากภาษีสินค้าเข้าและอัตรานำเข้าเฉลี่ยของไทย พ.ศ. 2504-2532	3-38
3.14	การส่งออกของไทยภายใต้การจัดการทางการค้าของประเทศคู่ค้าที่สำคัญ	3-39
3.15	อัตรานำเข้าที่ได้รับการอุดหนุนการส่งออกที่ประเทศคู่ค้าเรียกเก็บ จากประเทศไทย	3-42
3.16	อัตรานำเข้าต่อต้านการทุ่มตลาดที่ประเทศคู่ค้าเรียกเก็บจากประเทศไทย (Anti Dumping Duty-AD)	3-43
3.17	มูลค่าสินค้าส่งออกที่ไทยใช้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากร (Generalized System of Preference) ต่อมูลค่าส่งออกทั้งหมด ของไทย พ.ศ. 2523-2532	3-44

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
3.18	มูลค่าภาษีศุลกากรที่ประหยัดได้จากการส่งออกสินค้าของไทย ไปสหรัฐอเมริกาภายใต้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรที่มีมูลค่าส่งออก มากกว่า 100,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ	3-45
3.19	ผลของการเปลี่ยนแปลงมูลค่าส่งออกของไทยที่ไปประชาคมยุโรป เมื่อมีการรวมตัวกันเป็นตลาดเดียวของประชาคมยุโรปปี 2535	3-46
4.1	โครงสร้างสินค้าส่งออกที่สำคัญของประเทศไทย	4-30
4.2	โครงสร้างสินค้าส่งออกที่สำคัญของไทย	4-35
6.1	อุปสงค์ของสินค้าประเภทต่างๆ	6-26
6.2	อุปสงค์ของสินค้าภายในประเทศไทย พ.ศ. 2518, 2523, 2528 และ 2533	6-27
6.3	สัดส่วนของอุปสงค์ของสินค้าภาคการเกษตร พ.ศ. 2518, 2523, 2528 และ 2533	6-28
6.4	อุปสงค์ของสินค้าภาคการเกษตร พ.ศ. 2518, 2523, 2528 และ 2533	6-29
6.5	สัดส่วนของอุปสงค์ของสินค้าภาคเกษตรภายในประเทศ พ.ศ. 2518, 2523, 2528 และ 2533	6-31
6.6	อัตราการขยายตัวของอุปสงค์ของสินค้าภาคเกษตร	6-33
6.7	อุปสงค์ของสินค้าภาคอุตสาหกรรม พ.ศ. 2518, 2523, 2528, และ 2533	6-35
6.8	สัดส่วนของอุปสงค์ของสินค้าอุตสาหกรรมภายในประเทศ พ.ศ. 2518, 2523, 2528 และ 2533	6-39
6.9	อัตราการขยายตัวของอุปสงค์ของสินค้าภาคอุตสาหกรรม	6-43
6.10	การกระจายของอุปสงค์ของสินค้าเกษตร พ.ศ. 2518, 2523, 2528, และ 2533	6-47
6.11	การกระจายของอุปสงค์ของสินค้าอุตสาหกรรม พ.ศ. 2518, 2523, 2528 และ 2533	6-48
6.12	สัดส่วนวิธีการจำหน่ายผลผลิตของเกษตรกร	6-50
6.13	อุตสาหกรรมปูนซีเมนต์	6-51
6.14	อุตสาหกรรมเหล็กเส้น	6-52

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
6.15	ปริมาณการจำหน่ายก๊าซปิโตรเลียมเหลว (LPG)	6-53
6.16	อุตสาหกรรมอาหารสัตว์	6-54
6.17	ดัชนีความเคลื่อนไหวของราคาข้าวเปลือกและข้าวโพด (ราคาขายส่งในตลาดกรุงเทพมหานคร)	6-55
7.1	ค่าพารามิเตอร์ในฟังก์ชันการบริโภค	7-22
7.2	เปรียบเทียบภาคครัวเรือนที่โรงงานสกัดรับซื้อ กับราคาขายส่งภาคครัวเรือน (บาท/กก.)	7-23
7.3	เปรียบเทียบราคาขายส่งที่ตลาดกรุงเทพฯ ของน้ำมันปาล์มกับน้ำมันพืชอื่นๆ ที่สำคัญและราคาน้ำมันปาล์มดิบในตลาดต่างประเทศ ปี 2527-2532	7-24
7.4	ผลกระทบจากการแทรกแซงของรัฐต่อรายได้ในปี 2523/2524 (การเปลี่ยนแปลงคิดเป็นร้อยละ)	7-25
7.5	แสดงส่วนแบ่งของตลาดสุบู่	7-26
7.6	ส่วนแบ่งตลาดของโทรทัศน์สี พ.ศ. 2531	7-27
7.7	เปรียบเทียบราคาขายปลีกรถยนต์นั่งที่ประกอบในประเทศไทย กับประเทศต่างๆ ในช่วงปลายปี 2531	7-28
7.8	กำลังการผลิตหมูมีชีวิตส่วนที่ได้รับการอนุมัติจากกระทรวง อุตสาหกรรมในช่วงปี 2532	7-29
7.9	เปรียบเทียบราคาหมูมีชีวิตระหว่างไทยกับประเทศในแถบเอเชีย	7-30
7.10	ส่วนแบ่งตลาดก๊าซปิโตรเลียมเหลว	7-31
7.11	ปริมาณขาย ส่วนแบ่งตลาด รวมทั้งก๊าซปิโตรเลียม (LPG)	7-32
8.1	ภาพรวมแนวโน้มของอุปสงค์ของสินค้าประเภทต่างๆ ในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 7	8-31
8.2	แนวโน้มของอุปสงค์ของสินค้าประเภทต่างๆ ในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 7	8-32
8.3	สัดส่วนของแนวโน้มของอุปสงค์ของสินค้าประเภทต่างๆ ในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 7	8-35
8.4	การกระจายของแนวโน้มของอุปสงค์ของสินค้าประเภทต่างๆ ในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 7	8-38

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
8.5	อัตราการขายตัวของแนวโน้มของอุปสงค์ของสินค้าประเภทต่างๆ ในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 7	8-41
8.6	สรุปประเด็นการค้าสินค้าเกษตร	8-45
8.7	จำนวนผู้ประกอบการกิจการคลังสินค้าจำแนกตามที่ตั้งและความจุ จำแนกตามประเภทสินค้าที่เก็บ	8-46
8.8	เปรียบเทียบต้นทุนของอาหารสัตว์ที่แตกต่างกันระหว่างของไทย และคู่แข่งชั้น สหรัฐอเมริกา ปี 2531	8-47
8.9	รายละเอียดข้อมูลในการคำนวณ SURCHARGE	8-50
8.10	จำนวนมติ ก.ร.อ. จำแนกตามเป้าหมายทางเศรษฐกิจ พ.ศ. 2524-2530	8-52
8.11	จำนวนมติ ก.ร.อ. จำแนกตามภาคเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้อง พ.ศ. 2524-2530	8-53
10.1	สัดส่วนของผลิตภัณฑ์ภายในประเทศ จำแนกตามสาขาการผลิต ณ ราคาปีฐาน 2515 ตั้งแต่ พ.ศ. 2513-2532	10-15
10.2	การค้าบริการระหว่างประเทศ	10-16
10.3	โครงสร้างผู้มีงานทำ แยกตามภาคเศรษฐกิจ	10-18
10.4	อัตราการขายตัวของผลิตภัณฑ์ภายในประเทศ จำแนกตามสาขาการผลิต ณ ราคาปีฐาน 2515 ตั้งแต่ พ.ศ. 2513-2532	10-19
10.5	สัดส่วนของบริการรายรับของประเทศไทย พ.ศ. 2523-2532	10-22
10.6	สัดส่วนของบริการรายจ่ายของประเทศไทย พ.ศ. 2523-2532	10-23
10.7	สัดส่วนของดุลการค้าบริการของประเทศไทย พ.ศ. 2523-2532	10-24
10.8	ดุลบริการของประเทศไทยกับประเทศต่างๆ พ.ศ. 2523-2532	10-25
10.9	ดุลบริการของประเทศไทยกับประเทศต่างๆ พ.ศ. 2523-2532	10-26
10.10	ดุลบริการของประเทศไทยกับประเทศต่างๆ พ.ศ. 2523-2532	10-27
11.1	ปริมาณและมูลค่าการบริการด้านการสื่อสาร ไตรศมกราคม ปี พ.ศ. 2528-2532	11-42
11.2	อัตราการขายตัวของปริมาณและมูลค่าการบริการด้านการสื่อสาร ไตรศมกราคมปี พ.ศ. 2528-2532	11-43

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
11.3	อัตราการขายตัวของเบียร์ประกันภัย ปี พ.ศ. 2525-2532	11-44
11.4	เบียร์ประกันภัยแยกตามประเภทของการประกันวินาศภัย	11-45
11.5	มูลค่ารายรับและรายจ่ายของการประกันภัยสินค้าของประเทศไทย ปี พ.ศ. 2523-2532	11-46
11.6	เบียร์ประกันภัยรับสุทธิและเงินกองทุนของบริษัทประกันวินาศภัย	11-47
11.7	รางวัลสินค้าขนส่งทางเรือปี 2522-2531	11-50
11.8	ปริมาณการขนส่งสินค้า ณ ท่าอากาศยานกรุงเทพฯ	11-51
11.9	จำนวนผู้โดยสารทั้งหมด ณ ท่าอากาศยานกรุงเทพฯ	11-52
11.10	สัดส่วน สินทรัพย์ สินเชื่อ ยอดเงินฝากถึงวันที่ 31 ก.ค. 2532 ของธนาคารพาณิชย์ต่างประเทศและธนาคารพาณิชย์ไทย	11-53
11.11	ผลิตภัณฑ์ที่มีพระราชกฤษฎีกากำหนดให้ต้องเป็นไปตามมาตรฐาน	11-54
11.12	รายชื่อศูนย์ปฏิบัติการทดสอบที่ได้รับอนุมัติให้จัดตั้ง และอยู่ระหว่างดำเนินการขออนุญาตจัดตั้ง	11-56
11.13	จำนวนนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทางมายังประเทศไทย และรายได้จากการท่องเที่ยว	11-57
11.14	สถิตินักท่องเที่ยว จำแนกตามกลุ่มประเทศ ปี 2528-2532	11-58
11.15	โครงสร้างการค้าอุปกรณ์ก่อสร้างของประเทศไทย	11-59

ภาพรวมเศรษฐกิจภาคบริการ
และการพัฒนาเศรษฐกิจไทย

10.1 บทบาทของเศรษฐกิจภาคบริการต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ

จากการพัฒนาเศรษฐกิจที่ผ่านมาใน ประเทศไทยกำลังพัฒนาส่วนใหญ่มีลักษณะหรือมองข้ามความสำคัญของเศรษฐกิจภาคบริการไปเมื่อประเทศวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจ ทั้งนี้ก็พิจารณาว่าบริการไม่ใช่เป็นส่วนที่เกี่ยวข้องกับผลิตภาพหรือการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ โดยตรงเช่นภาคอุตสาหกรรม การแข่งขันพัฒนาทางด้านสินค้าเป็นเรื่องที่เห็นได้ชัด แต่การแข่งขันพัฒนาทางด้านบริการเป็นเรื่องที่วัดได้ลำบาก นอกจากนี้ยังไม่สามารถพิจารณาได้อย่างถ่องแท้ว่าการค้าบริการซึ่งเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของการค้าระหว่างประเทศนั้นจะสามารถแสดงบทบาทในการทำให้สถานะทางการค้าของประเทศดีขึ้นได้ในลักษณะใด ทั้งนี้ในขณะที่สัดส่วนของภาคบริการต่อผลิตภัณฑ์ประชาชาติสามารถคิดเป็นครึ่งหนึ่งของผลิตภัณฑ์รวม และสัดส่วนการค้าบริการเมื่อเทียบกับการค้าโลกคิดเป็นประมาณร้อยละ 20 ของการค้าโลกรวม ¹

อย่างไรก็ตาม ความเข้าใจในเรื่องเศรษฐกิจภาคบริการไม่ใช่เป็นเรื่องที่ง่ายเลย เริ่มจากการให้คำจำกัดความที่นักคิดทั้งหลายต่างพยายามหาความหมายให้เป็นที่ยอมรับกันได้ ไม่ว่าจะเป็นผลงานของนักเศรษฐศาสตร์ เช่น Hill (1977:317) ² Bhagwati (1987) ³

¹ ทั้งนี้การค้าบริการระหว่างประเทศจะคิดเป็นประมาณร้อยละ 10 ของเศรษฐกิจภาคบริการของประเทศ จาก Phedon Nicolaides, "Services in Growing Economies and Global Markets", OECD Informal Workshop with DAES on "Trade, Investment and Technology : New Patterns and Interactions and Associated Policy Issues in a Global Economy" Paris, 9-10 April 1990, (mimeograph), P.7

² T.P.Hill, "On Goods and Services", Review of Income and Wealth, Vol.23, No.4 (December 1987), pp.315-338

³ J.N. Bhagwati, "Trade in Services and the Multilateral Trade Negotiations," The World Bank Economic Review, Vol.1 No.4 (September 1987)

Hirsch (1989)¹ และ Nicolaides (1989)²

การศึกษาในที่นี้จะ ไม่เน้นการหาคำจำกัดความและการโต้แย้งถกเถียงในเรื่องบริการที่กำลังเป็นไปอยู่ในขณะนี้ แต่ต้องการจะเน้นบทบาทของเศรษฐกิจภาคบริการในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศกำลังพัฒนา เพราะแต่เดิมนานี้ก็มักคิดต่างๆ มักมองว่าเศรษฐกิจภาคบริการจะเป็นเรื่องกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่ไม่เกี่ยวข้องกับผลิตภาพของประเทศหนึ่งนัก (Feketekuty (1988)³ แต่เมื่อไม่นานมานี้เองความเชื่อดังกล่าวได้ถูกลบล้างไปแล้ว ทั้งนี้เพราะบริการนั้นถือได้ว่าเป็นส่วนสำคัญของกระบวนการทางอุตสาหกรรม กิจกรรมต่างๆ เช่น การวิจัยและการพัฒนา การแพร่ขยายการค้าบนทางเทคโนโลยี และการตลาดสินค้าที่มีความซับซ้อนขึ้น ต่างจำเป็นต้องใช้บริการทั้งสิ้น การดำเนินการในระบบเศรษฐกิจใดๆ ก็ตาม ไม่ว่าจะเป็นการผลิต การขาย หรือการจำหน่ายสินค้า ต่างต้องมีบริการเข้ามาประกอบด้วยในหลายลักษณะเช่น

- บริการมีหน้าที่เชื่อมโยงในระดับต่างๆ ทางการผลิตสินค้า
- บริการเป็นส่วนที่ช่วยให้สินค้าสามารถไปถึงมือผู้บริโภคได้ โดยทำให้อุปสงค์และอุปทานของกิจกรรมทางเศรษฐกิจมาพบกันได้
- บริการมีลักษณะเป็นเครือข่ายและมีความซับซ้อนอยู่ในตัวระหว่างบุคคล หน่วยผลิตทั้งภายในและต่างประเทศ
- บริการจะช่วยแพร่กระจายสินค้าที่จับต้องไม่ได้ โดยเฉพาะข่าวสารข้อมูลเป็น

สำคัญ

นอกจากนี้ ในกระบวนการพัฒนาเศรษฐกิจแล้ว จากระดับก่อนพัฒนาอุตสาหกรรม ซึ่งเน้นภาคเกษตรมาระดับพัฒนาอุตสาหกรรมซึ่งเน้นภาคอุตสาหกรรมเป็นหลัก จนกระทั่งถึงระดับหลังพัฒนาอุตสาหกรรม ซึ่งเน้นภาคบริการในลักษณะเช่นนี้แล้ว ความสำคัญของภาคบริการจะต้องมีเพิ่มขึ้นอย่างแน่นอน โดยอย่างน้อยจะควบคู่ไปกับการพัฒนาอุตสาหกรรมและจากการศึกษาในระยะหลังนี้ก็พบว่า บริการหลายอย่างที่มีความสำคัญและเป็นปัจจัยสำคัญในกระบวนการผลิตด้วย นอกจากนี้ความเชื่อที่เคยมีมาว่า บริการมีผลิตภาพต่ำก็เริ่มถูกลบล้างไปด้วยเพราะมีบริการหลายอย่างที่เชื่อมโยงกับสาขาบริการ และสาขาการผลิตอื่นๆ ในระบบเศรษฐกิจที่ส่งผลดีต่อเศรษฐกิจ

¹ S.Hirsch, "Services and Service Intensity in International Trade", Weltwirtschaftliches Archiv, Vol.125, No.1 PP,45-60

² Nicolaides, P.Liberalizing Service Trade, Routledge for the Royal Institute of International Affairs, London, 1989.

³ ได้ศึกษาทัศนคติในแง่ลบต่อบริการในประวัติศาสตร์เศรษฐกิจ ในหนังสือ International Trade in Services, Ballinger, Cambridge, Mass.

โดยรวม จนกระทั่งการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศจำเป็นต้องมีบริการที่ดีที่จะช่วยให้สินค้าได้หมุนเวียนดีและเป็นผลดีต่อกระบวนการพัฒนาอุตสาหกรรม เป็นต้นว่าเป็นที่ยอมรับว่าการพัฒนาและการขยายตัวทางเศรษฐกิจจะเป็นไปด้วยดีก็ต่อเมื่อมีการพัฒนาบริการสาธารณะและสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานที่ดี การให้บริการทางการเงินก็นับว่าเป็นปัจจัยสำคัญต่อการพัฒนา การพัฒนาสังคมก็ต้องอาศัยบริการทางการศึกษาและสาธารณสุขที่ได้คุณภาพ¹

การยอมรับความสำคัญของเศรษฐกิจภาคบริการในเป้าหมายการพัฒนาเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมได้เพิ่มขึ้น ไปอีกจากความก้าวหน้าที่เกิดขึ้นทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่นำมาปรับใช้ในการกระบวนการของสินค้าและบริการที่ผลิตและขาย อุตสาหกรรมต่างๆ ปัจจุบันจะเกี่ยวข้องกับบริการออกแบบ บริการการขนส่ง บริการทางวิศวกรรม และบริการทางคอมพิวเตอร์ บริการใหม่ๆ เหล่านี้ที่พัฒนาขึ้นมาแล้วแต่เป็นปัจจัยสำคัญที่อำนวยความสะดวกในการหมุนเวียนของสินค้าในระบบเศรษฐกิจ บริการที่นำเสนอใหม่ๆ นี้จะเป็นลักษณะบริการที่อาศัยความเชี่ยวชาญเฉพาะอย่าง (specialized services) มากขึ้น โดยมีผู้ให้และผู้ใช้บริการเพิ่มขึ้น ซึ่งนำมาสู่การขยายตัวทางเศรษฐกิจเป็นอย่างมาก การพัฒนาที่เกิดขึ้นเช่นนี้ทำให้มีการปรับปรุงผลผลิตภาพบริการจนมีประสิทธิภาพและความชำนาญถึงระดับ จนบริการมีลักษณะเป็นภายนอก (externalization) มากขึ้นเป็นลำดับ² การที่บริการมีลักษณะเป็นภายนอกมากขึ้น อาจเป็นเพราะรายได้สูงขึ้น (เช่น ผู้บริโภคทำงานนอกบ้านจึงต้องใช้บริการนอกบ้านมากขึ้น ท่องเที่ยวมากขึ้น) การปรับนโยบาย (เช่น หน่วยงานผลิตลดภาระการดูแลรักษาเครื่องจักรเอง โดยให้บริษัทภายนอกที่ทำหน้าที่บริการทางนี้มาจัดการ หรือการจ้างบริการรักษาความปลอดภัย เป็นต้น) ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี (เช่น การใช้บริการสาธารณสุข การใช้บริการคอมพิวเตอร์ เป็นต้น)

ดังนั้น ไม่ว่าเศรษฐกิจจะพัฒนาหรือไม่ก็ตามนั้น บทบาทของภาคบริการในกระบวนการพัฒนา จะมีความสำคัญอยู่ในตัวเองแล้ว เพราะขอบเขตของกิจกรรมบริการในเศรษฐกิจหนึ่งๆ จะกว้างขวางมากในกระบวนการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม อย่างไรก็ตาม ข้อแตกต่างที่อาจพบอยู่ในลักษณะเศรษฐกิจทั้งสองนั้น จะเป็นส่วนประกอบและความเชื่อมโยงกับส่วนอื่นๆ ของระบบเศรษฐกิจ ในประเทศกำลังพัฒนาเศรษฐกิจภาคบริการโดยทั่วไปจะมีลักษณะกระจาย ดำเนินการโดยบริษัทขนาดกลางและขนาดเล็ก โดยใช้เทคโนโลยีต่ำ นอกจากนี้ บริการหลายประเภทจะมี

¹ Twatchai Yongkittikul and al., "The Role of Services in The Development of the Thai Economy", TDRI, February, 1989, (mimeograph).

² Phedon Nicolaides, อ้างแล้ว, หน้า 5

ลักษณะไม่ทางการ (informal) หรือเป็นส่วนของตลาดมืดน่าจะมีขนาดสูง¹ ในขณะที่บริการสำคัญ เช่น บริการการขนส่ง การโทรคมนาคม มักจะตกอยู่ในมือรัฐวิสาหกิจและบริษัทข้ามชาติ รัฐวิสาหกิจจะเข้ามาให้บริการการผลิตที่สำคัญ เช่น สาธารณูปโภคและโทรคมนาคม ซึ่งจำเป็นต้องมีขนาดการลงทุนสูง ซึ่งมักจะพบความเสี่ยงสูงและมีการแทรกแซงจากรัฐบาล เมื่อเป็นเช่นนี้ การจัดบริการสาธารณะ เช่น ไฟฟ้า ประปา โทรศัพท์ โดยรัฐวิสาหกิจในประเทศกำลังพัฒนาจึงมักมีลักษณะเฉพาะและแตกต่างไปจากประเทศพัฒนาแล้ว²

10.2 ภาพรวมเศรษฐกิจภาคบริการของไทย

การศึกษาในส่วนนี้จะแสดงให้เห็นถึงบทบาทของเศรษฐกิจภาคบริการในระบบเศรษฐกิจโดยรวม จากนั้นจะพิจารณาบริการในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของการแลกเปลี่ยนทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศด้วย ส่วนการเน้นเลือกศึกษาบริการเฉพาะด้านนั้นจะได้พิจารณาในหัวข้อต่อไป (หัวข้อที่ 10.3)

เศรษฐกิจภาคบริการในระบบเศรษฐกิจไทย

เมื่อพิจารณาการพัฒนาศรษฐกิจของไทย จะพบว่าเศรษฐกิจภาคบริการนับว่ามีความสำคัญมาโดยตลอด และนับวันจะถือได้ว่าความสำคัญดังกล่าว ได้เพิ่มสูงขึ้นจากการที่โครงสร้างและระบบเศรษฐกิจโดยรวมเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่มีความซับซ้อนมากขึ้น ความสำคัญของเศรษฐกิจภาคบริการสามารถพิจารณาได้จากสัดส่วนของภาคบริการต่อผลิตภัณฑ์ภายในประเทศ (GDP) (ตารางที่ 10.1) พบว่ามีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ คือจากสัดส่วนร้อยละ 53.7 ในช่วงปี 2513-2514 และได้เพิ่มขึ้นมาตลอดเป็นร้อยละ 57.5 ในช่วงปี 2530-2532 นอกจากนี้ยังมีการค้าบริการระหว่างประเทศของไทย (ตารางที่ 10.2) ซึ่งก็มีการเปลี่ยนแปลงรวดเร็วเช่นกัน จากร้อยละ 10.5 ของผลิตภัณฑ์ภายในประเทศในช่วงปี 2510-2514 ได้เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 15.0 ในช่วงปี 2530-2532 หากคำนึงถึงการจ้างงานแล้ว อาจกล่าวได้ว่าเศรษฐกิจภาคบริการมีการขยายการจ้างงาน (ตารางที่ 10.3) เพิ่มขึ้นเร็วเช่นกัน คิดเป็นร้อยละ 16.7 ของการ

¹ ขนาดของภาคใต้ดิน (underground sector) ในประเทศพัฒนาแล้วจะมีขนาดเท่ากับร้อยละ 7 ของรายได้ประชาชาติในกรณีของสหรัฐฯ จนถึงระดับร้อยละ 30 ในกรณีของอิตาลี โปรดดู G. M.Meier, Leading Issues in Economic Development, New York, Oxford University Press, 1984, หน้า 183-190 และ V.Tanzi "The Underground Economy in the U.S. : Annual Estimate 1930-1980" IMF Staff Papers, June, 1983. หน้า 283 - 305

² เหตุผลของการปกป้องและการจำกัดการเข้ามาดำเนินการในอุตสาหกรรมนี้จะได้แก่ความมั่นคง การปกป้องผู้บริโภค การนั่งตนเอง ฯลฯ

จ้างงานรวมในปี 2514 เปลี่ยนแปลงมาเป็นร้อยละ 30.4 ในปี 2532¹ ของการจ้างงานรวมในปัจจุบัน บทบาทที่สำคัญอีกส่วนหนึ่งของเศรษฐกิจภาคบริการก็คือ ลดภาวะการว่างงานในตัวเมืองและการว่างงานในฤดูกาลในชนบทของไทย

ในเมื่อภาคบริการโดยรวมมีความสำคัญและขยายตัวเร็วเช่นนี้ จึงนับเป็นความจำเป็นที่การวางแผนกลยุทธ์การพัฒนาเศรษฐกิจภาคบริการต้องพิจารณาถึงบทบาทและลักษณะที่แท้จริงของแต่ละสาขากิจกรรมที่มีต่อการพัฒนาเศรษฐกิจโดยรวมด้วย ปัจจุบันในขณะที่การแข่งขันภาคบริการเริ่มรุนแรงขึ้นและรุนแรงมากเป็นพิเศษเมื่อกลายเป็นการค้าระหว่างประเทศ แต่ปรากฏว่าข้อมูลสถิติที่เป็นตัวเลขทางการลงไป ในรายสาขานั้นยังไม่สามารถกำหนดชี้เฉพาะเจาะจงลงไปถึงสภาพการแข่งขันของภาคบริการในระดับลึกซึ่งได้นอกจากการให้ภาพในระดับกว้างเท่านั้น

การจัดทำข้อมูลเศรษฐกิจภาคบริการของไทยในปัจจุบันจัดทำโดยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติในรูปบัญชีรายได้ประชาชาติ ตามรูปแบบโครงสร้างผลิตภัณฑ์รวมประชาชาติ ซึ่งแยกเป็นหมวดสำคัญดังนี้

- สาขาก่อสร้าง
- สาขาไฟฟ้า-ประปา
- สาขาคมนาคมและขนส่ง
- สาขาการค้าส่งและการค้าปลีก
- สาขาการเงิน การธนาคาร การประกันภัย และธุรกิจอสังหาริมทรัพย์
- สาขาที่อยู่อาศัย
- สาขาการบริหารราชการแผ่นดิน
- สาขาบริการอื่นๆ ที่ไม่ได้รวมข้างต้น

โดยการจัดแบ่งหมวดหมู่สาขาในลักษณะนี้ ภาคบริการถ้าคิดตามราคาตลาดจะคิดได้เป็น 1,002,104 ล้านบาท ในปี 2532 (หรือเท่ากับ 330,491 ล้านบาท ณ ราคาคงที่ปี 2515) หรือคิดเป็นร้อยละ 57.5 ของผลิตภัณฑ์ภายในประเทศ ณ ราคาคงที่ ซึ่งถือได้ว่าการเพิ่มขึ้นของสัดส่วนสูง ในขณะที่ภาคเกษตรกรรมลดความสำคัญจากร้อยละ 27 ในช่วงปี 2513-2514 เหลือเพียงร้อยละ 17 ในช่วงปี 2530-2532 และภาคอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 19 ในช่วงปี 2513-2514 มาเป็นร้อยละ 26 ในช่วงปี 2530-2532 สำหรับการขยายตัวในแต่ละสาขาในช่วงปี 2529-2532 (ตารางที่ 10.4) สามารถพิจารณาได้ดังนี้

0 สาขาก่อสร้าง ร้อยละ 20.4

 : ภาคเอกชน ร้อยละ 33.1

 - ที่อยู่อาศัย ร้อยละ 31.9

¹ ร้อยละ 26.6 ในปี 2530

- อาคารพาณิชย์ ร้อยละ 26.9
- อาคารเพื่อการอุตสาหกรรม ร้อยละ 166.3
- o สาขาไฟฟ้า-ประปา ร้อยละ 15.0
- o สาขาคมนาคมและขนส่ง ร้อยละ 10.2
 - : ภาคเอกชน ร้อยละ 7.4
 - การขนส่ง ร้อยละ 7.4
 - : ภาครัฐบาล ร้อยละ 13.1
 - การขนส่ง ร้อยละ 14.3
 - การคมนาคม ร้อยละ 11.5
- o สาขาการค้าส่งและค้าปลีก ร้อยละ 14.3
 - : การนำเข้า ร้อยละ 21.8
 - : ภายในประเทศ ร้อยละ 11.3
- o สาขาการเงินการธนาคาร การประกันภัย และธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ ร้อยละ 25.0
 - : สาขาการเงินการธนาคาร ร้อยละ 24.5
 - สถาบันการเงินได้แก่ ธนาคารแห่งประเทศไทย ธนาคารพาณิชย์ และธนาคารเพื่ออาคารสงเคราะห์ ร้อยละ 27.9
 - สถาบันการเงินอื่นๆ ร้อยละ 22.1
 - : ธุรกิจประกันภัยและอสังหาริมทรัพย์ ร้อยละ 26.5
 - การประกันภัย ร้อยละ 18.7
 - ธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ ร้อยละ 47.5
- o สาขาที่อยู่อาศัย ร้อยละ 6.1
- o สาขาบริหารราชการแผ่นดิน ร้อยละ 2.6
- o สาขาบริการอื่นๆ
 - : การศึกษา ร้อยละ 3.3
 - : สาธารณสุข ร้อยละ 6.4
 - : การบันเทิงและพักผ่อนหย่อนใจ ร้อยละ 11.1
 - : โรงแรม ร้อยละ 13.9
 - : ภัตตาคาร ร้อยละ 13.1
 - : บริการทางธุรกิจ ร้อยละ 17.7
 - : บริการซ่อมแซม ร้อยละ 15.0

การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างรวมในลักษณะนี้จากที่เคยเน้นภาคเกษตรกรรมมาสู่การเพิ่มความสำคัญของภาคอุตสาหกรรมและภาคบริการ นับว่ามีผลต่อการผลิตและการกระจายทรัพยากรที่ใช้ในภาคเศรษฐกิจทั้งสามเป็นอย่างมาก เป็นต้นว่า การขยายตัวผลผลิตของภาคอุตสาหกรรมนั้น ส่วนใหญ่ได้รับการสนับสนุนที่ดีจากภาครัฐบาลโดยให้ความช่วยเหลือในรูปแบบต่างๆ ในขณะที่เมื่อเรากล่าวถึงแนวโน้มนโยบายหรือกลยุทธ์การพัฒนาภาคบริการของรัฐบาลแล้ว จะไม่เห็นภาพที่เด่นชัดว่ารัฐบาลได้กระทำการเพื่อกำหนดเป้าหมายการพัฒนาเศรษฐกิจภาคบริการในลักษณะใด ในประเด็นนี้ จึงนำมาสู่แนวคิดที่ว่าภาครัฐบาลควรให้ความสำคัญต่อบทบาทของเศรษฐกิจภาคบริการในฐานะที่เป็นส่วนสำคัญของกระบวนการพัฒนาเศรษฐกิจมากกว่าที่จะมองเศรษฐกิจภาคบริการว่าเป็นเพียงผลของการพัฒนาเศรษฐกิจ (J. Gershuny and I. Miles (1983))¹ เท่านั้น

ในเมื่อการจัดทำข้อมูลเศรษฐกิจภาคบริการยังเป็นไปลำบากอยู่ทำให้การศึกษาที่ผ่านมาไม่สามารถทำการศึกษาสะท้อนภาพรวมได้ดีนัก เพราะบันทึกเศรษฐกิจภาคบริการที่ไทยใช้อยู่ก็คือการรวมเอาข้อมูลอื่นๆ ที่ไม่ใช่ภาคเกษตรกรรมและภาคอุตสาหกรรมโดยตรง ซึ่งเป็นการบันทึกข้อมูลในระดับกว้างเท่านั้น แต่คงไม่สามารถใช้อธิบายเจาะลงลึกไปถึงสาขาใดสาขาหนึ่งโดยเฉพาะ ตัวอย่างที่พบในข้อมูลระดับรวมก็คือกิจกรรมต่างๆ ของภาคบริการมักจะได้รับการพิจารณาในลักษณะเช่นเดียวกันกับสินค้าทั้งในลักษณะการรายงานและการจัดเก็บ ดังนั้นข้อมูลเศรษฐกิจภาคบริการจึงมีทั้งรายการที่เป็นสินค้าและบริการรวมๆ กันไป เพราะฉะนั้นผู้ใช้ข้อมูลบริการมาตีความในเศรษฐกิจหนึ่งจึงต้องพึงกระทำด้วยความระมัดระวังเป็นอย่างยิ่ง นอกจากนี้การบันทึกสถิติข้อมูลภาคบริการมีปัญหาและความคลาดเคลื่อนได้ง่ายมาก เนื่องจากกิจกรรมหนึ่งๆ ผลิตและจำหน่ายไม่สามารถแยกให้เห็นถึงตัวสินค้าและบริการได้อย่างชัดเจน ดังเช่น สินค้าชนิดหนึ่งๆ อาจมีบริการซ่อมแซม บริการเก็บรักษาตามมาได้ นอกจากนี้ ยังมีบริการบางประเภทยากที่จะระบุหรือวัด นับเป็นปัญหาในการรวบรวมข้อมูลตามมา เช่น บริการมอเตอร์ไซด์รับจ้าง แท็กซี่ป้ายดำ ค่านายหน้าซื้อขายสิ่งหาริมทรัพย์และอสังหาริมทรัพย์ ค่าบริการข้อมูลข่าวสารรวมถึงคอมพิวเตอร์ ค่าซ่อมบำรุง การฝึกอบรม เป็นต้น

ปัญหาที่อาจเกิดขึ้นตามการบันทึกในลักษณะนี้ก็คือ (Twatchai and al. (1989) : 15) มูลค่าการบริการจะต่ำกว่าความเป็นจริงเพราะมีหลายกิจกรรมทางธุรกิจได้รวมบริการกับหน่วยผลิตแล้ว เช่น บริการทางธุรกิจ ทางด้านบัญชี การตลาดสินค้า การขาย กฎหมาย เป็นต้น หลายกิจกรรมในครัวเรือนไม่ได้มีการนำมาคิด เช่น การอำนวยความสะดวกในงานบ้าน เป็นต้น และก็มีหลายกิจกรรมเช่นกัน ซึ่งยังจัดว่าเป็นกิจกรรมบริการที่ไม่เป็นทางการ (Informal services) ซึ่งนำความลำบากมาสู่การพิจารณาการค่าบริการอย่างมาก

¹ The New Service Economy : The Transformation of Employment in Industrial Societies, London, Frances Printer.

การค้าบริการระหว่างประเทศ

การค้าบริการระหว่างประเทศที่นำมาศึกษา นี้ จะเป็นตัวเลขสถิติที่ทำการเก็บรวม โดยธนาคารแห่งประเทศไทย โดยบันทึกในดุลการชำระเงินของประเทศ เพื่อแยกความแตกต่างระหว่างธุรกรรมทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศ ระหว่างผู้มีถิ่นฐานในประเทศและผู้มีถิ่นฐานในต่างประเทศ วิธีการบันทึกแบบนี้จะไม่เป็นไปตามคู่มือของกองทุนการเงินระหว่างประเทศ (IMF) ซึ่งจะรวมธุรกรรมบริการที่ไม่ใช่ปัจจัยการผลิต (Nonfactor Service Transaction) แยกออกจากการเคลื่อนย้ายปัจจัยการผลิตซึ่งเป็นบริการด้วย ธุรกรรมบริการที่เป็นปัจจัยการผลิตที่สำคัญ ได้แก่ รายได้จากการลงทุน และรายได้จากการส่งเงินกลับของแรงงานที่ทำงานในต่างประเทศ ซึ่งเป็นส่วนประกอบสำคัญของการค้าบริการระหว่างประเทศด้วย

ส่วนประกอบสำคัญสำหรับบัญชีบริการในบัญชีดุลการชำระเงินของไทยประกอบด้วย

- ค่าระวางและค่าประกันภัยสินค้า
- ค่าขนส่งอื่นๆ
- ค่าเดินทาง
- รายได้จากการลงทุน
- บริการของภาครัฐบาลซึ่งไม่ได้รวมในส่วนอื่น
- บริการอื่นๆ (รวมรายได้จากการส่งเงินกลับของแรงงาน)

ดังนั้น ธุรกรรมบริการในบัญชีบริการข้างต้นนี้ จึงเป็นการค้าบริการระหว่างประเทศของไทย ซึ่งจะรวมทั้งบริการที่เป็นปัจจัยการผลิตและที่ไม่ใช่ปัจจัยการผลิตนั่นเอง ดังสามารถสรุปผลสำคัญที่ผ่านมาได้ดังนี้ (ตารางที่ 10.5 ถึง 10.7)

1. รายรับการค้าบริการระหว่างประเทศของไทยในปี 2532 คิดเป็นมูลค่ารวมทั้งสิ้น 1.82 แสนล้านบาท โดยมีการขยายตัวสูงถึงร้อยละ 21.50 เมื่อเทียบกับปี 2531 ซึ่งมีการขยายตัวกว่าร้อยละ 40 ในภาพรวมแล้ว รายรับบริการของไทยในช่วงปี 2530 ถึง 2532 มีการขยายตัวเกือบเท่าตัว

2. รายจ่ายการค้าบริการระหว่างประเทศของไทยในช่วงปี 2532 คิดเป็นมูลค่ารวมทั้งสิ้น 1.76 แสนล้านบาท โดยมีการขยายตัวสูงคิดเป็นร้อยละ 21.30 เมื่อเทียบกับปี 2531 ซึ่งมีการขยายตัวคิดเป็นร้อยละ 30.5

3. ผลสุทธิของดุลการค้าบริการระหว่างประเทศของไทยแต่เดิมมามีค่าเป็นลบ สถานการณ์ดังกล่าวได้เปลี่ยนแปลงไปตั้งแต่ปี 2531 โดยผลรวมสุทธิมีค่าเป็นบวก ทั้งนี้การที่ก่อให้เกิดเป็นรายได้สำคัญที่เอื้ออำนวยให้ผลสุทธิของดุลการค้าบริการระหว่างประเทศของไทยมีค่าเป็นบวก

4. เมื่อพิจารณารายละเอียดในรายรับของการค้าบริการระหว่างประเทศของไทย แล้วจะพบว่า การท่องเที่ยวจะเป็นส่วนสำคัญที่สุดคิดเป็นรายได้กว่าร้อยละ 50.0 นับตั้งแต่ปี 2531 เป็นต้นมา โดยรายรับรวมคิดเป็นเกือบ 1 แสนล้านบาท ในปี 2532 รองลงมาได้แก่ รายได้จากแรงงานซึ่งคิดเป็นเพียงร้อยละ 13.3 ในปี 2532 นับว่าลดลงเป็นอย่างมากเมื่อเทียบกับในอดีตที่เหลือได้แก่ การขนส่งอื่นๆ ร้อยละ 9.3 ซึ่งคาดว่ารายได้จากการบินไทยจะเป็นส่วนที่ทำได้เป็นพิเศษในหมวดนี้ ผลตอบแทนจากการลงทุน (ร้อยละ 9.1) ค่าระวางและค่าประกันภัยสินค้า (ร้อยละ 6.3) บริการของภาครัฐบาล (ร้อยละ 2.0)

5. ทางด้านรายจ่ายของการค้าบริการระหว่างประเทศของไทยนั้น พบว่าค่าระวางและค่าประกันภัยสินค้า¹ จะเป็นรายจ่ายสูงสุด คิดเป็นร้อยละ 42.0 ในปี 2532 ทั้งนี้เพราะบริการขนส่งสินค้าระหว่างประเทศที่สินค้าออกของไทยมีความจำเป็นต้องใช้ รองลงมาได้แก่ ผลตอบแทนจากการลงทุนซึ่งประกอบด้วย ดอกเบี้ย กำไร เงินปันผล และอื่นๆ คิดเป็นร้อยละ 32.8 การท่องเที่ยวคิดเป็นร้อยละ 11.0 บริการอื่นๆ ร้อยละ 9.21 บริการของภาครัฐบาลร้อยละ 1.7

6. รายละเอียดผลสุทธิของดุลบริการระหว่างประเทศของไทยนั้น จะพบว่าหมวดการท่องเที่ยวมีผลรวมสุทธิเป็นบวกสูงสุดเสมอมา คิดเป็นมูลค่า 7.7 หมื่นล้านบาท ในปี 2532 รองลงมาได้แก่ หมวดบริการอื่นๆ ทั้งนี้เนื่องจากรายได้จากแรงงานที่ส่งกลับเข้าประเทศเป็นหลัก และหมวดการขนส่งอื่นๆ จากรายได้บริษัทการบินไทย จำกัด ส่วนหมวดค่าระวางและค่าประกันภัยสินค้านั้นจัดว่าเป็นหมวดที่มีผลรวมสุทธิเป็นลบสูงสุดเสมอมา คิดเป็นมูลค่า 6.3 หมื่นล้านบาท รองลงมาได้แก่ หมวดผลตอบแทนจากการลงทุน และบริการภาครัฐบาล

สำหรับดุลบริการของไทยกับประเทศคู่ค้าที่สำคัญ 3 รายได้แก่ สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น และประชาคมยุโรป นั้นพบว่า (ตารางที่ 10.8 ถึง 10.10)

1. ไทยมีแนวโน้มการขาดดุลบริการกับญี่ปุ่นเพิ่มสูงขึ้นเป็นลำดับ โดยมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นต่อเนื่อง ตัวเลขการขาดดุลบริการสุทธิของไทยกับญี่ปุ่นในปี 2532 คิดเป็นมูลค่าทั้งสิ้น 13,799 ล้านบาท ในขณะที่แนวโน้มการขาดดุลบริการสุทธิกับสหรัฐฯ ลดลงมาโดยตลอด จนในปี 2532 คิดเป็นมูลค่าทั้งสิ้น 5,981 ล้านบาท ในขณะที่ฐานะการเกินดุลบริการสุทธิของไทยกับประชาคมยุโรปก็เพิ่มขึ้นเป็นลำดับจนในปี 2532 คิดเป็นมูลค่าทั้งสิ้น 10,991 ล้านบาท

¹ รายจ่ายค่าระวางขนส่งและประกันภัยสินค้าได้นำมารวมในรายจ่ายด้านบริการด้วย โดยมีการคำนวณจากสูตร รายจ่ายค่าระวางขนส่งสินค้าทั้งหมด = 0.09 * [มูลค่านำเข้า (c.i.f.) - มูลค่านำเข้าเครื่องบิน - มูลค่านำเข้ายุทธปัจจัยในราชการ] + รายจ่ายค่าระวางขนส่งสินค้าในตารางดุลบริการ และ สูตรรายจ่ายค่าประกันภัยสินค้าทั้งหมด = 0.01 * [มูลค่านำเข้า (c.i.f.)] + รายจ่ายค่าประกันภัยสินค้าในตารางดุลบริการ

2. ในกรณีนี้ที่เห็น ไทยมีรายจ่ายมากสำหรับหมวดค่าระวางและค่าประกันภัยสินค้า ผลตอบแทนจากการลงทุนการท่องเที่ยวและบริการอื่นๆ ส่วนรายรับบริการของไทยจากนักท่องเที่ยวที่สำคัญที่สุดได้แก่ การท่องเที่ยว บริการอื่นๆ ผลตอบแทนจากการลงทุน ซึ่งความแตกต่างระหว่างรายรับและรายจ่ายยังมีช่วงห่างกันอยู่มากโดยรวม ในปัจจุบัน

3. ในกรณีสหรัฐอเมริกา พบว่า ไทยมีรายจ่ายสูงสุดโหมหมวดผลตอบแทนจากการลงทุน รองลงมาได้แก่ ค่าระวางและค่าประกันภัยสินค้า การท่องเที่ยว บริการอื่นๆ ในขณะที่ทางด้านรายรับนั้นพบว่าบริการอื่นๆ จะเป็นส่วนสำคัญที่สุดสูงกว่ารายการอื่นๆ มาก ซึ่งเป็นข้อสังเกตว่าไทยมีความสามารถในการสร้างรายรับโหมหมวดนี้สูงในช่วงระยะเวลาที่ผ่านมาอย่างมาก หมวดรองลงมาได้แก่ การท่องเที่ยว ผลตอบแทนจากการลงทุน การขนส่งอื่นๆ ฯลฯ

4. ในกรณีประชาคมยุโรปมีข้อสังเกตที่สำคัญคือ ไทยมีฐานะดุลบริการสุทธิกับประชาคมยุโรปเป็นบวกเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง และที่สำคัญที่สุดเมื่อพิจารณาทางด้านรายรับหมวดเดียวคือการท่องเที่ยวในปี 2532 ก็สูงกว่ารายจ่ายรวมของบริการแล้ว ดังนั้นไทยจะต้องให้ความสำคัญต่อการท่องเที่ยวกับกลุ่มประชาคมยุโรปต่อไป ในขณะที่เดียวกันก็ควรพัฒนาปรับปรุงความสำคัญรายรับบริการหมวดอื่นๆ ด้วย ซึ่งยังมีความสำคัญน้อยมากเมื่อเทียบกับหมวดการท่องเที่ยว ทางด้านรายจ่ายที่ไทยขาดดุลมากที่สุด ได้แก่ หมวดค่าระวางและค่าประกันภัยสินค้า รองลงมาได้แก่ ผลตอบแทนจากการลงทุน บริการอื่นๆ การท่องเที่ยว ส่วนหมวดอื่นๆ ไม่ปรากฏเด่นชัดนัก

5. โดยรวมแล้วไทยจะต้องพิจารณาให้ความสำคัญต่อหมวดการท่องเที่ยวต่อไป ในขณะที่บริการอื่นๆ นั้นก็เป็นหมวดที่นับเป็นศักยภาพที่ไทยได้รับ ความสำเร็จในบางตลาด เช่น สหรัฐอเมริกา ทั้งนี้เนื่องจากมีชาวไทยนำนักท่องเที่ยวประกอบอาชีพให้บริการในประเทศนั้นมาก ซึ่งในอนาคตไทยยังมีโอกาสที่จะขยายไม่เพียงแต่ประเทศนั้นแล้ว แต่อาจรวมไปถึงประเทศอื่นๆ เช่น ประเทศเพื่อนบ้าน เช่น กลุ่มอุตสาหกรรมใหม่ในเอเชีย กลุ่มประเทศอาเซียน กลุ่มประเทศอินโดจีน และอื่นๆ เป็นต้น ซึ่งเป็นที่คาดว่าบริการหลายอย่าง หลายประเภทที่ไทยมีทักษะสามารถพัฒนานำมาสู่รายรับสำหรับประเทศได้ในอนาคต

10.3 ประเด็นพิจารณาเศรษฐกิจภาคบริการในบริบทการพัฒนาทางเศรษฐกิจ

ในเมื่อเศรษฐกิจภาคบริการถือได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการการพัฒนาเศรษฐกิจของไทย และความซับซ้อนที่เกิดขึ้นในภาคดังกล่าวมีเพิ่มขึ้นเป็นลำดับ จึงเป็นการสมควรที่รัฐควรจะให้ความสำคัญในการศึกษาวิเคราะห์รายละเอียดต่อไป ข้อจำกัดสำคัญที่ต้องข้ามพ้นไปให้ได้ก็คือ การมีกรอบการมองที่ชัดเจนขึ้นในเศรษฐกิจภาคบริการ ตลอดจนการดำเนินการบริการระหว่างประเทศที่เกิดขึ้นนอกเหนือไปจากข้อมูลที่ทำในลักษณะบัญชีประชาชาติและธุรกรรมทางบริการระหว่างประเทศที่ได้กล่าวมาแล้วในหัวข้อก่อน การที่จะสามารถพัฒนาประเทศในเศรษฐกิจ

ภาคบริการต่อไปได้นั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่ไทยต้องทราบถึงสถานะศักยภาพและความสามารถ ตลอดจนความได้เปรียบเสียเปรียบทางการแข่งขันในแต่ละสาขาบริการที่เกี่ยวข้อง ซึ่งในความหมายที่กว้างเมื่อเทียบกับสินค้าก็คือ ประเทศต่างๆ น่าจะมีความได้เปรียบเปรียบเทียบกับประเทศอื่นๆ ที่เป็นคู่แข่งกันได้ ถึงแม้ประเทศกำลังพัฒนามักจะด้อยกว่าหรือเสียเปรียบทางด้านบริการอยู่ เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศพัฒนาแล้ว แต่ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่า จะไม่มีบริการที่ประเทศกำลังพัฒนา ไม่มีความสามารถทางการแข่งขัน เพราะมิติความสามารถทางการบริการ ไม่ได้อยู่เพียงการมีเงินทุนมากมีเทคโนโลยีสูง แต่ก็ขึ้นอยู่กับคุณภาพการบริการ การมีชื่อเสียง การสร้างความเชื่อถือให้เป็นที่ยอมรับ ซึ่งความหลากหลายมิติของบริการนี้จะต้องสามารถรวมตัวได้เป็นหนึ่งเพื่อสร้างความสำเร็จให้แก่ประเทศได้ไม่ว่าจะเป็นประเทศพัฒนาแล้วหรือประเทศกำลังพัฒนา

โดยรวมแล้ว ประเทศไทยควรจะมีการพิจารณาเรื่องการแข่งขันระหว่างประเทศในเรื่องการบริการด้วย นอกจากการมุ่งเฉพาะในเรื่องสินค้าแล้ว ทั้งนี้เพราะภาคบริการนับแต่จะมีความหมายสำคัญยิ่งขึ้นในเศรษฐกิจของประเทศ เช่น การขนส่ง การโทรคมนาคม การเงิน การก่อสร้าง เป็นต้น ตลอดจนการแข่งขันในระดับระหว่างประเทศเช่น การท่องเที่ยว การขนส่งทางเรือ การประกันภัย เป็นต้น ภาครัฐบาลควรจะให้ความสำคัญของภาคบริการระหว่างประเทศมากขึ้น ความร่วมมือกับภาคเอกชนเพื่อทราบถึงสถานะและนำไปสู่การปรับปรุงภาคบริการสาขาต่างๆ นับเป็นเรื่องสำคัญ เพราะปัจจุบัน ความเข้าใจของบุคคลต่างๆ ยังมีไม่มากนัก ว่าทำไมสาขาบริการใดจึงประสบความสำเร็จในประเทศและในนานาประเทศ ตัวอย่างเช่น การให้คุณค่าการบริการในหน่วยผลิตและครัวเรือน อาจเป็นเพราะหน้าที่การบริการมีความซับซ้อนขึ้น มีการแบ่งส่วนการผลิตในภาคบริการ ตลอดจนการมีบทบาทของเอกชนในบริการภาครัฐบาลมีมากขึ้น

โดยรวมแล้วในแง่นี้ไม่ว่าจะเป็นหน่วยผลิตหรือครัวเรือน ต่างมีความต้องการบริการที่มีคุณภาพและซับซ้อนเพิ่มขึ้น

สิ่งที่สังเกตได้ที่เป็นข้อคิดสำคัญสำหรับการขยายตัวภาคบริการในอนาคต ได้แก่

(Porter (1990) : 242)

- ความสุขสบายมีมากขึ้น
- ความต้องการคุณภาพชีวิตมีมากขึ้น
- เวลาพักผ่อนหย่อนใจมีมากขึ้น
- ลักษณะความเป็นเมืองแผ่ขยาย (ความต้องการความปลอดภัยตามมา เป็นต้น)
- การเปลี่ยนแปลงทางประชากร
- การเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม ทำให้ครอบครัวต้องการความสะดวกทางด้านบริการ ทั้งทางด้านอาหารและสิ่งอำนวยความสะดวกอื่นๆ

- การซื้อขายซับซ้อนขึ้น มีการใช้บริการทางการเงิน ทางตลาดที่ทันสมัยยิ่งขึ้น
- การเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี ทำให้มีการเน้นการดูแลสุขภาพ เดเวลอปป์คอมพิวเตอร์ส่วนบุคคล
- การขายสินค้าที่ดีต้องมีบริการดีพ่วงตามมด้วย ในความหมายที่ว่าบริการจะผูกพันไปกับการขายสินค้า

ปัจจัยเหล่านี้ล้วนแล้วแต่มีความหมายสำคัญยิ่งต่อการพัฒนาเศรษฐกิจในภาคบริการของประเทศในอนาคต เป็นอันว่า หากการท่องเที่ยวของไทยในอนาคตไม่ได้จำกัดเฉพาะการท่องเที่ยวในความหมายดั้งเดิมเท่านั้น แต่ยังรวมไปถึงการพักผ่อนหย่อนใจ เช่น การเล่นกอล์ฟ หรือการบริการทางการแพทย์ดูแลสุขภาพ (Health Care) ที่คนในประเทศและชาวต่างประเทศมีความสนใจมาใช้บริการในส่วนเหล่านี้มากขึ้น เมื่อเป็นเช่นนี้ หากประเทศไทยประเมินว่าสามารถทำการแข่งขันในตลาดโลก ได้ดีแล้ว ประเทศไทยก็ควรเริ่มสร้างพื้นฐาน ทักษะอาชีพ ตลอดจนการยึดบุคลากรและ เน้นความสามารถทางการจัดการ เพื่อให้รับกับความต้องการของตลาดได้ ความต้องการของตลาดบริการสาขาต่างๆ นั้น จะมีทั้งตลาดภายในประเทศและตลาดต่างประเทศ ซึ่งขนาดของตลาดภายในประเทศนั้นถือได้ว่ามีขนาดที่ดึงดูดและจูงใจผู้ประกอบการในการพัฒนาต่อไปได้ ในขณะที่ตลาดต่างประเทศจะเป็นส่วนที่ผลักดันให้มีการเร่งพัฒนาขีดความสามารถและคุณภาพของการบริการให้เหมาะสมกับสภาพความพร้อมของประเทศให้มากที่สุด บริการอื่นๆ เหล่านี้อาจเป็นบริการซ่อม บริการสาธารณสุข ซึ่งไทยยังขาดการสนับสนุนการสร้างชื่อเสียง ภาพพจน์ เอกลักษณ์ให้เป็นที่ยอมรับให้ชัดเจน ซึ่งการที่จะทำสิ่งต่างๆ ในเรื่องดังกล่าวนั้น ไทยจะต้องสร้างความเป็นอาชีพ บรรยากาศ และสิ่งอำนวยความสะดวกให้เหมาะสมกับเป้าหมายที่ได้วางไว้ด้วย สำหรับบริการที่เสริมการผลิตนั้นก็ควรจะมุ่งส่งเสริมต่อไปเพื่อยกระดับผลิตภาพทางการผลิตให้สูงขึ้น อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนารวมและยกระดับบริการเหล่านี้มาเสริมฐานการแข่งขันสำหรับอุตสาหกรรมด้วย การให้ความสำคัญต่อการยกระดับเทคโนโลยีและความสามารถในการจัดการในภาคบริการ จึงเป็นส่วนเสริมความสำเร็จที่สำคัญในการแข่งขันในประเทศที่พัฒนาแล้ว ในที่สุด การเปิดตัวของอุตสาหกรรมบริการน่าจะทำให้สามารถพัฒนาปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิตได้ ทำให้ทรัพยากรบุคคลที่หายากได้พัฒนาทักษะเพิ่มขึ้นด้วย

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้การกล่าวถึงการกำหนดทิศทางและแนวนโยบายเศรษฐกิจภาคบริการจะสามารถทำได้ในระดับกว้างได้ในระดับหนึ่ง แต่ขอบเขตที่จะนำเศรษฐกิจภาคบริการมาสู่การพัฒนาเศรษฐกิจนั้นกว้างขวางนัก เพราะความแตกต่าง ความกระจัดกระจาย และความยากลำบากทางด้านข้อมูล ดังนั้น เพื่อเป็นการกำหนดแนวทางให้เกิดเป้าหมายที่ชัดเจนต่อไป การศึกษาในที่นี้จึงกำหนดมุ่งที่จะศึกษาสาขาบริการบางสาขา โดยอาศัยหลักเกณฑ์ (Criteria) ที่สำคัญ 3 ประการของบริการดังกล่าวคือ

1. ช่วยส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศโดยเฉพาะการส่งออกได้ ได้แก่ การขนส่งทางเรือและทางอากาศ การโทรคมนาคม การประกันภัยโดยการประกันวินาศภัย

2. ช่วยเสริมสร้างรายได้และ/หรือประหยัดเงินตราที่เป็นเงินตราต่างประเทศ ได้แก่ การท่องเที่ยว การพักผ่อนและการบันเทิง บริการสาธารณสุขและสุขภาพ การก่อสร้าง

3. ช่วยยกระดับการแข่งขันการบริการของไทยมากขึ้น ได้แก่ การขนส่ง การโทรคมนาคม บริการตรวจสอบคุณภาพและมาตรฐานสินค้า บริการซ่อม บริการทางการเงิน บริการทางวิชาชีพ (Professional Services)

สำหรับบริการที่จัดอยู่ในหลักเกณฑ์ 3 ประการนี้ จะเป็นหมวดสาขาบริการที่นำมาศึกษาต่อไป ทั้งนี้หมวดบริการดังกล่าวยังมีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจในด้านอื่นๆ ด้วย ได้แก่ การจ้างงาน ความเชื่อมโยงต่อภาคเศรษฐกิจอื่นๆ การพัฒนาทรัพยากรบุคคลและเทคโนโลยี สาขาบริการที่จะศึกษาต่อไปมีดังนี้

- 1) สาขาบริการด้านการสื่อสาร โทรคมนาคม
- 2) สาขาบริการการประกันภัย
- 3) สาขาบริการการขนส่ง
- 4) สาขาบริการทางการเงิน
- 5) สาขาบริการทดสอบมาตรฐานสินค้า
- 6) สาขาบริการด้านการให้คำปรึกษา
- 7) สาขาบริการการท่องเที่ยว
- 8) สาขาบริการสาธารณสุขและสุขภาพ
- 9) สาขาบริการบันเทิงและสันทนาการ
- 10) สาขาบริการการก่อสร้าง
- 11) สาขาบริการซ่อมเรือ
- 12) สาขาบริการซ่อมเครื่องบิน

สำหรับสาขาบริการเช่นการท่องเที่ยว ซึ่งทำรายได้เป็นเงินตราต่างประเทศให้ไทยได้มากแล้วในปัจจุบัน ก็เห็นสมควรที่จะต้องพิจารณาเพิ่มศักยภาพและขีดความสามารถทางด้านคุณภาพและความเป็นเลิศทางด้านบริการให้เป็นที่ปรากฏ โดยมีราคาที่แข่งขันกับต่างประเทศได้ด้วย ในขณะที่สาขาขนส่งนั้นก็มีสาขาย่อย ทั้งที่ทำให้ได้รับเงินตราต่างประเทศ เช่นการขนส่งทางอากาศและสูญเสียเงินตราต่างประเทศมาก เช่นค่าระวางและค่าประกันภัยการขนส่งทางทะเล ก็เห็นสมควรที่จะพิจารณาแนวโน้มที่เกิดขึ้นในสาขาดังกล่าวด้วย สำหรับสาขาที่จะมีการพัฒนารวดเร็วตามการพัฒนาเศรษฐกิจอื่นๆ ก็เป็นสาขาอื่นๆ ที่เลือกมาพิจารณาในที่นี้ด้วย สาขาที่มีความ

สำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจไทยโดยตรง ได้แก่สาขาโทรคมนาคม และสาขาการเงินการธนาคาร ซึ่งจะมีการนำเทคโนโลยีและความทันสมัยมาปรับใช้ ซึ่งคาดว่าทั้งสองสาขานี้จะมีส่วนเสริมสร้างสาขาอื่นๆ มาก ทั้งทางด้านช่วยลดต้นทุนการผลิตและทำให้เกิดความรวดเร็วในการติดต่อระหว่างผู้ผลิตและผู้บริโภค ทั้งภายในและจากต่างประเทศ สำหรับสาขาที่เกี่ยวกับสวัสดิภาพของบุคคลทั่วไป ก็นับว่าเป็นสาขาที่เสริมสร้างตัวรวดเร็วในภาวะเศรษฐกิจปัจจุบัน ได้แก่ สาขาการประกันภัย สาขาบริการสาธารณสุข ส่วนการบันเทิงและการพักผ่อน โดยเฉพาะในสองสาขาหลังที่กล่าวมานี้ นับว่าน่าจะมีส่วนเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดกับสาขาการท่องเที่ยวเป็นต้น ซึ่งประเทศไทยน่าจะหาทางพัฒนาให้เกิดความเชื่อมโยงกันต่อไปให้ได้ สำหรับสาขาอื่นๆ อีก 2 สาขา ได้แก่ สาขาบริการซ่อมและประกอบ และสาขาบริการทดสอบมาตรฐานสินค้านี้ นับว่าน่าจะเชื่อมโยงกับภาคอุตสาหกรรมโดยตรงได้ และน่าจะเป็นส่วนเสริมสำคัญในการพัฒนาความมั่นคงแข็งแกร่งให้แก่อุตสาหกรรมไทยต่อไปในอนาคต

ตารางที่ 10.1 ส่วนของผลิตภัณฑ์ภายในประเทศจำแนกตามสาขาการผลิต ๕ ราคาปีฐาน 2515 ตั้งแต่ พ.ศ. 2513 - 2532

หน่วย : ร้อยละ

สาขาการผลิต	2513-2514	2515-2519	2520-2524	2525-2529	2530-2532
ภาคเกษตร	26.93	24.84	21.43	19.65	16.71
ภาคอุตสาหกรรม	19.36	22.15	24.36	23.82	25.81
ภาคบริการ	53.71	53.02	54.22	56.53	57.48
สาขาก่อสร้าง	5.19	4.09	4.56	4.28	4.46
สาขาไฟฟ้า-ประปา	1.12	1.50	1.90	2.44	2.80
สาขาคมนาคมและขนส่ง	6.37	6.17	6.26	7.09	7.09
สาขาการค้าและการค้าปลีก	16.94	16.86	16.90	16.32	17.29
สาขาการเงินการธนาคาร การประกันภัย และธุรกิจอสังหาริมทรัพย์	2.52	2.59	2.71	2.93	3.81
สาขาที่อยู่อาศัย	5.58	5.45	4.80	4.46	3.94
สาขาการบริหารราชการแผ่นดิน	4.46	4.65	4.95	5.41	4.61
สาขาบริการอื่นที่ไม่ได้รวมข้างต้น	11.52	11.70	12.13	13.62	13.48
ผลิตภัณฑ์ภายในประเทศ 1/	100.00	100.00	100.00	100.00	100.00
	(319114)	(979922)	(1420813)	(1875123)	(1540118)

หมายเหตุ: 1/ ตัวเลขในวงเล็บมีหน่วยเป็นล้านบาท

ที่มา: กองบัญชีประชาชาติ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, รายได้ประชาชาติของประเทศไทย, หลายฉบับ.

พ.ศ.		GDP	บริการ		การค้าบริการ	การค้าบริการ
		(ผลิตภัณฑ์	ระหว่างประเทศ		ระหว่างประเทศ	ระหว่างประเทศ
		ภายในประเทศ)	มูลค่า	มูลค่า	(ล้านบาท)	ต่อ GDP (%)
		(ล้านบาท)	การส่งออก	การนำเข้า		
			(ล้านบาท)	(ล้านบาท)		
รวมสินค้า	2504	63838.00	1326.78	2021.76	3348.54	5.25
ฉบับที่ 1	2505	69239.00	1628.64	2234.16	3862.80	5.58
	2506	73836.00	1854.76	2417.44	4272.20	5.79
	2507	81131.00	2271.56	2939.44	5210.00	6.42
	2508	91537.00	3270.31	3332.80	6603.11	7.21
	2509	109085.00	6199.40	3910.40	10108.80	9.27
เฉลี่ย	2504-2509	81444.33	2758.41	2809.17	5567.58	6.84
รวมสินค้า	2510	116999.00	8403.75	4668.75	13072.50	11.17
ฉบับที่ 2	2511	125755.00	9258.70	5434.00	14692.70	11.68
	2512	138365.00	9398.84	5921.09	15379.92	11.12
	2513	147385.00	10094.80	4059.60	14153.40	9.60
	2514	153417.00	9899.60	4495.50	14395.10	9.38
เฉลี่ย	2510-2514	136384.20	9411.14	4927.59	14338.72	10.51
รวมสินค้า	2515	170076.00	11322.70	4739.70	16062.40	9.44
ฉบับที่ 3	2516	222110.00	12723.10	5886.70	18609.80	8.38
	2517	279206.00	15634.20	8033.50	23667.70	8.46
	2518	303319.00	16551.60	10390.80	26942.40	8.88
	2519	346516.00	13993.30	12350.80	26344.10	7.60
เฉลี่ย	2515-2519	264245.40	14044.98	8260.30	22325.28	8.45

ตาราง 10.2 การค้าบริการระหว่างประเทศ (ต่อ)

พ.ศ.		GDP	บริการ		การค้าบริการ	การค้าบริการ
		(ผลิตภัณฑ์	-----ระหว่างประเทศ		ระหว่างประเทศ	
		ภายในประเทศ)	มูลค่า	มูลค่า	(ล้านบาท)	ต่อ GDP (%)
			การส่งออก	การนำเข้า		
		(ล้านบาท)	(ล้านบาท)	(ล้านบาท)		
แผนพัฒนา	2520	403529.00	14771.70	12366.50	27138.20	6.73
ฉบับที่ 4	2521	488226.00	22123.90	17844.80	39968.70	8.19
	2522	558861.00	29163.60	25925.70	55089.30	9.86
	2523	658509.00	43528.80	32383.90	75912.70	11.53
	2524	760195.00	51399.00	45356.60	96755.60	12.73
เฉลี่ย	2520-2524	573864.00	32197.40	26775.50	58972.90	10.28
แผนพัฒนา	2525	820002.00	59269.00	50474.00	109743.00	13.38
ฉบับที่ 5	2526	910054.00	67136.60	50561.80	117698.40	12.93
	2527	973412.00	72741.60	57542.80	130284.40	13.38
	2528	1014399.00	85879.60	70627.00	156506.60	15.43
	2529	1095368.00	87664.50	72694.90	160359.40	14.64
เฉลี่ย	2525-2529	962647.00	74538.26	60380.10	134918.36	14.02
แผนพัฒนา	2530	1253147.00	107187.10	78473.70	185660.80	14.82
ฉบับที่ 6	2531	1506977.00	150337.30	95960.70	246298.00	16.34
	2532	1790810.00	182619.40	111469.80	294089.20	16.42
เฉลี่ย	2530-2532	1516978.00	146714.60	95301.40	242016.00	15.95

ที่มา : สภาหอการค้าแห่งประเทศไทย, 2533. สภาหอการค้าแห่งประเทศไทยครบรอบ 35 ปี

หมายเหตุ : GDP เป็นราคาปัจจุบัน

ตาราง 10.3 โครงสร้างหนี้สาธารณะภาคเกษตรกรรม

ร้อยละ

ภาคเกษตรกรรม	2514	2515	2516	2517	2518	2519	2520	2521	2522	2523	2524	2525	2526	2527	2528	2529	2530	2531	2532
ภาคการเกษตร	79.2	72.6	72.0	65.4	73.0	74.3	73.5	73.7	70.8	70.8	71.9	68.4	69.1	69.7	66.4	66.7	64.4	66.4	57.1
ภาคอุตสาหกรรม	4.1	7.9	7.2	10.2	7.6	6.3	6.8	6.9	8.3	8.1	7.4	8.3	7.5	7.9	8.3	7.9	9.0	8.5	12.5
เหมืองแร่ และขุดค้น	0.1	0.2	0.2	0.3	0.2	0.2	0.2	0.1	0.2	0.2	0.3	0.3	0.2	0.2	0.3	0.2	0.2	0.1	0.1
อุตสาหกรรม	4.0	7.7	7.0	9.9	7.5	6.1	6.5	6.8	8.1	7.9	7.1	8.1	7.3	7.6	8.0	7.8	8.8	8.4	12.4
ภาคบริการ	16.7	19.5	20.8	24.4	19.4	19.4	19.7	19.4	20.9	21.1	20.7	23.3	23.4	22.4	23.4	25.3	26.6	25.1	30.4
การก่อสร้าง	1.1	1.6	1.5	1.6	1.1	1.3	1.6	1.4	1.9	1.9	1.9	2.1	2.0	2.1	2.3	2.2	2.3	2.4	4.1
พาหนะ-ขนถ่าย	0.1	0.1	0.3	0.4	0.2	0.2	0.2	0.3	0.3	0.3	0.3	0.3	0.4	0.5	0.4	0.5	0.4	0.4	0.4
การพาณิชย์	7.1	7.7	8.2	9.5	7.6	8.8	8.2	7.5	8.2	8.5	8.4	9.3	8.7	8.5	9.2	10.1	10.8	9.8	11.6
การคมนาคมและขนส่ง	1.3	2.0	2.3	2.7	2.1	1.7	1.9	1.8	2.0	2.0	1.6	2.0	2.1	2.0	2.1	2.3	2.3	2.2	2.6
บริการ	7.1	8.1	8.1	10.2	8.4	7.4	7.7	8.3	8.6	8.4	8.4	9.6	10.1	9.1	9.4	10.2	10.7	10.2	11.6
กิจกรรมนอกเหนือจากที่ระบุ	0.1	0.0	0.5	0.0	0.0	0.0	0.0	0.0	0.0	0.0	0.0	0.0	0.0	0.2	0.1	0.1	0.1	0.0	0.1
รวม	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0
	(16618.7)	(16035.7)	(17042.7)	(17159.2)	(18181.6)	(18770.9)	(20307.3)	(21737.5)	(21227.8)	(22522.3)	(24365.3)	(24830.5)	(25181.6)	(25997.0)	(25851.5)	(26690.0)	(27639.7)	(29463.6)	(27272.1)

หมายเหตุ : ตัวเลขอาจมีข้อผิดพลาดเล็กน้อย

ที่มา : รายงานการสำรวจกำลังแรงงาน : หัวข้ออาชีวกร (รอบที่ 2,3) กระทรวง-กัมพูชา, สำนักงานสถิติแห่งชาติ

หน่วย : ร้อยละ

สาขาการผลิต	2513-2514	2514-2519	2519-2524	2524-2529	2529-2532
ภาคเกษตร	4.31	4.15	3.90	3.89	5.34
ภาคอุตสาหกรรม	10.55	9.90	8.09	5.46	15.06
ภาคบริการ	3.35	6.23	8.43	5.84	12.10
สาขาก่อสร้าง	1.30	2.32	8.86	2.48	20.35
ภาคเอกชน	-1.83	3.42	6.05	5.27	33.14
ที่อยู่อาศัย 1/	0.00	4.71	18.15	12.21	31.91
อาคารพาณิชย์ 1/	-7.04	-1.97	9.07	-3.10	26.86
อาคารเพื่อการอุตสาหกรรม 1/	-56.38	0.96	11.77	-7.42	166.29
อาคารเพื่อให้บริการและเพื่อการขนส่ง 1/	174.67	-21.10	40.26	3.54	46.40
อาคารเพื่อใช้ประโยชน์อื่น 1/	-18.18	10.76	33.67	4.30	54.97
สิ่งก่อสร้างที่มีอายุเริ่ม 1/	-93.24	0.00	29.20	-11.09	81.71
การขุดเบิกที่ดินใหม่ 1/	34.38	15.17	-35.14	13.70	7.23
วัด 1/	10.53	-5.69	-8.59	-2.09	1.22
สุสาน 1/	0.00	0.00	3.13	-10.59	0.00
ภาครัฐบาล	4.57	1.19	11.63	-0.15	2.05
การก่อสร้างใหม่ 1/	3.21	3.47	14.50	-0.99	0.96
ที่อยู่อาศัย 1/	26.83	-1.34	5.99	-5.88	-5.27
อาคารสำนักงาน 1/	14.39	17.42	32.42	-31.73	-5.57
ถนนและสะพาน 1/	22.32	-5.87	3.43	-0.67	-1.71
โรงเรียนและสถานการศึกษาต่างๆ 1/	70.85	18.20	-8.98	-3.98	-7.46
โรงพยาบาลและสถานพยาบาลต่างๆ 1/	170.00	15.29	9.98	-14.90	-13.57
การก่อสร้างอื่นๆ 1/	-43.87	4.92	25.55	13.99	3.42
การซ่อมแซมและต่อเติม 1/	19.12	-7.81	8.25	-22.67	40.27
การก่อสร้างของทหาร 1/	6.28	-26.94	-7.79	4.72	-6.27
การปลูกป่า 1/	0.81	9.08	-21.37	21.57	12.45
สาขาไฟฟ้า-ประปา	20.58	13.36	12.46	10.79	15.01

หน่วย : ร้อยละ

สาขาการผลิต	2513-2514	2514-2519	2519-2524	2524-2529	2529-2532
ไฟฟ้า	23.97	13.85	11.86	11.91	15.31
น้ำประปา	5.14	10.60	15.91	4.06	12.71
สาขาคมนาคมและขนส่ง	2.12	5.17	9.34	7.90	10.16
เอกชน	2.12	3.74	5.02	5.28	7.40
การขนส่ง	2.12	3.74	5.02	5.28	7.40
รัฐบาล	2.13	9.79	18.60	11.40	13.12
การขนส่ง	6.70	6.52	20.77	8.61	14.28
การคมนาคม	-6.84	15.98	15.10	15.96	11.52
สาขาการค้าส่งและการค้าปลีก	-0.30	7.01	7.78	4.18	14.72
นำเข้า	-4.06	1.79	11.19	2.02	21.78
ภายในประเทศ	2.10	9.73	6.23	5.23	11.28
เกษตร	-3.70	7.94	1.75	3.99	5.31
เหมืองแร่และขุดหิน	5.10	12.43	13.08	-15.42	-12.84
อุตสาหกรรม	8.75	11.41	9.51	6.17	14.36
สาขาการเงินการธนาคาร การประกันภัย และธุรกิจอสังหาริมทรัพย์	9.41	6.01	8.19	7.43	25.00
การเงินการธนาคาร	10.55	5.74	7.02	6.42	24.51
สถาบันการเงิน 1/	5.20	7.34	7.97	4.08	27.90
สถาบันการเงินอื่น 1/	21.67	3.49	2.35	14.89	22.05
การบริการทางการเงิน 1/	19.55	3.77	3.31	6.56	10.50
ธุรกิจประกันภัยและอสังหาริมทรัพย์	3.42	7.49	13.59	11.00	26.52
การประกันภัย 1/	7.64	9.55	13.78	11.44	18.71
การประกันชีวิต 1/	7.64	12.50	18.84	11.86	19.18
การประกันวินาศภัย 1/	7.64	5.34	1.96	9.81	16.75
ธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ 1/	-7.20	5.62	4.65	14.54	47.48
ค่าเช่าพาหนะยานยนต์และที่ดิน 1/	-7.63	5.68	4.54	14.03	49.18

ตารางที่ 10.4 อัตราการขยายตัวของผลิตภัณฑ์ภายในประเทศจําแนกตามสาขาการผลิต ๗ ราคาปีฐาน 2515 ตั้งแต่ พ.ศ. 2513 - 2532 (610)

หน่วย : ร้อยละ

สาขาการผลิต	2513-2514	2514-2519	2519-2524	2524-2529	2529-2532
คํานายหน้าของการหาบ้านเช่าให้คนไทย 1/	4.96	2.20	0.14	8.72	7.15
คํานายหน้าของการหาบ้านเช่าให้คนต่างชาติ 1/	11.26	9.25	15.52	30.89	25.42
สาขาที่อยู่อาศัย	4.55	5.24	4.90	3.84	6.13
สาขาการบริหารราชการแผ่นดิน	6.48	7.61	9.69	5.74	2.62
สาขาบริการ	5.84	6.38	9.16	7.56	8.91
การศึกษา	9.67	11.25	11.60	8.45	3.30
สาธารณสุข	11.54	9.01	13.58	8.06	6.37
การบันเทิงและการพักผ่อนหย่อนใจ	6.20	7.13	6.06	5.04	11.06
โรงแรม	-5.08	7.65	4.46	13.07	13.93
ภัตตาคาร	3.28	2.61	7.97	6.65	13.06
บริการส่วนบุคคล	7.30	2.36	4.98	6.96	4.71
บริการคนรับใช้ในบ้าน	2.76	3.00	3.21	11.43	2.10
บริการทางธุรกิจ	2.43	6.35	8.47	7.77	17.70
สํานักพิมพ์และงานกาการ	2.78	6.21	7.86	5.19	10.26
บริการซ่อมแซม	15.55	8.36	10.67	3.64	14.96
ผลิตภัณฑ์ภายในประเทศ	4.96	6.47	7.33	5.36	11.62

หมายเหตุ: 1/ ได้รวมค่าบริการที่ประเมินขึ้น (Imputed Service Charges) ไว้ด้วย

ที่มา: กองบัญชีประชาชาติ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, รายได้ประชาชาติของประเทศไทย, หลายฉบับ.

สัดส่วนบริการรายรับ
(ร้อยละ)

	2523	2524	2525	2526	2527	2528	2529	2530	2531	2532
1. ค่าระวางและค่าประกันสินค้า	8.89	9.32	8.52	8.88	9.71	10.76	10.30	9.38	7.72	6.32
1.1 ค่าระวาง	8.53	8.85	8.17	8.59	9.36	10.45	10.13	9.24	7.62	6.22
1.2 ค่าประกัน	0.36	0.47	0.34	0.29	0.34	0.31	0.16	0.13	0.10	0.10
2. การขนส่งอื่น	5.54	4.13	5.56	5.35	5.52	4.17	3.37	7.88	9.03	9.33
2.1 ค่าโดยสาร	2.31	1.59	2.20	0.91	1.12	0.95	0.41	5.45	6.74	6.34
2.2 ค่าบริการท่าเรือ	2.87	2.29	3.09	4.18	4.04	2.43	2.17	1.44	2.01	2.11
2.3 อื่น	0.36	0.25	0.28	0.27	0.37	0.79	0.80	0.99	0.28	0.87
3. การท่องเที่ยว	40.81	41.74	40.29	37.31	37.55	36.99	42.57	46.67	52.45	53.12
4. ผลตอบแทนจากการลงทุน	12.21	11.24	9.52	7.79	7.16	7.75	7.08	6.19	6.22	9.09
4.1 ดอกเบี้ย	11.31	10.40	8.65	7.21	6.98	7.44	6.69	6.04	5.93	8.94
4.1.1 ภาคเอกชน	2.43	3.09	2.56	2.32	2.18	2.18	2.45	2.05	1.18	1.16
4.1.2 ภาครัฐบาล	8.88	7.31	6.09	4.89	4.79	5.25	4.24	4.00	4.75	7.77
(รวมทั้งค่าธรรมเนียมการผูกพัน)										
4.2 ค่าธรรมเนียมขนส่ง และอื่น	0.91	0.84	0.87	0.58	0.19	0.31	0.40	0.15	0.30	0.15
5. บริการของภาครัฐบาล	5.81	4.47	3.88	3.87	3.48	4.53	3.42	2.98	2.18	1.95
6. บริการอื่น	26.74	29.09	32.24	36.80	36.57	35.81	33.26	26.90	22.39	20.20
6.1 รายได้จากแรงงาน	17.70	20.29	24.00	28.98	29.03	27.71	23.84	20.15	15.59	13.26
6.2 ค่าเบี้ยประกัน	0.10	0.10	0.07	0.09	0.05	0.07	0.06	0.08	0.04	0.02
6.3 ค่าธรรมเนียมในการประกัน	0.13	0.12	0.06	0.04	0.07	0.02	0.02	0.01	0.03	0.03
6.4 ค่าเบี้ยประกันของการประกันภัย	0.10	0.11	0.09	0.09	0.10	0.06	0.07	0.04	0.04	0.02
6.5 ค่าธรรมเนียมในการรับประกันภัย	0.27	0.15	0.38	0.21	0.12	0.08	0.02	0.00	0.02	0.01
6.6 ค่าธรรมเนียมในการจัดการ	0.00	0.02	0.01	0.03	0.02	0.02	0.01	0.02	0.01	0.02
6.7 ค่าธรรมเนียมให้แพคเกจ	1.41	1.32	1.14	0.98	0.89	0.92	0.90	0.98	0.92	1.20
6.8 ค่าก่อสร้าง	0.03	0.03	0.09	0.23	0.48	0.15	0.65	0.64	0.39	0.24
6.9 ค่าโฆษณา	0.19	0.25	0.30	0.29	0.23	0.30	0.32	0.25	0.15	0.15
6.10 ค่าลิขสิทธิ์ ลิขสิทธิ์	0.02	0.60	0.01	0.00	0.00	0.00	0.01	0.00	0.01	0.00
6.11 อื่น	6.79	6.65	6.10	5.87	5.60	6.47	7.39	4.73	5.19	5.23
ผลรวม	100.00	100.00	100.00	100.00	100.00	100.00	100.00	100.00	100.00	100.00
	(43528.8)	(51399.0)	(59269.0)	(67136.6)	(72741.6)	(85879.6)	(87664.5)	(107187.1)	(150337.3)	182619.4

ที่มา : หน่วยผลการชำระเงิน ธนาคารแห่งประเทศไทย

สัดส่วนบริการรายจ่าย (ร้อยละ)										
	2523	2524	2525	2526	2527	2528	2529	2530	2531	2532
1. ค่าระวางและค่าประกันสินค้า	41.40	36.79	32.70	35.56	34.15	30.63	29.33	34.20	38.99	41.99
1.1 ค่าระวาง	37.47	33.35	29.73	32.20	31.04	27.37	26.69	31.04	35.43	38.21
1.2 ค่าประกัน	3.93	3.44	2.97	3.36	3.10	2.76	2.64	3.16	3.56	3.78
2. การขนส่งสินค้า	4.08	3.27	3.27	4.14	3.36	3.70	3.44	3.39	3.25	3.39
2.1 ค่าขนส่ง	2.70	2.05	2.31	3.04	2.63	2.24	2.42	2.65	2.81	2.82
2.2 ค่าบริการท่าเรือ	0.68	0.82	0.81	1.03	0.65	1.34	0.93	0.66	0.36	0.45
2.3 อื่นๆ	0.69	0.39	0.15	0.07	0.08	0.12	0.09	0.08	0.08	0.12
3. การท่องเที่ยว	9.82	9.03	8.81	10.67	8.92	7.98	8.07	8.88	10.49	10.94
4. ผลตอบแทนจากการลงทุน	33.47	39.70	43.87	39.41	43.33	46.94	48.71	43.15	36.54	32.81
4.1 ดอกเบี้ย	29.44	34.21	36.23	32.40	34.86	35.64	36.76	31.90	25.04	19.03
4.1.1 ภาคเอกชน	17.13	18.06	15.23	12.94	15.05	15.21	12.34	9.27	6.85	8.23
4.1.2 ภาครัฐบาล	12.26	16.14	21.00	19.46	19.82	20.43	24.42	22.64	18.19	10.79
(รวมหาค่าธรรมเนียมการผูกพัน)										
4.2 การ เงินปันผล และอื่นๆ	4.03	5.50	7.64	7.01	8.46	11.30	11.96	11.24	11.50	13.78
5. บริการของภาครัฐบาล	1.45	2.41	2.25	1.97	1.50	2.04	1.79	2.41	1.83	1.65
6. บริการอื่นๆ	9.78	8.80	9.10	8.25	8.75	8.72	8.66	7.97	8.90	9.21
6.1 รายได้จากแรงงาน	1.28	1.14	1.54	1.26	1.55	1.95	1.60	1.35	1.58	1.76
6.2 ค่าเช่าประกันภัย	0.25	0.17	0.21	0.17	0.18	0.28	0.37	0.26	0.20	0.23
6.3 ค่าธรรมเนียมในการประกันภัย	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.02	0.02	0.01	0.01	0.02
6.4 ค่าเช่าประกันของการประกันภัยต่อ	0.66	0.57	0.77	0.76	0.73	0.68	0.84	1.01	0.73	0.72
6.5 ค่าธรรมเนียมในการรับประกันภัยต่อ	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
6.6 ค่าธรรมเนียมในการจัดการ	0.29	0.28	1.38	0.71	1.02	0.85	0.56	0.83	0.83	0.47
6.7 ค่าธรรมเนียมที่ให้แก่ตัวแทน	0.31	0.28	0.33	0.25	0.28	0.36	0.30	0.49	0.59	0.67
6.8 ค่าก่อสร้าง	0.17	0.16	0.28	0.41	0.13	0.10	0.00	0.05	0.14	0.06
6.9 ค่าโฆษณา	0.07	0.06	0.08	0.11	0.10	0.14	0.13	0.17	0.16	0.13
6.10 ค่าลิขสิทธิ์ สิทธิบัตร	1.20	1.22	1.25	1.26	1.42	1.30	1.29	1.30	1.54	1.86
6.11 อื่นๆ	5.55	4.92	3.26	3.31	3.34	3.04	3.24	2.49	3.13	3.31
ผลรวม	100.00	100.00	100.00	100.00	100.00	100.00	100.00	100.00	100.00	100.00
(50,792.2)(66,762.0)(69,808.0)(73,993.1)(81,773.8)(95,510.5)(96,577.9)(111,451.4)(145,398.8)(176,360.8)										

ส่วนผลการดำเนินงาน (ร้อยละ)										
	2523	2524	2525	2526	2527	2528	2529	2530	2531	2532
1. ค่าระวางและค่าประกันสินค้า	236.22	129.71	168.74	296.81	230.97	207.84	216.53	658.09	-913.04	-998.86
1.1 ค่าระวาง	210.89	115.34	150.95	263.41	205.65	183.24	189.55	578.81	-811.19	-895.33
1.2 ค่าประกัน	25.33	13.37	17.78	33.40	25.33	24.59	26.97	79.28	-101.85	-103.53
2. การขนส่งสินค้า	-4.67	0.40	-9.59	-7.79	-14.08	-0.50	4.12	-109.36	179.37	176.50
2.1 ค่าโดยสาร	5.02	3.62	2.97	23.99	14.83	13.72	22.23	-67.90	122.62	105.64
2.2 ค่าบริการท่าเรือ	-12.40	-4.09	-12.00	-29.81	-26.67	-8.40	-11.23	-18.79	50.53	48.84
2.3 อื่นๆ	2.71	0.87	-0.56	-1.98	-2.23	-5.82	-6.88	-22.67	6.21	22.01
3. การท่องเที่ยว	-175.90	-100.43	-168.21	-250.19	-221.73	-250.71	-331.22	-940.87	1287.96	1241.61
4. ผลกระทบจากการลงทุน	160.88	134.91	237.05	349.06	334.57	396.36	458.15	972.00	-886.43	-659.24
4.1 ดอกเบี้ย	138.10	113.85	191.35	279.11	259.43	287.12	332.51	681.90	-556.88	-275.38
4.1.1 ภาคเอกชน	105.59	68.18	86.48	116.95	118.62	131.33	109.61	190.78	-165.98	-198.06
4.1.2 ภาครัฐบาล	32.51	45.67	104.87	162.15	140.81	155.79	222.90	491.12	-390.90	-77.33
(รวมทั้งค่าธรรมเนียมการประกันภัย)										
4.2 ค่าธรรมเนียมประกันและอื่นๆ	22.78	21.06	45.70	69.95	75.14	109.24	125.63	290.09	-329.55	-383.86
5. บริการของภาครัฐบาล	-24.71	-4.48	-6.94	-16.55	-14.42	-20.15	-14.25	-11.81	12.63	10.33
6. บริการอื่นๆ	-91.82	-59.11	-121.04	-271.34	-215.32	-232.84	-233.32	-468.05	419.51	329.67
6.1 รายได้จากแรงงาน	-97.09	-62.94	-124.76	-270.20	-219.79	-227.78	-217.09	-471.28	428.10	337.30
6.2 ค่าเบี้ยประกัน	1.17	0.38	0.98	0.97	1.24	2.12	3.45	4.97	-4.63	-5.68
6.3 ค่าธรรมเนียมในการประกัน	-0.77	-0.41	-0.31	-0.39	-0.57	0.02	-0.04	0.04	0.69	0.47
6.4 ค่าเบี้ยประกันของการประกันภัย	3.99	2.12	4.61	7.37	5.83	6.22	8.46	25.31	-20.29	-19.43
6.5 ค่าธรรมเนียมในการรับประกันภัย	-1.63	-0.51	-2.12	-2.02	-0.94	-0.75	-0.15	-0.04	0.63	0.21
6.6 ค่าธรรมเนียมในการจัดการ	1.99	1.13	9.07	7.33	9.09	8.22	9.26	21.27	-24.09	-12.72
6.7 ค่าธรรมเนียมให้กับตัวแทน	-6.27	-3.18	-4.24	-6.89	-4.58	-4.63	-5.60	-11.98	10.59	16.29
6.8 ค่าก่อสร้าง	1.04	0.43	1.37	2.22	-2.70	-0.26	-6.34	-14.72	7.96	5.42
6.9 ค่าโฆษณา	-0.67	-0.55	-1.21	-1.66	-0.93	-1.29	-1.76	-1.91	-0.39	0.70
6.10 ค่าลิขสิทธิ์ สิทธิบัตร	8.26	5.31	8.25	13.60	12.84	12.84	13.97	34.03	-45.05	-52.31
6.11 อื่นๆ	-1.84	-0.90	-12.68	-21.66	-14.80	-27.56	-37.50	-53.74	66.00	59.42
รวม	100.00	100.00	100.00	100.00	100.00	100.00	100.00	100.00	100.00	100.00
	(7,263.4)	(15,363.0)	(10,539.0)	(6,856.5)	(9,032.2)	(9,630.9)	(8,913.4)	(4,264.3)	(4,938.5)	(6,258.6)

ที่มา : หน่วยงานการคลังเงิน ธนาคารแห่งประเทศไทย

	ปี									
	2523	2524	2525	2526	2527	2528	2529	2530	2531	2532
รายรับ	4344.5	5195.1	5897.6	6788.4	7078.1	8689.0	9420.1	12620.0	20101.5	23254.0
1. ค่าระวางและค่าประกันสินค้า	903.9	1068.7	969.6	1060.5	1154.7	1509.4	1695.6	1991.4	2795.8	2331.8
2. การขนส่งอื่น ๆ	147.9	177.2	200.3	221.7	282.7	191.4	196.7	196.5	363.4	614.0
3. การท่องเที่ยว	1814.8	1971.9	2268.7	2400.6	2454.1	2475.9	2776.9	4787.1	8100.0	9436.5
4. ผลตอบแทนจากการลงทุน	516.7	774.3	1102.7	1369.3	1367.7	2219.3	1878.9	2312.9	3427.2	4686.1
5. บริการของภาครัฐบาล	114.9	48.3	41.8	47.0	96.7	67.0	58.4	83.1	166.1	137.7
6. บริการอื่น ๆ	846.3	1154.7	1314.5	1689.3	1722.7	2226.0	2913.6	3248.7	5309.0	6045.9
รายจ่าย	-5585.6	-7764.0	-8558.6	-10678.3	-11515.5	-13405.4	-12908.6	-18290.2	-29427.9	-37053.0
1. ค่าระวางและค่าประกันสินค้า	-3365.3	-4532.6	-4165.8	-5759.1	-5909.2	-6174.3	-5983.8	-7853.2	-14063.0	-18743.6
2. การขนส่งอื่น ๆ	-125.4	-251.6	-242.8	-291.1	-367.0	-216.7	-503.5	-407.6	-452.8	-535.9
3. การท่องเที่ยว	-364.2	-486.4	-645.1	-955.6	-916.3	-1120.6	-983.1	-1167.5	-2511.6	-4686.4
4. ผลตอบแทนจากการลงทุน	-958.6	-1530.2	-2393.7	-2341.2	-2818.5	-4405.0	-3822.7	-6447.0	-8948.3	-8506.2
5. การบริการของภาครัฐบาล	-41.9	-59.9	-60.3	-146.8	-147.9	-73.1	-183.5	-597.3	-654.6	-476.3
6. บริการอื่น ๆ	-730.2	-903.3	-1050.9	-1184.5	-1356.6	-1415.7	-1432.0	-1817.6	-2797.1	-4104.6
ดุลบริการสุทธิ	-1241.1	-2568.9	-2661.0	-3889.9	-4437.4	-4716.4	-3488.5	-5670.2	-9326.4	-13799.0
1. ค่าระวางและค่าประกันสินค้า	-2461.4	-3463.9	-3196.2	-4698.6	-4754.5	-4664.9	-4288.2	-5361.8	-11267.2	-16411.8
2. การขนส่งอื่น ๆ	22.5	-74.4	-42.5	-69.4	-84.3	-25.3	-306.8	-211.1	-89.4	78.1
3. การท่องเที่ยว	1450.6	1485.5	1623.6	1445.0	1537.8	1355.3	1793.8	3619.6	5588.4	4750.1
4. ผลตอบแทนจากการลงทุน	-441.9	-755.9	-1291.0	-971.9	-1450.8	-2185.7	-1943.8	-4134.1	-5521.6	-3820.1
5. การบริการของภาครัฐบาล	73.0	-11.6	-18.5	-99.8	-51.2	-6.1	-125.1	-514.2	-548.5	-338.6
6. บริการอื่น ๆ	116.1	251.4	253.6	504.8	366.1	810.3	1381.6	1431.1	2511.3	1941.3

ที่มา : หน่วยข้อมูลการชำระเงิน ธนาคารแห่งประเทศไทย

ประเภทงบราย										
	2523	2524	2525	2526	2527	2528	2529	2530	2531	2532
รายรับ	10544.7	11698.7	10649.1	9733.7	9553.3	11112.5	15089.0	18048.3	22807.5	33465.0
1. ค่าระวางและค่าประกันสินค้า	852.4	917.1	1044.1	1317.6	1311.5	1382.8	1436.8	1838.5	2006.8	2517.5
2. การขนส่งอื่น ๆ	672.0	606.4	934.9	704.1	740.0	846.6	666.6	784.4	1037.4	1501.5
3. การท่องเที่ยว	4904.4	6241.3	4873.0	4758.3	4351.6	5246.9	9229.7	11343.9	15069.6	23463.3
4. ผลตอบแทนจากการลงทุน	2586.9	2376.0	1965.5	1314.4	1481.3	1198.2	956.7	854.9	974.5	2133.3
5. บริการของภาครัฐบาล	199.7	222.9	221.1	250.9	243.8	238.1	272.3	303.3	288.3	263.9
6. บริการอื่น ๆ	1329.3	1335.0	1610.5	1388.4	1425.1	2199.9	2526.9	2923.3	3430.9	3585.5
รายจ่าย	-7252.6	-9002.2	-8016.4	-8014.2	-9437.6	-9710.4	-12590.4	-13231.0	-17184.9	-22474.5
1. ค่าระวางและค่าประกันสินค้า	-3638.6	-4286.2	-3196.3	-3148.0	-3829.8	-4810.6	-4670.7	-5823.8	-8376.8	-10031.8
2. การขนส่งอื่น ๆ	-337.6	-244.2	-273.2	-531.7	-309.4	-281.7	-333.6	-721.0	-726.4	-980.4
3. การท่องเที่ยว	-1001.7	-712.4	-739.3	-845.6	-830.0	-966.7	-1077.1	-1372.9	-1813.9	-2612.8
4. ผลตอบแทนจากการลงทุน	-1236.2	-2310.6	-2047.3	-1758.1	-2520.0	-1478.1	-4188.6	-2935.3	-3319.2	-5228.3
5. การบริการของภาครัฐบาล	-198.2	-410.2	-314.4	-306.9	-228.1	-359.3	-330.7	-457.6	-453.7	-645.4
6. บริการอื่น ๆ	-840.3	-1038.6	-1445.9	-1423.9	-1720.3	-1773.5	-1989.7	-1880.4	-2494.9	-2375.8
ผลบริการสุทธิ	3292.1	2696.5	2632.7	1719.5	1115.7	1402.1	2498.6	4817.3	5622.6	10990.5
1. ค่าระวางและค่าประกันสินค้า	-2786.2	-3369.1	-2152.2	-1830.4	-2518.3	-3427.8	-3233.9	-3985.3	-6370.0	-7514.3
2. การขนส่งอื่น ๆ	334.4	362.2	661.7	172.4	430.6	564.9	333.0	63.4	311.0	521.1
3. การท่องเที่ยว	3902.7	5528.9	4133.7	3912.7	3521.6	4280.2	8152.6	9971.0	13255.7	20850.5
4. ผลตอบแทนจากการลงทุน	1350.7	65.4	-81.8	-443.7	-1038.7	-279.9	-3231.9	-2080.4	-2344.7	-3095.0
5. การบริการของภาครัฐบาล	1.5	-187.3	-93.3	-56.0	15.7	-161.7	-58.4	-194.3	-165.4	-381.5
6. บริการอื่น ๆ	489.0	296.4	164.6	-35.5	-235.2	426.4	537.2	1642.9	936.0	509.7

ที่มา : หน่วยผลการดำเนินงาน ธนาคารแห่งประเทศไทย

สหรัฐอเมริกา										
	2523	2524	2525	2526	2527	2528	2529	2530	2531	2532
รายรับ	7258.6	8538.9	9659.2	9735.4	12072.3	18956.0	18773.3	21723.7	26283.4	38466.9
1. ค่าระวางและค่าประกันสินค้า	341.2	516.3	510.7	743.9	934.8	1151.4	1261.6	1753.9	1888.1	2142.1
2. การขนส่งอื่น ๆ	816.6	554.3	1500.7	1732.6	2011.0	1110.4	1121.4	1110.8	1349.4	5180.9
3. การท่องเที่ยว	1077.0	1243.1	1557.5	1567.3	2568.0	2105.2	3257.6	3723.8	5483.5	6626.5
4. ผลตอบแทนจากการลงทุน	959.5	1306.7	1040.7	732.6	1084.5	1919.9	1385.0	1536.3	2571.4	5307.2
5. บริการของภาครัฐบาล	535.4	820.7	1023.2	1076.8	1004.3	1597.6	1496.9	1687.8	1875.6	2061.9
6. บริการอื่น ๆ	3528.2	4037.8	4026.4	3882.2	4469.7	9972.5	10150.3	11829.1	13716.4	16569.3
รายจ่าย	-19474.1	-20526.1	-21158.0	-20823.5	-23335.0	-24856.2	-25615.2	-31925.7	-36021.9	-44447.7
1. ค่าระวางและค่าประกันสินค้า	-10051.7	-7779.6	-7087.9	-7341.5	-7355.0	-5933.0	-6046.7	-11592.5	-11856.8	-13282.1
2. การขนส่งอื่น ๆ	-856.9	-1068.0	-890.7	-1138.6	-1043.6	-1299.4	-1297.4	-1313.6	-1519.7	-2095.4
3. การท่องเที่ยว	-1663.1	-2373.4	-2432.2	-3096.0	-3111.4	-3114.4	-3171.2	-4218.0	-5347.2	-7257.6
4. ผลตอบแทนจากการลงทุน	-4201.5	-5817.1	-7236.9	-6384.8	-8473.5	-11402.4	-11720.2	-11304.0	-11859.1	-15047.6
5. การบริการของภาครัฐบาล	-327.1	-636.1	-727.6	-521.6	-611.2	-386.7	-637.6	-884.3	-767.3	-950.7
6. บริการอื่น ๆ	-2373.8	-2851.9	-2722.7	-2341.0	-2735.3	-2660.3	-2752.1	-2802.4	-4672.3	-5712.3
ดุลบริการสุทธิ	-12215.5	-11987.2	-11498.8	-11088.1	-11362.7	-6000.2	-6841.9	-10202.0	-9138.5	-5980.8
1. ค่าระวางและค่าประกันสินค้า	-9710.5	-7263.3	-6577.2	-6597.6	-7020.2	-4841.8	-4785.1	-9742.6	-9968.7	-11241.0
2. การขนส่งอื่น ๆ	-40.3	-513.7	610.0	594.0	961.4	-199.0	-166.0	-202.8	-171.3	3065.5
3. การท่องเที่ยว	-586.1	-1130.3	-874.7	-1528.7	-543.4	-9.2	186.4	-479.1	136.3	-631.1
4. ผลตอบแทนจากการลงทุน	-3242.0	-4510.4	-6256.2	-5652.2	-7388.0	-9483.5	-10335.2	-9607.7	-9286.7	-9140.4
5. การบริการของภาครัฐบาล	208.3	244.6	235.6	555.2	393.1	1210.9	859.3	303.5	1107.3	1111.2
6. บริการอื่น ๆ	1155.1	1185.9	1303.7	1541.2	1724.4	7312.2	7229.7	9026.7	9044.1	10355.0

ที่มา : ธนาคารการค้าระหว่างประเทศแห่งประเทศไทย

ภาพรวมและแนวโน้มเศรษฐกิจภาคบริการรายสาขา

จากการศึกษาในบทที่ผ่านมาได้แสดงให้เห็นถึงภาพรวมของเศรษฐกิจภาคบริการที่มี การเปลี่ยนแปลงโครงสร้าง ซึ่งมีความสำคัญขึ้นเป็นลำดับ ดังนั้นในบทนี้จะแสดงให้เห็นถึงสภาพ ทัวไป การพัฒนาและแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นกับสาขาการบริการแต่ละประเภท ซึ่งสาขาเหล่านี้จะมี ส่วนช่วยในการพัฒนาและสนับสนุนในเรื่องของการค้า รายได้และการเพิ่มขีดความสามารถในการ แข่งขันของสินค้าออกของไทยทั้งในแง่ของต้นทุนและการตลาด ดังมีรายละเอียดที่จะได้กล่าวต่อไป

11.1 ภาพรวมของเศรษฐกิจบริการรายสาขา

11.1.1 บริการด้านการสื่อสารโทรคมนาคม

การสื่อสารโทรคมนาคมนับเป็นส่วนหนึ่งที่มีผลทำให้การดำเนินธุรกิจในปัจจุบัน เป็นไป ได้อย่างสะดวกและราบรื่นมากขึ้น นั้นย่อมแสดงว่าหากการบริการทางด้านนี้ได้รับการพัฒนาให้มี ประสิทธิภาพมากขึ้นแล้ว ย่อมที่จะมีผลช่วยสนับสนุนการค้าและเพิ่มประสิทธิภาพทางการแข่งขันใน การดำเนินธุรกิจให้สูงขึ้น อีกทั้งการให้บริการทางด้านนี้ยังมีผู้สนใจที่จะเข้ามาประกอบธุรกิจมาก ขึ้น ซึ่งนับได้ว่าเป็นแหล่งรายได้ใหม่ที่เกิดขึ้นกับประเทศไทยในปัจจุบัน ดังนั้นการศึกษาถึงโครง- สร้างและลักษณะของการแข่งขันในธุรกิจโทรคมนาคมแต่ละประเภทในปัจจุบัน จึงเป็นสิ่งจำเป็น อย่างยิ่ง เพื่อทราบถึงอุปสรรคและ โอกาสที่จะพัฒนาธุรกิจนี้ต่อไปให้มีบทบาทสืบเนื่องมากขึ้นใน อนาคต

โครงสร้าง

- บริการโทรศัพท์

ความหนาแน่นของเครื่องโทรศัพท์ต่อประชากร 100 คน ได้เป็นที่ยอมรับว่าเป็นดัชนี ที่ถึงระดับความเป็นอยู่และคุณภาพชีวิตของประชากรในประเทศนั้นๆ จากการศึกษาและติดตามการ พัฒนาระบบสื่อสารโทรคมนาคมในประเทศต่างๆ ของสหภาพโทรคมนาคมระหว่างประเทศ (International Telecommunication Union) หรือเรียกย่อว่า ITU พบว่าในปี พ.ศ. 2532 ไทยมีหมายเลขโทรศัพท์โดยเฉลี่ยประมาณ 2.5 หมายเลขต่อประชากร 100 คน ซึ่งนับ ว่าเป็นอัตราที่ต่ำมาก และเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศสมาชิกในกลุ่ม ASEAN ด้วยกันเองแล้ว เพียงปี พ.ศ. 2530 สิงคโปร์มีอัตรา 33.3 ต่อ 100 มาเลเซียมีอัตรา 6.85 ต่อ 100 และ บรูไนมี 10.59 ต่อ 100 เป็นต้น นอกจากนี้ยังต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของความหนาแน่นในกลุ่มประเทศ กำลังพัฒนาที่ควรจะมีโทรศัพท์อีกด้วย กล่าวคือ ควรจะมีความหนาแน่นเท่ากับ 4 เลขหมายต่อ 100 คน

เพื่อตอบสนองความต้องการในการให้บริการโทรศัพท์ตามแผนการขยายขององค์การโทรศัพท์ฯ นั้น ในระยะแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 5 และ 6 องค์การโทรศัพท์ฯ ได้รับอนุมัติให้ขยายเลขหมายเพิ่มขึ้นจำนวนประมาณ 1.4 ล้านเลขหมาย ใช้รวมกับเลขหมายเดิมที่มีอยู่ประมาณ 1 ล้านเลขหมายแล้ว ในปี พ.ศ.2535 องค์การโทรศัพท์ฯ จะมีเลขหมายรวมทั้งสิ้นประมาณ 2.4 ล้านเลขหมาย ซึ่งคาดว่าจะตอบสนองความต้องการของประชาชนได้ประมาณ 3.6 เลขหมายต่อ 100 คน

หากพิจารณาขีดความสามารถในการให้บริการ โทรศัพท์ในปัจจุบันพบว่าในช่วงระยะเวลา 5 ปีที่ผ่านมา (พ.ศ.2528-2532) พบว่าเลขหมายโทรศัพท์ที่มีผู้ขอเช่าในปีพ.ศ.2528 เท่ากับ 626,498 เลขหมาย ได้มีการเพิ่มมากขึ้นในทุกปี จนกระทั่งในปี พ.ศ.2532 มีเลขหมายถึง 1,158,014 เลขหมาย ซึ่งเพิ่มในอัตราเฉลี่ยร้อยละ 16.77 ต่อปี ขณะเดียวกันเมื่อพิจารณามูลค่าของรายได้ ที่องค์การโทรศัพท์ได้รับจากการให้บริการประชาชนพบว่า ในปีพ.ศ.2528 มีรายได้เท่ากับ 3,913.1 ล้านบาท และเพิ่มขึ้นจนกระทั่งถึงปีพ.ศ.2532 มีรายได้เท่ากับ 10,131.69 ล้านบาท ซึ่งเพิ่มในอัตราเฉลี่ยร้อยละ 27.39 ต่อปี นับว่าเป็นอัตราการให้บริการที่สูง ในกรณีนี้ยังไม่ับรวมการให้บริการโทรศัพท์สาธารณะของประชาชน (ตารางที่ 11.1 และ 11.2)

ตามแผนงานขององค์การโทรศัพท์ ได้บรรจุแผนโทรศัพท์เคลื่อนที่ไว้ในโครงการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมขององค์การโทรศัพท์ พ.ศ.2527-2535 โดยองค์การโทรศัพท์ได้เปิดบริการโครงการโทรศัพท์เคลื่อนที่ครั้งแรกในบางส่วน ซึ่งมีเลขหมายเริ่มแรก 10,447 เลขหมาย และมีผู้ใช้บริการคิดจากมูลค่าการใช้เท่ากับ 1.14 ล้านบาท ในปีที่เปิดบริการ หลังจากนั้นในอีก 2 ปีถัดมาจำนวนเลขหมายเพิ่มขึ้นเป็น 39,861 เลขหมาย และมูลค่าการใช้บริการเพิ่มเป็น 260.53 ล้านบาท ซึ่งคิดเป็นอัตราการเจริญเติบโตจากปี พ.ศ.2531 สูงถึงร้อยละ 96.88 ในส่วนของโทรศัพท์เคลื่อนที่นี้ การสื่อสารแห่งประเทศไทยก็มีส่วนในการให้บริการเช่นเดียวกับองค์การโทรศัพท์

- บริการจัดส่งข้อมูลข่าวสาร (Data Transmission)

นอกจากการให้บริการต่าง ๆ ผ่านทางโครงข่ายโทรศัพท์ องค์การโทรศัพท์ฯ ยังให้บริการเช่าคู่สาย ซึ่งเป็นวงจรแบบ Analog เพื่อให้ผู้เช่าที่ต้องการติดต่อส่งข้อมูลข่าวสารจำนวนมากๆ และใช้งานเกือบตลอดเวลาในธุรกิจของตนเอง เช่น การส่งข้อมูลระหว่างคอมพิวเตอร์, Teletype, Hot-line เป็นต้น การบริการลักษณะนี้เรียกว่า บริการวงจรเช่า (Leased Circuit) หรือคู่สายเช่า ในปัจจุบันมีผู้เช่าคู่สายเพื่อใช้บริการลักษณะนี้ถึง 14,989 คู่สาย โดยส่วนใหญ่จะเป็นการเช่าเพื่อส่งข้อมูลระหว่างคอมพิวเตอร์ (Data Communication และ

Telex Communication) อีกประเภทหนึ่งของการบริการนี้ก็คือ Data Net ซึ่งเป็นการส่งถ่ายข้อมูลทางสายโทรศัพท์ได้เลยโดยไม่รับการแปลงสัญญาณจากคู่สายขององค์การฯ โดยไม่ต้องไปขอเช่าคู่สายหรือเช่าวงจร ซึ่งอัตราส่วนโดยรวมของการใช้บริการ Data Transmission Services นี้เท่ากับ 5.21 ต่อโทรศัพท์ 1000 เครื่อง ในขณะที่ฟิลิปปินส์ตกประมาณ 33.46 และสิงคโปร์เท่ากับ 7.73 เป็นต้น

- บริการโทรสาร (Facsimile Services)

ปัจจุบันอยู่ภายใต้ความดูแลรับผิดชอบขององค์การโทรศัพท์ฯ และการสื่อสารฯ โดยได้อนุญาตให้ผู้เช่าจัดหาอุปกรณ์มาติดตั้งเองเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เช่าสามารถเลือกรูปแบบต่างๆ ได้ตามความพอใจและเหมาะสมกับความต้องการใช้งาน อัตราส่วนของจำนวนโทรสารต่อโทรศัพท์ 1000 เครื่อง ในประเทศไทยต่ำสุดในอาเซียน กล่าวคือประมาณ 6.63 เลขหมายต่อโทรศัพท์ 1000 เครื่อง เปรียบกับ 18.33 ที่ฟิลิปปินส์ หรือ 17.72 ในอินโดนีเซีย 9.92 ในมาเลเซีย และ 20.49 ในสิงคโปร์

- บริการโทรเลข (Telegraph Services)

การให้บริการโทรเลขในปัจจุบันอยู่ภายใต้การดูแลของการสื่อสารแห่งประเทศไทย แต่ผู้เดียว โดยในช่วง 5 ปีที่ผ่านมา (พ.ศ. 2528-2532) มีการให้บริการในปี พ.ศ. 2528 รวมทั้งในและต่างประเทศเป็นจำนวน 8.57 ล้านฉบับ คิดเป็นมูลค่าการบริการเท่ากับ 18.41 ล้านบาท และการบริการในปีต่อๆ มา ก็มีจำนวนการให้บริการลดลง จนถึงปี พ.ศ. 2532 มีการให้บริการเท่ากับ 6.82 ล้านฉบับ และคิดเป็นมูลค่าเท่ากับ 177.48 ล้านบาท ซึ่งลดลงทั้งด้านปริมาณและมูลค่า ซึ่งคิดเป็นค่าเฉลี่ยของการขยายตัวแล้วลดลงร้อยละ 5.42 ต่อปีสำหรับปริมาณการให้บริการลดลงร้อยละ 3.13 ต่อปีสำหรับมูลค่า เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบกับต่างประเทศจะพบว่าในประเทศที่การสื่อสารคมนาคมก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว บริการโทรเลขจะมีแนวโน้มลดลงมากดังตัวอย่างในปี 2530 อัตราส่วนการใช้โทรเลขต่อประชากร 100 คน สูงถึง 14.79 ซึ่งแม้ว่าจะต่ำกว่าฟิลิปปินส์แต่ก็ยังเป็นอัตราส่วนที่สูงมากเมื่อเทียบกับอินโดนีเซีย 6.48 มาเลเซีย 5.83 และสิงคโปร์ 9.37 จะเห็นว่าสภาพภาพของการบริการสื่อสารของโทรเลขจะถูกลดผลกระทบจากปัจจัยอื่น ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเครื่องมือสื่อสารอย่างอื่น และบริการทางโทรศัพท์เป็นสำคัญ (ตารางที่ 11.1 และ 11.2)

- บริการวิทยุและโทรทัศน์ (Radio and Television Broadcasting)

การบริการสื่อสารทางวิทยุและโทรทัศน์มีมานานนับหลายสิบปีแล้วในประเทศไทย ในปัจจุบันสถานีวิทยุมีอยู่ทั้งหมด 426 สถานี ซึ่งแบ่งออกเป็นการกระจายเสียงในลักษณะ AM 183 สถานีและกระจายเสียงในลักษณะ FM 243 สถานี โดยส่วนใหญ่สถานีวิทยุอยู่ตามภูมิภาค กล่าวคือมีถึง 351 สถานี ดังนั้นในกรุงเทพมหานครจึงมีเพียง 74 สถานี นับว่าสถานีวิทยุภูมิภาคในปัจจุบันมีสัดส่วนถึงร้อยละ 82 ของสถานีทั้งหมด และเมื่อพิจารณาตามลักษณะของการกระจายเสียง การกระจายเสียงแบบ FM มีถึง 243 สถานี คิดเป็นร้อยละ 57 ของสถานีทั้งหมด และ AM มี 183 สถานี ส่วนทางด้านสถานีโทรทัศน์ในปัจจุบันมีทั้งหมด 5 สถานีที่ดำเนินการอยู่ แต่มีช่องออกอากาศทั่วประเทศรวมแล้วถึง 101 ช่อง นอกจากนี้ ยังมีคลื่นส่งโทรทัศน์ช่วงสั้นที่เปิดดำเนินการโดยเอกชนอีก 10 คลื่น มี 3 ช่อง ซึ่งถูกเรียกว่า Cable T.V. ในปัจจุบันมีสมาชิกคลื่นนี้ถึง 8,000 ราย

ลักษณะตลาด

- บริการโทรทัศน์

ปัจจุบันการให้บริการทางด้านการโทรทัศน์ถูกควบคุมโดยองค์การโทรทัศน์ที่จะเป็นผู้กำหนดราคาค่าบริการและเป็นผู้บริการเกือบทั้งหมด ขณะนี้ทางองค์การโทรทัศน์ฯ ได้อนุมัติให้เอกชนเข้ามามีส่วนช่วยพัฒนาระบบโทรคมนาคมในบริการหลัก โดยเอกชนเข้ามาช่วยลงทุนเครือข่ายและระบบให้ โดยมีสัญญาว่าจะต้องยกทรัพย์สินให้เป็นขององค์การโทรทัศน์ฯ การที่เอกชนเข้ามา มีบทบาททำให้เกิดผลดีในแง่ของประชาชนผู้บริโภคที่ไม่ต้องรอลาในการขอติดตั้งอีกต่อไป และรัฐประหยัดด้านการลงทุนไปเป็นมูลค่ามหาศาล ในด้านการบริการของโทรทัศน์ไม่ว่าจะเป็นอุปกรณ์ (เครื่องโทรทัศน์) วัสดุสายและการวางระบบสาย องค์การโทรทัศน์ฯ ได้ให้เอกชนเข้ามาดำเนินการในธุรกิจเหล่านี้แต่ต้องอยู่ในดุลยพินิจขององค์การโทรทัศน์ฯ ด้วย

ส่วนทางด้านโทรทัศน์เคลื่อนที่ การบริการวางจอยังถูกควบคุมโดยองค์การโทรทัศน์และการสื่อสารแห่งประเทศไทย ไม่ว่าจะเป็นการให้เช่าวงจรหรือการคิดราคาค่าบริการ แต่ในปัจจุบันองค์การโทรทัศน์ฯ ได้ให้เอกชนเข้ามาพัฒนาระบบโดยทำการติดตั้งชุมสายและสถานีฐานและเป็นผู้ให้บริการโดยอยู่ภายใต้สัญญาและควบคุมคุณภาพโดยองค์การโทรทัศน์ฯ (เช่น Cellular 900 ซึ่งมีบริษัท ชินวัตร กรุ๊ป เป็นผู้ได้รับอนุญาต) ทางด้านบริการของที่เกี่ยวข้องกับเครื่องโทรทัศน์และอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องได้มีเอกชนเข้ามาลงทุนและจัดจำหน่ายในส่วนขององค์การโทรทัศน์ฯ มี 8 บริษัท และในส่วนของการสื่อสารฯ มี 19 บริษัท ซึ่งบริษัทเหล่านี้เป็นบริษัทต่างชาติ ซึ่งเข้ามาร่วมทุนกับไทยเป็นตัวแทนจำหน่ายทั้งหมด ไม่มีบริษัทคนไทยเอง

- บริการส่งข้อมูลข่าวสาร

การบริการส่งข้อมูลข่าวสารโดยผ่านทางระบบข่ายสายของโทรทัศน์นั้น องค์การโทรทัศน์ เป็นผู้ควบคุมระบบการให้บริการรวมถึงการกำหนดราคาค่าบริการทั้งหมดขณะนี้ได้เริ่มเปิดโอกาสให้เอกชนเข้ามามีส่วนการพัฒนาระบบ โดยเอกชนเข้ามาติดตั้งอุปกรณ์แปรคลื่นที่ขั้วสายขององค์การโทรทัศน์ และให้เอกชนเป็นผู้รับดำเนินการในด้านการให้บริการ อย่างไรก็ตามยังต้องอยู่ในความดูแลขององค์การโทรทัศน์แห่งประเทศไทย

- บริการโทรสาร

การบริการส่งโทรสารใช้เครือข่ายเดียวกับเลขหมายโทรทัศน์ดังนั้น การบริการจึงถูกควบคุมโดยองค์การโทรทัศน์แห่งประเทศไทยและการสื่อสารแห่งประเทศไทย แต่ในส่วนของอุปกรณ์หรือเครื่องโทรสารได้ให้เอกชนเป็นผู้จัดจำหน่าย โดยต้องได้รับอนุญาตจากองค์การโทรทัศน์ ก่อน

- บริการโทรเลข

การสื่อสารแห่งประเทศไทย เป็นผู้ดำเนินการในการให้บริการกำหนดราคาและซ่อมบำรุงอุปกรณ์ทุกอย่าง สำหรับการให้บริการในการส่งโทรเลขทั้งในและต่างประเทศ

- บริการวิทยุและโทรทัศน์

การกระจายเสียงของวิทยุมีทั้งหมด 426 สถานี ซึ่งมีหน่วยงานของรัฐเป็นเจ้าของทั้งหมด แต่ในการดำเนินการได้ให้เอกชนเข้ามาจัดการโดยเป็นลักษณะของการเช่าเวลาการออกอากาศ สำหรับสถานีโทรทัศน์ของไทยในปัจจุบันมี 5 สถานี ซึ่งมีหน่วยงานของรัฐเป็นเจ้าของ ได้แก่ กองทัพบก 2 สถานี องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย (อ.ส.ม.ท.) 2 สถานี และกรมประชาสัมพันธ์ 1 สถานี โดยกองทัพบกและ อ.ส.ม.ท. ได้ให้เอกชนเข้ามาดำเนินการเอง 2 สถานี ในปัจจุบันมีการส่งสัญญาณภาพเข้าสู่คลื่นโทรทัศน์ โดยเอกชนเป็นผู้ดำเนินการเองทั้งหมด เริ่มตั้งแต่ติดตั้งการส่งและรับสัญญาณ ตลอดจนการบริหารและกำหนดค่าบริการซึ่งเรียกว่า Cable T.V. ในขณะนี้ยังมีเพียง 1 สถานี ซึ่งจะประกอบด้วย 3 ช่อง โดยแบ่งเป็นช่องข่าวสารและช่องบันเทิง

- สถานะทางกฎหมายเกี่ยวกับการดำเนินการสื่อสารโทรคมนาคม

กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการบริการโทรคมนาคมโดยตรง ได้แก่ พระราชบัญญัติโทรเลขและโทรทัศน์ พ.ศ. 2477, พระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม พ.ศ. 2498, พระราชบัญญัติวิทยุกระจาย

เสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ. 2498, พระราชบัญญัติการสื่อสารแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2519, ประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 281 เรื่อง การประกอบอาชีพของคนต่างด้าว เมื่อพิจารณาแล้วเห็นว่ากฎหมายเหล่านี้ได้ออกมาใช้บังคับนานแล้ว เมื่อนำมาปรับใช้กับบริการโทรคมนาคมในปัจจุบันจึงล้าสมัยมาก และไม่ครอบคลุมบริการโทรคมนาคมใหม่ๆ ที่ใช้เทคโนโลยีระดับสูงๆ เช่น การบริการข้อมูลของธนาคาร ซึ่งเรียกว่า On-line หรือ Data Base Contributor เป็นต้น จึงอาจกล่าวได้ว่า การบริการโทรคมนาคมหลายอย่างซึ่งใช้เทคโนโลยีระดับสูงในปัจจุบัน ยังไม่มีกฎหมายใดมารองรับ

กฎหมายที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับบริการโทรคมนาคมมักจะทำหน้าที่ในการควบคุมการบริการโทรคมนาคมอย่างเข้มงวดกวดขัน ในขณะที่ตัวกันก็จะไม่เกื้อหนุนการบริการโทรคมนาคมให้เอกชนมาจัดการ จึงอาจกล่าวได้ว่าเป็นสิทธิของรัฐแต่ผู้เดียวที่จะให้บริการโทรคมนาคมเอกชน ไม่ว่าจะเป็นคนไทยหรือชาวต่างประเทศจะถูกกฎหมายปิดกั้น ไม่ให้เข้ามาทำธุรกิจในกิจการดังกล่าว เหตุผลที่มีให้เอกชนเข้ามาทำธุรกิจประเภทนี้มักจะเน้นเรื่องความมั่นคงของรัฐ

ตัวอย่างที่แสดงให้เห็นชัดว่ากฎหมายมิได้เปิดช่องให้เอกชนเข้ามามีบทบาทในการให้บริการ ปรากฏอยู่ใน พ.ร.บ. โทรเลข โทรศัพท์ พ.ศ. 2477 มาตรา 5, 6 และ 7 ดังบัญญัติว่า

มาตรา 5 รัฐบาลทรงไว้ซึ่งอำนาจสิทธิขาดที่จะตั้งบำรุงและทำการโทรเลข และโทรศัพท์ ภายในราชอาณาจักรสยาม

อำนาจนี้ห้ามมอบไว้แก่กรมไปรษณีย์โทรเลข (ปัจจุบันหมายถึงองค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย และการสื่อสารแห่งประเทศไทย)

มาตรา 6 ภายในราชอาณาจักรสยาม ให้กรมไปรษณีย์โทรเลขมีสิทธิและหน้าที่แต่ผู้เดียวในอันที่จะ

- (1) ตั้งทำและบำรุงทำการโทรเลขและโทรศัพท์ในตำบลใดๆ ที่รัฐมนตรีเห็นสมควร
- (2) ตั้งเสาและขึงสายลวด หรือวางสายลวดหรือสายลวดใหญ่ใต้ดินหรือใต้น้ำหรือทำกิจการอย่างอื่นเพื่อการคมนาคมทางโทรเลขหรือโทรศัพท์
- (3) รับ เก็บ ส่ง และส่งมอบข่าวสารและกระทำการงานอย่างอื่นทุกอย่างอันเกี่ยวข้องกับการโทรเลขหรือโทรศัพท์ตามระเบียบ ข้อบังคับ คำสั่งและกฎที่รัฐมนตรีได้ตั้งขึ้น

มาตรา 7 อธิบดีอาจออกใบอนุญาตเฉพาะให้แก่บุคคลใด ให้ตั้ง ทำหรือบำรุงการโทรเลขหรือโทรศัพท์ที่ใดที่หนึ่งภายในราชอาณาจักรเพื่อใช้เอง โดยกำหนดเงื่อนไขและให้เสียเงินค่าธรรมเนียมตามที่อธิบดีจะเห็นสมควร

อนึ่ง เนื่องจากความล้าสมัยของ พ.ร.บ. โทรเลขและโทรศัพท์ พ.ศ. 2477, พ.ร.บ. วิทยุคมนาคม พ.ศ. 2498 และ พ.ร.บ. วิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ. 2498 ทำให้เกิดปัญหาในการตีความเพื่อให้ครอบคลุมถึงการให้บริการโทรคมนาคมใหม่ๆ ที่ต้องใช้เทคโนโลยีใหม่ๆ หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง จึงมักจะส่งเรื่องไปให้คณะกรรมการกฤษฎีกาตีความ ดังนั้น การศึกษากฎหมายในเรื่องนี้ต้องรวบรวมเอกสารที่คณะกรรมการกฤษฎีกาตีความประกอบวิเคราะห์ข้อบทกฎหมายด้วย

ในยุคที่ภาคของการค้าและธุรกิจต่างๆ กำลังขยายตัวสูงในปัจจุบันและมีแนวโน้มสูงขึ้นในอนาคต การสื่อสารโทรคมนาคมนับว่าเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีส่วนช่วยให้การค้าและกิจการต่างๆ เป็นไปด้วยความสะดวก รวดเร็ว ก่อให้เกิดผลให้เกิดความสำเร็จในการดำเนินกิจการนั้นๆ ดังนั้นการพัฒนาด้านต่างๆ ของการบริการสื่อสารโทรคมนาคมย่อมที่จะเป็นประโยชน์แก่การขยายตัวของการค้าและธุรกิจ และสืบทอดไปสู่การขยายตัวทางเศรษฐกิจในที่สุด

จากการศึกษาในข้างต้น สรุปได้ว่าการขยายตัวของบริการด้านการสื่อสารโทรคมนาคมของไทยเกือบทุกประเภทยังมีโอกาสอีกมาก (ยกเว้นโทรเลข จะมีการบริการอยู่ในระดับหนึ่ง) อีกทั้งโอกาสที่เปิดให้เอกชนเข้ามามีส่วนในธุรกิจการบริการนี้ในปัจจุบันก็มีสูงมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านบริการรอง (หมายถึงการจัดจำหน่ายและติดตั้งอุปกรณ์สื่อสารโทรคมนาคม รวมทั้งการเป็นตัวแทนในการเผยแพร่ข้อมูลประเภทต่างๆ) ส่วนทางด้านบริการหลักนั้น รัฐก็ได้เปิดโอกาสให้เอกชนเข้ามามีบทบาทได้บ้างตามสมควร ซึ่งในส่วนนี้คงจะต้องใช้เวลาในการพิจารณาทั้งทางด้านกฎหมาย และความพร้อมของภาคเอกชนไปอีกระยะหนึ่ง

11.1.2 บริการการประกันภัย

ธุรกิจการประกันภัยนับเป็นธุรกิจการค้าประเภทหนึ่งของเศรษฐกิจภาคบริการ ปัจจุบันการขยายตัวของธุรกิจดังกล่าวถือได้ว่ามีอัตราสูง สำหรับประเทศไทยการประกันภัยถือกำเนิดจากธุรกิจประกันชีวิตในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว โดยบริษัทต่างประเทศเข้ามามีเริ่มดำเนินการ สำหรับกฎหมายควบคุมธุรกิจประกันชีวิตในประเทศนั้นเริ่มมีขึ้นในปี พ.ศ. 2471 ภายใต้พระราชบัญญัติควบคุมการค้าขายอันกระทบถึงความปลอดภัยและพาสักแห่งสาธารณชน ในปี พ.ศ. 2485 มีบริษัทที่ดำเนินการโดยได้รับอนุญาตอย่างถูกต้องตามกฎหมายรวม 7 บริษัท โดยเป็นบริษัทต่างประเทศ 5 บริษัทและบริษัทไทย 2 บริษัท บริษัทต่างประเทศทั้ง 5 บริษัทนั้นได้หยุดดำเนินการไปในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 ซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้เอาประกัน จึงเป็นเหตุให้เกิดภาพพจน์ที่ไม่ดีแก่ธุรกิจประเภทนี้ต่อมา อย่างไรก็ตามนับตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันธุรกิจประกันชีวิตได้เจริญก้าวหน้าขึ้นเรื่อยมา โดยอยู่ภายใต้การควบคุมตามพระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ. 2510 นอกจากนี้ก็ยังมีการประกันประเภทอื่นๆ เข้ามาอีก ซึ่งรวมเรียกกันว่า การประกัน

วินาศภัย¹ โดยอยู่ภายใต้การควบคุมพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. 2510 นับได้ว่าธุรกิจการประกันภัยนี้ได้แพร่หลายเข้าสู่ทั่วทุกวงจรของระบบเศรษฐกิจ บทบาทที่สำคัญของธุรกิจประกันภัยที่มีต่อระบบเศรษฐกิจอย่างเห็นเด่นชัดคือ ประการแรกเป็นการสร้างหลักประกันความมั่นคงทางการเงินให้แก่ครอบครัวและทรัพย์สินผู้เอาประกัน ประการที่สองเป็นแหล่งระดมเงินออมในระยะยาว และประการที่สามเป็นการบริการที่ส่งเสริมการประกอบธุรกิจอื่นๆ ที่สำคัญ อาทิ การส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศในการประกันภัยสินค้า จากบทบาทดังกล่าวนี้ รัฐได้ตระหนักถึงความสำคัญของธุรกิจประกันภัย จึงได้มีการส่งเสริมการขยายตัวของธุรกิจนี้ให้มีบทบาทยิ่งขึ้น โดยกำหนดแนวทางต่างๆ ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมฉบับที่ 5 และ 6 และในแผนฉบับต่อไป โดยทั่วไปของธุรกิจการประกันภัยเหล่านี้ โดยเฉพาะการประกันวินาศภัย จึงเป็นส่วนสำคัญที่นำมาศึกษา เพื่อชี้ให้เห็นแนวทางในการพัฒนาและปรับปรุงธุรกิจนี้เพื่อมีส่วนช่วยในการส่งเสริมการค้าต่อไปในอนาคต

สภาพของธุรกิจการประกันภัย

โดยทั่วไปของธุรกิจการประกันภัยเหล่านี้ โดยเฉพาะการประกันวินาศภัย จึงเป็นส่วนสำคัญที่นำมาศึกษา เพื่อชี้ให้เห็นแนวทางในการพัฒนาและปรับปรุงธุรกิจนี้เพื่อมีส่วนช่วยในการส่งเสริมการค้าต่อไปในอนาคต

ในช่วงสองสามปีที่ผ่านมา อัตราการขยายตัวของประกันภัยโดยคิดจากเบี้ยประกันภัยมีแนวโน้มการขยายตัวสูงขึ้นมาก โดยเฉพาะในช่วงปี พ.ศ. 2529-2530 มีการก้าวกระโดดในการขยายตัวอย่างเห็นได้ชัดคือ มีเบี้ยประกันคิดเป็นมูลค่าจาก 13,334 ล้านบาท ในปี 2529 เป็น 16,378 ล้านบาท ในปี 2530 ซึ่งมีอัตราการขยายตัวเพิ่มถึงร้อยละ 23.02 (ตารางที่ 11.3) ซึ่งแต่เดิมการขยายตัวในปี 2529 เพียงร้อยละ 9.68 เท่านั้น ต่อมาในปี พ.ศ. 2531 และ 2532 อัตราการขยายตัวของประกันภัยก็เพิ่มสูงขึ้นมาโดยตลอด กล่าวคือ คิดเป็นร้อยละ 25.66 และ 32.53 ตามลำดับ ซึ่งในปี พ.ศ. 2532 นี้ เบี้ยประกันภัยเพิ่มสูงขึ้นคิดเป็นมูลค่าถึง 27,267 ล้านบาท นับว่าระยะเวลาที่ผ่านมาธุรกิจการประกันภัยเจริญเติบโตขึ้นเป็นอย่างมากสำหรับเหตุที่เป็นเช่นนี้ สาเหตุหนึ่งก็คือสภาวะของเศรษฐกิจที่ผ่านมาอยู่ในเกณฑ์ที่ดีขึ้นเอง (รายงานประจำปี กรมการประกันภัย : 2531)

ในส่วนของการประกันชีวิต ในปัจจุบันมีบริษัทที่ประกอบธุรกิจประกันชีวิตโดยตรงมีจำนวน 12 บริษัท แบ่งเป็นทั้งจดทะเบียนในประเทศไทย 11 บริษัท และสาขาบริษัทต่างประเทศ 1 บริษัท การประกอบธุรกิจประกันชีวิตในช่วง 5 ปีที่ผ่านมาพบว่าการขยายตัวในอัตราที่สูงมาก

¹ ได้แก่ การประกันอัคคีภัย, ตัวเรือ, สินค้า, รถยนต์, สุขภาพและเบ็ดเตล็ด

ขึ้นโดยเริ่มสูงขึ้นอย่างเด่นชัดในช่วงปี พ.ศ. 2529-2530 กล่าวคือเบี้ยประกันเพิ่มขึ้นจาก 7,183 ล้านบาท ในปี 2529 เพิ่มขึ้นเป็น 8,864 ล้านบาทในปี 2530 และมีการขยายตัวถึงร้อยละ 23.40 ในปี พ.ศ. 2531 การขยายตัวเพิ่มสูงในอัตราที่เพิ่มถึงร้อยละ 27.35 และในปี 2532 มีเบี้ยประกันคิดรวมเฉลี่ยแล้วถึง 14,752 ล้านบาท มีอัตราการขยายตัวถึงร้อยละ 30.68 (ตารางที่ 11.3) เช่นเดียวกันเมื่อพิจารณาถึงการถือกรรมธรรม์ประกันชีวิตก็เห็นไปในลักษณะเดียวกัน คือมีการถือกรรมธรรม์ในปี พ.ศ. 2531 เป็นจำนวน 732,458 กรรมธรรม์ ซึ่งเพิ่มจากปีก่อนหน้าถึงร้อยละ 20.73 (กรมการประกันภัย, 2531)¹ นับได้ว่าการขยายตัวสูงเช่นเดียวกับการขยายตัวของเบี้ยประกันชีวิต อย่างไรก็ตามหากทำการเปรียบเทียบจำนวนกรรมธรรม์กับจำนวนประชากรทั้งหมดของไทย จะพบได้ว่าถึงแม้สัดส่วนดังกล่าวจะเพิ่มขึ้นตลอดระยะเวลาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2527 เป็นต้นมาก็ตาม แต่ในปัจจุบันสัดส่วนจำนวนกรรมธรรม์ต่อจำนวนประชากรทั้งหมดนี้ เป็นอัตราส่วนเพียงร้อยละ 5.47 เท่านั้น นับว่าเป็นอัตราที่ไม่สูงมากนัก อาจจะเป็นเพราะว่ารายได้ของประชากรไทยต่อหัวยังมีจำกัดถึงแม้จะมีบุคคลบางกลุ่มเห็นความสำคัญของการประกันชีวิตก็ตาม

สำหรับการประกันวินาศภัย เป็นธุรกิจการประกันภัยอีกประเภทหนึ่งที่มีความสำคัญเพิ่มมากขึ้นเป็นลำดับ ในปัจจุบันบริษัทที่ประกอบกิจการธุรกิจการประกันวินาศภัยมีทั้งหมดมากกว่า 60 บริษัท ซึ่งกว่าร้อยละ 90 เป็นบริษัทที่จดทะเบียนในประเทศไทยและที่เหลือเป็นสาขาของบริษัทประกันภัยต่างประเทศ จากการศึกษาพบว่าในช่วงสองสามปีที่ผ่านมา การขยายตัวของธุรกิจประกันวินาศภัยเพิ่มสูงขึ้นมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปี 2530 ซึ่งมีอัตราการขยายตัวที่เพิ่มจากปี 2529 ถึงร้อยละ 22.16 มีมูลค่าของเบี้ยประกันคิดเป็น 7,515 ล้านบาท ต่อมาในปี 2531 มีมูลค่าประกันถึง 9,314 ล้านบาท อัตราการขยายตัวคิดเป็นร้อยละ 23.94 และ ในปี 2532 เป็นปีที่เบี้ยประกันวินาศภัยเพิ่มขึ้นอย่างมากคือ 12,515 ล้านบาท มีอัตราการขยายตัวเพิ่มถึงร้อยละ 34.36 จึงนับได้ว่าการประกันวินาศภัย เมื่อพิจารณาจากการขยายตัวของเบี้ยประกันแล้วมีความสำคัญมากขึ้นมาเป็นลำดับในปัจจุบัน

บทบาทของรัฐบาล

เนื่องจากธุรกิจการประกันภัยมีลักษณะพิเศษ 2 ประการคือ เป็นหน่วยธุรกิจที่ทำการระดมเงินทุนในระยะยาว และยังเป็นหน่วยธุรกิจที่ประกันความเสี่ยงของประชาชน จึงเป็นเหตุผลที่ทำให้รัฐได้เข้ามาเกี่ยวข้องในการควบคุม และวางมาตรการต่างๆ ที่เหมาะสมแก่ธุรกิจนี้

ในปัจจุบันนี้ มีพระราชบัญญัติสองฉบับที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจประกันภัย ได้แก่ พระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. 2510 และพระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ. 2510 เนื่องจากก่อนปี

^{1/} กรมการประกันภัย. รายงานธุรกิจประกันภัย. 2531

2510 กฎหมายต่างๆ ที่เกี่ยวกับธุรกิจประกันภัยยังขาดหลักการที่ให้อำนาจบริการแก่เจ้าหน้าที่ในการตรวจสอบกำกับการดำเนินธุรกิจของบริษัท จึงได้มีการเสนอให้พระราชบัญญัติประกันวินาศภัย และพระราชบัญญัติประกันชีวิตเข้าสู่สภาร่างรัฐธรรมนูญ เพื่อใช้เป็นกฎหมายสำหรับควบคุมดูแลธุรกิจประกันภัย โดยเฉพาะพระราชบัญญัติทั้งสองฉบับนี้ประกาศใช้เมื่อวันที่ 14 เมษายน พ.ศ. 2510 และมีผลบังคับใช้จนถึงปัจจุบัน การออกพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าวมีวัตถุประสงค์ที่จะควบคุมและส่งเสริมการค้าดำเนินธุรกิจประกันภัยโดยคำนึงถึงผลประโยชน์ของผู้เอาประกันภัย ป้องกันการค้าดำเนินธุรกิจที่เสี่ยงภัยอันอาจจะก่อให้เกิดผลเสียหายต่อผู้เอาประกัน เพื่อส่งเสริมธุรกิจประกันภัยให้ทันกับความต้องการของประชาชน และภาวะเศรษฐกิจที่เจริญเติบโตขึ้นและเพื่อให้ธุรกิจประกันภัยสามารถนำเงินทุนที่ระดมได้ไปลงทุนในกิจการต่างๆ ได้กว้างขวาง เพื่อสอดคล้องกับการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ

หลังจากการประกาศใช้พระราชบัญญัติทั้งสองฉบับในปี 2510 ได้มีกฎกระทรวงและประกาศกระทรวงออกภายใต้พระราชบัญญัติดังกล่าว ดังนั้นพอสรุปประเด็นสำคัญที่เกี่ยวกับการเข้ามาประกอบธุรกิจของคนต่างชาติ ควบคุมธุรกิจของคนต่างชาติ และควบคุมธุรกิจของคนไทยคือ

(1) กรณีที่บริษัทประกันชีวิตและวินาศภัยต่างประเทศประสงค์จะเปิดสาขาในราชอาณาจักร

กฎกระทรวงฉบับที่ 3 พ.ศ. 2510 ได้กำหนดไว้ว่า บริษัทประกันชีวิตและวินาศภัยต่างประเทศ จะเปิดสาขาในราชอาณาจักรสามารถทำได้ แต่สาขานั้นจะต้องประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยประเภทเดียวกันกับสำนักงานใหญ่ในต่างประเทศที่ได้รับอนุญาตประกอบธุรกิจอยู่แล้ว ไม่น้อยกว่า 3 ปี

แต่ต่อมาในปี 2521 กระทรวงพาณิชย์ได้ออกประกาศกระทรวง ลงวันที่ 6 มีนาคม 2521 มีใจความว่ารัฐไม่มีนโยบายที่จะให้ชาวต่างชาติเข้ามาตั้งสาขาในประเทศไทยอีกต่อไป และไม่อนุญาตให้คนไทยเปิดบริษัทประกันใหม่ขึ้นอีก เพราะเล็งเห็นว่าปัจจุบันมีบริษัทประกันมากพอแล้ว

กฎนี้ไม่เลือกปฏิบัติ จึงใช้สำหรับคนไทยและคนต่างชาติที่ประสงค์ตั้งธุรกิจประกันภัยเท่าเทียมกัน

(2) กรณีสาขาของบริษัทประกันภัยต่างประเทศซึ่งกำลังดำเนินธุรกิจในประเทศไทยต้องการเปิดสำนักงานสาขาคือ กระทรวงพาณิชย์ไม่อนุญาตให้เปิดสาขาเพิ่มขึ้น เนื่องจากบริษัทต่างประเทศมีลักษณะเป็นสาขาลูกอยู่แล้ว จึงไม่สามารถเปิดสาขาคือหรือสำนักงานอื่นในประเทศไทยได้อีก ในขณะที่บริษัทประกันภัยของไทยสามารถขยายสาขาในกรุงเทพฯ หรือต่างจังหวัดได้มากขึ้นเรื่อยๆ

(3) การกำหนดทรัพย์สินไว้ในประเทศไทยของสาขาของบริษัทประกันภัยต่างประเทศตามประกาศกระทรวงเศรษฐกิจ ลงวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2511 ได้กำหนดว่าสาขาของบริษัทประกันชีวิตต่างประเทศ ที่ได้รับอนุญาตประกอบธุรกิจประกันชีวิต ต้องดำรงทรัพย์สินไว้ในประเทศไทยไม่น้อยกว่า 5 ล้านบาท และสาขาของบริษัทประกันวินาศภัยจะต้องดำรงทรัพย์สินไว้ในประเทศไทยไม่น้อยกว่า 3.5 ล้านบาท ซึ่งอาจจะเป็นเงินสดหรือพันธบัตรรัฐบาลไทยหรือหุ้นของบริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมหรือสหกรณ์ทรัพย์ เพื่อใช้เป็นสถานที่ประกอบธุรกิจหรือสำหรับใช้เพื่อสวัสดิการของพนักงานและลูกจ้างบริษัท ซึ่งปราศจากภาระติดพัน และต้องมีมูลค่ารวมกันไม่เกินร้อยละ 40 ของทรัพย์สินที่ต้องดำรง

สรุปแล้วพระราชบัญญัติประกันชีวิตและประกันวินาศภัย ปี พ.ศ. 2510 และประกาศกระทรวงพาณิชย์ต่างๆ ได้ให้ความคุ้มครองธุรกิจประกันภัยของผู้ประกอบการไทยมาก โดยป้องกันไม่ให้สาขาของบริษัทต่างชาติและบริษัทไทย มีโอกาสเข้ามาตั้งถิ่นฐานธุรกิจใหม่เพื่อแข่งขันกับบริษัทที่ดำเนินการอยู่แล้ว สำหรับบริษัทต่างชาติที่มีสาขาอยู่ในประเทศไทยแล้ว รัฐไม่อนุญาตให้มีมากกว่าหนึ่งสาขา

นอกจากกฎกระทรวงและประกาศต่างๆ ที่มีลักษณะควบคุมการติดตั้งและขยายตัวของสาขาในธุรกิจประกันภัยนั้นแล้ว ยังมีระเบียบข้อบังคับบางอย่างที่ควบคุมความเสี่ยงของธุรกิจนี้ อาทิ ข้อกำหนดไม่ให้บริษัทเสี่ยงภัยเองสำหรับประกันวินาศภัยรายเดี่ยว หรือหลายรายภายในเขตที่นายทะเบียนกำหนดเรื่องวินาศภัยอย่างเดียวกัน โดยมีอัตราเงินเอาประกันร้อยละสิบของเงินกองทุน นอกจากนี้ยังมีข้อกำหนดหรือระเบียบต่างๆ ที่มีประสิทธิภาพส่งเสริมธุรกิจประกันภัยให้ขยายตัวมากขึ้น เช่น การส่งเสริมการประกันชีวิต โดยกำหนดให้มีการลดหย่อนภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาจากเบี้ยประกันชีวิต โดยให้ค่าลดหย่อนสูงสุดไม่เกิน 10,000 บาท เป็นต้น

แนวโน้มการบริการประกันวินาศภัย

การประกันวินาศภัยในช่วงหลายปีที่ผ่านมา พบว่าแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงรูปแบบในการประกันวินาศภัยได้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมเป็นอย่างมาก ในปี พ.ศ. 2527 การประกันอัคคีภัยได้รับการประกันเป็นอันดับหนึ่ง โดยคิดเป็นร้อยละ 43.12 ของการประกันวินาศภัยทั้งหมด ในขณะที่การประกันรถยนต์ได้รับการประกันรองลงมา โดยคิดเป็นร้อยละ 33.16 (ตารางที่ 11.4) ในปีเดียวกันเมื่อเวลาผ่านไป จะเห็นได้ว่าการประกันอัคคีภัยมีสัดส่วนครองตลาดมากที่สุดจริง แต่แนวโน้มของสัดส่วนค่อยๆ ลดลงมาอย่างเห็นได้ชัด ในขณะที่การประกันรถยนต์ก็ได้ครองตลาดของประเภทการประกันวินาศภัยเป็นอันดับหนึ่งแทนการประกันอัคคีภัย โดยคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 37.25 ในขณะที่การประกันอัคคีภัยคิดเป็นร้อยละ 35.99 ในปี พ.ศ. 2530 และในปี พ.ศ. 2531 การประกันภัยรถยนต์มีถึงร้อยละ 43.28 และอัคคีภัยลดลงเหลือร้อยละ 33.22

สำหรับสาเหตุที่การประกันรถยนต์มีการเปลี่ยนแปลงในทางที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว อาจเกิดจาก เหตุผลหนึ่งคือ การซื้อรถยนต์ในปัจจุบัน มีเรื่องของภาษีรถยนต์เข้ามาเกี่ยวข้อง ซึ่งการซื้อ ภาษีในลักษณะดังกล่าวนี้ ได้บังคับให้ผู้ซื้อทำประกันรถยนต์ด้วย

สำหรับประเภทของการประกันวินาศภัยอีกประเภทหนึ่งที่น่าสนใจก็คือ การประกัน สินค้า จากการศึกษพบว่า มูลค่าของเบี้ยประกันที่เกิดขึ้นในช่วงหลายปีที่ผ่านมานี้มีสัดส่วน ไม่สูง เท่าใดนัก เมื่อเปรียบเทียบกับเบี้ยประกันวินาศภัยทั้งหมด กล่าวคือในปี พ.ศ. 2527 มีเบี้ยประกัน คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 8.29 ในระยะเวลาต่อมาสัดส่วนของเบี้ยประกันนี้ไม่ค่อยที่จะมีการเปลี่ยนแปลงมากเท่าใดนัก สังเกตได้จากในปี พ.ศ. 2532 สัดส่วนของเบี้ยประกันคิดเป็นร้อยละ 7.27 แต่เมื่อพิจารณาถึงอัตราการขยายตัวของเบี้ยประกันแล้วมีการขยายตัวในอัตราเพิ่มพอสมควรพบว่า ในปี พ.ศ. 2531 มีมูลค่าของเบี้ยประกันเท่ากับ 737 ล้านบาท และในปี พ.ศ. 2532 มูลค่าเพิ่มขึ้นเป็น 905 ล้านบาท มีการขยายตัวเพิ่ม คือร้อยละ 22.77 จึงสามารถตั้งข้อสังเกตได้ว่า แนวโน้มในการขยายตัวของมูลค่าเบี้ยประกันสินค้าในอนาคตน่าจะมีการขยายตัวมากขึ้นกว่าเดิมที่เป็นอยู่

สาเหตุของการที่เบี้ยประกันสินค้าในอดีตถึงปัจจุบันมีสัดส่วนน้อย เมื่อเทียบกับการประกันวินาศภัยอื่นๆ นั้น ทั้งที่ความจริงแล้วน่าจะมีมูลค่าสูงกว่าที่เป็นอยู่ เพราะการค้าสินค้าของไทยมีการขยายตัวสูงมากในปัจจุบัน นั่นเป็นเพราะว่าในการขนส่งสินค้า โดยเฉพาะทางทะเล บริษัทหรือ ที่ทำการขนส่งหรือบริษัทตัวแทนการขนส่งจะทำการจัดการ เรื่องการประกันสินค้าให้เสร็จ ซึ่งโดยส่วนใหญ่จะทำการติดต่อประสานงานกับบริษัทในต่างประเทศ ทำให้ผู้ส่งสินค้าออกหรือผู้นำสินค้า เข้าได้รับความสะดวกสบาย จึงส่งผลทำให้ไม่ได้ใช้บริการประกันสินค้าของบริษัทไทยมากเท่าใดนัก ซึ่งหากทำการพิจารณาในขั้นต้นจะพบว่ารายรับนี้ไทย ได้รับจากค่าประกันสินค้าน้อยกว่ารายจ่ายที่ต้องเสียให้กับต่างประเทศ ตลอดระยะเวลา 10 ปีที่ผ่านมา และแนวโน้มของรายจ่ายที่ไทยต้องจ่ายนั้นยังมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นในปัจจุบัน (ตารางที่ 11.5) และอีกสาเหตุหนึ่งก็คือความ เชื่อถือและศรัทธาในบริษัทประกันที่คนไทยมีต่อบริษัทประกันในต่างประเทศ มีผลทำให้ เบี้ยประกันสินค้าใน ประเทศไม่สูงเท่ากับที่ควรจะเป็น

ทางด้านสภาวะของการแข่งขันการบริการของบริษัทไทยกับบริษัทต่างประเทศในการประกันภัยสินค้านั้น การประกันที่กระทำอยู่ในประเทศไทยโดยส่วนใหญ่ทำอยู่กับบริษัทของไทยเอง ซึ่งอาศัยความสามารถในการขายและความคุ้นเคยเป็นสำคัญ ซึ่งบริษัทต่างชาติที่เข้ามาตั้งสาขาในประเทศไทยก็มีเบี้ยประกันไม่มากเท่าใดนัก นั่นแสดงให้เห็นในขั้นต้นว่า หากการประกันสินค้าของไทยได้รับการสนับสนุนอย่างจริงจังแล้ว ก็น่าที่จะมีความสามารถแข่งขันกับบริษัทสาขาของต่างประเทศที่มีอยู่ในไทยได้ แต่หากจะหมายถึงการดึงดูดค่าไทยให้ใช้บริการของบริษัทในต่างประเทศลดน้อยลงโดยหันมาใช้บริการของบริษัทไทยมากขึ้น คงจะต้องใช้ระยะเวลาอีกกระทันหัน เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการดำเนินงานและศรัทธาให้กับบริษัทรับประกันภัยของไทย

สำหรับเรื่องของประสิทธิภาพในการที่จะรับความเสี่ยงภัยของบริษัทประกันวินาศภัยของไทยนั้น หากทำการพิจารณาจากเงินกองทุน^{1/} ที่กฎหมายกำหนดจะพบสำหรับกิจการที่ประกอบกิจการประกันภัยทางทะเลเพียงอย่างเดียว รัฐได้กำหนดให้บริษัทประกันสำรองเงินกองทุนไว้ 2.5 ล้านบาท ส่วนกิจการรับประกันวินาศภัยอื่นๆ ยกเว้นประกันภัยทางทะเล กำหนดเงินกองทุน 3 ล้านบาท และหากประกอบกิจการประกันวินาศภัยทุกประเภทรวมทั้งการประกันทางทะเล รัฐจะกำหนดเงินกองทุนไว้ 3.5 ล้านบาท ซึ่งเมื่อทำการพิจารณาเทียบกับเบี้ยประกันภัยรับสุทธิของแต่ละบริษัทแล้วพบว่า มี 3 บริษัทที่ไม่ถึงร้อยละ 1 มี 27 บริษัทที่อยู่ในช่วงร้อยละ 1 ถึง 5 และ 11 บริษัทที่อยู่ในช่วงร้อยละ 5 ถึง 10 เพราะฉะนั้นจะมีถึง 41 บริษัทที่มีเงินกองทุนตามกฎหมายที่ต่ำกว่าร้อยละ 10 ของเบี้ยประกันสุทธิ ดังนั้นปัญหาที่ตามมาก็คือ บริษัทประกันวินาศภัยแต่ละบริษัทล้วนแล้วแต่มีเบี้ยประกันรับสุทธิต่ำมาก แต่กลับมีเงินกองทุนเพื่อประกันความเสี่ยงภัยน้อยย่อมจะส่งผลทำให้ประสิทธิภาพการดำเนินงานของบริษัทประกันวินาศภัยของไทยนั้นไม่สูงเท่าที่ควร อีกทั้งเป็นเหตุให้เกิดการขาดศรัทธาสำหรับผู้เอาประกันในที่สุด

เมื่อทำการเปรียบเทียบการกำหนดเงินกองทุนของไทยกับประเทศสมาชิกอาเซียนในสถานการณ์ปัจจุบัน พบว่าประเทศอินโดนีเซียกำหนดเงินกองทุนร้อยละ 10 ของเบี้ยประกันรับสุทธิ ประเทศสิงคโปร์กำหนดร้อยละ 20 ของเบี้ยประกันรับสุทธิและอย่างน้อยไม่น้อยกว่า 1 ล้านเหรียญสิงคโปร์ (ประมาณ 15 ล้านบาท) ประเทศฟิลิปปินส์กำหนดไม่ต่ำกว่า 500,000 เปโซ (คิดเป็นเงินไทยเท่ากับ 591,348 บาท) และประเทศมาเลเซียมีนโยบายตามแบบสิงคโปร์ การที่ประเทศเหล่านี้กำหนดเงินกองทุนในลักษณะดังกล่าว หมายความว่ากิจการที่บริษัทประกันมีเบี้ยประกันสุทธิต่ำมากก็ควรจะมีเงินกองทุนมากตามไปด้วย ทั้งนี้เพื่อเป็นการประกันความเสี่ยงภัยที่จะเกิดขึ้น ในแนวคิดเดียวกันนี้ หากทำการศึกษาเปรียบเทียบกับกรณีประเทศไทยโดยอาศัยหลักเกณฑ์ของเงินกองทุนในกลุ่มประเทศอาเซียน ซึ่งอยู่ในช่วง 10 ถึง 15 ล้านบาท และอีก 10 บริษัทที่มีเงินกองทุนใกล้เคียง 10 ล้านบาท (ตารางที่ 11.6) จึงเห็นได้ชัดแต่ละบริษัทประกันวินาศภัยของไทยโดยส่วนใหญ่มีความสามารถที่จะมีเงินกองทุนได้มากกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

11.1.3 บริการการขนส่ง

จากหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในข้างต้นว่า บริการการขนส่งจะพิจารณาเฉพาะส่วนที่ทำให้ไทยช่วยส่งเสริมการค้าสินค้าระหว่างประเทศโดยตรงและสร้างหรือสูญเสียรายได้ที่เป็นเงินตราต่างประเทศ เมื่อเป็นเช่นนี้การศึกษาจึงจะพิจารณาเฉพาะบริการการขนส่งทางน้ำและทางทะเลและการขนส่งทางอากาศโดยยกเว้นที่จะพิจารณาการขนส่งทางบก และเนื่องจากบริการ

^{1/} เงินกองทุนจะมีประโยชน์ต่อผู้เอาประกันหากมีการดำเนินงานที่มั่นคงปลอดภัยหรือไม่มีประสิทธิภาพ

การขนส่งสองสาขาดังกล่าวมีความแตกต่างกันมาก จึงจำเป็นต้องแยกพิจารณาเป็นแต่ละรายสาขาดังต่อไปนี้

การขนส่งทางทะเล

จากตารางที่ 11.7 จะเห็นได้ว่าปริมาณขนส่งสินค้าทางทะเลมีปริมาณสูงขึ้นโดยตลอดตั้งแต่ปี 2529 โดยการขนส่งรวมเพิ่มขึ้นเฉลี่ยปีละ 8.17 ในปี 2529 และ 2530 ในปี 2531 ปริมาณขนส่งสินค้าทางทะเลรวมได้เพิ่มขึ้นสูงถึงร้อยละ 19.25 จากปี 2530 ปริมาณการขยายตัวที่เพิ่มขึ้นเป็นผลมาจากปริมาณการนำเข้าและส่งออกสินค้าที่เพิ่มสูงขึ้นในช่วงเวลาดังกล่าว และจากการคาดการณ์ของสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย¹ คาดว่าอัตราการขยายตัวของปริมาณการขนส่งสินค้ารวมจะเพิ่มขึ้นในช่วงแผนฯ 7 ประมาณร้อยละ 10 ต่อปี แต่เมื่อพิจารณาถึงความสามารถของกองเรือไทยในการขนส่งสินค้าดังกล่าวจาก พบว่าส่วนแบ่งในการขนส่งของกองเรือไทยในช่วงปี 2528-2529 มีอัตราการขยายตัวเฉลี่ยปีละ 9.75 สูงกว่าอัตราการขยายตัวของปริมาณสินค้าที่ขนส่งทางทะเลในช่วงเวลาดังกล่าวเพียงร้อยละ 1.32 เท่านั้น แสดงว่าในช่วงเวลาที่ผ่านมานั้นการขยายส่วนแบ่งของกองเรือไทยในการขนส่งสินค้าไม่ได้ขยายตัวเพิ่มมากขึ้นเลย

ในภาพรวมแล้ว บริการการขนส่งทางทะเลที่เกี่ยวกับการเดินเรือนั้น ไทยได้เปิดกว้างอยู่แล้วในปัจจุบันในขณะที่กิจกรรมอื่นๆ โดยเฉพาะบริการที่เกี่ยวข้องกับการขนส่งทางทะเลจะอยู่ ภายใต้การควบคุมของรัฐบาลดูแลภายใต้รัฐวิสาหกิจและมีกฎหมายรองรับไว้อยู่แล้ว

ปัญหาหลักที่สำคัญสองประการสำหรับบริการการขนส่งทางทะเลก็คือ ในประการแรกนี้รัฐบาลจะมี นโยบายดำเนินการอย่างไรเพื่อ รองรับการขยายตัวความต้องการบริการการขนส่งทางทะเลให้ทันกับสถานการณ์ในปัจจุบัน และประการที่สองนี้รัฐควรจะเสริมสร้างความแข็งแกร่งภาคเอกชนของไทยในลักษณะใด เพื่อลดการสูญเสียที่เป็นเงินตราต่างประเทศ ในการที่จะตอบปัญหาสองประการดังกล่าว ไม่ใช่เป็นเรื่องง่าย เนื่องจากบริการการขนส่งทางทะเลมีความเกี่ยวข้องกับนโยบายของชาติในหลายๆ ส่วนด้วยกัน เป็นต้นว่าหากรัฐบาลต้องการให้การขนส่งทางทะเลเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อเป็นส่วนสนับสนุนการค้าระหว่างประเทศแล้ว การดำเนินนโยบายแข่งขันเสรีในการเดินเรือ จึงไม่ควรไปจำกัดการแข่งขันระหว่างธุรกิจเดินเรือไทยและต่างประเทศ แต่ถ้าจะเสริมสร้างให้ธุรกิจเดินเรือไทยให้สามารถแข่งขันได้แล้วรัฐก็ต้องพิจารณาหาหนทางและมาตรการที่เหมาะสม นอกจากนี้หากรัฐบาลมีนโยบายให้บริการท่าเรือเปลี่ยนจากการดำเนินงานในลักษณะของรัฐวิสาหกิจมาสู่การบริหารร่วมกับภาคเอกชนแล้ว รัฐบาลก็จำเป็นต้องเตรียมแผนสร้างความพร้อมในบริการส่วนนี้เช่นกัน

¹ รายละเอียดอยู่ใน อัจฉนา วัฒนากิจ. การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและปัจจัยสนับสนุนและการควบคุมป้องกันมลพิษและสิ่งแวดล้อม. ธันวาคม 2533 หน้า 7-9

จากสถานการณ์ที่เป็นอยู่ในปัจจุบันและต่อเนื่องไปในอนาคต พบว่า กองเรือไทยที่เคยพยายามพัฒนาในอดีตนั้น ไม่ประสบผลสำเร็จเนื่องมาจากบุคคลากรที่ต้องใช้ในการดำเนินการธุรกิจพาณิชย์นาวีนั้น ต้องเป็นบุคคลที่มีประสบการณ์ในการจัดการสูง ซึ่งบริษัทไทยยังไม่สามารถเทียบเท่าได้กับบริษัทต่างชาติในปัจจุบัน ด้วยเหตุผลนี้ การที่จะทำการลงทุนขนาดใหญ่ในธุรกิจดังกล่าว จึงไม่สามารถบรรลุผลหรือคุ้มทุนที่ลงไปต่อหน่วยแน่เมื่อเทียบกับธุรกิจอื่นๆ ทำให้ผู้ประกอบการส่วนใหญ่จึงยังไม่พร้อม อย่างไรก็ตาม หากไทยต้องการจะพัฒนากองเรือไทยต่อไปในอนาคตแล้ว ไทยจำเป็นต้องมีการพัฒนาความรู้ความสามารถในการจัดการพาณิชย์นาวีขึ้นก่อนในประเทศ จนถึงระดับที่จะสามารถมาพัฒนากองทัพเรือไทยได้อย่างมั่นคงในอนาคตซึ่งคงจะต้องมีการติดตามผลต่อไป จากประเด็นปัญหาดังกล่าว จึงเป็นประเด็นที่ควรนำมาพิจารณาปรับปรุงในช่วงแผนพัฒนาฉบับที่ 7

การขนส่งทางอากาศ

บริการขนส่งทางอากาศสามารถแบ่งออกเป็น 3 ส่วนที่สำคัญดังนี้

1. การบินประจำ แยกเป็นการขนส่งสินค้าและการขนส่งผู้โดยสาร
2. การบินไม่ประจำ แยกเป็นการขนส่งสินค้าและการขนส่งผู้โดยสาร
3. บริการเสริมของการบริการขนส่งทางอากาศได้แก่ บริการภาคพื้นดินในลานจอดอากาศยาน คลังสินค้า บริการเติมน้ำมันอากาศยาน การซ่อมบำรุงคลังการบิน บริษัทตัวแทนจำหน่ายบัตรโดยสาร ผู้บริหารจัดการขนส่ง

เมื่อพิจารณาการขยายตัวของปริมาณการขนส่งสินค้า ณ ท่าอากาศยานกรุงเทพฯ พบว่า การส่งออกสินค้า ณ ท่าอากาศยานกรุงเทพฯ ซึ่งรวมทั้งจากเที่ยวบินประจำและเที่ยวบินไม่ประจำมีปริมาณเพิ่มสูงขึ้นตั้งแต่ปี 2527 เป็นต้นมา กล่าวคือในปี 2527 ปริมาณการส่งออกสินค้ามีจำนวนทั้งสิ้น 89,997 ตันและเพิ่มขึ้นจนถึง 224,192 ตัน ในปี 2532 โดยมีอัตราการขยายตัวสูงสุดในปี 2529 คิดเป็นประมาณร้อยละ 26.52 (ดังตารางที่ 11.8) และลดลงมาเรื่อยๆ จนกระทั่งในปี 2532 เหลือการขยายตัว คิดเป็นอัตราร้อยละ 16.75 ส่วนทางด้านปริมาณนำเข้าสินค้าผ่านท่าอากาศยานกรุงเทพฯ ในปี 2532 ซึ่งรวมปริมาณการนำเข้าสินค้าเข้าจากทั้งเที่ยวบินประจำและเที่ยวบินไม่ประจำมีทั้งสิ้น 113,497 ตัน อัตราการขยายตัวของปริมาณการนำเข้าสินค้าในปี 2532 คิดเป็นประมาณร้อยละ 16.89 ลดลงจากปี 2531 ซึ่งขยายตัวในอัตราร้อยละ 28.29 การลดลงของปริมาณการขนส่งสินค้าในช่วงเวลาดังกล่าว อาจเกิดจากข้อจำกัดทางด้านอุปทานของพื้นที่ระหว่างสินค้า ที่ไม่อาจเพิ่มได้ของสายการบินต่างๆ และข้อจำกัดทางด้านค่าระวางบรรทุกที่สูงขึ้น จากตารางเดียวกันนี้สามารถกล่าวได้ว่าปริมาณการส่งออกและปริมาณการนำเข้าสินค้า

ดังกล่าวข้างต้นเกือบทั้งหมดจะใช้บริการเที่ยวบินประจำซึ่งสามารถคิดเป็นประมาณร้อยละ 94-95

ในส่วนของการขนส่งผู้โดยสารทางอากาศ ณ ท่าอากาศยานกรุงเทพฯ นั้น จำนวนผู้โดยสารขาออกในปี 2532 ทั้งหมดเที่ยวบินประจำและเที่ยวบินไม่ประจำมีทั้งสิ้น 4,931,768 คน จำนวนผู้โดยสารขาเข้ามีทั้งสิ้น 4,928,951 คน และผู้โดยสารผ่านมีทั้งสิ้น 1,500,547 คน (ตารางที่ 11.9) ซึ่งกว่าร้อยละ 95 ของแต่ละประเภทจะเดินทางผ่านเที่ยวบินประจำ จากตารางดังกล่าวยังแสดงถึงสถิติว่าจำนวนผู้โดยสารขาออกมีปริมาณใกล้เคียงกับจำนวนผู้โดยสารขาเข้าตั้งแต่ปี 2522-2532 อัตราการขยายตัวของจำนวนผู้โดยสารทั้งขาเข้าและขาออกเพิ่มขึ้นอย่างมากในปี 2530 คือเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 3.8 ในปี 2529 เป็นร้อยละ 19.20 ในปี 2530 ทั้งนี้เนื่องมาจากปีการท่องเที่ยวของประเทศไทย ทำให้ผู้โดยสารเดินทางเข้า-ออก ประเทศไทยเพิ่มจำนวนสูงขึ้นมาก ส่วนในปี 2532 อัตราการขยายตัวแม้จะลดลงเล็กน้อยแต่ก็ยังคงอยู่ในระดับสูงคือร้อยละ 16-17

สำหรับบริการเสริมของการขนส่งทางอากาศนั้น ส่วนใหญ่รัฐบาลในปัจจุบันพยายามที่จะส่งเสริมให้มีการแข่งขันเพิ่มขึ้นอยู่แล้วโดยให้บริษัทต่างๆ เข้ามาร่วมดำเนินการมากขึ้นเป็นต้นว่าการจัดบริษัท Thai Airports Ground Services Co.Ltd. (TAGS) เป็นการเปิดโอกาสให้สายการบินที่มาใช้บริการมีโอกาสเลือกกระหว่างบริษัทการบินไทย จำกัด และบริษัท TAGS จำกัด ในการให้บริการผู้ให้บริการภาคพื้นดินในลานจอดอากาศยาน คลังสินค้าและบริการที่ท่าอากาศยาน กรุงเทพฯ ทั้งนี้แต่เดิมมาการแข่งขันในการให้บริการภาคพื้นดินส่วนใหญ่เป็นไปจำกัด เนื่องจากบริษัทการบินไทย จำกัด มีสัดส่วนร้อยละ 80 ที่เหลืออีกร้อยละ 20 ดำเนินการโดยบริษัทเอกชนรายย่อย และบริษัทสายการบินต่างประเทศที่บริการแต่เฉพาะสายการบินตนเอง ซึ่งการดำเนินการของเอกชน 2 ประเภทหลังมีขนาดดำเนินการค่อนข้างเล็กเพราะถูกจำกัดโดยการบริการที่ผ่านมา ดังนั้นปัจจุบันผู้ที่ได้รับอนุญาตให้เป็นผู้ประกอบการในลานจอดอากาศยานต่อไปได้แก่ บริษัทการบินไทย จำกัด บริษัท TAGS จำกัด และบริษัทสายการบินต่างประเทศที่ต้องการให้บริการแก่เฉพาะสายการบินของตนเอง

ทางด้านบริการเติมน้ำมันอากาศยานนั้น ปัจจุบันได้ใช้บริษัทบริการเชื้อเพลิงการบินกรุงเทพ จำกัด (Bangkok Aviation Fuel Services Ltd. หรือเรียกย่อว่า BAFS) ให้บริการน้ำมันอากาศยาน ระบบท่อ (Hydrant) โดยมีทุนจดทะเบียน 80 ล้านบาท รัฐวิสาหกิจ (บริษัทการบินไทย จำกัด การท่าอากาศยานแห่งประเทศไทยและการปิโตรเลียมแห่งประเทศไทย) ถือหุ้นร้อยละ 49 สำนักงานทรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ถือหุ้นร้อยละ 11 และบริษัทน้ำมันเอกชนต่างๆ ถือหุ้นร้อยละ 40 (บริษัทเชลล์ จำกัด บริษัทเอสโซ่ จำกัด บริษัท คาลเท็กซ์ จำกัด ถือหุ้นแต่ละร้อยละ 10 และบริษัท เอลฟ์ จำกัด บริษัท โมบิลออยส์ จำกัด ถือหุ้นแต่ละร้อยละ 5) การเปิดบริการดังกล่าวถือเป็นการปรับปรุงการให้บริการทางด้านนี้ ซึ่งแต่เดิมใช้ระบบ

Refueller ดำเนินการโดยบริษัทน้ำมันต่างๆ ซึ่งเป็นวิธีการล้าสมัยและก่อให้เกิดปัญหายุ่งยากหลายประการ เช่น การจรวจดับคั้งในลานจอด ค่าใช้จ่ายสูง เกิดอุบัติเหตุได้ง่าย เป็นต้น การให้บริษัทในระบบใหม่จึงถือเป็นการปรับระบบให้อยู่ในเกณฑ์เหมาะสมใกล้เคียงเพื่อนบ้าน

ทางด้านบริการช่างอากาศ คลังสินค้า ครุภัณฑ์ บริษัทตัวแทนจำหน่ายบัตรโดยสาร และการสำรองที่พักนั้น รัฐบาลได้พยายามเพิ่มระดับการแข่งขันไปมากแล้ว ซึ่งปัจจุบันถือได้ว่าไม่มีปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินการนัก

ในภาพรวมแล้ว บริการขนส่งทางอากาศของไทยนับว่ามีส่วนเสริมสร้างรายได้ที่เป็นเงินตราต่างประเทศได้มาก ประเด็นสำคัญในการขนส่งทางอากาศที่สำคัญจะทำอย่างไรพัฒนาลักษณะใด เพื่อที่จะรองรับการขยายตัวทางธุรกิจบริการในสาขานี้ต่อไป เมื่อเป็นเช่นนี้จึงเป็นที่คาดว่า การแข่งขันการให้บริการของธุรกิจบริการในสาขานี้จะรุนแรงขึ้นระหว่างผู้ประกอบการไทยกับผู้ประกอบการต่างชาติ เป็นต้นว่าการเจรจาแลกเปลี่ยนแบบต่างตอบแทนกันทางด้านสิทธิทางการบิน ซึ่งปรากฏว่า ยังไม่ได้เปิดให้มีการดำเนินการอย่างเสรีเต็มที่ระหว่างไทยกับประเทศคู่เจรจาบางประเทศเช่น สหรัฐอเมริกา เป็นต้น เมื่อเป็นเช่นนี้รัฐบาลควรจะต้องประเมินผลดีผลเสีย อย่างรอบคอบ เป็นต้นว่าการจำกัดการบินของสายการบินต่างชาติอาจลดการสูญเสียผลประโยชน์ของรายได้การบินโดยตรง แต่ในขณะเดียวกันอาจทำให้ไทยต้องสูญเสียรายได้ที่เป็นเงินตราต่างประเทศในด้านอื่นๆ เช่น นักเดินทางที่ใช้สายการบินต่างชาติมาใช้จ่ายเงินตราต่างประเทศในไทย เป็นต้น

11.1.4 บริการทางการเงิน

บริการทางการเงินในที่นี้จะพิจารณาจากบริการของธนาคารพาณิชย์เป็นหลัก หากพิจารณาปัจจัยที่คาดว่าจะมีบทบาทต่อการให้บริการและการแข่งขันของระบบธนาคารพาณิชย์ของไทยในอนาคตนั้น ปัจจัยที่จะมีผลสำคัญคือ

- นโยบายของกระทรวงการคลังในการอนุมัติให้ธนาคารต่างประเทศเข้ามาเปิดสาขาในประเทศไทยมากขึ้น
- การเปิดตลาดการเงินเสรี (ยอมรับพันธะข้อ 8 ของ IMF)
- ผลจากข้อตกลงการค้าบริการทางการเงินที่จะเป็นสมาชิกของ GATT
- ปัญหาการแข่งขันอย่างรุนแรงและความไม่พร้อมของธุรกิจธนาคารพาณิชย์ในประเทศที่จะเปิดตัวแข่งขันกับธนาคารพาณิชย์ต่างประเทศ

สำหรับรายละเอียดที่สำคัญของปัจจัยดังกล่าว จะมีส่วนเข้ามากำหนดบทบาทในการแข่งขันของธุรกิจธนาคารในประเทศในอนาคตสามารถกล่าวได้ดังนี้

1. นโยบายการอนุมัติให้ธนาคารต่างประเทศเข้ามาเปิดสาขาในประเทศไทย เพราะต้องการให้กรุงเทพฯ เป็นศูนย์กลางทางการเงินของภูมิภาคนอกจากนี้ การคาดการณ์ของกระทรวงการคลังร่วมกับธนาคารแห่งประเทศไทยพบว่า การที่ภาวะเศรษฐกิจเจริญก้าวหน้าอย่างต่อเนื่องทำให้ปริมาณความต้องการลงทุนทั้งภาครัฐบาลและเอกชนจะสูงขึ้นไปด้วยในอนาคต และในอีก 5 ปีข้างหน้า ความต้องการการลงทุนจะสูงขึ้นถึงร้อยละ 32.3 ในขณะที่การออมในประเทศจะเพิ่มขึ้นเพียงร้อยละ 25 ทำให้ประเทศจะขาดแคลนเงินออมมากกว่า 8 แสนล้านบาท กระทรวงการคลังจึงมีแนวความคิดที่จะอนุญาตให้มีการเปิดสาขาธนาคารต่างประเทศมากขึ้น หลังจากได้มีการจำกัดบทบาทของธนาคารต่างประเทศที่ตั้งในประเทศไทยโดยพระราชบัญญัติธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. 2505 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารพาณิชย์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2522 ที่ระบุไม่ให้สาขาของธนาคารพาณิชย์ในต่างประเทศเข้ามาเปิดสาขาเพิ่มขึ้นได้เนื่องจากมีฐานะเป็นสาขาอยู่แล้ว

2. จุดประสงค์สำคัญของการเปิดตลาดการเงินเสรี (ยอมรับพันธะข้อ 8 ของ IMF) คือเป็นการพัฒนาตลาดเงินและตลาดเงินทุนของประเทศให้ก้าวหน้าขึ้นไปพร้อมกับเป็นการสร้างความมั่นใจให้แก่ชาวต่างประเทศว่า ประเทศไทยจะปล่อยให้มีการนำเงินเข้า-ออก ได้เสรีกว่าในอดีต ซึ่งเป็นการยืนยันถึงความมั่นคงของเศรษฐกิจไทยในสายตานักลงทุนต่อไปในอนาคต

3. หากข้อตกลงการค้าบริการทางการเงินในการเจรจาอบูรูกวัย (Uruguay Round) เป็นผลสำเร็จ ทำให้ธนาคารต่างประเทศมีสิทธิในการเปิดสาขาทำแท้งกับธนาคารไทย และจะต้องไม่มีข้อแตกต่างในการเลือกปฏิบัติทางด้านการให้สิทธิประโยชน์ต่างๆ ระหว่างธนาคารไทยกับธนาคารต่างประเทศ

การเปลี่ยนแปลงของปัจจัยทั้งสามประการจะเกิดขึ้นไม่มากก็น้อยซึ่งย่อมมีผลต่อการประกอบการบริการธุรกิจธนาคารในอนาคตที่สำคัญมีดังต่อไปนี้คือ

1. เดิมพระราชบัญญัติธนาคารพาณิชย์ ฉบับ พ.ศ. 2505 ได้ระบุว่าสาขานาคารพาณิชย์ที่เปิดทำการในประเทศไทย ไม่สามารถที่จะทำการเปิดสาขาเพิ่มอีกได้เนื่องจากโดยตัวของธนาคารพาณิชย์ที่เปิดดำเนินการก็ทำหน้าที่เป็นสาขาอยู่แล้ว นอกจากนี้ สาขานาคารพาณิชย์ต่างๆ ในประเทศยังถูกจำกัดบทบาทบางอย่างด้วย เช่น การไม่สามารถใช้ระบบการเชื่อมโยงการฝาก ถอน เงินอัตโนมัติ (Automatic Teller Machine) กับเครือข่ายเอ็มเน็ต หรือเครือข่ายเอ็มเน็ตได้ การถูกจำกัดบทบาทต่างๆ มีผลให้ส่วนแบ่งตลาดของธนาคารพาณิชย์ในประเทศและสาขานาคารพาณิชย์ในต่างประเทศมีความแตกต่างกันมาก (ดังตารางที่ 11.10) ทำให้ธนาคารพาณิชย์ในต่างประเทศได้เข้ามาดำเนินการในรูปการเปิดสำนักงานตัวแทน (Representative Office) ทำหน้าที่คอยดูแลและส่งข้อมูลข่าวสารและติดต่อให้กับผู้มีส่วนเกี่ยวข้องและรัฐบาลในประเทศแทน ปัจจุบันมีสำนักงานตัวแทนอยู่ในประเทศไทย 46 แห่งในปัจจุบัน (ธันวาคม 2533)

และหากมีการอนุญาตให้ธนาคารต่างประเทศสามารถประกอบกิจกรรมต่างๆ ได้เหมือนธนาคารพาณิชย์ในประเทศ โดยสามารถเปิดสาขาได้ สามารถเชื่อมระบบ ATM เข้ากับธนาคารพาณิชย์ในประเทศได้ ก็จะทำให้มีการแข่งขันการบริการในธุรกิจธนาคารมากขึ้น ธนาคารพาณิชย์ของไทยซึ่งมีความสามารถในการแข่งขันน้อยกว่า โดยเฉพาะธนาคารพาณิชย์ขนาดเล็กที่มีสินทรัพย์น้อยก็จะได้รับผลกระทบมาก

2. การเปิดให้มีการเคลื่อนย้ายเงินทุนให้เข้าออกอย่างเสรี ในอนาคตย่อมมีผลให้เกิดการแข่งขันทางด้านอัตราดอกเบี้ยภายในประเทศมากขึ้น ธนาคารพาณิชย์ต่างประเทศซึ่งส่วนมากจะเป็นธนาคารขนาดใหญ่มีเครือข่ายสาขาทั่วโลกย่อมมีความได้เปรียบในการจัดหาเงินทุนที่มีต้นทุนในการจัดหาต่ำกว่าธนาคารพาณิชย์ไทย จะมีผลทำให้ธนาคารพาณิชย์ของไทยอาจต้องสูญเสียส่วนแบ่งตลาดทางด้านสินเชื่อซึ่งเป็นแหล่งรายได้ที่สำคัญของธนาคารพาณิชย์ของไทยให้กับธนาคารพาณิชย์ต่างประเทศในที่สุด

นอกจากปัญหาซึ่งเกิดจากปัจจัยทางด้านการเปิดใช้นโยบายการเงินอย่างเสรีดังกล่าวแล้ว ยังมีปัญหาบางประการซึ่งเกิดจากความไม่พร้อมของธนาคารพาณิชย์ไทยในการรองรับการขยายตัวของธุรกิจการเงินในประเทศ ซึ่งได้แก่

3. ปัญหาการแข่งขันอย่างรุนแรงและความไม่พร้อมของธุรกิจธนาคารพาณิชย์ในประเทศที่จะรองรับการขยายตัวในอนาคต สามารถแยกเป็น

3.1 ปัจจุบัน ธนาคารพาณิชย์มีการแข่งขันทางด้านอัตราดอกเบี้ยอย่างรุนแรง ทำให้ส่วนต่างของการดำเนินงานของธนาคารพาณิชย์น้อยลง ธนาคารพาณิชย์ต่างๆ จึงพยายามหารายได้จากทางด้านอื่นๆ ที่มิใช่จากอัตราดอกเบี้ย เช่น รายได้จากค่าธรรมเนียมและบริการ Fee Base Income มาเสริม ส่งผลให้ธนาคารพาณิชย์มีการแข่งขันด้านบัตรเครดิตรุนแรงมากขึ้น เนื่องจากธนาคารผู้ออกบัตรเครดิตจะได้รับรายได้จากค่าธรรมเนียมร้านค้า ค่าสมาชิกรายปี และดอกเบี้ยจากเงินที่ลูกค้าเบิกเกินบัญชี การแข่งขันดังกล่าวทำให้คาดว่าในปี 2533 จะมีผู้ถือบัตรเครดิตสูงถึง 750,000 บัตร โดยขยายตัวจากปี 2532 ถึงร้อยละ 54 นอกจากผลดีของบัตรเครดิตในความสะดวกสบายในการใช้จ่ายแล้ว บัตรเครดิตยังช่วยลดภาระการพิมพ์ธนบัตรนับเป็นการประหยัดค่าใช้จ่าย ทั้งภาครัฐบาลและภาคเอกชนการใช้บัตรเครดิตทำให้เกิดผลเสียหลายประการได้ เช่น การขยายตัวของจำนวนบัตรเครดิตที่สูง เนื่องจากการแข่งขันเพื่อเพิ่มปริมาณบัตรเครดิตของธนาคารพาณิชย์ ทำให้ธนาคารพาณิชย์ขาดความละเอียดรอบคอบในการเลือกพิจารณาคุณสมบัติของลูกค้า ซึ่งจะก่อให้เกิดภาระที่ให้แก่ธนาคารพาณิชย์เองในอนาคตเพิ่มสูงขึ้น หรือ อาจเกี่ยวกับการนำบัตรเครดิตไปใช้ผิดวัตถุประสงค์ โดยการนำวงเงินจากบัตรเครดิตไปปล่อยให้กับนอกระบบ หรือเก็งกำไร ก็อาจจะทำให้อัตราเงินเฟ้อสูงขึ้นได้

3.2 ในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 7 ประเทศไทยจะมีการขยายตัวทางด้านการลงทุนเป็นจำนวนมาก เช่น ในส่วนของรัฐบาลมีโครงการลงทุนใน Infrastructure สูงถึง 650,000 ล้านบาท หรือประมาณ 2 เท่าของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมฉบับที่ 6 การขยายตัวทางด้านการลงทุนดังกล่าวย่อมต้องการเงินทุนในระยะยาวเป็นจำนวนมาก ตลาดทุนจึงน่าจะเป็แหล่งระดมเงินทุนที่สำคัญ แต่เนื่องจากตลาดทุนภายในของประเทศไทยมีขนาดเล็ก และมีความเปราะบางต่อความผันผวน จึงเป็นอุปสรรคต่อการระดมเงินทุน

3.3 จากการขยายตัวทางด้านเศรษฐกิจของประเทศในช่วง 2-3 ปีที่ผ่านมา ประกอบกับการขยายตัวทางด้านการให้บริการแบบใหม่ๆ ของสถาบันการเงินในประเทศไทยมากขึ้น ทำให้เกิดความต้องการเงินทุนที่ธนาคารสูงขึ้น เนื่องจากบุคลากรจากธนาคารมักจะต้องมีความรู้ความชำนาญและคุณสมบัติตรงตามความต้องการของธุรกิจ แต่ปรากฏว่าผู้บริหารสาขาธนาคารกลับไม่มีความเชี่ยวชาญทางด้านธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจต่างประเทศ ทำให้ธุรกิจธนาคารพาณิชย์มักพบกับปัญหาการดำเนินงานธุรกิจเนื่องจากการขาดแคลนบุคลากรเสมอในช่วงที่ผ่านมา

11.1.5 บริการทดสอบมาตรฐานสินค้า

พฤติกรรมกรรมการบริโภคนสินค้าในโลกปัจจุบันมีแนวโน้มที่สามารถสังเกตเห็นได้ชัด กล่าวคือ การคำนึงถึงคุณภาพสินค้าของผู้บริโภคมีสัเป็นส่วนใหญ่ของกระบวนการตัดสินใจในการเลือกซื้อสินค้าและการควบคุมมาตรฐานสินค้า ทั้งนี้เพราะผู้บริโภคมีความต้องการสวัสดิภาพและความปลอดภัยสำหรับตนในการบริโภคสินค้าต่างๆ จากสถานการณ์ทางการค้าโลกที่เป็นอยู่สามารถกล่าวได้ว่าการให้ความสำคัญกับคุณภาพของสินค้านั้นมีมากขึ้น กล่าวคือประเทศต่างๆ ในโลกได้ออกกฎหมายหรือออกระเบียบกำกับควบคุมสินค้าที่จะนำเข้ามาจากประเทศอื่นๆ อาทิเช่น การที่ประชาคมยุโรปได้ออกระเบียบเกี่ยวกับมาตรฐานสินค้าให้เป็นไปในทิศทางเดียวกันทั้ง 12 ประเทศสมาชิก ทั้งนี้ก็เพื่อให้ผู้บริโภคของแต่ละประเทศสมาชิกได้บริโภคสินค้าที่มีมาตรฐานเดียวกันและเหมาะสมกับคุณภาพชีวิตของประชากรของประชาคมยุโรปมากขึ้น หรือการที่ประเทศญี่ปุ่นได้ออกกฎข้อบังคับเกี่ยวกับการตรวจสอบสินค้าประเภทพืช ผัก และผลไม้บางชนิด เป็นต้น ซึ่งมาตรการต่างๆ เหล่านี้ล้วนแล้วแต่กล่าวอ้างเหตุผลเพื่อคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้บริโภคแต่สินค้าที่ได้มาตรฐานทั้งสิ้น ลักษณะการปฏิบัติเช่นนี้ส่งผลให้มาตรการทางด้านการควบคุมมาตรฐานสินค้านั้นมีออกมาใช้ปฏิบัติกับแวดวงการค้าระหว่างประเทศมากขึ้นในโลกปัจจุบัน จนกระทั่งมีการกล่าวกันว่ามาตรการควบคุมมาตรฐานสินค้าในหลายกรณีถือเป็นมาตรการกีดกันทางการค้าแบบหนึ่งที่ตั้งอยู่ในประเภทมาตรการกีดกันที่ไม่ใช่ภาษีศุลกากร (Non-tariff Barriers : NTBs)

ในเมื่อแนวโน้มการปฏิบัติที่เกี่ยวกับมาตรฐานสินค้าเป็นเช่นนี้ในตลาดโลกในปัจจุบัน ดังนั้นในฐานะของประเทศไทยที่มีรายได้ส่วนหนึ่งมาจากการส่งออกสินค้าและเกี่ยวข้องกับมาตรฐานสินค้าด้วยนั้น การรักษาคูณภาพมาตรฐานสินค้าจึงเป็นสิ่งจำเป็นที่สมควรกระทำยิ่งด้วยเหตุผล

2 ประการคือ เพื่อปฏิบัติและรักษามาตรฐานส่งออกให้เป็นไปตามกฎระเบียบเพื่อลดปัญหาการเข้าสู่ตลาดในต่างประเทศ และเพื่อพัฒนาคุณภาพสินค้าส่งออกของไทยให้สูงขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ ดังนั้นการให้ความสำคัญกับหน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการตรวจสอบมาตรฐานสินค้าของไทย จึงเป็นส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาสนับสนุนการส่งออกของไทยต่อไปในอนาคต

หากพิจารณาถึงสถานการณ์ในปัจจุบันแล้ว หน่วยงานที่รับผิดชอบในการตรวจสอบมาตรฐานสินค้าของไทยที่สำคัญ อยู่ภายใต้หน่วยงานราชการ 3 หน่วยงานคือ สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (สมอ.) ขึ้นอยู่กับกระทรวงอุตสาหกรรม สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา (อย.) ขึ้นอยู่กับกระทรวงสาธารณสุข และสำนักงานมาตรฐานสินค้าขึ้นอยู่กับกระทรวงพาณิชย์ ในบรรดา 3 หน่วยงานนี้ สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม ถือได้ว่าเป็นหน่วยงานที่มีบทบาทในการให้บริการตรวจสอบและมีความร่วมมือกับภาคเอกชนมากที่สุดในการพัฒนาคุณภาพสินค้าส่งออก ส่วนหน่วยงานอีกสองหน่วยงานนั้นจะทำหน้าที่ควบคุมมาตรฐานสินค้าส่งออกและสินค้าทั่วไปเป็นหลัก โดยไม่ได้เน้นหนักในด้านการพัฒนาคุณภาพสินค้าให้ได้มาตรฐานควบคู่ไปด้วย สำหรับหน่วยงานราชการอื่นๆ ได้แก่ กรมประมง กรมปศุสัตว์ กรมวิทยาศาสตร์การแพทย์ เป็นต้น ก็มีการปฏิบัติหน้าที่เฉพาะของสินค้าที่หน่วยงานตนรับผิดชอบ ซึ่งถือว่าเป็นการแบ่งเบาภาระหน่วยงานอื่นๆ และสร้างความร่วมมือกับหน่วยงานของตนแล้ว

สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (สมอ.) ดำเนินงานตามอำนาจหน้าที่ในการตรวจสอบควบคุมและทดสอบมาตรฐานผลิตภัณฑ์ภายใต้พระราชบัญญัติมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม พ.ศ. 2511 ในปัจจุบันได้กำหนดการตรวจสอบมาตรฐานออกเป็น 2 ประเภท คือ ประเภทแรกเป็นผลิตภัณฑ์ที่จำเป็นต้องเป็นไปตามมาตรฐาน ซึ่งบังคับให้ผู้ผลิตสินค้าต้องนำสินค้ามาทดสอบก่อนที่จะนำออกสู่ตลาด มีสินค้าที่อยู่ในรายการบังคับไว้ 31 รายการ (ตารางที่ 11.11) ประเภทที่สองเป็นผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมโดยทั่วไปที่ไม่บังคับการตรวจสอบ แต่ให้บริการในการตรวจสอบ หากผู้ผลิตประสงค์ที่จะทดสอบและเมื่อผ่านการทดสอบแล้วจะอนุมัติให้ประทับเครื่องหมายผ่านการทดสอบมาตรฐานสินค้าอุตสาหกรรมหรือเรียกย่อว่า "มอก." ไว้เป็นหลักฐาน ซึ่งสินค้าที่อยู่ในประเภทที่สองนี้ มีมากกว่า 900 รายการ

การดำเนินการทดสอบมาตรฐานสินค้า ปัจจุบัน สมอ. มีหน่วยงานทดสอบหลักอยู่ 2 หน่วยงานคือ ศูนย์ทดสอบที่อาคารโรงงานสุราบางยี่ขัน และศูนย์ทดสอบที่บางปู ซึ่งความสามารถในการทดสอบสินค้าที่ผ่านมาในปี 2533 มีตัวอย่างสินค้าที่ทดสอบ 966 ตัวอย่างสามารถทดสอบได้ 877 ตัวอย่างหรือคิดเป็นสัดส่วนได้ประมาณร้อยละ 90 ของตัวอย่างที่เข้ามาทดสอบทั้งหมด

นอกจากการที่ สมอ. มีศูนย์ทดสอบของตัวเองแล้ว สมอ. ยังได้เปิดโอกาสให้เอกชนเข้ามาจัดตั้งศูนย์ทดสอบมาตรฐานสินค้าได้โดยการดำเนินการอยู่ในความควบคุมของ สมอ. ซึ่งศูนย์ปฏิบัติการทดสอบของเอกชนนี้ จะถูกกำหนดโดยหลักเกณฑ์ตามประกาศของกระทรวง 2

ฉบับคือ การรับรองความสามารถห้องปฏิบัติการทดสอบ ข้อกำหนดทั่วไปว่าด้วยต้องปฏิบัติการทดสอบ (ป 1-2531) การรับรองความสามารถห้องปฏิบัติการทดสอบ ข้อกำหนดทั่วไปว่าด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการยอมรับความสามารถห้องปฏิบัติการทดสอบ (ป 2-2531)¹ ในปัจจุบันได้อนุมัติให้มีศูนย์ปฏิบัติการทดสอบแล้ว 8 ศูนย์ และกำลังอยู่ในระหว่างการพิจารณาอีก 14 ศูนย์ (ตารางที่ 11.12)² และยังเปิดโอกาสให้ภาคเอกชนมาขอติดตั้งอีก โดยมีรายการสินค้าที่อนุญาตให้เอกชนสามารถตรวจสอบเองได้ถึง 109 รายการสินค้า อย่างไรก็ตาม การจัดตั้งศูนย์ปฏิบัติการของเอกชนมีอุปสรรคที่สำคัญคือต้นทุนในการจัดตั้งศูนย์ปฏิบัติการ ซึ่งต้องงบประมาณในอัตราที่สูงพอสมควร เพราะอุปกรณ์และเครื่องมือต่างๆ มีราคาแพง

ทางด้านการให้ความร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อส่งเสริมการส่งออกนั้น ในปัจจุบัน สმო. ได้ให้ความร่วมมือกับสถาบันตรวจสอบ TUV Essen จากสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน ซึ่งผลงานล่าสุดในปัจจุบันก็คือ สถาบันตรวจสอบ TUV ได้ให้การรับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์จากบริษัทชาร์ปในประเทศไทยนั้นแสดงว่า สินค้าจากบริษัทดังกล่าวสามารถนำเข้าสู่ประเทศเยอรมันได้โดยไม่ต้องผ่านการตรวจสอบที่เยอรมันอีกครั้ง นอกจากนี้ยังเป็นหน่วยตรวจสอบตามกฎหมายมาตรฐานของกระทรวงการค้าและอุตสาหกรรมประเทศญี่ปุ่นด้วย ในปัจจุบัน สმო. กำลังอยู่ระหว่างการเจรจาเพื่อร่วมมือกับสถาบัน RNE ของฝรั่งเศส และสถาบัน NAMAS ของอังกฤษอีกด้วย

สำหรับงานทางด้านสำนักงานมาตรฐานสินค้าของกระทรวงพาณิชย์ ได้เปิดโอกาสให้บริษัทเอกชนเข้ามาเป็นบริษัทตรวจสอบสินค้าอยู่บ้างโดยอนุญาตได้ในปี ในปัจจุบันมี 9 บริษัท³ ซึ่งสินค้าส่วนใหญ่ที่ทำการตรวจสอบเป็นสินค้าเกษตรโดยเฉพาะสินค้าพืชไร่ อาทิ ปอ เท่ เป็นต้น โดยบริษัทผู้ตรวจสอบจะทำการรับคำสั่งมาจากกองมาตรฐานสินค้า หรือสภาหอการค้าแห่งประเทศไทย

¹ ป1-2531 และ ป2-2531 โดยยึดหลักเกณฑ์การกำหนดจากเอกสาร ISO/IEC Guide 25-1985 General Requirement for the Technical Competence of Testing Laboratories

² เป็นที่น่าสังเกตว่าศูนย์ทดสอบนี้โดยส่วนใหญ่เป็นห้องปฏิบัติการภายในโรงงานแต่ สโม. ได้อนุญาตให้รับงานนอกได้

³ บ.อาคเนย์ตรวจสอบ, บ.แอร์โกรคอนโทรล, บ.รับตรวจสอบสินค้าไต้หวันทะเล, บ.ยูโนเต็ด-เอเชียซัพพลาย, บ.ไทยแลนด์อินเตอร์เนชั่นแนลอินสเปคชั่น, บ.ตรวจสอบสินค้าสากล, บ. S.G.F. ฟาสต์, บ.ดาต้าแลบแปรท(ประเทศไทย) และบ. CCTG (ประเทศไทย)

แต่บริษัทไม่มีสิทธิที่จะออกใบรับรองสินค้า ซึ่งหน้าที่นี้เป็นของสำนักงานมาตรฐานสินค้า และสห-
หกรณ์ค้าเท่านั้น

ส่วนทางด้านสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา (อย.) ตามกฎหมายแล้วจะทำ
หน้าที่ตรวจสอบและออกใบรับรองสินค้าแก่ผู้ผลิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งสินค้าประเภทอาหารนั้นทาง
อย. ได้กำหนดหลักเกณฑ์ในการตรวจสอบและต้องแสดงฉลากไว้ 4 ประเภทคือ¹

- ประเภทแรกอาหารควบคุม เฉพาะสินค้าประเภทนี้จะต้องมีมาตรฐานตาม
ที่กำหนด และต้องขอขึ้นทะเบียนตำรับอาหารด้วย
- ประเภทที่สองอาหารกำหนดคุณภาพมาตรฐาน อาหารประเภทนี้จะต้องมี
คุณภาพตามมาตรฐานกำหนด เช่นเดียวกับประเภทแรกแต่ไม่ต้องขึ้นทะเบียน
ตำรับอาหาร
- ประเภทที่สาม อาหารที่นำหรือส่งเข้ามาในราชอาณาจักร ผู้นำเข้าต้อง
แจ้งขอผู้นำเข้าจาก อย. ก่อน
- และประเภทสุดท้ายอาหารที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดให้มีฉลาก

ซึ่งการตรวจสอบสินค้านี้ทาง อย. จะส่งสินค้าให้กรมวิทยาศาสตร์การแพทย์ทำการ
ตรวจสอบเป็นส่วนใหญ่ ส่วนความร่วมมือกับภาคเอกชนมีไม่มากนัก

ในปัจจุบัน อาจกล่าวได้ว่าบริการทดสอบมาตรฐานสินค้าในประเทศไทยกำลังได้รับ
ความสำคัญขึ้นในเชิงนโยบายจากหน่วยงานรัฐบาลที่รับผิดชอบอยู่แล้วโดยเฉพาะจาก สผอ. แต่
ปรากฏว่าการดำเนินการในเชิงปฏิบัติการ อาจไม่สามารถบรรลุเป้าหมายได้ เพราะถูกจำกัดโดย
กระบวนการทางการบริหารงานของรัฐบาลและงบประมาณ ทำให้บริการทดสอบมาตรฐานที่ดำเนิ
การโดยหน่วยงานรัฐไม่สามารถดำเนินการทดสอบอย่างมีประสิทธิภาพได้โดยรวม เมื่อเป็นเช่นนี้
หน่วยงานภาครัฐบาลเหล่านี้จึงน่าจะส่งเสริมบทบาทของภาคเอกชน ในการให้บริการทดสอบ
มาตรฐานสินค้าต่อไป โดยยกระดับมาตรฐานสินค้าส่งออกและสินค้าทั่วไปของไทยในเวลาเดียวกัน
ด้วย การที่ภาครัฐบาลส่งเสริมบทบาทของภาคเอกชนในด้านนี้ นอกจากจะเป็นการช่วยส่งเสริมให้
ภาคเอกชนที่ทำการผลิตสินค้า ได้ยกระดับสินค้าของตนให้ได้คุณภาพแล้ว ภาครัฐบาลยังจะต้องให้
ความสำคัญต่อการประชาสัมพันธ์คุณภาพของสินค้าที่ผลิต ซึ่งจะมีผลต่อไปยังผู้บริโภคสินค้าด้วย
ประเด็นสำคัญประการหนึ่งก็คือหน่วยงานทางราชการจะต้องวางหลักเกณฑ์การตรวจสอบมาตรฐาน
สินค้าให้รวดเร็ว การประสานงานกับหน่วยงาน สถาบันมาตรฐานสินค้า ตลอดจนองค์กรต่างๆ ที่
รับผิดชอบในเรื่องนี้ในต่างประเทศนับเป็นส่วนสำคัญที่รัฐบาลจะต้องสร้างกลไก ความร่วมมือตลอด
จนความตกลงให้เป็นที่ยอมรับในนานาชาติ

¹ สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา. เอกสารเผยแพร่เรื่องฉลากอาหาร. 2533.

ประเด็นสำคัญสำหรับการทดสอบมาตรฐานสินค้าในประเทศไทยก็คือ การทดสอบมาตรฐานสินค้าของประเทศกระจายหลายหน่วยงานของภาครัฐบาล อำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบที่แตกต่างกันไปในแต่ละหน่วยงาน ได้สร้างความสับสนสำหรับผู้ใช้บริการ ผู้บริหารระดับประเทศ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีประเด็นปัญหาเกิดขึ้นมาก็เป็นการยากที่จะให้หน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่งรับผิดชอบเป็นการเฉพาะเท่านั้น ซึ่งจำเป็นต้องมีการประสานงานโดยรวมเพื่อแก้ปัญหาดังกล่าว ในลักษณะดังกล่าวนี้ ก็คือประเทศไทยยังไม่มีหน่วยงานหรือองค์กรใด ซึ่งมีอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบในระดับประเทศชาติในเรื่องดังกล่าวทำให้ประเทศไทยยังไม่สามารถมีการแก้ไขปัญหาคือพัฒนาการทดสอบมาตรฐานสินค้าของประเทศอย่างเป็นระบบจนถึงปัจจุบัน

โดยรวมแล้วการส่งเสริมและการควบคุมของภาครัฐบาล นอกจากจะช่วยส่งเสริมการส่งออกสินค้าของไทยให้ได้มาตรฐาน และคุณภาพที่สูงขึ้นแล้ว ยังจะต้องมีบทบาทช่วยลดอุปสรรคที่เกี่ยวกับการเข้าสู่ตลาดของประเทศผู้นำ เข้าในเวลาเดียวกันด้วย ในกรณีนี้ภาครัฐบาลจะต้องร่วมมือกับภาคเอกชนในการติดตามความเคลื่อนไหว และแนวโน้มในวงการที่เกี่ยวกับกฎระเบียบมาตรฐานของสินค้าในตลาดสินค้าส่งออกที่สำคัญของไทย เพื่อจะได้สามารถนำข้อมูลข่าวสารดังกล่าวมาประชาสัมพันธ์ให้ผู้ผลิตและผู้ส่งออกที่ดำเนินธุรกิจ ในสาขาที่เกี่ยวข้องกันทำให้สามารถปรับตัวรับการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวที่เกิดขึ้น ซึ่งในระยะยาวจะช่วยเป็นหลักประกันการส่งออกสินค้าไทยในต่างประเทศได้อีกทางหนึ่งด้วย นอกจากนี้ภาครัฐบาลควรใช้กลยุทธ์ทางการตลาด เพื่อยกมาตรฐานการส่งออกสินค้าของไทยต่อไปด้วย โดยการใช้อนุสัญญาทางด้านการค้า สนับสนุนหรือมีการให้บำเหน็จรางวัลมาเป็นเครื่องมือจูงใจให้ผู้ผลิตและผู้ส่งออกที่เน้นปรับปรุงคุณภาพ และมาตรฐานอย่างต่อเนื่อง เป็นต้น

11.1.6 บริการด้านการให้คำปรึกษา

การให้คำปรึกษาถือว่าการบริการที่สามารถซื้อขายได้ ผู้ให้บริการจะตอบสนองความต้องการของผู้ใช้บริการด้วยการแนะนำด้านต่างๆ โดยผู้ให้บริการทางด้านนี้จะอาศัยความได้เปรียบทางการแข่งขันจากภาพพจน์ (Image) และประวัติการณ์ (Track Record) ของผู้ผลิตเอง โดยรวมแล้ว มักเป็นที่ยอมรับว่าเมื่อเศรษฐกิจมีการพัฒนาในระดับที่สูงขึ้นแล้ว ระดับการบริการทางด้านการให้คำปรึกษาจะสูงตามมาด้วย และที่สำคัญการให้คำปรึกษาถือได้ว่าเป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญที่จะมีส่วนเพิ่มความสมารถทางการแข่งขันให้แก่ธุรกิจ

ในกรณีของประเทศไทย เราจะพบเห็นได้ว่า การบริการด้านการให้คำปรึกษามีความหลากหลายมากขึ้น ตามระดับการพัฒนาเศรษฐกิจ ทั้งนี้ความซับซ้อนและความหลากหลายของสภาพแวดล้อมทางธุรกิจทำให้หน่วยธุรกิจจำเป็นต้องให้ความสำคัญต่อบริการเหล่านี้มากขึ้น อย่างไรก็ตาม การจัดเก็บบันทึกภาพรวมรายรับและรายจ่ายของบริการด้านการให้คำปรึกษาทำได้ยาก

มาก จึงไม่มีคำตอบที่แน่ชัดเมื่อพิจารณาจากการจัดทำบัญชีรายได้ประชาชาติ และสำหรับในระดับระหว่างประเทศแล้ว บริการดังกล่าวจะตกอยู่ในช่องบริการอื่นๆ ซึ่งได้รวมเอาการให้บริการทางเทคนิคค่าเช่าภาพยนตร์ ลิขสิทธิ์ ฯลฯ

เนื่องจากข้อจำกัดดังกล่าวข้างต้น การศึกษาในที่นี้จึงได้เลือกเฉพาะบางธุรกิจด้านการให้คำปรึกษามาพิจารณา และคาดว่าจะเป็นส่วนสำคัญของการพัฒนาเศรษฐกิจไทยในอนาคต ธุรกิจเหล่านี้ได้แก่การให้คำปรึกษาทางด้านวิศวกรรมและสถาปัตยกรรม ทางการจัดการทางธุรกิจการเงินและบัญชี ทางกฎหมาย

ในภาพรวมแล้ว บริการการให้คำปรึกษาจะอยู่ภายใต้กฎระเบียบที่สำคัญดังนี้คือ

- ประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 281 ซึ่งสงวนธุรกิจต่อไปนี้สำหรับคนไทยตามบัญชี ก. คนต่างด้าวห้ามทำ เว้นแต่จะได้มีพระราชกฤษฎีกาอนุญาต แต่ใน ปว.281 นี้รัฐไม่ได้สงวนธุรกิจบริการทางด้านวิศวกรรมสำหรับคนไทย
- พระราชกฤษฎีกากำหนดงานในอาชีวะและวิชาชีพที่ห้ามคนต่างด้าว ทำ พ.ศ.2522 ซึ่งรัฐได้สงวนวิชาชีพสำหรับคนไทย คือ งานควบคุมตรวจสอบหรือให้บริการทางบัญชี งานวิชาชีพ วิศวกรรม งานวิชาชีพสถาปัตยกรรม งานบริการทางกฎหมาย
- พระราชบัญญัติควบคุมวิชาชีพแต่ละประเภท ได้แก่ พระราชบัญญัติทนายความ พ.ศ. 2528 พระราชบัญญัติผู้ตรวจสอบบัญชี พ.ศ.2525 พระราชบัญญัติวิชาชีพวิศวกรรม พ.ศ.2505 และ พระราชบัญญัติวิชาชีพสถาปัตยกรรม พ.ศ.2508
- การให้คำปรึกษาทางด้านวิศวกรรมและสถาปัตยกรรม การให้บริการประเภทนี้เกี่ยวข้องกับการก่อสร้างเป็นสำคัญ ไทยมีองค์กรที่เป็นตัวแทนการให้บริการประเภทนี้ 3 องค์กร คือ วิศวกรรมสถานแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ สมาคมวิศวกรที่ปรึกษา และสมาคมสถาปนิกสยามในพระบรมราชูปถัมภ์ ทั้งสามสมาคมทำงานใกล้ชิดกับสมาคมอุตสาหกรรมก่อสร้างไทย เพื่อแก้ปัญหาที่เกิดจากความเสียเปรียบทางการแข่งขันกับบริษัทรับเหมาก่อสร้างต่างชาติ โดยเฉพาะญี่ปุ่น โดยความเป็นจริงแล้ว วิศวกรและสถาปนิกไทยน่าจะจะสามารถแข่งขันกับต่างชาติได้ ด้วยเหตุผลที่ว่ามีความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับภูมิประเทศได้ดีกว่า หากแต่ยังจะด้อยกว่าทางด้านประสิทธิภาพหรือการทำงานกับต่างประเทศ จึงส่งผลต่อวิธีการทำงานที่ไม่ได้ระดับเดียวกับต่างประเทศ และในทางปฏิบัติแล้ว ถึงแม้ว่าไทยจะไม่ได้เปิดโอกาสให้วิศวกรและสถาปนิกต่างชาติเข้ามาทำงานในประเทศไทยโดยตรง แต่วิศวกรและสถาปนิกชาวต่างชาติก็สามารถเข้ามาทำงานโดยทางอ้อม โดยผ่านบริษัทที่ปรึกษาการก่อสร้างและการให้บริการด้านการให้คำปรึกษาในประเภทนี้อยู่แล้ว

- การให้คำปรึกษาทางการจัดการการเงินและการบัญชี ในปัจจุบันมีสำนักงานจากต่างประเทศหลายรายเข้ามาให้บริการด้านการให้คำปรึกษาทางด้านการจัดการการเงินและการบัญชี ซึ่งส่วนมากจะมาจากประเทศสหรัฐอเมริกาและอังกฤษ แต่เนื่องจากธุรกิจในการบริการทางการเงิน และการบัญชีนั้น ได้สงวนไว้สำหรับคนไทย ตามประกาศคณะปฏิวัติฉบับ 281 พ.ศ. 2515 และงานควบคุมการตรวจสอบเป็นงานที่สงวนไว้สำหรับคนไทยในบัญชีท้ายพระราชกฤษฎีกากำหนดงานในอาชีพและวิชาชีพห้ามคนต่างด้าวทำ พ.ศ. 2522 จึงทำให้สำนักงานของต่างชาติต้องจ้างผู้ประกอบอาชีพสาขาเหล่านี้ที่เป็นคนไทย
- การให้บริการให้คำปรึกษาทางด้านกฎหมาย เนื่องจากการให้บริการทางด้านกฎหมายเป็นวิชาชีพที่รัฐสงวนไว้สำหรับคนไทย ตามพระราชกฤษฎีกากำหนดงานในอาชีพและวิชาชีพที่ห้ามคนต่างด้าวทำ พ.ศ. 2522 หากจะมีบริษัทต่างชาติเข้ามาดำเนินธุรกิจนี้จะต้องขออนุญาตอธิบดีกรมทะเบียนการค้า และจะต้องเป็นบริษัทที่คนไทยมีหุ้นไม่ต่ำกว่าร้อยละ 51 ยกเว้นบริษัทอเมริกาที่ขอเข้ามาทำธุรกิจประเทศไทย ตามสนธิสัญญาทางไมตรีและความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจระหว่างไทยกับสหรัฐอเมริกา พ.ศ. 2509 ในปัจจุบันมีบริษัทต่างชาติเข้ามาตั้งอยู่ 5 บริษัท โดยตลาดเป้าหมายเป็นบริษัทต่างชาติที่ถูกแนะนำมาจากบริษัทแม่และสาขาในเครือชาย

เมื่อพิจารณาผลดีและผลเสีย หากมีการแข่งขันโดยเสรีแล้วจะพบว่า ธุรกิจให้คำปรึกษาเป็นธุรกิจที่เสริมสร้างบรรยากาศการลงทุน ซึ่งการแข่งขันโดยเสรีอาจทำให้บรรยากาศของการลงทุนดีขึ้น นอกจากนี้ผู้ประกอบการไทยอาจไม่เสียเปรียบในการแข่งขันก็ได้ หากตลาดเป้าหมายของบริษัทต่างชาติไม่ได้อยู่ที่ลูกค้าคนไทย สำหรับบริษัทต่างชาติที่เข้ามาตั้งถิ่นฐานอย่างถาวรก็จะสามารถช่วยพัฒนาทรัพยากรบุคคลทางด้านระบบการจัดการและวิชาการให้รู้ด้นหน้า ซึ่งจะช่วยเสริมสร้างการพัฒนาในระยะยาวได้ สำหรับผลเสียของการเปิดการแข่งขันอย่างเสรีโดยไม่มีขอบเขตจำกัด อาจจะทำให้นักวิชาชีพมีโอกาสน้อยลงที่จะพัฒนาตัวเองทางด้านความชำนาญพิเศษต่างๆ ที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ

ในเรื่องของอุปสรรคทางการค้าที่สำคัญในประเทศไทยที่มีผลต่อการเข้ามาของต่างชาติในธุรกิจนี้คือ ข้อจำกัดในการประกอบวิชาชีพ ข้อจำกัดเกี่ยวกับคุณสมบัติที่เกี่ยวกับวิชาชีพและการมีข้อจำกัดในการตั้งบริษัทหรือห้างหุ้นส่วน แต่บริษัทชาวอเมริกันได้รับการยกเว้นตามสัตยาบันระหว่างไทยและสหรัฐ พ.ศ. 2509 สภาพความเป็นจริงในปัจจุบันรัฐได้เปิดโอกาสให้ชาวต่างชาติเข้ามาทำการค้าบริการประเภทนี้มากพอสมควร ส่วนอุปสรรคทางการค้าอื่นๆ ก็คือ การส่งผลกำไรออกนอกประเทศและการจัดเก็บภาษีสำหรับคนไทยและชาวต่างชาติ ซึ่งประเทศไทยไม่

เลือกปฏิบัติในการใช้กฎเกณฑ์ต่างๆ มาบังคับใช้

ดังนั้น ในส่วนของการบริการให้คำปรึกษานี้ในทางปฏิบัติปัจจุบันก็ค่อนข้างที่จะไม่มีการกีดกันในการเข้ามาดำเนินการใดๆ มากนัก และในอนาคตการบริการทางด้านนี้มีแนวโน้มที่จะมีเพิ่มขึ้นมาเป็นลำดับ และมีความสำคัญมากขึ้น ซึ่งการบริการด้านนี้ จะมีส่วนช่วยเสริมในการดำเนินการทางการค้าและธุรกิจอื่นๆ มากขึ้น ทั้งนี้ก็เพื่อผลประโยชน์ในด้านต่างๆ ของหน่วยธุรกิจ

11.1.7 บริการการท่องเที่ยว

เป็นที่ทราบกันในปัจจุบันว่ารายได้จากการท่องเที่ยวได้เป็นรายได้เงินตราต่างประเทศหลักสำคัญของประเทศไทยในช่วง 5 ปีที่ผ่านมาซึ่งได้เพิ่มขึ้นเป็นอย่างมาก จากมูลค่า 37,321 ล้านบาท ในปี 2529 เพิ่มขึ้นเป็น 96,385 ล้านบาทในปี 2532 โดยมีอัตราเพิ่มเฉลี่ยประมาณร้อยละ 37.2 ต่อปี (จากตารางที่ 11.13) และจำนวนนักท่องเที่ยวก็ได้เพิ่มขึ้นเช่นกัน ในปี 2532 มีนักท่องเที่ยวเข้าประเทศไทยประมาณ 4.8 ล้านคน เพิ่มขึ้นจากปีก่อน ซึ่งมีนักท่องเที่ยว 4.2 ล้านคน หรือเพิ่มขึ้นในอัตราส่วนร้อยละ 13.7 (ตารางที่ 11.14) นอกจากนั้นจากการศึกษาของรองศาสตราจารย์ นริวรรณ จินตกานนท์ พบว่าการท่องเที่ยวในประเทศไทยได้เป็นแหล่งสร้างงานโดยตรงถึงจำนวน 458,825 คนในปี 2530 และการศึกษาของ จำลอง อติกุล และ วุฒิเทพ อินทปัญญา พบว่านักท่องเที่ยวทุกๆ 9 คน จะทำให้เกิดการจ้างงานทั้งทางตรงและทางอ้อมเพิ่มขึ้น 1 คน นอกจากนี้ยังชี้ให้เห็นว่าการท่องเที่ยวเป็นบริการหลักในการหาเงินตราจากต่างประเทศที่สำคัญ ดังนั้นภาคบริการการท่องเที่ยวควรจะได้รับการส่งเสริมให้เกิดการขยายตัวมากยิ่งขึ้นในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมฉบับที่ 7 อย่างไรก็ตามถึงแม้การขยายตัวของภาคบริการการท่องเที่ยวจะสร้างรายได้ให้ประเทศและมีส่วนช่วยในการสร้างงานในประเทศ ดังที่ได้กล่าวมาแล้วก็ตาม แต่ก็ยังมีปัจจัยบางประการที่จะเป็นอุปสรรคต่อการขยายตัวในอนาคตของสาขาบริการในภาคนี้ ปัจจัยดังกล่าวอาจแบ่งได้ คือ

1) ปัจจัยภายใน หมายถึง ปัจจัยที่เกิดขึ้นภายในประเทศเองไม่ว่าจะเกิดจากภาคบริการการท่องเที่ยวในประเทศ หรือจากส่วนอื่นๆ ในประเทศก็ตาม ซึ่งได้แก่

1.1 การขาดแคลนบุคลากร เนื่องจากในระยะเวลาที่ผ่านมาภาคการท่องเที่ยวในประเทศไทยได้ขยายตัวเป็นอย่างมาก ทำให้เกิดความต้องการแรงงานในสาขาการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นทั้งในด้านพนักงานโรงแรม ร้านอาหาร ร้านค้าของที่ระลึก หรือ มัคคุเทศก์ ในขณะที่แรงงานที่มีอยู่ภายในประเทศยังขาดความรู้ความชำนาญ ทำให้เกิดการขาดแคลนบุคลากรทางด้านนี้เป็นอย่างมาก ถึงแม้ในปัจจุบันทั้งภาครัฐบาลและเอกชนจะได้เล็งเห็นความสำคัญของปัญหาดังกล่าว โดยในภาครัฐบาลคือการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) จะได้มีการจัดหลักสูตรอบรมวิชาการโรงแรมและการท่องเที่ยว หรือการที่มีภาคเอกชนได้ริเริ่มเปิดอบรมให้การศึกษาด้านนี้บ้างแล้ว

แต่การขาดผู้มีความรู้จะทำหน้าที่เป็นผู้บอรมหรือการขาดอุปกรณ์ในการฝึกอบรม เช่น การขาด การฝึกงาน สถานที่ ยังเป็นอุปสรรคในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว

1.2 การมีอิทธิพลอำนาจมืดที่อยู่เหนือหลักการพัฒนาการท่องเที่ยว ปัจจุบันแหล่งท่องเที่ยวในประเทศหลายแห่งได้ถูกบุกรุกหรือจับจองเป็นเจ้าของอย่างไม่ชอบธรรม ทำให้แหล่งท่องเที่ยวเหล่านั้น ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์อันควรแก่สาธารณะชน เช่น การที่สถานพักผ่อนชายทะเลบางแห่งในจังหวัดภูเก็ตหรือชลบุรี ไม่อนุญาตให้บุคคลภายนอกที่ไม่ได้เป็นลูกค้า หรือสมาชิกของสถานบริการเหล่านั้น เข้าไปใช้ประโยชน์ในชายหาดสาธารณะที่ได้มีการประกาศเป็นของส่วนตัว หรือ การบุกรุกพื้นที่ป่าสงวนใน เขตจังหวัดทางภาคเหนือ เพื่อทำการสร้างสถานพักผ่อนของผู้มีอิทธิพล เป็นต้น

1.3 การขาดสามัญสำนึกของประชาชน ซึ่งประชาชนในที่นี้ หมายถึงทั้งประชาชนในฐานะนักท่องเที่ยวหรือผู้รับบริการจากการท่องเที่ยว ในการที่รักษาและทะนุบำรุงสถานที่ท่องเที่ยว โดยไม่ทำลายแหล่งท่องเที่ยวหรือสร้างมลภาวะต่างๆ ให้เกิดการแหล่งท่องเที่ยว ซึ่งในปัจจุบันพบว่า นักท่องเที่ยวมักจะขาดสามัญสำนึกในส่วนี้ทำให้แหล่งท่องเที่ยวต่างๆ ทรุดโทรมและเกิดมลภาวะ ในขณะเดียวกัน การที่ผู้ให้บริการการท่องเที่ยวก็มักจะเอาเปรียบนักท่องเที่ยวด้วยวิธีการต่างๆ เช่น การหลอกให้นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติซื้อของที่ระลึกจากร้านที่จ่ายค่าคอมมิชชั่นให้มาก จากการสำรวจ พบว่า บางแห่งเช่น ร้านขายเครื่องหนังต้องจ่ายคอมมิชชั่นสูงถึงร้อยละ 40 ของราคาขายให้กับชาวต่างชาติ ทำให้ราคาสินค้าสูงและไม่จูงใจให้ชาวต่างชาติเข้ามาซื้อ

1.4 เกิดการไหลออกของรายได้จากการท่องเที่ยว ปัจจุบันพบว่านักท่องเที่ยวในกลุ่มเอเชีย เช่น เกาหลี ญี่ปุ่น ไต้หวัน จะทำการซื้อขายการท่องเที่ยวแบบ Package Tour จากประเทศของตน และ เงินดังกล่าวอาจไม่ได้ถูกนำมาใช้ในประเทศเลย หรือ ใช้น้อยมากก็ได้ เนื่องจากบริษัทนำเที่ยวในต่างชาติเหล่านั้น จะอาศัยค่านายหน้าที่ได้รับจากนักท่องเที่ยวที่ไม่ใช้บริการมาบริหารบริษัทตัวแทนที่ตั้งในประเทศไทย ตัวอย่างจากการศึกษาของวุฒิเทพ อินทปัญญา และคณะ พบว่า ปัจจุบันมีบริษัทนำเที่ยวของประเทศเกาหลีในกรุงเทพฯ ประมาณ 17-25 แห่ง ได้รับค่านายหน้าสูงถึง 27.6 ล้านบาทต่อเดือน นอกจากนี้ในงานศึกษานี้ยังพบว่า มีมัคคุเทศก์ไทยโดยรวมได้รับเงินเพียง 156,000 บาทต่อเดือน จากการนำเที่ยวนักท่องเที่ยวชาวเกาหลีเดือนละ 4,250 คน ในขณะที่มัคคุเทศก์ชาวเกาหลีได้เงินถึง 884,000 บาทต่อเดือน และในส่วนของธุรกิจโรงแรมนั้น พบว่า โรงแรมในประเทศที่เป็นเครือข่ายของโรงแรมต่างชาติได้มีการส่งเงินออกนอกประเทศเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ โดยในปี 2531 ส่งออกเพิ่มทั้งสิ้น 185.39 ล้านบาทจากจำนวน 83.52 ล้านบาทในปี 2530 ซึ่งจะเห็นได้ว่ารายได้จากการท่องเที่ยวดังกล่าวไม่ได้ตกอยู่ในประเทศไทยเท่าที่ควร และคาดว่าในอนาคตปัญหาต่างๆ จะยิ่งทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น

1.5 การขาดแคลนสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ จากการศึกษาพบว่า ประเทศไทยยังขาดปัจจัยพื้นฐานที่จะอำนวยความสะดวกแก่ธุรกิจท่องเที่ยวหลายประการ เช่น

- ปัญหาบริเวณท่าอากาศยาน เกิดปัญหาการแออัดของสนามบิน ระบบนิเวศของศุลกากรล่าช้า ระบบขนถ่ายผู้โดยสารระหว่างสนามบินดอนเมืองไปยังสนามบินต่างๆ ในประเทศไม่พอเพียง มีกลุ่มมิจฉาชีพ หรือ แท็กซี่ป้ายดำ เข้าไปรับทางหรือหลอกลวงนักท่องเที่ยว
- ปัญหาด้านสาธารณูปโภคและสิ่งอำนวยความสะดวก การขาดแคลนสาธารณูปโภค เช่น การขาดแคลนน้ำประปาที่เมืองนันทาซึ่งมีความต้องการน้ำประปาถึงวันละ 50,000 ลูกบาศก์เมตร แต่ขณะเดียวกันสามารถจ่ายน้ำได้เพียงวันละ 37,000 ลูกบาศก์เมตร ทำให้เกิดการขาดแคลนน้ำประปาหรือแหล่งท่องเที่ยว และร้านอาหารไม่ถูกสุขลักษณะ เป็นต้น

2) ปัจจัยภายนอกได้แก่ การจะเปิดให้มีการค้าด้านบริการเสรี ซึ่งรวมถึงการท่องเที่ยว ตามการเจรจาการค้าหลายฝ่ายรอบอุรุกวัย เนื่องจากกฎระเบียบเกี่ยวกับการตั้งถิ่นฐานของธุรกิจการเป็นเจ้าของ หรือ การถือหุ้นของธุรกิจที่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวของคนต่างชาติในประเทศต่างๆ เป็นอุปสรรคที่สำคัญสำหรับการบริการ ประเด็นสำคัญที่คาดว่าจะได้มีการหยิบยกมาพิจารณาต่อรองและมีผลต่อประเทศไทย ข้อจำกัดที่เกี่ยวกับการลงทุนในลักษณะการเป็นเจ้าของการถือหุ้น (Restriction on Ownership and Equity Holdings) เนื่องจากในประเทศไทยได้กำหนดให้คนต่างชาติเข้ามาร่วมลงทุนทำกิจการท่องเที่ยวเกี่ยวกับคนไทย ในอัตราส่วนไม่เกินร้อยละ 49 (ตามประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 281) ของหุ้นทั้งหมด ธุรกิจในประเทศที่จะได้รับผลกระทบในส่วนนี้ก็คือ ธุรกิจโรงแรม ธุรกิจท่องเที่ยวและมัคคุเทศก์ เนื่องจากหากได้มีการยกเลิกข้อจำกัดดังกล่าวโดยหากให้ผู้ประกอบการต่างชาติมีสิทธิลงทุนในประเทศไทยได้มากขึ้นก็จะทำให้ผู้ประกอบการของไทยไม่ได้เป็นผู้ถือหุ้นรายใหญ่ (Majority Share) ซึ่งจะทำให้คนไทยไม่มีส่วนเข้าไปมีอำนาจในการตัดสินใจและขาดการพัฒนาความสามารถในการบริหารงานระดับสูง หรือหากยกเลิกข้อจำกัดดังกล่าวทั้งหมด ก็จะทำให้ผู้ประกอบการไทยที่ไม่ได้อยู่ในเครือบริษัทข้ามชาติ หรือ ไม่มีความสัมพันธ์ทางด้านการแลกเปลี่ยนทางการค้ากับบริษัทต่างชาติ อาจจะเสียเปรียบผู้ลงทุนจากต่างชาติที่มีความสามารถทั้งทางด้านทุน เทคโนโลยี และความชำนาญที่มากกว่าบริษัทคนไทย

11.1.8 บริการสาธารณสุขและสุขภาพ

ถึงแม้ว่าไทยจะไม่ได้มีการพัฒนาการบริการสาธารณสุขและสุขภาพอย่างเชื่อมโยงกันเป็นระบบต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน แต่โดยพื้นฐานแล้วลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรมไทยมีความนิยม

ชมชอบในการปรนนิบัติให้ความสะดวกสบายทางกายและใจควบคู่กันไปนานมาแล้ว ไม่ว่าจะเป็น การรู้จักให้รักสวรั้งงาม การบำรุงรักษาสุขภาพด้วยสมุนไพร การวางแผนโบราณ ฯลฯ การปฏิบัติในลักษณะนี้ คือเป็นสิ่งชี้ขาดทางวัฒนธรรมที่อาจจะสามารถนำมาประยุกต์ร่วมจัดระเบียบแบบแผนทางสาธารณสุขและสุขภาพให้เข้ากับบริการในยุคใหม่ได้ การผสมผสานบริการสาธารณสุขและสุขภาพในปัจจุบัน เพื่อเพิ่มศักยภาพความสามารถทางบริการเหล่านี้ น่าจะเป็นข้อคิดสำหรับการพัฒนาบริการสาธารณสุขและสุขภาพในปัจจุบัน เพื่อเพิ่มศักยภาพความสามารถทางบริการเหล่านี้ น่าจะเป็นข้อคิดสำหรับการพัฒนาบริการสาธารณสุขและสุขภาพในอนาคต

การผสมผสานเชื่อมโยงบริการสาธารณสุขและสุขภาพ ที่น่าสนใจมีดังนี้ เช่น หลังจากการเข้ารับบริการสาธารณสุขในโรงพยาบาลแล้ว ผู้ป่วยต้องการบริการการพักฟื้น และการพักผ่อน ในสถานที่ที่เหมาะสมซึ่งอาจเป็นเขตเมืองและชนบทเป็นต้น การเข้าไปสู่วิถีชีวิตทำให้ความต้องการทางบริการสุขภาพเพิ่มขึ้นไปมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นคนไทย หรือชาวต่างชาติซึ่งหลากหลายที่เข้าไปสู่การทำงานยุคใหม่ในสังคม ไม่มีเวลาเพียงพอมาแจ้งขอให้การดูแลเป็นต้น บริการอาบ อบ นวดสมุนไพรแผนโบราณ (ซึ่งถือเป็น Healing Medecine) น่าจะนำมาพัฒนาให้ได้ถึงระดับทั้งในแง่ความสะดวก ปลอดภัย และความเชื่อถือเพื่อจะได้ขยายไปสู่การผสมผสานกับบริการสาธารณสุขแผนใหม่ การใช้ชีวิตทำงานในเมืองที่เคร่งเครียดทำให้ประชากรวัยทำงานต้องการใช้บริการการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ (ในลักษณะ Health Center) มากขึ้น ซึ่งปัจจุบันกำลังจะกลายเป็นสิ่งจำเป็นในยุคใหม่เพิ่มขึ้น ศูนย์บริการการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพนี้ก็มีบริการเพิ่มบริการครบครันมากขึ้นไว้ให้บริการลูกค้าของตน บริการสาธารณสุขของโรงพยาบาลซึ่งมีชาวต่างประเทศที่อาศัยในประเทศเพื่อนบ้าน เช่น ในกลุ่มประเทศอินโดจีน หรือกลุ่มประเทศเอเชียใต้ เข้ามาใช้บริการมากขึ้นไม่ว่าจะเป็นมารคลอดบุตร การผ่าตัด ฯลฯ ซึ่งบริการเหล่านี้มีความต้องการเพิ่มขึ้น

เมื่อพิจารณาในภาพรวมแล้ว โอกาสที่ไทยสามารถเพิ่มศักยภาพและขีดความสามารถในบริการสาธารณสุขและสุขภาพที่มีความหลากหลายนี้ยังมีอีกมาก เมื่อเปรียบเทียบกับความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบกับประเทศอื่นๆ ในภูมิภาค โดยรวม ไทยน่าจะคิดวางแผนให้เป็นจุดศูนย์กลางของบริการสาธารณสุขและสุขภาพในภูมิภาคให้ได้โดยจะต้องมีการจัดทำแผนเชื่อมโยงบริการต่างๆ ที่มีอยู่แล้วและที่สามารถพัฒนาขึ้นมาใหม่ให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ทั้งนี้จะต้องพิจารณาจากความได้เปรียบที่มีอยู่มาแต่เดิม เช่น ทรัพยากรบุคคล การให้บริการประเภทที่เป็นมาในอดีต ทรัพยากรธรรมชาติ เป็นต้น ตลอดจนการค้นหาศักยภาพที่เหมาะสมในโลกยุคใหม่ เช่น การใช้เทคโนโลยีทางบริการสาขานี้ การใช้วิธีการทางการตลาดประชาสัมพันธ์ให้เป็นที่รู้จักและเป็นที่เชื่อถือ ที่สำคัญภาครัฐบาลจะต้องสร้างความเข้าใจร่วมกันภาคเอกชนและดำเนินแผนนโยบายในการพัฒนาบริการสาธารณสุขและสุขภาพพร้อมๆ กันไป สำหรับนักท่องเที่ยวจากต่างประเทศก็อาจจะเพิ่มศักยภาพทางด้านนี้ได้โดยการจัดและสรรหาบริการที่เหมาะสมไว้รองรับนักท่องเที่ยวส่วน

หนึ่งที่สามารถมีความต้องการเฉพาะทางบริการเหล่านี้ เพื่อเป็นโอกาสทำรายได้ให้กับประเทศอีกทางหนึ่งด้วย โดยรวมแล้วไทยน่าจะมีโอกาสสร้างความเชี่ยวชาญและความเชื่อถือของบริการในสาขานี้ให้เป็นที่ปรากฏได้ในช่วงแผนฯ 7

11.1.9 บริการบันเทิงและสันทนาการ

ผลิตภัณฑ์ประชาชาติด้านการบริการด้านการบันเทิงและสันทนาการนี้ คิดเป็นมูลค่าประมาณ 8,573 ล้านบาท ในปี 2532 เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องทุกปี สัดส่วนของการบริการด้านนี้คิดเป็นประมาณร้อยละ 3.62 ของผลิตภัณฑ์ประชาชาติรวม สัดส่วนนี้ลดลงเรื่อยๆ จากร้อยละ 8.94 ในปี 2513 คือปีที่เริ่มแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 1 สัดส่วนของการบริการภาคนี้ลดลงเป็นลำดับ จนถึงในปัจจุบัน อย่างไรก็ตาม ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่าการบริการด้านนี้มีการขยายตัวอย่างต่อเนื่อง โดยเฉลี่ยประมาณร้อยละ 9.4 ในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา โดยมีการขยายตัวมากที่สุดในปี 2527 โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วง 3 ปีหลังที่ผ่านมา ผลิตภัณฑ์ด้านการบริการด้านการบันเทิงและสันทนาการนี้ ได้มีการขยายตัวโดยเฉลี่ยอัตราประมาณร้อยละ 13.2 ซึ่งการขยายตัวในระดับสูงนี้ สามารถอธิบายได้จากการขยายตัวของรายได้ประชาชาติ

ในการวิเคราะห์การบริการด้านบันเทิงและสันทนาการนั้น ปัญหาข้อมูลเป็นปัจจัยสำคัญเพราะ การบันเทิงนั้นส่วนใหญ่หมายถึง การเข้าชมมหรสพ ส่วนสันทนาการนั้นครอบคลุมค่อนข้างกว้างในบริการบางประเภท เช่น บริการสุขภาพนั้น เป็นเรื่องใหม่ จึงไม่ได้มีการแบ่งกลุ่มข้อมูลที่แน่ชัด หรือ การกีฬาบางประเภทนั้น อาจมีการแจ้งงบการเงินที่ไม่ตรงความเป็นจริงเนื่องจากเหตุผลด้านภาษี การวิเคราะห์จึงเป็นเพียงแนวโน้มแต่เพียงคร่าวๆ เท่านั้น

เมื่อรายได้เพิ่มขึ้น ประชาชนจะหันมานิยมบริโภคสินค้าด้านคุณภาพมากขึ้น มีการเห็นคุณภาพของชีวิต สิ่งนี้คือ ปัจจัยในการขยายตัวของปริมาณด้านการบันเทิงและสันทนาการในระดับสูง ถึงแม้ว่าข้อมูลการศึกษาวิจัยฉบับนี้จะไม่สมบูรณ์ แต่เราก็พอจะมองภาพให้เห็นได้ว่า คนหันมานิยมการเล่นกีฬากายออกกำลังกายมากขึ้น ดังจะเห็นได้จากการขยายตัวของธุรกิจด้านศูนย์สุขภาพ ศูนย์ออกกำลังกาย ตลอดจนสนามกีฬาต่างๆ รวมถึง สนามกอล์ฟ ด้วย

ในปี 2507 นั้น มีสถิติชี้ให้เห็นว่า ในขณะนั้นสนามกอล์ฟในประเทศไทยมีรวม 10 สนาม และมีนักกอล์ฟประมาณ 1,000 คน เท่านั้น จากประชากร 27 ล้านคน ในปี 2510 มีนักกอล์ฟเพิ่มเป็น 6,000 คน แต่ในปัจจุบันนี้ถ้ารวมนักกอล์ฟประเภทเล่นสนุกเป็นชั่วคราวถึงประจำจนถึงประเภทเล่นเกือบเป็นอาชีพหรือเป็นอาชีพ พบว่า มีนักกอล์ฟรวม 300,000 คน จากสนามกอล์ฟซึ่งเคยมีเพียง 10 สนาม กลายเป็น 60 สนามในปัจจุบัน และถ้ารวมโครงการที่กำลังสร้าง หรือกำลังขุดดำเนินการนั้น ประเทศไทยจะมีสนามกอล์ฟอยู่ถึง 300 สนาม

จากตารางที่ 11.15 ชี้ให้เห็นถึงการขยายตัวด้านกีฬากอล์ฟได้เป็นอย่างดี จากการที่เคยนำเข้าลูกกอล์ฟเพียง มูลค่า 3.74 ล้านบาทในปี 2528 ปัจจุบันมีมูลค่าเพิ่มขึ้นเป็น 18.22 ล้านบาท โดยเฉพาะอย่างยิ่งใน 3 ปีที่ผ่านมาเพิ่มขึ้นถึงเกือบ 4 เท่าตัว หากมองถึงมูลค่าของอุปกรณ์อย่างอื่นที่เกี่ยวกับกอล์ฟ ก็จะพบลักษณะคล้ายกันคือ มีอัตราการขยายตัวค่อนข้างสูงจาก 26.52 ล้านในปี 2530 เพิ่มขึ้นเป็น 79.65 ล้านบาทในปี 2532

การที่กีฬากอล์ฟนั้นกลายเป็นสิ่งที่นิยมในปัจจุบันนั้น เกิดจากการขยายตัวของเศรษฐกิจเกินร้อยละ 10 ในช่วงนี้ และส่วนหนึ่งเกิดจากการพัฒนาที่ดินซึ่งเป็นการจัดสรรขายที่เพื่อสร้างบ้าน การสร้างบ้านหรือโรงแรมหรือรีสอร์ท โดยมีสนามกอล์ฟเป็นส่วนหนึ่ง กลายเป็นสิ่งที่อำนวยความสะดวกและก็เป็นปัจจัยในการตัดสินใจของคนส่วนใหญ่ได้ เมื่อคนหันมาลงทุนในกิจการที่ดินเพื่อผลของการลงทุนระยะยาวแล้ว สนามกอล์ฟจึงกลายเป็นหัวใจของโครงการไป นอกจากนี้ แต่ละสนามกอล์ฟยังมีศูนย์บริหารร่างกายที่ Club House ด้วย สิ่งต่างๆ เหล่านี้ได้แสดงให้เห็นถึงความค้ำึงถึงคุณภาพของชีวิตมากขึ้น

นอกจากนี้แล้ว ยังเป็นที่คาดว่าบริการการกีฬากอล์ฟนั้น นอกจากจะสนองความต้องการของผู้มีเงินได้สูงในประเทศแล้ว บริการดังกล่าวยังขยายไปชาวต่างประเทศค่อนข้างมาก โดยเฉพาะชาวญี่ปุ่นซึ่งมีความนิยมสูงในการกีฬากอล์ฟ

เมื่อมองถึงสภาพการณ์โดยทั่วไปแล้ว เห็นได้ว่าภาวะการณ์ของสังคมได้เปลี่ยนแปลงไป ถึงแม้กีฬาจะมีความนิยมมากขึ้นแต่กีฬาบางอย่าง เช่น โบว์ลิ่งก็หมดความนิยมลง มาหาความบันเทิงและนักผจญภัยในลักษณะที่ต่างกันไป นอกจากการหันมาเล่นกีฬามากขึ้นแล้ว ส่วนใหญ่ก็มักใช้เวลาดูโทรทัศน์มากกว่าการไปดูภาพยนตร์ตามโรงหนัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเข้าวัดโอบอ้อมบูชาพระเพราะในปัจจุบันนี้ คนหันมาหาความสะดวกจากการดูวิดีโอ เพราะสามารถเลือกเวลาดูได้ โรงภาพยนตร์ต่างๆ ได้ถูกตัดแปลงไปมากค่าใช้จ่ายในการดำเนินการด้านโรงภาพยนตร์นั้นสูงมากซึ่งอาจไม่คุ้มทุน ดังนั้น มินิเธียเตอร์ หรือ โรงภาพยนตร์ขนาดเล็กจึงเกิดขึ้นมาก

ในการให้บริการด้านบันเทิงและสันทนาการนี้ ถือว่าเป็นการแข่งขันค่อนข้างเสรี ในด้านสนามกอล์ฟนั้นการแข่งขันมีน้อย ส่วนใหญ่แล้วสนามกอล์ฟแต่ละแห่งไม่แตกต่างกันมากนัก ผู้ขายยังไม่ต้องถึงกับแข่งขันกันเพื่อแย่งลูกค้า ดังนั้นการกำหนดราคาสมาชิกก็ดี การกำหนดราคาด้านค่าใช้สอยสมาชิกดี ถือว่ายังถูกกำหนดโดยเจ้าของสนามเอง แต่ในอนาคตอันใกล้เมื่อโครงการสนามกอล์ฟใหม่ๆ เกิดขึ้น ตลาดก็จะกลายเป็นของผู้ซื้อมากขึ้น มีการเลือกตามความพอใจได้

โดยปัจจุบัน มีข้อถกเถียงเกี่ยวกับกิจกรรมการสร้างสนามกอล์ฟที่ก่อให้เกิดต้นทุนทางสังคมสูงมากทำให้มีแนวโน้มนโยบายที่จะไม่สนับสนุนโครงการดังกล่าว เช่น ธนาคารแห่งประเทศไทย ไม่สนับสนุนสินเชื่อการก่อสร้างโครงการสนามกอล์ฟ ซึ่งต้องใช้เงินลงทุนสูงมาก ตั้งแต่ประมาณ 1,000 ถึง 3,000 ล้านบาทแล้วแต่โครงการ อย่างไรก็ตามเนื่องจากกีฬากอล์ฟเป็นกีฬาที่ชาวต่างชาติให้ความสนใจไม่น้อย โดยเฉพาะเป็นส่วนหนึ่งของการท่องเที่ยว ซึ่งอาจจะทำรายได้ให้

กับประเทศได้เป็นจำนวนมาก จึงควรจะมีการพิจารณาเรื่องนี้อย่างรอบคอบในแง่ของมูลค่าของการบริการรวมถึงผลกระทบเชื่อมโยงไปยังสาขาบริการอื่นๆ และการจ้างงาน ในขณะที่เดียวกันก็พิจารณาถึงผลกระทบภายนอกในด้านลบ (negative externality) ของโครงการเพื่อหาแนวนโยบายที่เหมาะสมต่อไป

ประมาณว่าในอนาคตอันใกล้ในช่วงของแผนพัฒนาฉบับที่ 7 นี้ ประเทศไทยมีสนามกอล์ฟที่เปิดบริการประมาณ 100 สนาม แต่ละสนามมีสมาชิกประมาณ 2,000 ราย คิดเฉลี่ยรายละ 460,000 บาท ดังนั้น การที่มีมูลค่าของสนามกอล์ฟจะมีวงเงินที่สะพัดถึง 80,000 ล้านบาท จึงเป็นเหตุผลเพียงพอที่จะมีการติดตามอย่างใกล้ชิด¹ ว่าบริการทางกอล์ฟกอล์ฟจะมีมูลค่าความสำคัญเพียงใดต่อไปในอนาคต และมีความเชื่อมโยงกับสาขาบริการอื่นๆ เช่น การท่องเที่ยวในลักษณะใดด้วย

11.1.10 บริการการก่อสร้าง

สภาพทั่วไป

อุตสาหกรรมก่อสร้างในประเทศ ได้มีการขยายตัวอย่างสูงตลอดมา จากสถิตินี้ได้รับอนุญาตก่อสร้างในเขตเทศบาล พบว่า ในปี 2532 นั้นที่ได้รับอนุญาตให้ก่อสร้างสูงขึ้นจากปี 2530 ถึง 128.6% โดยมีการก่อสร้างเพื่อการพาณิชย์กรรมมีการเพิ่มสูงสุดถึง 81.29% และจากการสำรวจของสมาคมก่อสร้างไทยในปี 2530 พบว่ามีผู้รับเหมาก่อสร้างในประเทศทั้งสิ้นประมาณ 30,000 ราย ในจำนวนนี้ 90% เป็นการรับเหมาแบบรับช่วง (Sub-contractor)

ถึงแม้ว่าจะมีผู้รับเหมาในประเทศเป็นจำนวนมากก็ตามแต่ผู้รับเหมาส่วนใหญ่จะเป็นบริษัทเล็ก ดำเนินงานแบบธุรกิจครอบครัว มีทุนจดทะเบียนต่ำ ขาดเทคนิคเครื่องมือที่ทันสมัย ทำให้ขาดความเชื่อถือและช่วยเหลือจากสถาบันการเงินในประเทศ ทำให้ไม่สามารถเข้าประมูลรับเหมางานก่อสร้างใหญ่ๆ ได้ ผู้รับเหมาก่อสร้างในกลุ่มนี้ส่วนมากจะเป็นบริษัทรับเหมาก่อสร้างของคนไทย สภาวะการแข่งขันในงานก่อสร้างขนาดเล็กจึงมีการแข่งขันกันมาก ส่วนการแข่งขันในงานก่อสร้างที่มีขนาดใหญ่ เช่น คอนโดมิเนียม ห้างสรรพสินค้า หรืองานก่อสร้างในภาครัฐบาล บริษัทรับเหมาก่อสร้างที่มีความสามารถจะเข้าประมูลการก่อสร้างได้มี 2 ลักษณะคือบริษัทที่ร่วมทุนระหว่างไทยกับต่างชาติ (Joint Venture) ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นการลงทุนร่วมระหว่างไทยกับญี่ปุ่น และบริษัทข้ามชาติ (Transnational Corporations) บริษัททั้งสองมีความแตกต่างกัน

¹ (วารสารเศรษฐกิจธนาคารกรุงเทพ, 2532)

คือบริษัทร่วมลงทุนจะมีคนไทยถือหุ้นไม่ต่ำกว่าร้อยละ 51% ตามกฎหมายแห่งและพาณิชย์ของไทย (โดยทั่วไปพบว่าผู้ถือหุ้นคนไทยเป็นผู้ถือหุ้นแต่เพียงในนามและเป็นผู้มีสิทธิพลที่จะช่วยเหลือให้บริษัทร่วมลงทุนเหล่านี้ประมุลงานได้) ส่วนบริษัทข้ามชาติไม่ต้องมีการจดทะเบียน แต่สามารถเข้าประมุลงานของรัฐบาลและเอกชนได้ เนื่องจากได้รับอนุญาตประกอบธุรกิจก่อสร้างตามสัญญาผูกพันหรือเงื่อนไขของแหล่งเงินทุน จากการสำรวจในปี 2530 พบว่า มีบริษัทร่วมลงทุนระหว่างไทยกับญี่ปุ่นในประเทศเป็นจำนวน 81 บริษัท และมีจำนวนบริษัทข้ามชาติ 58 บริษัท ซึ่งทำให้เกิดการแข่งขันกันพอสมควรในการก่อสร้างระดับใหญ่ จากลักษณะการแข่งขันของอุตสาหกรรมก่อสร้างในประเทศดังกล่าว พบว่าจะมีการแข่งขัน ไม่ว่าจะเป็นการแข่งขันในงานก่อสร้างขนาดใหญ่หรือเล็ก แต่จะมีอุปสรรคในการแข่งขันระหว่างกลุ่มบริษัทรับเหมาก่อสร้างขนาดเล็กกับกลุ่มรับเหมาก่อสร้างขนาดใหญ่

บทบาทรัฐบาล

ที่ผ่านมารัฐบาลมักมองการก่อสร้างว่าเป็นเรื่องการค้าจ้างงานในระดับแรงงาน แต่ไม่ได้ให้การส่งเสริมการก่อสร้างในระดับการจัดการบริการทางการก่อสร้าง ด้วยเหตุนี้การบริการการก่อสร้างโดยรวม จะมีลักษณะเปิดกว้างรวมไปถึงการให้บริการทางก่อสร้าง ซึ่งต่างชาติไม่ว่าจะเป็นบริษัทร่วมลงทุนและบริษัทข้ามชาติที่มีผู้เข้าร่วมจาก ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ ไต้หวัน สิงคโปร์ มีความสนใจเป็นพิเศษ และส่งวิศวกร สถาปนิก และอื่นๆ เข้ามาในบริษัทจัดการการก่อสร้าง ซึ่งถึงแม้ว่าจะขัดกับ ปว.281 แต่ก็สามารถกระทำได้โดยเปิดเผยตลอดมา

ข้อเสียเปรียบประการหนึ่งของผู้ประกอบการก่อสร้างไทยที่สำคัญนอกเหนือไปจากการเปิดตลาดโดยรวมแล้วก็คือ รัฐบาลไม่ได้ให้ความช่วยเหลือทางการเงินเท่าที่ควรในการก่อสร้างที่สำคัญ เพราะถือว่าเป็นเรื่องของการแข่งขันทางธุรกิจ ในขณะที่การแข่งขันทางธุรกิจก่อสร้างระหว่างผู้ประกอบการไทยกับผู้ประกอบการต่างชาติ มีความได้เปรียบเสียเปรียบแตกต่างกันค่อนข้างมาก มีผู้ประกอบการไทยน้อยรายที่สามารถประมุลงานก่อสร้างใหญ่ๆ ได้ เนื่องจากฐานะทางการเงินที่มักคงเป็นที่ย่ำแย่เชื่อถือ ในขณะที่ผู้ประกอบการต่างชาติที่เข้ามาในประเทศไทยนั้นมักจะเป็นบริษัทที่มีประสิทธิภาพในการประมุลงานสูง เมื่อเป็นเช่นนี้ ย่อมมีผลให้งานประมุลการก่อสร้างใหญ่ๆ ของทางภาคเอกชนอาจมีต้นทุนสูงขึ้นได้ เนื่องจากมีการแข่งขันจากผู้ประกอบการน้อยราย ซึ่งเป็นเรื่องยากที่จะประเมินค่าเสียโอกาสในด้านนี้ได้

ประเด็นที่เกี่ยวกับส่งเงินเข้า-ออก สาขาการก่อสร้างนั้นประเมินได้ลำบาก เพราะอาจสามารถกระทำได้หลายลักษณะ อย่างไรก็ตาม มีข้อสมมติว่าผู้ประกอบการต่างชาติ ถ้ามีการประกอบการในประเทศมากขึ้นก็อาจส่งเงินออกประเทศเป็นปริมาณที่เพิ่มขึ้น ในขณะที่ผู้ประกอบการไทยถ้ามีการประกอบการบริการการก่อสร้างในต่างประเทศก็น่าจะส่งเงินกลับเข้ามาในประเทศ

เทศเป็นปริมาณเพิ่มสูงขึ้นได้ อย่างไรก็ตาม ในประเด็นหลังนี้ การบริการก่อสร้างไทยในต่างประเทศยังเป็นไปจำกัดเพราะขาดแรงสนับสนุนจากรัฐบาล โดยเฉพาะการสนับสนุนทางการเงิน โดยเฉพาะการค้ำประกันของธนาคาร การขาดข้อมูลในเรื่องช่องทางและโอกาสในการทำธุรกิจ การเปิดประมูลของบริษัทคนไทย ข้อเสียเปรียบด้านการภาษี ราคาเครื่องจักรและอุปกรณ์ตลอดจนข้อจำกัดทางด้านความเชื่อถือประสิทธิภาพของผู้รับเหมาไทย และความรู้เกี่ยวกับกระบวนการกฎระเบียบ การจัดซื้อของประเภทต่างๆ ที่จะสนับสนุนบริการการก่อสร้าง

ในภาพรวมแล้ว การแข่งขันในโครงการก่อสร้างขนาดใหญ่ก็มีจำกัด ในขณะที่โครงการก่อสร้างขนาดกลาง ขนาดเล็กมักจะมีการแข่งขันสูง ไม่ว่าจะเป็นการก่อสร้างตึก ทำถนน บ้าน ฯลฯ งานบริการรับเหมาก่อสร้างถือเป็นกิจกรรมที่ผู้ประกอบการใช้เวลาในการพัฒนาในแต่ละขั้นโดยไม่ได้มีการสนับสนุนจากทางรัฐบาลนัก ซึ่งแตกต่างจากต่างประเทศเช่น มาเลเซียมีกฎหมายที่ให้คนรับเหมาส่งเสริมผู้ประกอบการในประเทศ หรือสิงคโปร์ที่มีการให้การฝึกฝนการก่อสร้างให้แก่ผู้ประกอบการ นอกจากนี้พระราชบัญญัติที่ส่งเสริมการก่อสร้าง 2522 ก็ถูกยกเลิกโดยกฎกระทรวงฉบับที่ 5 มาจนถึงปัจจุบันองค์กรประสานงานระหว่างผู้ประกอบการก่อสร้างไทยส่วนใหญ่จะผ่านสมาคมผู้รับเหมาก่อสร้างไทย (Thai Contractors' Association) เป็นสำคัญซึ่งบทบาทและหน้าที่ของสมาคมดังกล่าวยังมีจำกัดเพราะขาดแรงสนับสนุนจากทางรัฐบาล นอกจากนี้ประเทศไทยยังขาดการสนับสนุนให้มีความเป็นมืออาชีพ (Professionalism) ค่อนข้างมาก ในขณะที่การบริการการก่อสร้างขยายตัวอย่างรวดเร็วในยุคปัจจุบัน

เมื่อเป็นเช่นนี้รัฐบาลควรจะต้องเริ่มเปลี่ยนทัศนคติที่มีต่ออุตสาหกรรมการก่อสร้างโดยรวม โดยแทนที่จะให้เฉพาะการควบคุมอย่างเดียว ตามแนว พ.ร.บ. 2522 ควรที่จะขยายแนวคิดเกี่ยวกับการส่งเสริมการก่อสร้าง โดยให้ความสำคัญต่อการก่อสร้างในฐานะที่เป็นอุตสาหกรรมที่กำหนดชี้ความเจริญของประเทศ ก่อให้เกิดอุตสาหกรรมและบริการลูกโซ่เป็นแหล่งบริการแรงงานขนาดใหญ่และที่สำคัญคือเป็นบริการที่นำเงินตราเข้าประเทศได้มาก คือแทนที่ไทยจะมุ่งแต่บริการแรงงานไปต่างประเทศเพียงอย่างเดียว รัฐบาลก็สามารถสนับสนุนบริการการก่อสร้างทางด้านรับเหมาจัดการในต่างประเทศเช่นเดียวกับที่หลายๆ ประเทศในเอเชียที่มีรัฐต่างให้ความสำคัญต่อรายได้ทางด้านนี้เช่น ญี่ปุ่น เกาหลี ไต้หวัน สิงคโปร์ เป็นต้น นอกจากนี้รัฐควรจะต้องกำหนดให้มีหน่วยงานของราชการที่ทำหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงได้โดยรวม เพื่อเอื้ออำนวยต่อการพัฒนาและการแก้ไขปัญหาและอุปสรรคเมื่อเกิดขึ้น สำหรับภาคเอกชนก็ควรจะมีการจัดตั้ง หรือใช้องค์กรที่มีอยู่ของอุตสาหกรรม โดยให้ผู้ประกอบการที่เป็นผู้รับเหมาดูแลจัดการกันเองและประสานงานกับรัฐบาล โดยผ่านหน่วยงานกลางหรือองค์กรกลางที่อาจจัดตั้งในแนวขอคณะกรรมการการก่อสร้าง โดยจุดประสงค์ของคณะกรรมการดังกล่าวจะเกิดความร่วมมือกันระหว่างภาครัฐบาลและภาคเอกชนทำหน้าที่ส่งเสริมพัฒนาบริการแก่อุตสาหกรรมก่อสร้างมากกว่าการควบคุม โดยใน

ภาครัฐบาลนั้นน่าจะมีตัวแทนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ ซึ่งทำหน้าที่ส่งเสริม เช่น กระทรวงการคลัง ธนาคารแห่งประเทศไทย สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เป็นต้น และมีใช้เฉพาะหน่วยงานที่ควบคุมการก่อสร้างอย่างเดียว เช่น กรมโยธาธิการ กรมชลประทาน กรมทางหลวง เป็นต้น โดยรัฐบาลน่าจะมีมาตรการส่งเสริมให้ผู้รับเหมาแข่งขันกันใ้ในแนวทางที่ถูกต้อง ผลิิตงานการก่อสร้างที่ดีในราคาที่ยุติธรรม

11.1.11 บริการซ่อมเรือ

เมื่อพิจารณาเรื่องของการขนส่งทางทะเลสำหรับประเทศไทยนั้น ในช่วงหลายปีที่ผ่านมาได้เพิ่มมากขึ้นอย่างรวดเร็ว โดยประมาณได้ว่าเป็นหนึ่งจะมีตู้คอนเทนเนอร์ผ่านเข้าออกประเทศประมาณ 1 ล้านตู้ ในช่วงปีที่ผ่านมาสินค้าเข้าออกเพิ่มประมาณ 10 ล้านตัน และขณะนี้คาดว่าสินค้าเข้าออกคงอยู่ประมาณ 50 ล้านตัน¹ เมื่อพิจารณาทบทวนของเรือไทยพบว่ามีส่วนแบ่งการขนส่งเพียงร้อยละ 8 ถึง 9 เท่านั้น ยิ่งไปกว่านั้นเมื่อพิจารณาถึงบทบาทของอุตสาหกรรมบริการซ่อมเรือของไทยด้วยแล้วแทบจะกล่าวได้ว่าการบริการนี้ยังมีบทบาทอยู่น้อยมากในปัจจุบัน

ปัจจุบันประเทศไทยมีอยู่เรือประมาณ 409 ลำ ในจำนวนนี้มีอยู่ต่อเรือชั่วคราวในการต่อเรือประมงไม้ 108 ลำ อยู่ต่อเรือขนาดใหญ่ที่สุดสามารถต่อและซ่อมเรือขนาด 4000 ตันกรอส² ได้มีอยู่ 3 บริษัทได้แก่ อู่กรุงเทพ เป็นรัฐวิสาหกิจสังกัดกองทัพเรือ ประกอบไปด้วย 2 อู่แห้ง (Dry Dock) ซึ่งรับเรือยาวได้ 108.58 เมตรและ 114.07 เมตร และ 1 ทางลงน้ำ (Slipway) อู่ที่สองคือ อู่ติดลไทยมารีน เป็นของเอกชนชาวไทย ประกอบไปด้วย 1 อู่ลอย (Floating Dock)³ ซึ่งรับเรือยาวได้ 105 เมตร และ 1 ทางลงน้ำ และอีกอู่หนึ่งคืออู่เอเชียมารีนมีอู่ลอย 1 อู่ซึ่งรับเรือยาวได้ 106.2 เมตร⁴ นอกนั้นเป็นอู่ขนาด 3000 ตันกรอส 2 บริษัทและขนาด 1000 ตันกรอส 4 บริษัท ที่เหลือเป็นอู่ต่ำกว่า 1000 ตันกรอส จะสังเกตได้ในเบื้องต้นว่าถ้ามีเรือสินค้าขนาดใหญ่กว่า 4000 ตันกรอสหรือมีความยาวเกินกว่า 120 เมตรแล้ว อู่เรือของไทยไม่สามารถที่จะซ่อมแซมได้

¹ สถาบันธุรกิจพาณิชย์นาวี (2533), การพัฒนาการขนส่งระหว่างประเทศในทศวรรษหน้า หน้า 21

² อู่เรือขนาด 4000 ตันกรอสนั้นจะเป็นเรือที่มีขนาดความยาวประมาณ 100 เมตรขึ้นไปแต่ไม่เกิน 120 เมตร

^{3, 4} อู่ลอย (Floating Dock) ของ 2 บริษัทนี้ เป็นอู่เก่าที่ซื้อมาจากญี่ปุ่น ดังนั้นสภาพอู่จึงไม่ค่อยดีเท่าใดนัก

จากการสำรวจของสำนักงานส่งเสริมพาณิชย์นาวีเมื่อปี พ.ศ. 2531 ระบุว่าในระหว่างเดือนพฤษภาคม 2528 ถึงตุลาคม 2530 (30 เดือน) ปรากฏว่ามีเรือที่ถือสัญชาติไทยและเรือเก่าใช้แล้วที่เข้าของเรือไทยไปซื้อจากต่างประเทศ เข้าซ่อม ณ อุ้งเรือต่างประเทศรวม 106 ลำ ในจำนวนนี้กว่าครึ่งหนึ่งเป็นเรือที่มีขนาดต่ำกว่า 3000 ตันกรอส ทั้งที่อุ้งเรือภายในประเทศสามารถซ่อมได้ จึงมีผลทำให้ประเทศสูญเสียเงินตราต่างประเทศประมาณปีละ 85 ล้านบาท

สำหรับเหตุผลที่เรือไทยถูกนำไปซ่อมที่ต่างประเทศ โดยส่วนใหญ่เป็นเพราะ

1) เกิดความล่าช้าในการทำงานของอุ้งซ่อมเรือในไทย ซึ่งใช้เวลาานกว่าอุ้งเรือในต่างประเทศ (จึงเป็นเหตุให้มีการผิดเวลา นับเป็นเหตุผลหนึ่งที่เรือต่างประเทศไม่เข้ามาซ่อมในไทยด้วย)

2) อุ้งเรือของไทยมีขีดความสามารถจำกัด ปัจจุบันอุ้งซ่อมเรือที่มีขีดความสามารถในการบริการซ่อมแซมถึงขนาด 4000 ตันกรอส มีเพียง 3 อุ้ง จึงทำให้เรือขนาดใหญ่กว่าต้องใช้บริการต่างประเทศ

3)ฝีมือและระดับความชำนาญในการทำงานด้อยกว่าเมื่อเทียบกับอุ้งเรือที่สิงคโปร์ เกาหลีใต้และญี่ปุ่น ที่กล่าวมานับได้ว่าเป็นเหตุผลสำคัญที่ทำให้การบริการซ่อมเรือของไทยที่มีอยู่ในปัจจุบันไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร

ด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงน่าจะมีการส่งเสริมให้มีการพัฒนาอุตสาหกรรมอุ้งซ่อมเรือนี้ขึ้นมา เพราะหากมีอุ้งซ่อมเรือของไทยมากขึ้นแล้ว จะเป็นการประหยัดเงินตราต่างประเทศลงได้ส่วนหนึ่ง อีกทั้งยังก่อให้เกิดการสร้างงานขึ้นรวมทั้งการถ่ายทอดเทคโนโลยีใหม่ๆ ที่เกี่ยวข้องเข้ามามากขึ้น

ดังนั้นในปัจจุบันรัฐบาลจึงได้ส่งเสริมอุตสาหกรรมนี้โดยมีมาตรการของรัฐต่างๆ เกิดขึ้นคือ

1. ยกเว้นภาษี อุปกรณ์ เครื่องมือที่ใช้ในการต่อและซ่อมเรือ
2. ให้สิทธิประโยชน์โดยคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนแก่ผู้ต่อเรือและอุ้งซ่อมเรือ แต่มีข้อยกเว้นคือ ไม่ให้สิทธิประโยชน์แก่ผู้ต่อเรือที่กรุงเทพฯ สมุทรปราการ และสมุทรสาคร
3. ยกเว้นอากรนำเข้าสำหรับอุปกรณ์อะไหล่ต่างๆ ที่จะใช้เพื่อการต่อเรือและซ่อมเรือตั้งแต่ 60 ตันกรอสขึ้นไป ขณะนี้ได้มีประกาศของกรมศุลกากรระบุชัดเจนยิ่งขึ้นว่าเรือตั้งแต่ 60 ตันกรอสขึ้นไปเป็นเรือประเภทใด

จะเห็นได้ว่ามาตรการต่างๆ เหล่านี้ นับเป็นโอกาสในการเอื้ออำนวยแก่การพัฒนาอุตสาหกรรมอุ้งเรือของไทยไม่มากนักน้อย อย่างไรก็ตามอุปสรรคสำคัญสำหรับการพัฒนากิจการอุ้งซ่อมเรือที่เห็นเด่นชัดมีดังนี้ อุปสรรคแรก เกี่ยวกับสถานที่ ข้อจำกัดหนึ่งที่เป็นอุปสรรคสำคัญในการสร้างอุ้งเรือก็คือต้องคำนึงถึงความกว้าง ความยาวของเรือและความลึกของบริเวณที่จะสร้างอุ้งเรือ

และขึ้นกับระดับน้ำด้วยซึ่งเป็นความล้าสมัยทางเทคโนโลยี สังเกตได้ว่าอุ้มน้ำเรือขนาดใหญ่ของไทยทั้ง 3 บริษัทนั้นก็ประสบปัญหานี้เช่นกัน และสถานที่เองก็เป็นปัญหาก่อให้เกิดความรำคาญแก่ชาวบ้าน เพราะว่าตั้งในเขตชุมชน บางครั้งไม่สามารถประกอบกิจการได้ เสียงดังเกินไป อุปสรรคที่สอง เกี่ยวกับเรื่องทางการเงิน ด้วยเหตุที่ว่าอุ้มน้ำเรือนี้ต้องมีการลงทุนสูง โดยเฉพาะเครื่องมือที่ใช้ต้องทันสมัย ซึ่งอุปกรณ์เหล่านี้โดยมากต้องสั่งซื้อจากต่างประเทศและมีราคาแพง อุ้มน้ำต่างๆ โดยส่วนใหญ่ขาดกำลังเงินทางด้านนี้ อุปสรรคที่สาม คือด้านเทคโนโลยีและบุคลากร ซึ่งในปัจจุบันไทยยังมีไม่เพียงพอ อุปสรรคที่สี่ อุปสรรคนี้ไม่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาอุ้มน้ำเรือโดยตรง หากแต่เป็นอุปสรรคต่อเรือที่ชักธงไทยที่อาจเสียเวลาในการตรวจซ่อม เนื่องจากกฎระเบียบบางประการคือ ตามกฎระเบียบของกรมเจ้าท่าแล้ว เรือที่ชักธงไทยที่มีการตรวจซ่อมกับอุ้มน้ำทั้งในและต่างประเทศ ต้องได้รับการเห็นอนุญาตในการตรวจซ่อมเป็นที่เรียบร้อยสมบูรณ์แบบจากเจ้าหน้าที่ของกรมเจ้าท่าก่อนนำเรือออกจากอุ้มน้ำ ซึ่งหลักเกณฑ์ที่ทางกรมเจ้าท่าวางไว้ก็เป็นหลักเกณฑ์เดียวกันกับอุ้มน้ำเรือในต่างประเทศอยู่แล้ว ซึ่งทำให้มีผลต่อเวลาการออกเรืออยู่บ้างโดยไม่จำเป็น

โดยสรุป จากการศึกษาพบว่า การพัฒนาและส่งเสริมให้มียุ้มน้ำเรือ นั้นน่าจะมีส่วนช่วยในการพัฒนาประเทศหลายทางด้วยกัน แต่อย่างไรก็ตาม การส่งเสริมนี้ก็ควรคำนึงถึงมลพิษทางสภาพแวดล้อมที่จะเกิดขึ้นจากอุตสาหกรรมดังกล่าวตามมาด้วย อาทิ เสียงรบกวน น้ำเสีย เป็นต้น ซึ่งทางที่ดีแล้วควรจะเริ่มทำการศึกษาถึงเขตพื้นที่ที่เหมาะสมแก่การส่งเสริมอุตสาหกรรมอุ้มน้ำเรือก่อน แล้วค่อยมีนโยบายส่งเสริมอุ้มน้ำเรือดังกล่าว

11.1.12 บริการซ่อมเครื่องบิน

การบริการขนส่งที่มีความสำคัญมากขึ้นเป็นลำดับ ในปัจจุบันก็คือการขนส่งทางอากาศ ซึ่งการบริการโดยส่วนใหญ่เป็นการบริการขนส่งผู้โดยสาร ในฐานะที่ประเทศไทยมีสายการบินประจำชาติที่สามารถนำมาซึ่งรายได้จากการบริการด้านนี้อย่างมาก ทำให้การบริการอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องหรือสืบเนื่องกับสายการบินหรือเครื่องบินนั้น เป็นที่น่าจะได้รับความสนใจอย่างยิ่ง โดยเฉพาะบริการซ่อมเครื่องบินซึ่งนับได้ว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญหนึ่งของระบบการบินทั้งหมด อีกทั้งยังอาจเป็นแหล่งนำมาซึ่งรายได้ของประเทศชาติในอนาคต ดังนั้นการศึกษาในเบื้องต้นถึงสภาพปัจจุบันและโอกาสของการบริการซ่อมเครื่องบินจึงจำเป็นอย่างยิ่ง เพื่อหาแนวทางในการพัฒนาต่อไปในอนาคต

ในปัจจุบันการบริการซ่อมเครื่องบินดำเนินการโดยฝ่ายช่างของบริษัท การบินไทย จำกัด ซึ่งมีขีดความสามารถในการซ่อมใหญ่¹ เครื่องบินในทุกประเภท (ยกเว้น DC-10) และ

¹ ซ่อมใหญ่ หมายถึงการตรวจสอบและซ่อมระบบของเครื่องบินทุกระบบ ซึ่งเป็นการตรวจซ่อมตามข้อกำหนดระยะเวลาของเครื่องบิน

โดยส่วนใหญ่เป็นการซ่อมเครื่องของสายการบินไทยเอง แต่ก็มีการซ่อมให้กับสายการบินอื่นๆ บ้าง ซึ่งแล้วแต่โอกาส นอกจากนั้นก็ยังมียู่ซ่อมของสายการบินนอกประเทศอื่นอีกด้วย อาทิ ยู่ของ Japan Airline, KLM เป็นต้น แต่อยู่เหล่านี้จะซ่อมเครื่องบินของสายการบินประจำประเทศตัวเองเท่านั้น และหากไม่มีความจำเป็นจะไม่เปิดบริการซ่อมเครื่องบินของประเทศอื่นในสนามบินได้ เนื่องจากมีความตกลงระหว่างกรมการบินพาณิชย์ของแต่ละประเทศไว้ และสายการบินอื่นนั้นก็หากมีความจำเป็นต้องเข้าอยู่ซ่อมต้องติดต่อขอซ่อมกับอยู่ของการบินไทยก่อน ซึ่งกฎระเบียบนั้นเป็นโอกาสที่เอื้ออำนวยต่อบริการซ่อมของอยู่ซ่อมไทยมาก นอกจากกฎระเบียบที่เอื้ออำนวยแก่การซ่อมใหญ่ของอยู่ซ่อมของไทยแล้ว ในเรื่องของการตรวจสอบและบำรุงรักษาเครื่องก่อนที่จะขึ้นบิน หรือหลังจากบินผ่านท่าอากาศยานของไทยนั้น ก็ได้มีข้อบังคับต้องผ่านการตรวจสอบจากวิศวกรของไทยก่อน โดยต้องผ่านการตรวจเช็คและเห็นอนุญาตว่าไม่มีปัญหาใดๆ แล้วจึงค่อยบินต่อไปได้ ซึ่งนับว่าเป็นกฎระเบียบอีกข้อหนึ่งที่สนับสนุนกิจการอยู่ซ่อมเครื่องบินของไทย อย่างไรก็ตามหากไม่มีกฎระเบียบดังกล่าวนี้ การพัฒนาขีดความสามารถของอยู่ซ่อมเครื่องบินของการบินไทยในปัจจุบันนั้น เรียกได้ว่ามีขีดความสามารถรวมทั้งจะแข่งขันกับอยู่ซ่อมต่างประเทศได้เป็นอย่างดี นอกจากนั้นหากจะมีคู่แข่งจริงๆ แล้วอุปสรรคใหญ่สำหรับอยู่ต่างชาติที่จะเข้ามาก็คือสถานที่ในการตั้งอยู่ ซึ่งแม้แต่อยู่ของการบินไทยก็ประสบปัญหาในเรื่องนี้เช่นกัน

โดยสรุปแล้วอยู่ซึ่งเครื่องบินของไทยมีขีดความสามารถเต็มทีในการซ่อมอีกทั้งยังมีกฎระเบียบของทางราชการสนับสนุน ดังนั้นการขยายตัวของการให้บริการซ่อมเครื่องบินจึงจะทำได้โดยไม่ลำบากเท่าใดนัก แต่อุปสรรคสำคัญๆ ยังมีคือ เรื่องของสถานที่ที่จะรองรับการขยายตัวและบุคลากร ซึ่งนั่นก็เป็นเรื่องของแนวทางการพัฒนาองค์กรของการบินไทยเอง

11.2 แนวโน้มการขยายตัวของเศรษฐกิจภาคบริการรายสาขา

จากการศึกษาภาพรวมเศรษฐกิจภาคบริการกับการพัฒนาเศรษฐกิจไทยในมทก่อน จะเห็นได้ว่าบทบาทของเศรษฐกิจภาคบริการจะทวีความสำคัญเพิ่มขึ้น ไปอีกพร้อมกับกระบวนการพัฒนาเศรษฐกิจไทยที่เป็นอยู่ในปัจจุบันและต่อเนื่องไปในอนาคต

เพื่อให้ภาพรวมของเศรษฐกิจภาคบริการที่จะเป็นไปในช่วงแผนพัฒนาฉบับที่ 7 การศึกษานี้ได้ทำการประมาณค่าแนวโน้มของเศรษฐกิจภาคบริการ โดยอาศัยภาพรวมแนวโน้มของอุปสงค์^{1/} ของสินค้าประเภทต่างๆ ในช่วงแผนฯ 7 (จากตารางที่ 8.1) เศรษฐกิจภาคบริการของประเทศจะมีมูลค่าเฉลี่ยต่อปีคิดเป็น 3 ล้านล้านบาท จากเศรษฐกิจของประเทศโดยรวมจะมีมูลค่าเฉลี่ยต่อปีคิดเป็น 9.6 ล้านล้านบาท โดยอัตราการขยายตัวเฉลี่ยของเศรษฐกิจภาคบริการคิดเป็นร้อยละ 14.1 ต่อปี เมื่อเปรียบเทียบกับอัตราการขยายตัวเฉลี่ยของเศรษฐกิจโดยรวมคิดเป็นร้อยละ 12.7

เมื่อพิจารณาแนวโน้มอุปสงค์ของเศรษฐกิจภาคบริการรายสาขาแล้วจะพบว่า สัดส่วนแนวโน้มของสาขาการค้าจะยังความสำคัญสูงสุด แนวโน้มอุปสงค์ทั้งหมดเฉลี่ยต่อปีของสาขาการค้าจะคิดเป็นมูลค่าทั้งสิ้น 6.8 แสนล้านบาท รองลงมาได้แก่ สาขาการก่อสร้างอาคารคิดเป็นมูลค่าเฉลี่ยต่อปีทั้งสิ้น 4.3 แสนล้านบาท สาขาการขนส่งคิดเป็นมูลค่าเฉลี่ยต่อปีทั้งสิ้น 3.3 แสนล้านบาท สาขาภัตตาคารและโรงแรมคิดเป็นมูลค่าเฉลี่ยต่อปีทั้งสิ้น 2.7 แสนล้านบาท สาขาการบริหารราชการ การบริหารสาธารณะคิดเป็นมูลค่าเฉลี่ยต่อปีทั้งสิ้น 2.6 แสนล้านบาทต่อปี สาขาการก่อสร้าง งานบริการสาธารณะและการก่อสร้างอื่นๆ คิดเป็นมูลค่าเฉลี่ยต่อปีทั้งสิ้น 2.6 แสนล้านบาท นอกจากนี้ยังมีสาขาอื่นๆ อีกหลายสาขาแต่มีความสำคัญลดน้อยลงไปเมื่อเปรียบเทียบกับสาขาที่ได้อ้างมาแล้วข้างต้น (ตารางที่ 8.2) นอกจากนี้ยังสามารถพิจารณาสัดส่วนแนวโน้มของอุปสงค์ของเศรษฐกิจภาคบริการรายสาขาประกอบได้ด้วย (จากตารางที่ 8.3) ซึ่งสะท้อนควบคู่ไปกับความสำคัญเชิงปริมาณที่ได้แสดงไว้ข้างต้นนี้

^{1/} อุปสงค์รวม (Total Demand) = อุปสงค์ขั้นกลาง + รายจ่ายเพื่อการอุปโภคบริโภคของเอกชน + รายจ่ายเพื่อการอุปโภคบริโภคของภาครัฐบาล + รายจ่ายในการลงทุน + มูลค่าการส่งออก ค่าต่างๆ เหล่านี้ได้จากการประมาณการของอจนา วัฒนาภักดิ์ "การวิเคราะห์โครงสร้างพื้นฐานและปัจจัยสนับสนุนและการควบคุมป้องกันปัญหามลพิษและสิ่งแวดล้อม" (อัดสำเนา) รายงานเบื้องต้น สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย 2533 ยกเว้นการประมาณค่าอุปสงค์ขั้นกลางซึ่งคำนวณโดยใช้ข้อมูลจากตารางปัจจัยการผลิตและผลผลิตของประเทศไทยปี พ.ศ. 2528 นำมาคำนวณหาสัดส่วนของอุปสงค์ขั้นกลางต่อมูลค่าผลผลิตรวม (Control Total) แล้วใช้ค่าที่คำนวณในปี 2528 นี้มาคำนวณในปี 2535-2539 โดยสมมติว่าสัดส่วนของอุปสงค์ขั้นกลางต่อมูลค่าผลผลิตรวมในปี 2528 มีค่าเท่ากับสัดส่วนของอุปสงค์ขั้นกลางต่อมูลค่าผลผลิตรวมในปี 2535-2539

สำหรับแนวโน้มการกระจายของอุปสงค์ของเศรษฐกิจภาคบริการรายสาขานั้น (จากตารางที่ 8.4) จะพบว่า อุปสงค์ทั้งหมดของเศรษฐกิจภาคบริการส่วนใหญ่เกือบทั้งหมดจะเป็นอุปสงค์ภายในประเทศ เนื่องจากความสามารถในการค้าบริการกับต่างประเทศของไทยยังอยู่ในขั้นเริ่มต้นพัฒนาและยังมีระดับการเชื่อมโยงกับภายนอกประเทศน้อย เมื่อเปรียบเทียบกับขนาดของการส่งออกสินค้า สำหรับสาขาบริการที่มีสัดส่วนอุปสงค์ขึ้นกลางมากกว่าร้อยละ 50 ขึ้นไปได้แก่ การประปา (ร้อยละ 94.9) บริการทางด้านธุรกิจ (ร้อยละ 94.6) การไฟฟ้าและการผลิตก๊าซ (ร้อยละ 76.0) การคมนาคม (ร้อยละ 71.0) การธนาคารและการประกันชีวิต (ร้อยละ 63.6) สำหรับสาขาบริการส่วนที่เหลือจะเป็นสาขาที่มีสัดส่วนอุปสงค์ขึ้นสุดท้ายสูงมากกว่าร้อยละ 50 โดยเฉพาะการบริโภคของภาคเอกชนที่สำคัญได้แก่ บริการด้านอสังหาริมทรัพย์ (ร้อยละ 92.8) ภัตตาคารและโรงแรม (ร้อยละ 89.8) การบริการอื่นๆ (ร้อยละ 78.8) สำหรับสาขาที่มีสัดส่วนอุปสงค์ขึ้นสุดท้ายมากกว่าร้อยละ 50 โดยเฉพาะการลงทุนหรือเป็นประเภทของสินค้าทุนได้แก่ การก่อสร้าง งานบริการสาธารณะและการก่อสร้างอื่นๆ (ร้อยละ 98.8) การก่อสร้างอาคาร (ร้อยละ 93.5) เป็นต้น

เมื่อพิจารณาแนวโน้มอัตราการขยายตัวของแนวโน้มของอุปสงค์ของเศรษฐกิจภาคบริการรายสาขาแล้ว (จากตารางที่ 8.5) จะพบว่า สาขาบริการที่เสี่ยงกับผู้ผลิต (producer services) หรือเป็นบริการที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างพื้นฐาน (infrastructural services) จะเป็นบริการที่มีแนวโน้มการขยายตัวเร็วที่สุด โดยอัตราการขยายตัวจะรวดเร็วกว่าการขยายตัวสาขาอื่นๆ ของเศรษฐกิจภาคบริการ ดังเห็นในช่วงแผนฯ 7 สาขาบริการเหล่านี้ที่มีแนวโน้มขยายตัวรวดเร็วได้แก่ การไฟฟ้าและการผลิตก๊าซ (ร้อยละ 17.4) การประปา (ร้อยละ 17.2) การขนส่ง (ร้อยละ 15.1) การก่อสร้าง งานบริการสาธารณะและการก่อสร้างอื่นๆ (ร้อยละ 14.9) การก่อสร้างอาคาร (ร้อยละ 14.8) ส่วนบริการสาขาอื่นๆ ที่ขยายตัวรวดเร็วได้แก่ บริการด้านอสังหาริมทรัพย์ (ร้อยละ 14.4) เนื่องจากมีความเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับสาขาบริการที่เกี่ยวกับผู้ผลิต บริการทางด้านการค้า (ร้อยละ 13.3) เนื่องจากเป็นส่วนที่มีส่วนผูกพันอย่างใกล้ชิดกับระบบเศรษฐกิจ

เพื่อเป็นการทำความเข้าใจที่ถูกต้องต่อไปเกี่ยวกับการศึกษาข้างต้น อาจกล่าวได้ว่าการประมาณตัวเลขออกเป็นแนวโน้มการขยายตัวของเศรษฐกิจภาคบริการในที่นี้กระทำโดยอาศัยข้อมูลตัวเลขและแนวทางที่ได้จัดทำโดยกองบัญชีประชาชาติ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ การนำตัวเลขการประมาณหรือผลแนวโน้มที่ได้รับนี้ไปเปรียบเทียบกับการจัดแบ่งสาขาบริการต่างๆ ที่ใช้ในการศึกษานี้ อาจกระทำได้เฉพาะบางสาขาเท่านั้น ในขณะที่บางสาขายังไม่สามารถกระทำได้ ซึ่งยังต้องอาศัยการพัฒนาเทียบเคียงข้อมูลและผลของหน่วยงานต่างๆ ที่รับผิดชอบงานทางด้านนี้ต่อไปในอนาคต

ตารางที่ 11.1 ปริมาณและมูลค่าการบริการด้านการสื่อสารโทรคมนาคม ปี พ.ศ. 2528-2532

ประเภทกิจกรรม	ขนาดกิจกรรม									
	2528		2529		2530		2531		2532	
	ปริมาณ	มูลค่า	ปริมาณ	มูลค่า	ปริมาณ	มูลค่า	ปริมาณ	มูลค่า	ปริมาณ	มูลค่า
1 บริการโทรศัพท์	626498	3913.1	798912	5738.84	901622	7346.68	1005872	8554.26	1158014	10131.69
2 บริการโทรเลข										
ในประเทศ	8.32	138.6	7.32	146.9	6.74	131.96	6.63	127.89	6.67	135.11
ต่างประเทศ	0.25	45.51	0.21	46.48	0.19	39.59	0.17	52.88	0.15	42.37
รวม	8.57	184.11	7.53	193.38	6.93	171.55	6.8	180.77	6.82	177.48
3 โทรศัพท์เคลื่อนที่			10447	1.14	10447	33.34	15390	132.33	39861	260.53

ที่มา : รายงานประจำปีขององค์การโทรศัพท์ ปี 2532

รายงานประจำปีการสื่อสารแห่งประเทศไทย ปี 2532

ตารางที่ 11.2 อัตราการขยายตัวของปริมาณและมูลค่าการบริการด้านการสื่อสารโทรคมนาคม ปี พ.ศ. 2528 - 2532

ประเภทกิจกรรม	ขนาดกิจกรรม							
	2528 - 2529		2529 - 2530		2530 - 2531		2531 - 2532	
	ปริมาณ	มูลค่า	ปริมาณ	มูลค่า	ปริมาณ	มูลค่า	ปริมาณ	มูลค่า
1 บริการโทรศัพท์	27.52	46.66	12.86	28.02	11.56	16.44	15.16	18.44
2 บริการโทรเลข								
ในประเทศ	-12.02	-5.65	-7.92	-10.17	-1.63	-3.08	0.60	5.65
ต่างประเทศ	-16.00	-2.09	-9.52	-14.82	-10.53	33.57	-11.76	-19.88
รวม	-12.14	-4.79	-7.97	-11.29	-1.88	5.37	0.29	-1.82
3 โทรศัพท์เคลื่อนที่			0.00	2824.56	47.32	296.91	159.01	96.88

ที่มา : คำนวณจากตารางที่ 11.1

ตารางที่ 11.3 อัตราการขยายตัวของเบี้ยประกันภัย ปี พ.ศ.2528-2532
หน่วย:ร้อยละ

ประเภท	2528	2529	2530	2531	2532
เบี้ยประกันชีวิต	12.75	12.12	23.77	27.15	30.98
เบี้ยประกันวินาศภัย	6.89	7.02	22.16	23.94	34.36
รวม	9.86	9.68	23.02	25.66	32.53

ที่มา:กรมการประกันภัย.

ตารางที่ 11.4

นโยบายประกันภัยแยกตามประเภทของการประกันวินาศภัย

หน่วย:1000 บาท

ปี	พหุผล		อสังหาริมทรัพย์		ค่าเรือ		สินค้า		รถยนต์		เงินสด		สุขภาพ	
	บาท	ร้อยละ	บาท	ร้อยละ	บาท	ร้อยละ	บาท	ร้อยละ	บาท	ร้อยละ	บาท	ร้อยละ	บาท	ร้อยละ
2527	5378070	100.00	2319060	43.12	78388	1.46	445985	8.29	1783496	33.16	727894	13.53	23247	0.43
2528	5748556	100.00	2468150	42.94	49387	0.86	436151	7.59	1879291	32.69	893724	15.55	21853	0.38
2529	6152165	100.00	2489948	40.47	41204	0.67	425634	6.92	2151180	34.97	1015381	16.50	28818	0.47
2530	7515414	100.00	2705001	35.99	52521	0.70	533457	7.10	2799544	37.25	1386320	18.45	38571	0.51
2531	9314721	100.00	3094032	33.22	78108	0.84	737874	7.92	4031086	43.28	1316414	14.13	57207	0.61
2532	12515589	100.00	3660613	29.25	107000	0.85	909874	7.27	6159853	49.22	1304286	10.42	77981	0.62

ที่มา:กรมการประกันภัย

ตารางที่ 11.5

มูลค่ารายรับและรายจ่ายของการประกันสังคมของประเทศไทย พ.ศ. 2523-2532

หน่วย : ล้านบาท

	2523	2524	2525	2526	2527	2528	2529	2530	2531	2532
รายรับ	151.60	243.50	202.20	195.00	249.70	265.30	143.20	142.10	152.80	184.90
รายจ่าย	1954.70	2297.90	2076.30	2485.00	2537.40	2633.90	2547.40	3522.80	5182.80	6664.30

ที่มา : หน่วยงานราชการเงิน ธนาคารแห่งประเทศไทย

ตารางที่ 11.6 เบี้ยประกันภัยรับสุทธิและ เงินกองทุนของบริษัทประกันวินาศภัย
หน่วย: ล้านบาท

บริษัท	เบี้ย ประกันภัย รับสุทธิ	เงินกองทุน (1)
บริษัทในประ เทศ		
1.กมลสโกล	8.5	0.9
2.การ์เดียน (ไทย)	119.9	12.0
3.กรุงเทพประกันภัย	629.8	63.0
4.คลังสินค้าแม่น้ำ	7.1	0.7
5.คอมเมอร์เชียล	187.1	18.7
6.คัมเกล้า	247.0	24.7
7.จรัส	44.5	4.5
8.โซน่า(ไทย)	11.2	1.1
9.ทิพย์	125.3	12.5
10.เทเวศ	39.5	4.0
11.ไทยประกันภัย	9.6	1.0
12.ไทยประสิทธิ	144.6	14.5
13.ไทยพาณิชย์	44.0	4.4
14.ไทยพัฒนา	95.7	9.6
15.ไทยศรีนคร	241.3	24.1
16.ไทยสมุทร	148.6	14.9
17.ไทยเศรษฐกิจ	114.6	11.5
18.นารายณ์สาภ	220.9	22.1
19.นิวซีแลนด์	81.0	8.1
20.เนชั่น	268.8	26.9
21.น่านฟ้า	4.4	0.4
22.นาวกิจ	113.3	11.3
23.บางกอกสห	101.6	10.2
24.ประกันคัมภัย	215.0	21.5
25.ประกันภัยศรีเมือง	83.7	8.4
26.ประกันภัยสากล	50.7	5.1

ตารางที่ 11.6 เบี้ยประกันภัยรับสุทธิและ เงินกองทุนของบริษัทประกันวินาศภัย(๔๖)
หน่วย: ล้านบาท

บริษัท	เบี้ย ประกันภัย รับสุทธิ	เงินกองทุน (1)
27. ประกันภัยไทยวิวัฒน์	313.7	31.4
28. พรหมประกันภัย	83.2	8.3
29. พระนคร-ธนบุรี	16.4	1.6
30. พิทักษ์สิน	73.2	7.3
31. พิพัทธ์	143.9	14.4
32. ไพบูลย์	52.2	5.2
33. ไพศาล	119.5	12.0
34. ภัทร	118.1	11.8
35. เมืองไทย	120.4	12.0
36. เถลิงประกันภัย	16.0	1.6
37. ร.ส.พ.	310.0	31.0
38. รัตนโกสินทร์	334.6	33.5
39. ลิเบอร์ตี้	244.7	24.5
40. วิธสิน	25.5	2.6
41. วิริยะ	994.2	99.4
42. ศรีอยุธยา	43.4	4.3
43. สหนิรภัย	10.7	1.1
44. สหมงคล	7.4	0.7
45. สหวัฒนา	29.9	3.0
46. สหสิน-คิวบีอี	0.2	0.0
47. สหมัคคี	66.2	6.6
48. สุขุมวิทย์	59.4	5.9
49. สินทรัพย์	57.0	5.7
50. สินมั่นคง	632.7	63.3
51. สันติภาพ	14.5	1.5
52. ส่งเสริม	52.6	5.3
53. อาคเนย์	226.0	22.6

ตารางที่ 11.6 เบี้ยประกันภัยรับสุทธิและ เงินกองทุนของบริษัทประกันวินาศภัย (ต่อ)

หน่วย: ล้านบาท

บริษัท	เบี้ย ประกันภัย รับสุทธิ	เงินกองทุน (1)
54.อินเตอร์ไลฟ์	22.1	2.2
55.เอราวัณ	57.7	5.8
56.เอเชียสากล	13.3	1.3
รวม	7692.1	769.2

หมายเหตุ : (1) เป็นการประมาณการแปรผันตามความเสี่ยงภัย
โดยคิดจากร้อยละ 10 ของเบี้ยประกันรับสุทธิ
ที่มา : กรมการประกันภัย

ตารางที่ 11.7 ะวางสินค้าที่ขนส่งทางเรือปี 2522-2531

หน่วย : เมตริกตัน

ปี	ขาเข้า	ขยายตัว	ขาออก	ขยายตัว	รวม	ขยายตัว
2522	17886653	-	12185785	-	30072438	-
2523	18551926	3.72	12458097	2.23	31010023	3.12
2524	16767489	-9.62	14954665	20.04	31722154	2.30
2525	15157354	-9.60	19149551	28.05	34306905	8.15
2526	19007853	25.40	15524958	-18.93	34532811	0.66
2527	17483141	-8.02	17754490	14.36	35237631	2.04
2528	16211258	-7.27	18373933	3.49	34585191	-1.85
2529	16345649	0.83	21077485	14.71	37423134	8.21
2530	21120390	29.21	19345626	-8.22	40466016	8.13
2531	25327928	19.92	22925991	18.51	48253919	19.25

ที่มา : กรมศุลกากร

หมายเหตุ : ะวางสินค้าที่ขนถ่ายขาเข้าและขาออกจากกรุงเทพฯ นี้รวมท่าเรือกรุงเทพฯ ท่าเรือเอกชน
ศรีราชา เกาะสีชัง และอื่นๆ

ตารางที่ 11.8 ปริมาณการขนส่งสินค้า ณ ท่าอากาศยานกรุงเทพฯ

หน่วย : ตัน

ปี	เที่ยวบินประจำ		เที่ยวบินไม่ประจำ		รวม		รวม	
	ส่งออก	นำเข้า	ส่งออก	นำเข้า			นำเข้า	การขยายตัว
2522	55175	34525	1192	1009	56367	-	35534	-
2523	61079	42173	7014	856	68093	20.80	43029	21.09
2524	70690	42223	986	239	71676	5.26	42462	-1.32
2525	73839	43058	99	28	73938	3.16	43086	1.47
2526	72940	46070	303	324	73243	-0.94	46394	7.68
2527	89222	50645	775	409	89997	22.87	51054	10.04
2528	102522	54829	1764	441	104286	15.88	55270	8.26
2529	127702	61370	4244	1044	131946	26.52	62414	12.93
2530	153098	73982	6807	1703	159905	21.19	75685	21.26
2531	184649	93668	7379	3429	192028	20.09	97097	28.29
2532	214151	107596	10041	5901	224192	16.75	113497	16.89

ที่มา : กองวิชาการขนส่งทางอากาศ กรมการบินพาณิชย์

ตารางที่ 11.9 จำนวนผู้โดยสารทั้งหมด ท่าอากาศยานกรุงเทพฯ

ปี	เที่ยวบินประจำ			เที่ยวบินไม่ประจำ			รวม					
	ขาออก	ขาเข้า	ผ่าน	ขาออก	ขาเข้า	ผ่าน	ขาออก	การขยายตัว	ขาเข้า	การขยายตัว	ผ่าน	การขยายตัว
2522	1804159	1736555	1068102	71432	46259	172564	1875591	-	1782814	-	1240664	-
2523	2049208	1950941	1062281	97121	40864	213605	2146329	14.43	1991805	11.72	1275887	2.84
2524	2256069	2133145	1099545	71362	32919	150530	2327431	8.44	2166064	8.75	1250073	-2.02
2525	2472852	2335231	1124250	33535	29426	251361	2451700	5.34	2364657	9.17	1375663	10.05
2526	2472852	2386542	1069442	29083	37613	223360	2501935	2.05	2424155	2.52	1292806	-6.02
2527	2610922	2575098	1095862	22497	45272	147294	2633419	5.26	2620370	8.09	1243157	-3.84
2528	2767863	2763347	1094005	31574	51530	77891	2799439	6.30	2814877	7.42	1171892	-5.73
2529	2875293	2878005	1032118	31614	46116	126350	2906907	3.84	2924121	3.88	1158465	-1.15
2530	3456036	3426355	1115870	42322	56623	104216	3498358	20.35	3482978	19.11	1220084	5.32
2531	4191441	4125658	1302323	47798	73204	110137	4239239	21.18	4198862	20.55	1412460	15.77
2532	4846410	4809805	1426061	85358	119146	74486	4931768	16.34	4928951	17.39	1500547	6.24

ที่มา : กองวิชาการขนส่งทางอากาศ กรมการบินพาณิชย์

ธนาคาร	สินทรัพย์	ธนาคาร	สินเชื่อ	ธนาคาร	เงินฝาก	ธนาคาร	สินทรัพย์	สินเชื่อ	เงินฝาก
1. โตเกียว	18589 (21.10)	1. โตเกียว	15471 (22.96)	1. โตเกียว	5818 (18.35)	1. กรุงเทพ	458818 (27.44)	374418 (28.69)	373246 (27.49)
2. นิตซุชิ โคโย โกเบ	15750 (17.88)	2. นิตซุชิ โคโย โกเบ	13272 (19.70)	2. ซ่งกวงและเซี่ยงไฮ้	4460 (14.07)	2. กรุงเทพ	244131 (14.60)	191341 (14.66)	210292 (15.49)
3. ซิตีแบงก์	11983 (13.60)	3. ซิตีแบงก์	10313 (15.30)	3. ซิตีแบงก์	4173 (13.16)	3. กรุงศรีอยุธยา	236317 (14.13)	174961 (13.40)	196710 (14.49)
4. คอยทซึแบงก์	7954 (9.03)	4. คอยทซึแบงก์	6942 (10.30)	4. นิตซุชิ โคโย โกเบ	3370 (10.63)	4. ไทยพาณิชย์	164623 (9.84)	121786 (9.33)	134790 (9.92)
5. สแตนดาร์ดชาร์เตอร์	7387 (8.38)	5. สแตนดาร์ดชาร์เตอร์	4515 (6.70)	5. สแตนดาร์ดชาร์เตอร์	3185 (10.04)	5. กรุงศรีอยุธยา	112624 (6.73)	89720 (6.87)	95261 (7.01)
6. ซ่งกวงและเซี่ยงไฮ้	6674 (7.57)	6. ซ่งกวงและเซี่ยงไฮ้	4389 (6.51)	6. คอยทซึแบงก์	2655 (8.37)	6. พหุชาไทย	96185 (5.75)	75702 (5.80)	80801 (5.95)
7. อินโดจีน	5492 (6.23)	7. เซลแมนฮัตตัน	3229 (4.80)	7. เซลแมนฮัตตัน	2090 (6.59)	7. พาณคร	67247 (4.02)	53859 (4.12)	46628 (3.43)
8. เซลแมนฮัตตัน	4475 (5.08)	8. อินโดจีน	2905 (4.31)	8. อินโดจีน	1680 (5.30)	8. นครหลวงไทย	63169 (3.77)	47461 (3.63)	45632 (3.36)
9. อเมริกา	3505 (3.97)	9. อเมริกา	2398 (3.56)	9. อเมริกา	1381 (4.35)	9. ศรีนคร	57362 (3.43)	44388 (3.40)	42795 (3.15)
10. ซีเคียวริตีส์ฟิคเอเซีย	1693 (1.92)	10. ซีเคียวริตีส์ฟิคเอเซีย	1118 (1.66)	10. ซีเคียวริตีส์ฟิคเอเซีย	937 (2.95)	10. กรุงเทพ พาณิชยกรรม	55952 (3.34)	42474 (3.25)	40682 (2.99)
11. การค้าโอเวอร์ซีส์	1416 (1.60)	11. การค้าโอเวอร์ซีส์	1117 (1.66)	11. การค้าโอเวอร์ซีส์	679 (2.14)	11. เอเชีย	42371 (2.53)	31672 (2.42)	30715 (2.26)
12. ลาภพาณิชย์แห่งประเทศไทย	1220 (1.38)	12. ลาภพาณิชย์แห่งประเทศไทย	831 (1.23)	12. ลาภพาณิชย์แห่งประเทศไทย	601 (1.89)	12. สหธนาคาร	26174 (1.56)	19998 (1.53)	21237 (1.56)
13. สหพาณิชย์	1136 (1.29)	13. ฟอร์ดส์(ซีไอทง)	518 (0.76)	13. สหพาณิชย์	380 (1.19)	13. ไทยทง	23504 (1.40)	19518 (1.49)	19920 (1.46)
14. ฟอร์ดส์(ซีไอทง)	810 (0.92)	14. สหพาณิชย์	352 (0.52)	14. ฟอร์ดส์(ซีไอทง)	290 (0.91)	14. นครธน	16622 (0.99)	13036 (0.99)	13771 (1.01)
						15. พหลมทอง	6419 (0.38)	4756 (0.36)	4999 (0.36)

ที่มา: ข้อมูลรวบรวมโดยส่วนวิจัยการเงิน ฝ่ายวิชาการ, ธนาคารกรุงไทย.

ตารางที่ 11.11

ผลิตภัณฑ์ที่มีพระราชกฤษฎีกากำหนดให้ต้องเป็นไปตามมาตรฐาน
ซึ่งมีผลใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน ได้แก่ผลิตภัณฑ์ดังต่อไปนี้

1. บัลลัสต์สำหรับหลอดฟลูออเรสเซนต์
2. สัมประตกระป๋อง
3. มันสำปะหลัง
4. สายไฟฟ้าทองแดงหุ้มด้วยโพลีไวนิลคลอไรด์
5. กระฉกนิรภัยสำหรับรถยนต์ : กระฉกนิรภัยหลายชั้น
6. กระฉกนิรภัยสำหรับรถยนต์ : กระฉกนิรภัยเทมเปอร์
7. กระฉกนิรภัยสำหรับรถยนต์ : กระฉกนิรภัย โชนเทมเปอร์
8. เหล็กเส้นเสริมคอนกรีต : เหล็กเส้นกลม
9. เหล็กเส้นเสริมคอนกรีต : เหล็กข้ออ้อย
10. เหล็กเส้นเสริมคอนกรีต : เหล็กกรีดซ้ำ
11. ไม้ขีดไฟ
12. ยางจุกกันยาง
13. ถังกักเก็บไฮโดรเลียมเหลว
14. สายไฟฟ้าอะลูมิเนียมหุ้มด้วยฉนวนโพลีไวนิลคลอไรด์
15. ท่อพีวีซีแข็งสำหรับใช้เป็นท่อน้ำดื่ม
16. ถังกักเก็บไฮโดรเลียมเหลวสำหรับเครื่องยนต์สันดาปภายใน
17. มันสำปะหลังอัดเม็ดแข็ง
18. ผงซักฟอก
19. ทิมเมอร์สำหรับแล็กเกอร์
20. ไนตรัสออกไซด์ที่ใช้ในการแพทย์
21. คาร์บอนไดออกไซด์ที่ใช้ในการแพทย์
22. ออกซิเจนที่ใช้ในการแพทย์
23. ทิมเมอร์สำหรับสีรถยนต์แห้งเร็วในโตรโซลูชัน
24. ภาชนะพลาสติกสำหรับบรรจุผลิตภัณฑ์เภสัชปราศจากเชื้อ
25. เตารีดไฟฟ้า
26. สตาร์ทเตอร์สำหรับหลอดฟลูออเรสเซนต์
27. หมวกนิรภัยสำหรับผู้ขับขี่ยานพาหนะ
28. หลอดไฟฟ้า
29. พิวส์ก้ามปู

ตารางที่ 11.11 (ต่อ)

30. ขั้วรับหลอดฟลูออเรสเซนต์และขั้วรับสตาร์ทเตอร์
31. เครื่องดับเพลิงยกหัวชนิดผงเคมีแห้ง

ตารางที่ 11.12

รายชื่อศูนย์ปฏิบัติการทดสอบที่ได้รับอนุมัติให้จัดตั้ง และอยู่ระหว่างดำเนินการขออนุญาตจัดตั้ง
ผลิตภัณฑ์

1. The Siam Iron and steel Co.,Ltd. (6 products)	เหล็ก
2. Colgate - Plamolive (Thailand) Ltd. (3 products)	สบู่, ยาสีฟัน
3. Phelps Dodge Thailand Ltd. (5 products)	สายไฟฟ้า
4. Thai patana Steel Industry Co.,Ltd. (3 products)	เหล็ก
5. International Quality Assurance Laboratory Co.,Ltd. (5 products)	น้ำมันพืช
6. Bangkok Cable Co.,Ltd.	สายไฟ
7. Saha Farm Co.,Ltd.	เนื้อไก่
8. Siam Kraft Industry Co.,Ltd. (2 products)	กระดาษ
9. Banchak Petroleum Co.,Ltd. (3 products)	N.A.
10. Siam Matsushita Steel Co.,Ltd. (3 products)	N.A.
11. The concrete products and aggregate Co.,Ltd. (8 products)	N.A.
12. Bangkok Steel Industry Laboratory (3 products)	N.A.
13. The Bangkok Iron and Steel Works Co.,Ltd (4 products)	N.A.
14. Jalaprathan Cement Co.,Ltd. (Prapadang) (3 products)	N.A.
15. Jalaprathan Cement Co.,Ltd (Taklee) (2 products)	N.A.
16. Jalaprathan Cement Co.,Ltd. (Cha-am) (3 products)	N.A.
17. Thai Yazaki Electric Wire Co.,Ltd. (4 products)	N.A.
18. Thai Special Wire Co.,Ltd. (3 products)	N.A.
19. Federal Electric Co.,Ltd. (5 products)	N.A.
20. Thai Tech. Steel Co.,Ltd. (5 products)	N.A.
21. Thai Cement Co.,Ltd. (8 products)	N.A.
22. The Siam Fibre-Cement Co.,Ltd. (1 products)	N.A.

หมายเหตุ : N.A. (Not Available)

ตารางที่ 11.13 จำนวนนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทางมายังประเทศไทย
และรายได้จากการท่องเที่ยว

ปี	จำนวนนักท่องเที่ยว	อัตราการขยายตัว (%)	รายได้จากการท่องเที่ยว (ล้านบาท)	อัตราการขยายตัว (%)
2529	2818092	-	37321	-
2530	3482958	23.59	50024	34.04
2531	4230737	21.47	78859	57.64
2532	4809508	13.68	96385	22.2

ที่มา : (1) การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.

(2) Thamanun Pongsrikul and Somchai Ratanakomut." Trade in Services"
Paper Background NO. 5. Paper presented on The 1989 TDRI Year-End
Conference "Thailand in the International Economic Community"
December 16-17, 1989 , Ambassador City Jomtien, Chon Buri.

ตารางที่ 11.14 สัณนิษฐานการพึ่งพิง จำนวนตามกลุ่มประเทศ ปี 2528-2532

หน่วย : พันคน

กลุ่มประเทศ	จำนวน					อัตราการเปลี่ยนแปลง					ส่วนแบ่งตลาด
	2528	2529	2530	2531	2532	2527-2528	2528-2529	2529-2530	2530-2531	2531-2532	2532
อเมริกา	192.9	213.4	261.2	299.8	340.0	11.7	-0.9	22.4	14.8	13.4	7.1
ยุโรป	455.3	552.1	719.9	905.6	1107.4	6.5	7.9	30.4	25.8	22.2	23.0
แอฟริกา	11.7	15.0	18.2	24.9	25.6	-26.3	33.9	21.3	36.8	2.8	0.5
ตะวันออกกลาง	127.4	133.0	140.9	144.0	130.8	3.7	26.9	5.9	2.2	-9.2	2.7
เอเชียตะวันออกและแปซิฟิก	1435.6	1695.6	2125.2	2583.0	2955.8	1.7	23.4	25.3	21.5	14.4	61.5
เอเชียใต้	215.1	209.0	217.5	273.4	249.9	7.4	-5.5	4.1	25.7	-8.6	5.2
รวม	2438.0	2818.1	3483.0	4230.7	4809.5	3.9	15.6	23.6	21.5	13.7	100.0

ที่มา : การพึ่งพิงระหว่างประเทศไทย.

ตารางที่ 11.15 โครงสร้างการค้าอุปกรณ์กอล์ฟของประเทศไทย

ปี	ลูกกอล์ฟ		อุปกรณ์เกี่ยวกับกอล์ฟ	
	มูลค่า (ล้านบาท)	การขยายตัว (%)	มูลค่า (ล้านบาท)	การขยายตัว (%)
2528				
การส่งออก	-	-	-	
การนำเข้า	3.74	-	13.20	
2529				
การส่งออก	0.01	-	0.08	
การนำเข้า	2.78	-25.67	19.71	49.32
2530				
การส่งออก	0.01	0.00	0.01	-87.50
การนำเข้า	5.36	92.81	26.52	34.55
2531				
การส่งออก	0.003	-70.00	1.33	13200.00
การนำเข้า	6.07	13.25	30.30	14.25
2532				
การส่งออก	1.64	54566.67	3.38	154.14
การนำเข้า	18.22	200.16	79.65	162.87

ที่มา: กรมศุลกากร.

12.1 เศรษฐกิจภาคบริการโดยรวม

ประเทศกำลังพัฒนาส่วนใหญ่มักจะเล็งหรือมองข้ามความสำคัญของเศรษฐกิจภาคบริการเพื่อวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจทั้งๆ ที่สัดส่วนของภาคบริการต่อผลิตภัณฑ์ประชาชาติ โดยทั่วไปสามารถคิดเป็นครึ่งหนึ่งของผลิตภัณฑ์รวมและสัดส่วนการค้าบริการ และเมื่อเทียบกับการค้าสินค้าของโลกแล้วสัดส่วนการค้าบริการระหว่างประเทศในโลกสามารถคิดเป็นประมาณร้อยละ 20 ของสัดส่วนการค้าสินค้านำเข้าระหว่างประเทศของโลกรวมกัน

ในปัจจุบันแม้วางแผนและนักวิชาการได้หันมาให้ความสำคัญทางเศรษฐกิจภาคบริการในฐานะที่ว่าความเชื่อมโยงสาขาสารบริการและสาขากการผลิตอื่นๆ ในระบบเศรษฐกิจจะส่งผลต่อการพัฒนาโดยรวม ซึ่งการยอมรับความสำคัญทางเศรษฐกิจภาคบริการย่อมมีผลสำคัญต่อกระบวนการพัฒนาทางเศรษฐกิจที่ตามมาด้วย

สำหรับประเทศไทยนั้น เศรษฐกิจภาคบริการนับว่ามีความสำคัญมาโดยตลอดและนับวันจะมีความสำคัญเพิ่มขึ้นไปอีกจากการที่โครงสร้างและระบบเศรษฐกิจโดยรวมเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่มีความซับซ้อนมากขึ้น เศรษฐกิจภาคบริการในช่วงปี 2530-2532 คิดเป็นร้อยละ 57.5 ของผลิตภัณฑ์ภายในประเทศ (GDP) มีการจ้างงานขยายตัวคิดเป็นร้อยละ 30.4 ของการจ้างงานรวมในปี 2532

อย่างไรก็ตาม ในขณะที่เศรษฐกิจภาคบริการของไทยขยายตัวไปมากทั้งภายในประเทศและภายนอกประเทศนั้น ข้อมูลสถิติตัวเลขทางการที่มีรายละเอียดในรายสาขานั้นยังมีไม่เพียงพอไปถึงระดับที่ชี้เฉพาะเจาะจงถึงสภาพการแข่งขันของภาคบริการดังกล่าวในระดับลึกซึ้งได้ นอกจากการให้ภาพในระดับกว้างเท่านั้น ทั้งนี้โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างรวมของเศรษฐกิจไทยจากที่เคยเน้นหนักภาคเกษตรกรรมมาสู่การเพิ่มความสำคัญของภาคอุตสาหกรรมและภาคบริการเพิ่มขึ้น ทำให้ไทยต้องคำนึงถึงแนวโน้มนโยบายหรือกลยุทธ์การพัฒนาภาคบริการมากขึ้น ในเมื่อข้อมูลเศรษฐกิจภาคบริการยังขาดความสมบูรณ์อยู่มาก ทำให้ผู้นำข้อมูลเศรษฐกิจภาคบริการมาใช้พิจารณาได้ลำบากยิ่ง ทั้งนี้ไม่ต้องคำนึงเศรษฐกิจภาคบริการบางสาขาซึ่งยังไม่มีการจัดทำหรือจัดทำแล้วแต่ตีความได้ลำบาก

ทางด้านการค้าบริการระหว่างประเทศของไทยนั้น พบว่ารายรับมีการขยายตัวเร็วในช่วงปี 2530 ถึงปี 2532 เกือบทั้งเท่าตัว (โดยเฉพาะในหมวดการท่องเที่ยว) คิดเป็นมูลค่ารวม 1.82 แสนล้านบาท ส่วนทางด้านรายจ่ายนั้น คิดเป็นมูลค่ารวม 1.76 แสนล้านบาท ส่วน

ใหญ่เกิดการขนส่งสินค้าเป็นสำคัญได้แก่ ค่าระวางและค่าประกันภัยสินค้า

ในอนาคตต่อไปนั้น ไทยจะต้องให้ความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจภาคบริการและการค้าบริการระหว่างประเทศโดยอาศัยหลักเกณฑ์ที่สำคัญ 3 ประการกล่าวคือ

ช่วยส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศโดยเฉพาะการส่งออกได้แก่ บริการด้านการสื่อสารโทรคมนาคม บริการประกันภัย บริการการขนส่ง

ช่วยเสริมสร้างรายได้และ/หรือประหยัดเงินตราที่เป็นเงินตราต่างประเทศ ได้แก่ บริการการท่องเที่ยว บริการบันเทิงและสันทนาการ บริการสาธารณสุขและสุขภาพ บริการการก่อสร้าง

ช่วยยกระดับการแข่งขันบริการของไทยมากขึ้น ได้แก่ การขนส่ง การโทรคมนาคม บริการทดสอบมาตรฐานสินค้า บริการธุรกิจการเงิน บริการให้คำปรึกษา บริการซ่อม

12.2 ภาพรวมและแนวโน้มเศรษฐกิจภาคบริการรายสาขา

12.2.1 ภาพรวมของเศรษฐกิจบริการรายสาขา

บริการด้านการสื่อสารโทรคมนาคม

การแข่งขันทางการค้าของไทยในปัจจุบันมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นเป็นลำดับ ด้วยเหตุนี้ในแต่ละหน่วยงานธุรกิจจึงพยายามที่จะเพิ่มประสิทธิภาพทางการค้าของตนให้สูงขึ้น หนทางหนึ่งที่มีผลต่อประสิทธิภาพในการดำเนินธุรกิจในปัจจุบันก็คือการรับรู้ถึงข้อมูลข่าวสารในเชิงธุรกิจได้อย่างรวดเร็วถูกต้องและตรงเวลา ดังนั้นความสำคัญของการสื่อสารข้อมูลข่าวสารจึงเพิ่มมากขึ้นเป็นลำดับและมีแนวโน้มที่จะทวีความสำคัญอีกต่อไปในอนาคต

จากการศึกษาโครงสร้างของบริการด้านการสื่อสารโทรคมนาคมแต่ละประเภทนั้นพบว่าประเภทของการบริการต่างๆ มีแนวโน้มที่จะขยายตัวสูงมากขึ้น ซึ่งสังเกตได้จากตัวเลขในปัจจุบัน อาทิ บริการโทรศัพท์ มีจำนวนเลขหมายเพิ่มมาอย่างเช่น ปี พ.ศ. 2531 มีเลขหมาย 1 ล้านเลขหมาย พอถึงปี 2532 มี 1.15 ล้านเลขหมายและมีการขยายตัวเพิ่มของเลขหมายโทรศัพท์เฉลี่ยอยู่ในอัตราร้อยละ 16.77 ต่อปี และทางด้านมูลค่าการบริการที่สูงมาก กล่าวคือในปี 2531 มีมูลค่าการบริการเท่ากับ 8,554.2 ล้านบาท และในปี 2532 เพิ่มขึ้นเป็น 10,131.6 ล้านบาท อัตราการขยายตัวของมูลค่าการใช้บริการเพิ่มเฉลี่ยร้อยละ 27.39 ต่อปี บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ก็เช่น มีอัตราการขยายตัวของมูลค่าการใช้บริการในปี พ.ศ. 2531 สูงถึงร้อยละ 96.68 เป็นต้น นอกจากนี้ การบริการสื่อสารโทรคมนาคมก็ยังมีการบริการประเภทอื่นๆ อีกที่มีแนวโน้มในการขยายตัวสูงคือบริการจัดส่งข้อมูลข่าวสาร (Data Transmission) บริการโทรสาร ตลอดจนบริการทางวิทยุและโทรทัศน์ เป็นต้น

ทางด้านการแข่งขันทางการตลาด พบว่าในปัจจุบันรัฐได้เปิดโอกาสให้เอกชนเข้ามา มีบทบาทมากยิ่งขึ้นในเรื่องของบริการรอง (การจัดจำหน่ายอุปกรณ์และการติดตั้ง) จะพบว่าในปัจจุบันมีบริษัทตัวแทนจำหน่ายอุปกรณ์สื่อสารโทรคมนาคมจากต่างประเทศเป็นจำนวนมาก ส่วนทางด้านบริการหลักนั้นรัฐไม่ค่อยได้เปิดโอกาสเท่าใดนัก ซึ่งอาจจะต้องใช้เวลาในการพิจารณาในเรื่องนี้ต่อไปอีกสักระยะหนึ่ง

ส่วนทางด้านกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับโทรคมนาคมโดยตรงได้แก่ พระราชบัญญัติโทรเลข และโทรศัพท พ.ศ.2477 พระราชบัญญัติวิทยุคมนาคม พ.ศ.2498 พระราชบัญญัติการสื่อสารแห่งประเทศไทย พ.ศ.2519 ซึ่งกฎหมายเหล่านี้มีประกาศใช้มาแล้ว เมื่อนำมาปรับใช้กับบริการโทรคมนาคมในปัจจุบันจึงล้าสมัยมาก และไม่ครอบคลุมบริการโทรคมนาคมใหม่ๆ ที่ใช้เทคโนโลยีระดับสูง นอกจากนั้นกฎหมายที่มีอยู่ยังให้การควบคุมกิจการโทรคมนาคมอย่างเข้มงวดกวดขัน ในขณะเดียวกันก็ไม่เกื้อหนุนให้เอกชนเข้ามา มีบทบาทในการจัดการบางด้าน

บริการประกันภัย

ในภาวะปัจจุบันบริการประกันภัยมีการขยายตัวในอัตราที่สูงมาก กล่าวคือในปี 2532 มีมูลค่ารายรับจากเบี้ยประกันถึง 12,515 ล้านบาท และมีการขยายตัวสูงถึงร้อยละ 34.36 จากปี 2531 โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การประกันรถยนต์ ส่วนอีกประเภทหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการค้าสินค้าเป็นอย่างยิ่ง หากแต่มีมูลค่าในการประกันภัยน้อยก็คือการประกันสินค้าซึ่งในปี 2532 มีสัดส่วนเพียงร้อยละ 7.27 ของการประกันวินาศภัยทั้งหมดเท่านั้น อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาอัตราการขยายตัวจะพบว่าเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 22.77 ในปี 2532 เนื่องจากผู้ส่งออกและผู้นำเข้า ใช้บริการกับบริษัทประกันในต่างประเทศมากกว่า เพราะการขนส่งสินค้าก็ใช้เรือจากต่างประเทศอยู่แล้ว

ดังนั้นหากจะทำให้การประกันภัยสินค้าและการประกันวินาศภัยอื่นๆ มีการพัฒนามากยิ่งขึ้นแล้ว ทั้งภาครัฐและภาคเอกชนน่าจะเข้ามามีส่วนในการพัฒนาธุรกิจนี้เป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการได้รับการส่งเสริมจากภาครัฐบาลและการเพิ่มประสิทธิภาพการบริการของภาคเอกชน

บริการการขนส่ง

การขนส่งทางทะเล และการขนส่งทางอากาศ นับว่าเป็นสาขาการขนส่งที่ช่วยส่งเสริมการค้าสินค้านระหว่างประเทศโดยตรงและสร้างหรือสูญเสียรายได้ที่เป็นเงินตราต่างประเทศด้วย

การขนส่งทางทะเลนั้น สัดส่วนผู้ประกอบการไทยยังมีน้อยคิดเป็นประมาณร้อยละ 10 ถึง 12 เท่านั้นเมื่อเทียบกับปริมาณการขนส่งโดยรวม และในปัจจุบันไทยได้เปิดตัวทางด้านการการขนส่งทางทะเลที่เกี่ยวกับการเดินเรืออยู่แล้วในขณะที่ยังมีกิจกรรมอื่นๆ โดยเฉพาะบริการที่เกี่ยวข้องกับการขนส่งทางทะเลจะอยู่ภายใต้การควบคุมทางรัฐบาล การสร้างกองเรือนาวิกโยธินของไทยยังเป็นไปได้ลำบากในปัจจุบันและในช่วงแผนฯ 7 ซึ่งทำให้ไทยต้องพัฒนาบุคลากรที่ตลอดจนความรู้ความสามารถในการจัดการการพาณิชย์นาวีเพื่อสามารถแข่งขันกับบริษัทต่างชาติที่ประสบความสำเร็จเปรียบพร้อมแล้ว ได้ดีขึ้น

การขนส่งทางอากาศก็มีปัญหาที่สำคัญคือ การเจรจาแลกเปลี่ยนสิทธิทางการบินให้เป็นธรรม ระหว่างประเทศไทยกับประเทศคู่กรณีที่สำคัญเช่น สหรัฐอเมริกา ซึ่งไทยได้อ้างสิทธิทางการบินที่ไทยน่าจะมีกับสหรัฐอเมริกา ได้ ในขณะที่สหรัฐอเมริกาได้ใช้สิทธิทางการบินในประเทศไทย อย่างไรก็ตาม การพิจารณาหาข้อยุตินี้ฟังกระทำได้ด้วยความระมัดระวังเนื่องจากถึงแม้ว่าไทยจะไม่สูญเสียรายได้ทางด้านการบินนักแต่ไทยอาจจะต้องสูญเสียรายได้จากการเดินทางใช้ทางของนักเดินทางที่เข้ามาในประเทศไทยซึ่งถือว่าเป็นส่วนเกี่ยวเนื่องจากการให้บริการทางการบินโดยตรง สำหรับบริการอื่นๆ ทางด้านการบินนั้น รัฐบาลได้พยายามปรับสภาพการค้าบริการทางธุรกิจเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและการแข่งขันในปัจจุบันอยู่แล้ว

บริการธุรกิจการเงิน

ปัจจุบันระบบการเงินของโลกมีการเปลี่ยนแปลงทางด้านข้อจำกัดและมาตรการกีดกันต่างๆ เพื่อทำให้เกิดระบบการเงินที่เสรีขึ้น มาตรการที่ได้มีการพิจารณาและเริ่มดำเนินการบางด้านซึ่งคาดว่าจะมีผลกระทบต่อระบบการเงินของไทย โดยเฉพาะธุรกิจธนาคารพาณิชย์ในประเทศ ได้แก่ นโยบายของกระทรวงการคลังในการอนุมัติให้ธนาคารต่างประเทศเข้ามาเปิดสาขาในประเทศไทยมากขึ้น การเปิดตลาดการเงินเสรี ตามการรับพันธะข้อ 8 ของกองทุนการเงินระหว่างประเทศ (IMF) ตลอดจนการค้าบริการทางการเงินจากการเจรจาทางการค้าของแอกตต์ (GATT) การให้มาตรการเหล่านี้เพื่อทำให้เกิดระบบการเงินเสรีในประเทศนอกจากจะมีผลต่อการแข่งขันในธุรกิจทางการเงินแล้ว ยังมีผลกระทบต่อสถาบันการเงินของไทยที่มีสินทรัพย์ เทคโนโลยีการจัดการ และบุคลากรที่ยังไม่พร้อมที่จะแข่งขันกับสถาบันการเงินของต่างชาติที่จะเข้ามาดำเนินการได้ นอกจากนี้ความไม่พร้อมทางด้านภาษีเตรียมตัวเพื่อรองรับการเปิดระบบการเงินเสรีในระดับนานาชาติแล้ว สถาบันการเงินของไทยยังขาดแคลนบุคลากร ความสามารถในการระดมทุน และมีการแข่งขันที่รุนแรงทางด้านรายได้ที่ไม่ใช่มาจากดอกเบี้ย (Fee base income) ที่สูงมากซึ่งปัญหาต่างๆ เหล่านี้ควรได้รับการแก้ไขภายในช่วงของแผนฯ 7

บริการทดสอบมาตรฐานสินค้า

การค้าระหว่างประเทศในปัจจุบัน คุณภาพสินค้าเป็นเรื่องหนึ่งที่น่าจะถือได้ว่าเป็นอุปสรรคทางการค้าหากผู้ส่งออกหรือผู้นำเข้าไม่ทำการขายสินค้าที่ไม่ตรงมาตรฐานที่ตั้งเกณฑ์เอาไว้ ดังนั้นไทยในฐานะที่มีรายได้จากการส่งออกสินค้าจึงจำเป็นต้องมีการนิยามและบทบาทในรายละเอียดของมาตรฐานสินค้าเพื่อมีส่วนช่วยในการสนับสนุนการค้าต่อไปในอนาคต

ในปัจจุบันไทยยังไม่มีหน่วยงานกลางที่เป็นผู้ประสานงานในการทดสอบหรือตรวจสอบมาตรฐานสินค้า ซึ่งความรับผิดชอบในเรื่องดังกล่าวยังกระจัดกระจายไปอยู่หลายหน่วยงาน อย่างไรก็ตามมีหน่วยงานที่มีการปฏิบัติหน้าที่อย่างเด่นชัดออกมาก็คือ สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (สมอ.) ซึ่งทำการทดสอบมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมโดยทั่วไปและเพื่อการส่งออกด้วย ปัจจุบัน สมอ. ยังเปิดโอกาสให้เอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการเปิดห้องปฏิบัติการเพื่อทดสอบมาตรฐานสินค้าซึ่งขณะนี้ที่เปิดไปแล้วอยู่ 8 ศูนย์ด้วยกันและกำลังจะอนุมัติเปิดต่อไป นอกจากนี้ก็มีหน่วยงานของรัฐอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องด้วย อาทิสำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา สำนักงานมาตรฐานสินค้าของกระทรวงพาณิชย์ เป็นต้น จะเห็นได้ว่าประเด็นสำคัญในเรื่องการให้บริการทดสอบมาตรฐานสินค้าคือไทยยังขาดหน่วยงานกลางที่คอยดูแลและรับผิดชอบเรื่องซึ่งอาจรวมไปถึงอำนาจหน้าที่บทบาทในการร่วมเจรจากับประเทศคู่ค้าด้วยหากเกิดปัญหาทางด้านมาตรฐานสินค้า

บริการให้คำปรึกษา

จากการศึกษาที่ผ่านมาพบว่าในเชิงปฏิบัติแล้วการบริการให้คำปรึกษาในปัจจุบันนั้นค่อนข้างที่จะไม่มีการกีดกันต่างประเทศเท่าใดนัก นอกจากนี้การให้บริการทางด้านนี้กับวันจะมีแนวโน้มในการขยายตัวสูงขึ้น ดังให้การส่งเสริมการบริการทางด้านนี้และการเปิดโอกาสให้ชาวต่างชาติเข้ามาดำเนินการนี้ควรจะคำนึงถึงประเด็นหลัก 2 ประเด็นคือ ประเด็นที่เกี่ยวกับความต้องการการบริการแต่ละสาขาอาชีพ และประเด็นที่เกี่ยวกับความสามารถทางการแข่งขันในการให้บริการของธุรกิจไทยกับธุรกิจชาวต่างชาติในสาขาบริการนี้ จากนั้นจึงจะสามารถนำไปสู่การบทบาทประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ 281 ว่าสมควรหรือไม่อย่างไรที่จะมีการผ่อนคลายการให้บริการที่เกี่ยวกับสาขาอาชีพเหล่านี้

บริการการท่องเที่ยว

ปัจจุบันรายได้จากการท่องเที่ยวเป็นรายได้เงินตราต่างประเทศที่สำคัญของประเทศ โดยในช่วงปี 2529 ถึง 2532 รายได้จากการท่องเที่ยวเพิ่มสูงขึ้นมูลค่า 37,321 ล้านบาทเป็น 92,385 ล้านบาท หรือเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยร้อยละ 37.2 ต่อปี แต่ในขณะเดียวกันก็ต้องมีอุปสรรคต่อการขยายตัวของการท่องเที่ยวในอนาคตซึ่งอาจแบ่งเป็นปัจจัยภายในได้แก่ การขาดแคลนบุคลากร

ในระดับต่างๆ การมีอิทธิพลของบุคคลบางคนที่มีต่อหลักการพัฒนาการท่องเที่ยว การขาดสามัญสำนึกของประชาชนทั้งในแง่ของนักท่องเที่ยวและผู้ให้บริการการท่องเที่ยว หรือการรั่วไหลของรายได้จากการท่องเที่ยวทำให้รายได้จากท่องเที่ยวไม่ได้ตกอยู่ในประเทศไทยเท่าที่ควรจะเป็น นอกจากนี้การเปิดการค้าบริการเสรีของภาคนี้ยังจำกัดด้านการเกี่ยวกับการลงทุนในลักษณะการเป็นเจ้าของการถือหุ้น (Restriction on Ownership and Equity Holdings) และข้อจำกัดทางด้านการเดินทางของคนในชาติในต่างประเทศ (Restriction of Foreign Travel by Individuals) เป็นปัจจัยภายนอกซึ่งคาดว่าหากเปิดให้มีการบริการแบบเสรี ก็จะมีผลกระทบต่อธุรกิจการท่องเที่ยวในประเทศเช่นกัน

บริการสาธารณสุขและสุขภาพ

ไทยยังไม่ได้มีการพัฒนาการบริการสาธารณสุขและสุขภาพอย่างเชื่อมโยงกันเป็นระบบต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน แต่โดยพื้นฐานแล้ว ไทยน่าจะมีความศักยภาพในการจัดระเบียบแบบแผนทางสาธารณสุขและสุขภาพให้เข้ากับบริการในยุคใหม่ได้ เช่นการพักฟื้นหลังการเข้าโรงพยาบาล บริการคนชรา บริการอาบ อบ นวด สมุนไพรทำให้ได้ระดับที่ดี บริการทั้งคนในประเทศและคนต่างประเทศ เป็นต้น เมื่อพิจารณาตามศักยภาพแล้ว ไทยน่าจะวางแผนให้ประเทศเป็นศูนย์กลางบริการสาธารณสุขและสุขภาพในภูมิภาคได้ ทั้งนี้จะต้องจัดทำแผนเชื่อมโยงบริการต่างๆ ที่มีอยู่แล้ว เช่นการท่องเที่ยว และสามารถพัฒนาขึ้นมาใหม่ให้มีความเชื่อมโยงสมบูรณ์จนเกี่ยวเนื่องไปกับบริการสาธารณสุขและสุขภาพได้

บริการบันเทิงและสันทนาการ

การบริการทางด้านการบันเทิงในปัจจุบันมีการขยายตัวสูงขึ้น โดยมีอัตราเฉลี่ยในช่วงปี 2530 ประมาณร้อยละ 13.2 ต่อปี ซึ่งอาจจะถือได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งที่จูงใจให้ต่างชาติเข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทยมากขึ้น อีกทั้งในปัจจุบันนี้ก็มีนักท่องเที่ยวต่างชาติเป็นที่น่าสนใจของชาวต่างชาติไม่น้อย และก็กำลังมีการขยายตัวทางด้านการบันเทิง กล่าวคือในปัจจุบันมีผู้เล่นกอล์ฟทั้งที่เป็นอาชีพและสมัครเล่นประมาณ 300,000 คนและสนามจากเดิมซึ่งมีไม่กี่สนามและคาดว่าจะในอีก 2-3 ปี นี้จะมีทั้งสนามเก่าและสนามใหม่รวม 300 สนาม สำหรับทางด้านภาวการณ์พัฒนาด้านนี้ค่อนข้างที่จะมีการแข่งขันกันอย่างเสรี จึงอาจถือได้ว่าบริการด้านนี้อาจเป็นแหล่งรายได้ที่สำคัญแหล่งหนึ่งในอนาคตก็เป็นไปได้ ดังนั้นรัฐจึงสมควรที่จะมีการพิจารณาส่งเสริมกิจการด้านนี้ต่อไป

บริการการก่อสร้าง

ปัจจุบันอุตสาหกรรมก่อสร้างในประเทศได้ขยายตัวสูงขึ้นมาก จากสถิติพบว่าในปี 2532 พื้นที่ได้รับอนุญาตให้ก่อสร้างสูงขึ้นจากปี 2530 ถึงร้อยละ 128.6 ได้มีการก่อสร้างทางพาณิชย์กรรมเพิ่มสูงสุดถึงร้อยละ 81.29 นอกจากนี้ยังพบว่าผู้รับเหมาก่อสร้างในประเทศทั้งสิ้นประมาณ 30,000 ราย ในจำนวนนี้ร้อยละ 90 เป็นการรับเหมาแบบรับช่วง (Sub-contractor) จากการประเมินแนวโน้มอัตราการขยายตัวของการก่อสร้างพบว่าตกอยู่อัตราประมาณร้อยละ 14.8

ทางด้านบริษัทรับเหมาก่อสร้างสามารถแบ่งได้ 2 ประเภท คือบริษัทรับเหมางานก่อสร้างขนาดเล็กซึ่งส่วนมากเป็นของคนไทย และบริษัทรับเหมางานก่อสร้างขนาดใหญ่ซึ่งจะเป็นของคนต่างชาติ ขนาดของธุรกิจที่ต่างระดับระหว่างบริษัทของคนไทยและบริษัทของคนต่างชาติทำให้เกิดสภาพการแข่งขันในการประกอบธุรกิจต่างระดับตามมา นับเป็นอุปสรรคสำคัญสำหรับบริษัทของคนไทย หากไม่มีการปรับตัวในทางใดทางหนึ่งในอนาคตอันใกล้นี้ นอกจากนั้นยังมีอุปสรรคด้านอื่นๆ เช่นในเรื่องบทบาทของรัฐบาลซึ่งรัฐไม่ได้ให้การส่งเสริมอย่างจริงจังทั้งทางด้านความช่วยเหลือทางการเงินเพื่อให้ผู้รับเหมาก่อสร้างของไทยสามารถไปประมูลงานในต่างประเทศได้ หรือการจัดตั้งองค์กรที่ทำหน้าที่รับผิดชอบต่ออุตสาหกรรมการก่อสร้างโดยตรง เพื่อปรับปรุงให้เกิดการผลิตงานก่อสร้างที่ดีในราคายุติธรรมขึ้นในประเทศ

บริการซ่อมเรือ

จากการศึกษาพบว่าบริการซ่อมเรือของไทยในปัจจุบันยังประสบปัญหาเกี่ยวกับสถานที่ การเงิน และเทคโนโลยีอยู่มาก ดังนั้นหากรัฐเห็นว่าการทางด้านนี้จะช่วยลดการสูญเสียเงินตราต่างประเทศแล้ว รัฐก็ควรที่จะส่งเสริมการบริการซ่อมเรือให้มากขึ้น ซึ่งในปัจจุบันมีอู่ซ่อมเรืออยู่แล้ว 3 อู่คือ อู่กรุงเทพ อู่สัตหีบไทยมา린 และอู่เอเซียไทยมาริน ซึ่งทั้ง 3 อู่สามารถรับเรือที่ชน้ำหนักได้ไม่เกิน 4000 ตันการอส^{1/} เท่านั้น และในขณะนี้กำลังมีอู่ที่รับเรือได้มากกว่า 4000 ตันการอสขึ้นไปคือ อู่ธนไทย ที่ท่าเรือแหลมฉบัง อย่างไรก็ตามก่อนที่รัฐจะส่งเสริมนั้น ควรจะคำนึงถึงปัญหาการสูญเสีย สภาพแวดล้อมของการมีอู่ซ่อมเรือในแต่ละพื้นที่ก่อน แล้วจึงค่อยลงมือส่งเสริมอย่างจริงจัง

^{1/} ตันการอสเป็นหน่วยวัดน้ำหนักเรือ ซึ่งมีความหมายเดียวกับตัน

บริการซ่อมเครื่องบิน

จากการศึกษาพบว่าผู้ซ่อมเครื่องบินของไทยที่ดำเนินการโดยบริษัท การบินไทยจำกัด มีขีดความสามารถในการซ่อมสูงพอที่จะมีการแข่งขันกับผู้อู่ซ่อมของต่างชาติได้หากมีการเปิดบริการทางด้านนี้โดยเสรี อย่างไรก็ตาม ปัญหาที่พบอยู่ในปัจจุบันรวมทั้งเป็นปัญหาของไทยด้วยก็คือ สถานะที่ให้บริการซ่อมมีจำกัด เพราะฉะนั้นตรงจุดนี้รัฐสมควรที่จะเข้ามาช่วยเหลือแก้ไขเสียก่อน

12.2.2 แนวโน้มการขยายตัวของเศรษฐกิจภาคบริการรายสาขา

เศรษฐกิจภาคบริการของประเทศจะมีมูลค่าเฉลี่ยต่อปีคิดเป็น 3 ล้านล้านบาท จากเศรษฐกิจของประเทศโดยรวมจะมีมูลค่าเฉลี่ยต่อปีคิดเป็น 9.6 ล้านล้านบาท โดยอัตราการขยายตัวของเศรษฐกิจภาคบริการคิดเป็นร้อยละ 14.1 ต่อปี เมื่อเปรียบเทียบกับอัตราการขยายตัวของเศรษฐกิจ โดยรวมคิดเป็นร้อยละ 12.7

แนวโน้มอัตราการขยายตัวของอุปสงค์ของเศรษฐกิจภาคบริการรายสาขา พบว่าสาขาบริการที่เกี่ยวกับผู้ผลิตหรือเป็นบริการที่เกี่ยวกับโครงสร้างพื้นฐานจะมีแนวโน้มการขยายตัวเร็วที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับสาขาอื่นๆ ของเศรษฐกิจภาคบริการ สาขาเหล่านี้ได้แก่ การไฟฟ้า และการผลิตก๊าซ (ร้อยละ 17.4) การประปา (ร้อยละ 17.2) การขนส่ง (ร้อยละ 15.1) การก่อสร้าง งานบริการสาธารณะและการก่อสร้างอื่นๆ (ร้อยละ 14.9) การก่อสร้างอาคาร (ร้อยละ 14.8) ส่วนบริการสาขาอื่นๆ ที่ขยายตัวรวดเร็วได้แก่ บริการด้านอสังหาริมทรัพย์ (ร้อยละ 14.4) เนื่องจากมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับสาขาบริการที่เกี่ยวข้องกับผู้ผลิต และบริการทางการเงินการคลัง (ร้อยละ 13.3) เนื่องจากเป็นส่วนที่มีความผูกพันอย่างใกล้ชิดกับระบบเศรษฐกิจ

12.3. ข้อเสนอแนะ

12.3.1 เศรษฐกิจภาคบริการโดยรวม

เพื่อให้ภาคบริการมีบทบาทในระบบเศรษฐกิจให้มากขึ้น อันจะมีผลต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมของประเทศโดยตรงรวมทั้งสัมพันธภาพเศรษฐกิจกับเศรษฐกิจอื่น รัฐควรมีแนวนโยบายส่งเสริมเศรษฐกิจภาคบริการโดยรวมดังนี้

1. เนื่องจากภาคบริการมีความสำคัญต่อเศรษฐกิจเป็นอย่างมาก แต่การจัดเก็บข้อมูลเพื่อทราบภาพรวมและรายละเอียดของภาคบริการยังกระจัดกระจายและไม่เป็นระบบ ดังนั้นจึงควรจะมีการปรับปรุงระบบการจัดการรวบรวมข้อมูลส่วนนี้ สำหรับประเทศไทยได้ใช้แนวทางการรวบรวมข้อมูลตามแนวทางของระบบบัญชีประชาชาติ (System of National Accounts:

SNA) การจัดประเภทมาตรฐานอุตสาหกรรมไทย (Thailand Standard Industrial Classification : TSIC) และการจัดประเภทมาตรฐานอุตสาหกรรมระหว่างประเทศ (International Standard Industrial Classification : ISIC) โดยอาศัยข้อมูลจากหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องโดยตรง หรือข้อมูลจากการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของสำนักงานสถิติแห่งชาติ (Socio - Economic Survey) เป็นต้น ซึ่งต้องอาศัยการเชื่อมโยงและการประสานความร่วมมือระหว่างหน่วยงานต่างๆ ในการรวบรวมข้อมูลทางสถิติที่กระจัดกระจายกันอยู่ให้ดีขึ้น

2. เป็นที่ปรากฏว่ามีบริการบางสาขาเริ่มมีความสำคัญในระยะหลังๆ นี้เช่น บริการบันเทิงและการพักผ่อน บริการสุขภาพ บริการคอมพิวเตอร์ บริการเช่าวิดีโอ บริการเช่าซื้อเครื่องจักร เครื่องมือ บริการซ่อมบำรุง บริการนายหน้าตัวแทนต่างๆ เป็นต้น ดังนั้นจึงเห็นสมควรที่จะต้องมีการจัดเก็บรวบรวมและทราบถึงความสำคัญบริการสาขาต่างๆ นี้มากขึ้น

3. ควรมีการวางแผนทางด้านการค้าบริการระหว่างประเทศของไทยควบคู่ไปกับการวางแผนทางด้านการค้าสินค้านานาชาติระหว่างประเทศ เพราะในปัจจุบันมีบริการต่างๆ ที่เป็นรายรับและรายจ่ายของประเทศที่มีความสำคัญเพิ่มขึ้นมาก นอกจากนี้โครงสร้างการค้าบริการระหว่างประเทศมีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนแปลงไปมากจากการเปิดตัวของเศรษฐกิจไทยในระยะหลังๆ นี้ และจะเป็นไปอย่างต่อเนื่องในอนาคต

4. ควรจะต้องให้ความสำคัญต่อการพัฒนาระบบและกลไกในการประสานงานและการติดตามดูแลบริการสาขาต่างๆ เพื่อทำหน้าที่รับผิดชอบและจัดเงื่อนไขให้เหมาะสมสำหรับการพัฒนาเศรษฐกิจภาคบริการของประเทศทั้งในด้านเศรษฐกิจภายในประเทศ และในด้านเศรษฐกิจระหว่างประเทศ หน่วยงานพัฒนาระบบและกลไกในการประสานงานและการติดตามดูแลดังกล่าวเห็นสมควรที่จะอยู่ในความดูแลของกระทรวงพาณิชย์ โดยทำหน้าที่รับผิดชอบรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์บริการสาขาต่างๆ ที่มีหน่วยงานรับผิดชอบแยกเป็นรายสาขาแล้วและบริการสาขาอื่นๆ ที่ยังไม่มีหน่วยงานภาครัฐบาลรับผิดชอบอย่างจริงจัง

5. ควรจะได้กำหนดแนวทางการพัฒนาบริการสาขาต่างๆ ต่อไปโดยอาศัยหลักเกณฑ์ 3 ประการได้แก่ การส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ เช่น การขนส่งทางเรือและทางอากาศ การโทรคมนาคม การประกันภัยโดยการประกันวินาศภัย เป็นต้น การเสริมสร้างรายได้และ/หรือประหยัดเงินตราต่างประเทศ เช่น การท่องเที่ยว การพักผ่อนและการบันเทิง การสาธารณสุขและสุขภาพ การก่อสร้าง เป็นต้น และการยกระดับการแข่งขันการบริการของไทย เช่น การขนส่ง การโทรคมนาคม บริการตรวจสอบคุณภาพและมาตรฐานสินค้า บริการซ่อม บริการทางการเงิน บริการทางวิชาชีพ เป็นต้น

12.3.2 เศรษฐกิจภาคบริการรายสาขา

นอกจากแนวนโยบายบทบาทภาคบริการโดยรวมแล้ว ในแผนพัฒนาฉบับที่ 7 รัฐควรจะสนับสนุนภาคบริการรายสาขา โดยเฉพาะอย่างยิ่งบริการที่จะเป็นปัจจัยพื้นฐานที่สำคัญต่อเศรษฐกิจภาคอื่นด้วย

บริการทางด้านการสื่อสารคมนาคม

- แบ่งการโทรคมนาคมออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ ประเภทที่รัฐควบคุมดูแลเพื่อผลประโยชน์ส่วนรวม และประเภทที่ควรปล่อยให้เกิดการแข่งขันโดยรัฐไม่ต้องควบคุม เพื่อสนองนโยบายการแข่งขัน

- เปลี่ยนแปลงนโยบายผูกขาดการให้บริการบางประเภทโดยหน่วยงานของรัฐไปเป็นการกระจายสิทธิในการให้บริการแก่ภาคเอกชน เพื่อให้เกิดการแข่งขันลดราคาค่าบริการ ตลอดจนเพิ่มประสิทธิภาพในการให้บริการโดยรัฐไม่ต้องเข้ามาให้การอุดหนุน

- คำเชิญการให้มีพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการสื่อสารและโทรคมนาคมขึ้นใหม่เพื่อให้สิทธิแก่ภาคเอกชนเข้ามาประกอบกิจการเกี่ยวกับบริการสื่อสารและโทรคมนาคม ในลักษณะที่แข่งขันกับหน่วยงานของรัฐและระหว่างภาคเอกชนด้วยกัน

บริการการประกันภัย

- ในส่วนของภาคเอกชนที่คำเชิญการธุรกิจประกันภัย ควรมีการเตรียมพร้อมทางด้านประสิทธิภาพในการดำเนินงานตลอดจนถึงบุคลากรที่เข้ามาดำเนินงานเพื่อเสริมสร้างศรัทธาให้กับลูกค้าหรือผู้ทำประกัน ส่วนทางด้านของรัฐบาลควรมีการปลูกฝังในเรื่องของความสำคัญการทำประกันภัยแก่ประชาชนโดยทั่วไป โดยให้การศึกษาด้้นี้มากขึ้น

- เพื่อเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพของบริษัทประกันวินาศภัยของไทย รัฐควรกำหนดเงินกองทุนของแต่ละบริษัทแปรตามความเสี่ยงภัย ทั้งนี้ควรอยู่ในอัตราร้อยละ 10 ของเบี้ยประกันรับสุทธิของแต่ละบริษัทและอย่างน้อยเงินกองทุนต้องไม่ต่ำกว่า 10 ล้านบาท โดยมีระยะเวลากำหนดเพื่อให้เหมาะสมกับสภาพการณ์เศรษฐกิจและธุรกิจการประกันภัยที่ขยายตัวในอนาคต นอกจากนี้ หน่วยงานรัฐอื่นๆ นอกเหนือจากกรมการประกันภัยควรมีมาตรการสนับสนุนกิจการประกันภัยของไทย อาทิเช่น การสร้างสิ่งจูงใจให้กับบริษัทที่ได้รับการส่งเสริมจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (BOI) มาทำประกันกับบริษัทของไทยโดยไม่ขัดกับหลักการของ GATT ซึ่งการสร้างสิ่งจูงใจดังกล่าวควรจะใช้ประกอบการขอรับการส่งเสริมการลงทุน การใช้เครื่องมือทางภาษีเป็นตัวช่วยส่งเสริมการทำประกันภัยในประเทศโดยอาจจะเป็นข้อกำหนดเกี่ยวกับการลด

หรือหักภาษีหากมีการทำประกันกับบริษัทไทย

บริการการขนส่ง

- การพัฒนาส่งเสริมสิ่งอำนวยความสะดวกในการขนส่งทางทะเลให้สามารถรองรับการขยายตัวตามความต้องการการขนส่งสินค้าระหว่างประเทศของไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อเป็นการช่วยลดต้นทุนการประกอบการค้าตลอดจนทำให้สินค้าส่งออกและสินค้านำเข้าสามารถถึงจุดหมายปลายทางอันรวดเร็ว ซึ่งจะเป็นการช่วยให้ผู้ประกอบการที่ดำเนินธุรกิจทางการค้าระหว่างประเทศสามารถวางแผนบรรลุผลตามเป้าหมายที่ตนได้วางไว้ได้เป็นอย่างดี

- การลงทุนเพื่อพัฒนากองเรือพาณิชย์ไทยให้มีความพร้อมในการขนส่งทางทะเลนั้นยังมีความเป็นไปได้น้อยในช่วงแผนฯ 7 เนื่องจากการดำเนินการขนส่งทางทะเลนั้นต้องอาศัยความสามารถทางการจัดการสูง ใช้เงินลงทุนจำนวนมาก ผู้ประกอบการไทยที่ทำการเดินเรือให้ความสนใจน้อย ยังมีข้อจำกัดทางด้านดังกล่าวอยู่มาก อย่างไรก็ตามความต้องการทางการขนส่งทางทะเลจะขยายตัวมากต่อไปในอนาคตอันเนื่องจากการขยายตัวของการค้าระหว่างประเทศ ดังนั้นรัฐบาลควรจะให้ความสำคัญในการเตรียมตัวเพื่อพัฒนาบริการทางด้านการเดินเรือในอนาคต โดยการเตรียมการทางด้านการพัฒนาทรัพยากรบุคคลที่มีประสิทธิภาพและความสามารถทางด้านการจัดการเพื่อรองรับการขยายตัวของบริการในสาขานี้ในอนาคต

- ควรพัฒนาการขนส่งทางอากาศของไทยให้ทำรายได้ที่เป็นเงินตราต่างประเทศต่อไปอย่างต่อเนื่อง ในขณะเดียวกันควรพิจารณาส่งเสริมบริการขนส่งทางอากาศไทยให้มีบรรยากาศแข่งขันที่ดีระหว่างผู้ประกอบการไทยและต่างชาติ เช่น รัฐบาลควรหาทางเจรจาเรื่องสิทธิทางการบินในลักษณะต่างตอบแทนที่เป็นธรรมให้ดีที่สุดเพื่อเป็นการส่งเสริมการขนส่งทางอากาศของประเทศในระยะยาว

- ความมุ่งเน้นส่งเสริมการขนส่งทางอากาศของไทยให้มีฐานะเป็นศูนย์กลางการบินและการขนส่งทางอากาศในภูมิภาค ทั้งนี้จะต้องมีการวางแผนเป็นระบบ สร้างความเชื่อถือให้เป็นที่รู้จักตลอดจนสร้างความเชื่อมโยงของการขนส่งทางอากาศที่จะพัฒนานี้กับสาขาเศรษฐกิจอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น การท่องเที่ยว บริการซ่อม การส่งออกสินค้าทางอากาศ เป็นต้น ให้เกิดผลอย่างจริงจังในระบบเศรษฐกิจโดยรวม

บริการธุรกิจการเงิน

- รัฐบาลยังไม่ควรเปิดให้ธนาคารพาณิชย์ต่างประเทศเข้ามาดำเนินการอย่างเสรี เนื่องจากธนาคารพาณิชย์ยังไม่มีความสามารถเพียงพอในการแข่งขัน สืบเนื่องมาจากขาดความพร้อมหลายด้าน เช่น ทรัพย์สิน เทคโนโลยี บุคลากรและการบริหารงานที่ดี เป็นต้น แต่ในขณะ

เดียวกันควรมีการส่งเสริมให้ธนาคารพาณิชย์ไทยมีการปรับตัวสร้างความพร้อมในประเด็นเหล่านี้ ในช่วงแผนฯ 7 ด้วย

- รัฐบาลควรมีการแก้ไขปรับปรุงให้ธนาคารพาณิชย์ในประเทศสามารถดำเนินงานได้อย่างเสรีเนื่องจากปัจจุบันรัฐยังไม่ได้เปิดโอกาสอย่างเสรีให้ธนาคารพาณิชย์ในประเทศ โดยในเบื้องต้นรัฐอาจจะทำการผ่อนคลายกฎระเบียบที่เข้มงวด เช่น

ก. ควรมีการยกเลิกการบังคับให้ธนาคารพาณิชย์ต้องรับภาระปล่อยกู้สินเชื่อในชนบทร้อยละ 20 ของเงินฝาก ซึ่งจากการศึกษาของธนาคารโลก (World Bank) เรื่องประสิทธิภาพการประกอบการของสถาบันการเงินไทย ได้เสนอให้ลดภาระของธนาคารพาณิชย์ด้านการให้สินเชื่อแก่ชนบทและให้ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตรเป็นสถาบันที่รับผิดชอบให้เงินกู้แก่ชนบทโดยตรง เพื่อลดต้นทุนและความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นแก่ธนาคารพาณิชย์และขยายขอบเขตการดำเนินงานของธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร

ข. ควรต้องมีการปรับเปลี่ยนระบบการชำระเงินในประเทศให้มีความทันสมัย สะดวก รวดเร็ว เช่น ปรับปรุงระบบการใช้จ่ายเช็คและบัตรเครดิตแทนการชำระเงินด้วยเงินสด ให้เป็นที่น่าเชื่อถือและมีประสิทธิภาพมากขึ้น เพื่อให้เหมาะสมกับการพัฒนาด้านเศรษฐกิจและสิทธิประโยชน์ทางการเงินของประเทศ

ค. การตีราคาสินทรัพย์ของธนาคารพาณิชย์ควรใช้ราคาตลาดหรือราคาปัจจุบันเป็นตัวกำหนดเพื่อให้การประเมินมูลค่าทรัพย์สินเป็นไปอย่างแท้จริง และเพื่อขยายเงินกองทุนของธนาคารพาณิชย์โดยไม่ต้องใช้การเพิ่มทุนย่อยๆ

ง. การมีนโยบายให้ธนาคารพาณิชย์ต้องส่งเงินเข้าสมทบในกองทุนฟื้นฟู และพัฒนาสถาบันการเงินทำให้สถาบันการเงินที่ประกอบการดีและสุจริตต้องรับผิดชอบต่อสถาบันการเงินอื่นๆ จึงควรจัดตั้งองค์กรที่เข้ามาคุ้มครองเงินฝากในขอบเขตจำกัดจำนวนหนึ่ง ดังเช่น สถาบันการเงินของต่างประเทศ

จ. รัฐบาลควรทบทวนกฎหมายเกี่ยวกับการจำหน่ายหนี้สูญจากบัญชีลูกค้า เพื่อให้ธนาคารพาณิชย์สามารถตัดหนี้สูญได้ตามสภาพฐานะของลูกหนี้ โดยไม่ต้องมีการฟ้องร้องจนถึงที่สุด นอกจากนี้ กรมสรรพากรและธนาคารแห่งประเทศไทยควรร่วมกันกำหนดกฎเกณฑ์ที่แน่นอนในการปฏิบัติเรื่องตัดหนี้สูญ การผ่อนปรนกฎระเบียบดังกล่าวนอกจากจะทำให้เกิดการดำเนินงานอย่างเสรีในระบบธนาคารพาณิชย์ในประเทศแล้วยังทำให้เกิดการเตรียมตัวให้พร้อมมากขึ้น หากเกิดนโยบายเสรีทางด้านการเงินระหว่างประเทศมากขึ้นในอนาคตและประเทศไทยไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

- ควรมีการผลักดันให้มีการจัดตั้งสถาบันประกันสินเชื่อเพื่อการส่งออกในประเทศ โดยกำหนดนิยามารูปแบบของการดำเนินงานของสถาบัน ให้มีความรับผิดชอบร่วมกันทั้งภาครัฐบาล

และภาคเอกชน

- ควรพัฒนาตลาดทุนด้วยการจัดปัญหาและอุปสรรคที่มีต่อการพัฒนาตลาดทุนด้วยการปรับปรุงการแก้ไขกฎหมาย และระบบภาษีในลักษณะที่เกื้อหนุนต่อการลงทุนและการออม เพื่อเป็นการเพิ่มอุปสงค์และอุปทานในตลาดมากขึ้น เช่น ส่งเสริมให้มีการลงทุนในลักษณะกองทุนรวมและมีบริษัทจัดการกองทุนที่มีประสิทธิภาพหรือมีการซื้อขายหลักทรัพย์ที่ทันสมัย

บริการทดสอบมาตรฐานสินค้า

- เพื่อให้การจัดการทดสอบมาตรฐานสินค้าของไทยเป็นไปด้วยดีในอนาคต ถึงเวลาแล้วที่ควรจะได้มีการจัดตั้งองค์กรหรือหน่วยงานกลางเพื่อทำหน้าที่ประสานงานและจัดแบ่งความรับผิดชอบให้ชัดเจนในเรื่องที่โดยรวม หน่วยงานกลางดังกล่าวจะต้องมีอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบเพียงพอที่สามารถทำหน้าที่ประสานทางด้านนี้ระหว่างภาครัฐบาลและภาคเอกชน ตลอดจนมีบทบาทในการพัฒนาการจัดการตลอดจนการสร้างความร่วมมือกับต่างประเทศ เพื่อยกระดับการทดสอบมาตรฐานสินค้าของไทยควบคู่ไปกับการพัฒนาการส่งออกของไทยในอนาคต

- ภาครัฐบาลควรเปิดโอกาสให้ภาคเอกชนเข้ามาดำเนินการให้บริการทดสอบมาตรฐานสินค้าต่อไปอย่างต่อเนื่อง เพื่อยกระดับมาตรฐานสินค้าส่งออกและสินค้าทั่วไปของไทยในเวลาเดียวกัน ซึ่งสิ่งสำคัญที่ภาครัฐบาลต้องให้ความสำคัญคือ การวางหลักเกณฑ์การตรวจสอบการให้ความร่วมมือในการประสานงาน การอำนวยความสะดวกต่างๆ ตลอดจนการให้ความร่วมมือกับภาคเอกชนในการสร้างความเชื่อถือ การทดสอบมาตรฐานสินค้าให้เป็นที่ยอมรับในนานาชาติ

บริการให้คำปรึกษา

- ด้านการบริการให้คำปรึกษานั้น เพื่อเป็นการเสริมสร้างบรรยากาศทางด้านการลงทุนและการขยายตัวทางเศรษฐกิจในประเทศน่าที่จะมีการพิจารณาบทบาทกฎหมาย ปว.281 ขึ้นใหม่โดยคำนึงถึงความต้องการของการประกอบอาชีพในด้านนี้ในอนาคต อาทิ ให้มีที่ปรึกษาทางกฎหมาย ชาวต่างชาติเข้ามาดำเนินการได้ เพราะที่ปรึกษากฎหมายชาวไทยนั้นไม่น่าจะเสียเปรียบคู่แข่งทางด้านนี้ เช่นเดียวกับกับผู้ตรวจสอบบัญชี ทางด้านสถาปัตยกรรมและวิศวกรก็เช่นกัน ซึ่งอาชีพทางด้านนี้ไทยยังขาดอยู่ หากแต่ต้องพึงระวังการแข่งขันกับชาวต่างชาติ เพราะความชำนาญทางด้านวิชาชีพบางสาขาของชาวต่างชาติ เช่น สถาปัตยกรรมและวิศวกรรม เป็นต้น มีสูงกว่าคนไทยเนื่องจากมีประสบการณ์สูงกว่านั่นเอง

บริการท่องเที่ยว

- ควรส่งเสริมให้ภาคเอกชนโดยเฉพาะอย่างยิ่งองค์กรที่มีอยู่แล้ว เช่น สมาคมไทยอุตสาหกรรมเพื่อการท่องเที่ยว สมาคมโรงแรมไทย สมาคมไทยธุรกิจท่องเที่ยว เป็นต้น ได้มีบทบาทมากขึ้นในด้านการแก้ปัญหาด้วยตัวขององค์กรเอง เช่น ปัญหาการแข่งขันการตัดราคาอย่างไม่เป็นธรรม หรือปัญหาการหลอกลวงนักท่องเที่ยวของสมาชิกในองค์กร เป็นต้น โดยภาครัฐบาลทำหน้าที่เพียงแต่กำกับดูแลเท่านั้น

- ควรมีการกระจายนักท่องเที่ยวไปตามแหล่งต่างๆ มากขึ้น แทนที่จะให้มีการกระจุกตัวของนักท่องเที่ยวอยู่ในที่เฉพาะทั่วไป เช่น พัทยา หรือ เชียงใหม่ เท่านั้น โดยเน้นให้สอดคล้องกับความสามารถที่แหล่งท่องเที่ยวหรือสาธารณูปโภคในแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ จะรับได้ ซึ่งนอกจากจะทำให้สภาพแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยวไม่เสื่อมโทรมมากแล้ว ยังทำให้เกิดความสะดวกสบายแก่นักท่องเที่ยวอีกด้วย

- ทางด้านการจะเปิดให้บริการท่องเที่ยวในประเทศเป็นไปอย่างเสรี ที่อาจเกิดขึ้นได้ตามข้อตกลงของภาคีที่ต้น โดยอาจจะทำการผ่อนปรนข้อจำกัดต่างๆ ที่ละขั้นตอน และในขณะเดียวกันผลักดันให้เกิดการรวมตัวและการพัฒนาในภาคบริการท่องเที่ยวที่จะถูกผลกระทบจากการยกเลิกข้อจำกัดดังกล่าว เช่น การส่งเสริมให้มีการนำเข้าเทคนิค วิทยาการ หรือบุคลากรที่เชี่ยวชาญจากต่างประเทศเข้ามามากขึ้น เพื่อให้คนไทยมีความรู้ความสามารถในการบริการมากขึ้น รัฐควรพิจารณารายละเอียดต่างๆ ให้ชัดเจนเพื่อไม่ให้เกิดผลกระทบต่อไทยโดยตรง หรือเกิดผลกระทบทั้งที่

บริการสาธารณสุขและสุขภาพ

- โอกาสที่ไทยจะพัฒนาขีดความสามารถ และศักยภาพของบริการสาธารณสุขและสุขภาพยังมีอีกมากเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศอื่นๆ ในภูมิภาค ดังนั้นจึงเห็นสมควรให้มีการจัดทำแผนรายละเอียดการพัฒนาบริการสาธารณสุขและสุขภาพให้มีความสมบูรณ์ เช่น การพัฒนาบริการสาธารณสุขและสุขภาพให้มีความเชื่อมโยงกับแผนสาธารณสุขของประเทศ การพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวให้มีบริการเพื่อสุขภาพ การกีฬาบางด้านและการพักผ่อนให้เป็นจุดดึงดูดการท่องเที่ยวไทยมากขึ้น

- ไทยควรจะพัฒนาประเทศให้เป็นศูนย์กลางของบริการสาธารณสุขและสุขภาพในอนาคตได้ ทั้งนี้รัฐบาลจะต้องร่วมกับภาคเอกชนในการสร้างความพร้อมโดยรวมไม่ว่าจะเป็นทางด้านความเชี่ยวชาญของบุคลากร การพัฒนาการลงทุน การกำหนดแหล่งที่ตั้งที่เหมาะสมการจัดสมผสานการบริการต่างๆ ที่มีอยู่และที่จะพัฒนาขึ้นมาใหม่ ทั้งนี้จะต้องมีการประชาสัมพันธ์สร้างภาพพจน์ของการบริการ นี้ให้เป็นที่ยอมรับและเห็นการสร้าง ความเชื่อถือและความมั่นคงของธุรกิจบริการในระยะยาว

บริการบันเทิงและสันทนาการ

- ในเมื่อบริการบันเทิงและสันทนาการ จะเป็นธุรกิจที่มีความสำคัญจากการขยายตัวทางเศรษฐกิจในอัตราสูง ภาครัฐบาลควรจะทำให้ความสำคัญต่อการเปลี่ยนแปลงบริการในสาขาดังกล่าว โดยส่งเสริมและพัฒนากิจการสันทนาการให้ควบคู่ไปกับการท่องเที่ยว เช่น การจัดให้มีการกีฬาเป็นส่วนหนึ่งของโปรแกรมการท่องเที่ยว โดยสร้างความร่วมมือระหว่างกลุ่มเจ้าของสนามกอล์ฟ โรงแรมและบริษัทท่องเที่ยว ซึ่งการนี้จะช่วยดึงดูดความสนใจนักท่องเที่ยวที่ต้องการจะเข้ามาพักผ่อนและเล่นกีฬา ซึ่งจะทำให้ระยะเวลาของการพักในประเทศยาวนานขึ้นและใช้จ่ายมากขึ้น ในขณะที่เดียวกัน รัฐบาลควรเร่งส่งเสริมให้เอกชนดำเนินการพัฒนาแหล่งที่อาจจะเป็นแหล่งท่องเที่ยว เช่น โบราณสถานต่างๆ ด้วยความร่วมมือจากหน่วยงานของรัฐ เช่น กรมศิลปากร เป็นต้น

บริการก่อสร้าง

- ความมีการสนับสนุนบทบาทของสมาคมอุตสาหกรรมก่อสร้างไทย ในการที่จะรวมตัวกันระหว่างผู้รับเหมาขนาดเล็ก เพื่อลดอุปสรรคในการรับเหมางานก่อสร้างขนาดใหญ่ นอกจากนี้รัฐบาลควรมีการส่งเสริมผู้รับเหมาขนาดเล็ก โดยจ่ายเงินล่วงหน้าให้สูง เพื่อให้ผู้รับเหมาเหล่านี้มีเงินทุนหมุนเวียนมาก และสามารถเข้าไปรับเหมาก่อสร้างในงานก่อสร้างขนาดใหญ่ได้เพิ่มมากขึ้น ตลอดจนควรมีการจัดตั้งศูนย์ฝึกอบรมการก่อสร้าง เพื่อส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาทางวิชาการก่อสร้าง

- ภาครัฐบาลควรพิจารณาว่าบริการการก่อสร้างไม่ใช่เป็นเรื่องแรงงานและการควบคุมเท่านั้นแต่จะต้องขยายแนวคิดไปถึงการส่งเสริมพัฒนาและการจัดการบริการการก่อสร้างซึ่งผู้ประกอบการไทยและต่างชาติมีการแข่งขันกันมากขึ้น นอกจากนี้ควรมีการประเมินผลดี ผลเสีย ผลกระทบจากการเปิดบริการการก่อสร้างที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน และจัดทำนโยบายและมาตรการในการแก้ไขปัญหาดังกล่าวด้วย

- ควรให้มีการสนับสนุนแก่การบริการการก่อสร้างสำหรับผู้ประกอบการไทยมากขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ไม่ว่าจะเป็นการสนับสนุนทางการเงิน การสนับสนุนความเป็นวิชาชีพ การสนับสนุนทางการจัดการและกำลังคน ตลอดจนการประสานงานในระดับสถาบันและองค์การระหว่างทางการและภาคเอกชนเพื่อรับรู้ ปรึกษาหารือ และนำไปสู่การเสนอแนะแนวทางที่เป็นประโยชน์ในการพัฒนาและการส่งเสริมบริการการก่อสร้างทั้งภายในและต่างประเทศต่อไป สำหรับการส่งเสริมการก่อสร้างในต่างประเทศนั้น รัฐบาลน่าจะหาทางสนับสนุนอย่างยิ่งเพื่อเป็นการสร้างรายได้เงินตราต่างประเทศในสาขาการค้าบริการของไทยต่อไปดังเช่นประเทศอื่นๆ ในเอเชียที่มีการสนับสนุนในเรื่องนี้อย่างจริงจังจนเป็นผลสำเร็จ เช่น ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ ไต้หวัน สิงคโปร์ เป็นต้น

- ควรมีการจัดองค์กรกลางในลักษณะคณะกรรมการก่อสร้างของประเทศ โดยวัตถุประสงค์ของหน่วยงานดังกล่าว เกิดความร่วมมือกันระหว่างภาครัฐบาลและภาคเอกชนทำหน้าที่ส่งเสริมพัฒนาบริการก่อสร้างมากกว่าการควบคุม โดยในภาครัฐบาลนั้นน่าจะมีตัวแทนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ ซึ่งทำหน้าที่ส่งเสริม เช่น สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ธนาคารแห่งประเทศไทย กระทรวงการคลัง เป็นต้น และมีใช้เฉพาะหน่วยงานที่ควบคุมการก่อสร้างอย่างเดียว เช่น กรมโยธาธิการ กรมชลประทาน กรมทางหลวง เป็นต้น โดยรัฐน่าจะมีมาตรการส่งเสริมให้ผู้รับเหมาแข่งขันในแนวทางที่ถูกต้อง ผลิตรายการก่อสร้างที่ดีในราคายุติธรรม

บริการซ่อม

- เพื่อให้การพัฒนาการซ่อมเรือขนาดใหญ่ในประเทศมีความเป็นไปได้ในอนาคต ภาครัฐบาลควรมีแนวทางการพัฒนาการซ่อมเรือ เช่น กำหนดแหล่งที่ตั้งแม่แ่นอนเพื่อเป็นการป้องกันสิ่งสกปรกได้ในในตัวและสามารถควบคุมได้แม่แ่นอน นอกจากนั้น ในขั้นแรกควรมีซ่อมเรือขนาด 6000 ตันกรอสก่อนเพื่อสามารถซ่อมทำเรือไทยได้โดยไม่ต้องอาศัยอยู่ต่างประเทศ (ซึ่งในปัจจุบันนี้ก็มีแล้วหนึ่งแห่งคืออยู่ของบริษัทยูนิไทยอยู่ที่ท่าเรือแหลมฉบังสำหรับเรือที่มีความยาวมากกว่า 120 เมตร) ซึ่งการสนับสนุนนี้ควรให้มีการแข่งขันระหว่างกันด้วย สำหรับการที่รัฐได้นำมาตรการยกเว้นภาษีการค้าสำหรับรายรับที่ได้จากการต่อเรือหรือสิ่งลอยน้ำที่มีขนาดตั้งแต่ 250 ตันกรอสขึ้นไปมาใช้แล้ว ซึ่งปรากฏว่ามาตรการดังกล่าวนี้ยังไม่ได้ครอบคลุมถึงการซ่อมเรือ เพื่อเป็นการส่งเสริมอุตสาหกรรมการซ่อมเรือให้มีการขยายตัวสูงขึ้น รัฐจึงควรที่จะนำมาตรการดังกล่าวนี้มาใช้กับบริการซ่อมเรือนี้ด้วย

- ทางด้านการบริการซ่อมเครื่องปั้นดินเผา จากการศึกษาปรากฏว่าการปั้นไทยมีขีดความสามารถ และความพร้อมในการแข่งขันสูงมากในปัจจุบัน ดังนั้นจึงควรที่จะส่งเสริมการบริการนี้ต่อไปให้ขยายตัวสูงขึ้น โดยรัฐอาจจะเข้ามาแก้ปัญหาในเรื่องของการจัดหาสถานที่ให้การปั้นไทย เพื่อเป็นการขยายกิจการให้กับธุรกิจนี้

ภาคผนวกที่ 1

มูลค่าสินค้าส่งออกของโลก สัดส่วนสินค้าส่งออกของไทยในคลาสโลก สัดส่วนของคลาสส่งออกที่สำคัญของไทย
ความสามารถในการแข่งขันของไทยและประเภทของสินค้า

สินค้า	มูลค่าของโลก (ล้านดอลลาร์)	สัดส่วนสินค้า ในคลาสโลก	คลาสส่งออก ที่สำคัญ		ความสามารถในการแข่งขันของไทย	ประเภทของสินค้า
	2530	2530	2533			
เกษตรกรรม	24,621.40	9.20	ประเทศมาเลเซีย	21.96	ส่วนแบ่งตลาดโลกมีแนวโน้มลดลง	
			กลุ่มอาเซียน	16.16	อัตราการขยายตัวในคลาสโลกไม่สม่ำเสมอ	
			กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่	14.20		
-ข้าว	2,105.60	19.91	กลุ่มประเทศตะวันออกกลาง	19.99	ส่วนแบ่งและอัตราการขยายตัวในคลาสโลก	สินค้าบริโภคประเภทไม่คงทน
			กลุ่มอาเซียน	17.79	มีแนวโน้มลดลง สำหรับในคลาสโลกปรับตัว	และใช้แรงงานสูง
			กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่	11.88	ว่าไทยสามารถครองส่วนแบ่งตลาดได้สูงเป็น	
					อันดับ 1 ครอบคลุม คือมากกว่าร้อยละ 80	
					ส่วนในตลาดของกึ่งไทยครองตลาดได้เป็น	
					อันดับ 1 มีส่วนแบ่งเกินร้อยละ 50	
-ผลิตภัณฑ์มันสำปะหลัง	1,479.80	63.27	ประเทศมาเลเซีย	74.91	ส่วนแบ่งและอัตราการขยายตัวในคลาสโลก	สินค้าบริโภคประเภทไม่คงทน
					มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 30.53 ในปี	และใช้แรงงานสูง
					2526 เป็นร้อยละ 63.27 ในปี 2530	
					หากพิจารณาถึงตลาดประเทศมาเลเซียปรากฏว่า	
					ไทยสามารถครองส่วนแบ่งตลาดได้เป็นอันดับ	
					1 ไทยมีส่วนแบ่งประมาณร้อยละ 30	
-ยางพารา	3,177.13	18.58	ญี่ปุ่น	41.26	ส่วนแบ่งและอัตราการขยายตัวในคลาสโลก	สินค้าขั้นกลาง ประเภทใช้
			กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่	20.94	มีแนวโน้มไม่สม่ำเสมอ แต่ในตลาดญี่ปุ่นปรากฏ	แรงงานสูง
			กลุ่มอาเซียน	17.15	ว่า ไทยมีส่วนแบ่งตลาดอันดับ 1 และมีส่วน	
			สาธารณรัฐประชาชนจีน	15.89	แบ่งตลาดประมาณร้อยละ 60 และคู่แข่งใน	
					ตลาดญี่ปุ่น คือ มาเลเซีย อินโดนีเซีย	
-ข้าวโพดและ	6,366.60	2.92	กลุ่มอาเซียน	84.01	ส่วนแบ่งในตลาดโลกมีแนวโน้มลดลง อัตราการ	เป็นสินค้าขั้นกลาง

มูลค่าสินค้าส่งออกของโลก ล้วนสินค้าส่งออกของไทยในคลาสโลก ล้วนของคลาสส่งออกที่สำคัญของไทย
ความสามารถในการแข่งขันของไทยและประเภทของสินค้า

สินค้า	มูลค่าของโลก (ล้านดอลลาร์)	สัดส่วนสินค้า ในคลาสโลก	คลาสส่งออก ที่สำคัญ		ความสามารถในการแข่งขันของไทย	ประเภทของสินค้า
	2530	2530	2533			
ข้าวโพด			กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่	23.94	ขยายตัวในแผนงานช่วงปี 2528-2529 มีอัตรา การขยายตัวสูงกว่าคลาสโลก แต่ในปี 2529- 2530 มีอัตราการขยายตัวต่ำกว่าคลาสโลก นอก จากนั้นคลาสมาเลเซีย ฮองกง และสิงคโปร์ มีส่วนแบ่งตลาดลดลง แต่สัดส่วนการถือครองเป็น อันดับหนึ่ง	ประเภทแรงงานสูง
-ใบชาสด	3,772.80	1.80	ประชาคมยุโรป	50.08	ส่วนแบ่งและอัตราการขยายตัวในคลาสโลกไม่	สินค้าชั้นกลาง
			กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่	14.45	สม่ำเสมออัตราการขยายตัวในช่วงปี 2529-2530	ประเภทแรงงานสูง
			กลุ่มอาเซียน	13.37	มีอัตราการขยายตัวของการส่งออกสูงกว่าของโลก นอกจากนี้ในแต่ละปีในช่วง 2526-2529 มีอัตรา การขยายตัวต่ำกว่าโลก เมื่อพิจารณาถึงตลาด ประชาคมยุโรปซึ่งเป็นตลาดส่งออกที่สำคัญปรากฏว่า ไทยยังมีส่วนแบ่งในตลาดนี้อยู่มากเกินร้อยละ 3 ใน ช่วงปี 2526-2530	
-ถั่วและถั่วเขียว	7,719.40	0.74	ญี่ปุ่น	32.73	ส่วนแบ่งตลาดโลกในช่วงปี 2526-2528 เพิ่มขึ้น	สินค้าชั้นกลาง
			กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่	18.66	ในช่วงปี 2529-2530 ลดลง อัตราการขยายตัว	ประเภทแรงงานสูง
			กลุ่มอาเซียน	15.80	ในแต่ละปีของช่วง 2526-2528 มีอัตราการขยาย ตัวสูงกว่าโลก และในแต่ละปีของช่วง 2526-2528 มีอัตราการขยายตัวต่ำกว่าคลาสโลก คู่แข่งขันใน ตลาดโลกของไทย ได้แก่ สหรัฐอเมริกา แคนาดา	
เพชรน้ำ	49,743.80	2.00	ญี่ปุ่น	58.68	ส่วนแบ่งในตลาดโลกมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น และอัตราการ	
			กลุ่มอาเซียน	12.68	ขยายตัวของการส่งออกสูงกว่าโลก	

มูลค่าสินค้าส่งออกของโลก สัดส่วนสินค้าส่งออกของไทยในคลาคลอก สัดส่วนของคลาคลอกที่ส่งออกที่สำคัญของไทย
ความสามารถในการแข่งขันของไทยและประเภทของสินค้า

สินค้า	มูลค่าของโลก (ล้านดอลลาร์)	สัดส่วนสินค้า ในคลาคลอก	คลาคลอก ที่สำคัญ	ความสามารถในการแข่งขันของไทย	ประเภทของสินค้า
	2530	2530	2533		
			สหรัฐอเมริกา	12.57	
- คอกไม้และคอกกล้วยไม้ สด คั้นกล้วยไม้	3,906.90	0.20	ญี่ปุ่น ประชาคมยุโรป	42.52 35.11	สินค้าบริโภคประเภท ไม้คงทน
				ส่วนแบ่งและอัตราการขยายตัวในคลาคลอกมีแนวโน้ม เพิ่มขึ้น สำหรับคลาคลอกญี่ปุ่นไทยมีส่วนแบ่งคลาคลอกเป็นอันดับ 1 โดยมีส่วนแบ่งคลาคลอกเกินร้อยละ 30 แต่ในคลาคลอก ประชาคมยุโรป ไทยมีส่วนแบ่งคลาคลอกไม่ถึงร้อยละ 1	
- ไม้	7,342.90	0.15	ญี่ปุ่น กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ ประชาคมยุโรป สหรัฐอเมริกา	47.62 16.16 12.25 11.69	สินค้าบริโภคประเภทไม้คงทน
				ส่วนแบ่งคลาคลอกมีแนวโน้มคงที่ อัตราการขยายตัว ในคลาคลอกไม่สม่ำเสมอ ในมาเลเซีย ชองกง สหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นคลาคลอกส่งออกที่สำคัญไทยมีส่วน แบ่งคลาคลอกไม่ถึงร้อยละ 7	
- ผลไม้	1,793.86	0.89	ญี่ปุ่น กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ กลุ่มอาเซียน	20.60 10.98 10.48	สินค้าบริโภคประเภทไม้คงทน
				ส่วนแบ่งของไทยในคลาคลอกไม่สม่ำเสมอ แต่อยู่ใน ช่วงประมาณ 0.9-1.5 อัตราการขยายตัวของไทย ในคลาคลอกมีความไม่สม่ำเสมอ และบางปีสูงกว่าอัตรา การขยายตัวของโลก เช่นปี 2527, 2529 แต่ เมื่อถึงปี 2530 ปรากฏว่าไทยมีอัตราการขยายตัว ลดลงถึงร้อยละ 20.95	
--ผลไม้สดแช่เย็น หรือแช่แข็ง	1,034.25	0.31	กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ ญี่ปุ่น กลุ่มอาเซียน	51.69 14.11 11.13	สินค้าบริโภคประเภทไม้คงทน และใช้ทรัพยากรธรรมชาติเป็นฐาน
				ส่วนแบ่งและอัตราการขยายตัวในคลาคลอกไม่ สม่ำเสมอ ส่วนแบ่งคลาคลอกในช่วงปี 2526-2527 เพิ่มขึ้น แต่ในปี 2528-2530 ลดลง อัตราการ ขยายตัวในคลาคลอกปี 2526-2527, 2528-2529 มีอัตราการขยายตัวสูงกว่าโลก แต่ในปี 2527-2528 2529-2530 อัตราการขยายตัวต่ำกว่าโลก ในคลาคลอก มาเลเซียและญี่ปุ่นมีส่วนแบ่งคลาคลอกไม่สม่ำเสมอ	

มูลค่าสินค้าส่งออกของโลก ลักส่วนสินค้าส่งออกของไทยในคลาสิคโลก ลักส่วนของคลาสิคส่งออกที่สำคัญของไทย
ความสามารถในการแข่งขันของไทยและประเภทของสินค้า

สินค้า	มูลค่าของโลก (ล้านดอลลาร์)	ลักส่วนสินค้า ในคลาสิคโลก	คลาสิคส่งออก ที่สำคัญ	ความสามารถในการแข่งขันของไทย	ประเภทของสินค้า
	2530	2530	2533		
-- สับปะรดแช่แข็ง	759.61	1.70	ญี่ปุ่น กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่	68.69 ส่วนแบ่งในคลาสิคโลกในช่วงปี 2528-2530 มีแนวโน้มลดลง แต่อัตราการขยายตัวกลับเพิ่มขึ้น นอก จากนี้ในคลาสิคญี่ปุ่นปรากฏว่ามีส่วนแบ่งลดลง คู่แข่งขัน ในคลาสิคนี้คือ ฟิลิปปินส์ สหรัฐอเมริกา อิตาลี	สินค้าบริโภคประเภทไม้คงทน และใช้ทรัพยากรธรรมชาติเป็นฐาน
- กาแฟ	10,308.20	0.90	สหรัฐอเมริกา กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ กลุ่มอาเซียน	31.24 ส่วนแบ่งในคลาสิคโลกมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น อัตราการ ขยายตัวของไทยสูงกว่าโลกยกเว้นในปี 2526-2527 14.63 แต่เมื่อพิจารณาในคลาสิคสหรัฐอเมริกาแล้วพบว่าส่วน แบ่งคลาสิคไม่มาเสมอ คู่แข่งขันในคลาสิคนี้คือ บราซิล เม็กซิโก โคลัมเบีย อินโดนีเซีย	สินค้าบริโภคประเภทไม้คงทน และใช้แรงงานสูง
- พริกไทย	638.00	1.20	กลุ่มประชาคมยุโรป สหรัฐอเมริกา	46.89 ส่วนแบ่งคลาสิคโลกมีแนวโน้มลดลง อัตราการขยายตัว ของไทยต่ำกว่าโลก ในคลาสิคประชาคมยุโรป และ 30.43 สหรัฐอเมริกา มีคู่แข่งที่สำคัญคือ อินโดนีเซีย บราซิล อินเดีย มาเลเซีย	สินค้าบริโภคประเภทไม้คงทน และใช้แรงงานสูง
- เนื้อและส่วนต่าง ของสัตว์ปีก	167.10	0.00	กลุ่มอาเซียน ญี่ปุ่น	45.37 ส่วนแบ่งในคลาสิคโลกของไทยยังคงมีน้อย แต่ในคลาสิค 45.19 สิงคโปร์ ไทยมีส่วนแบ่งในคลาสิคสูงกว่าร้อยละ 50	สินค้าบริโภคประเภทไม้คงทน
- เนื้อและส่วนต่าง ของสัตว์ปีกแช่แข็ง จากกลุ่มอาเซียน และจีนจนถึง	2,032.00	9.90	ญี่ปุ่น	86.30 ส่วนแบ่งในคลาสิคโลกมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น และอัตราการ ขยายตัวของไทยสูงกว่าโลก ในคลาสิคญี่ปุ่น ไทยครอง คลาสิคได้เป็นอันดับ 1 มีส่วนแบ่งรายประมาณเกินร้อยละ 40	สินค้าบริโภคประเภทไม้คงทน และใช้ทรัพยากรธรรมชาติเป็นฐาน
- หนังสือพิมพ์และหนังสือ	4,210.20	0.85	ญี่ปุ่น	37.25 ส่วนแบ่งในคลาสิคโลก ยังคงมีไม่เกินร้อยละ 1 แต่	สินค้าอันกลาง

มูลค่าสินค้าส่งออกของโลก สัดส่วนสินค้าส่งออกของไทยในตลาดโลก สัดส่วนของตลาดส่งออกที่สำคัญของไทย
ความสามารถในการแข่งขันของไทยและประเภทของสินค้า

สินค้า	มูลค่าของโลก (ล้านดอลลาร์)	สัดส่วนสินค้า ในตลาดโลก	ตลาดส่งออก ที่สำคัญ		ความสามารถในการแข่งขันของไทย	ประเภทของสินค้า
	2530	2530	2533			
เฟอร์นิเจอร์			อาเซียน กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่	28.70 26.34	อัตราการขยายตัวของการส่งออกสูงกว่าของโลก นอกจากนี้ในตลาดญี่ปุ่น ไทยมีส่วนแบ่งร้อยละ 0.02-0.06 ประเทศที่มีส่วนแบ่งสูงในตลาดนี้ ได้แก่ สหรัฐฯ ในตลาดประชาคมยุโรป ไทยมีส่วนแบ่งตลาด 0.03-0.06 ประเทศซึ่งครองตลาดประชาคมยุโรปได้สูง ได้แก่ ฝรั่งเศส เยอรมัน เนเธอร์แลนด์ เดนมาร์ก	ประเภทไม้แรงงานสูง
- ปลา	9,388.10	0.98	ญี่ปุ่น กลุ่มอาเซียน ประชาคมยุโรป	43.86 25.38 14.41	ส่วนแบ่งในตลาดโลกยังคงมีไม่เกินร้อยละ 1 อัตรา การขยายตัวในแต่ละปีของช่วงปี 2526-2529 มี ต่ำกว่าโลก ยกเว้นปี 2529-2530 อัตราการขยาย ตัวของไทยสูงกว่าโลกถึง 8 เท่า ในตลาดญี่ปุ่น ไทยมีส่วนแบ่งตลาดไม่เกินร้อยละ 2 ปี 2530 ตลาดสิงคโปร์ ไทยมีส่วนแบ่งตลาดเป็นอันดับที่ 2 รองจากไต้หวัน ตลาดมาเลเซีย ไทยครองส่วนแบ่ง ตลาดเป็นอันดับ 1 มีส่วนแบ่งเกินร้อยละ 50	สินค้าบริโภคประเภทไม่คงทน
- ปลาหมึก กุ้ง บูล	9,956.50	5.12	ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา กลุ่มประชาคมยุโรป	62.09 15.12 12.48	ส่วนแบ่งในตลาดโลกมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นและอยู่ใน ระหว่างร้อยละ 4-5 อัตราการขยายตัวของไทยสูง กว่าในตลาดโลก ตั้งแต่ พ.ศ. 2527-2530 ใน ตลาดฮ่องกงไทยมีส่วนแบ่งตลาดลดลงจากร้อยละ 8 มาเป็นร้อยละ 4 และเผชิญกับคู่แข่งสำคัญ จีน ญี่ปุ่น เวียดนาม มาเก๊า ส่วนในตลาดญี่ปุ่นไทยมีส่วนแบ่ง เพิ่มขึ้น คือร้อยละ 6-7 มีคู่แข่งสำคัญคือไต้หวัน เกาหลีใต้ อินโดนีเซีย จีน อินเดีย สำหรับในตลาด ประชาคมยุโรป ไทยมีส่วนแบ่งตลาดร้อยละ 5-6 และลดลงมาตลอด ทั้งมีคู่แข่งคือ สหราชอาณาจักร	สินค้าบริโภคประเภทไม่คงทน และใช้ทรัพยากรธรรมชาติเป็นฐาน

มูลค่าสินค้าส่งออกของโลก สัดส่วนสินค้าส่งออกของไทยในคลาสโลก สัดส่วนของคลาสส่งออกที่สำคัญของไทย
ความสามารถในการแข่งขันของไทยและประเภทของสินค้า

สินค้า	มูลค่าของโลก (ล้านดอลลาร์)	สัดส่วนสินค้า ในคลาสโลก	คลาสส่งออก ที่สำคัญ	ความสามารถในการแข่งขันของไทย	ประเภทของสินค้า
	2530	2530	2533		
				กรีนแลนด์ เนเธอร์แลนด์ เดนมาร์ก ฝรั่งเศส	
				นอกจากนี้ส่วนแบ่งตลาดของไทยในสหรัฐอเมริกา	
				เพียงร้อยละ 2-3 อีกหึ่งมีคู่แข่งคือ เม็กซิโก	
				เอกวาดอร์ ชิลี และออสเตรเลีย	
อุตสาหกรรม 170			สหรัฐอเมริกา	27.29	
รายการ			ประชาคมยุโรป	20.34	
			กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่	14.01	
เกษตรกรรม	106,231.20	1.57	สหรัฐอเมริกา	27.18	ส่วนแบ่งในตลาดโลกมีเพียงร้อยละ 1-2 แค่นั้นวนัมน
			ประชาคมยุโรป	21.59	เพิ่มขึ้น และอัตราการขยายตัวของไทยสูงกว่าของ
			ญี่ปุ่น	11.86	ตลาดโลก แม้จะมีอัตราการขยายตัวไม่สม่ำเสมอ
-ผลิตภัณฑ์จากพืช	10,749.40	2.64	ญี่ปุ่น	20.60	ส่วนแบ่งในตลาดโลกเท่ากับร้อยละ 2-3 และอัตรา
			กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่	10.98	การขยายตัวของไทยสูงกว่าของตลาดโลก ใน
			กลุ่มอาเซียน	10.48	พ.ศ.2528-2529 แต่มูลค่าส่งออกได้ลดลงในปี 2530
					และสินค้าขึ้นกลาง
--น้ำตาล	8,563.95	2.62	ญี่ปุ่น	17.75	ส่วนแบ่งในตลาดโลกประมาณร้อยละ 2-3 และอัตรา
			กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่	12.62	การขยายตัวของไทยและของโลกมีแนวโน้มไม่สม่ำเสมอ
			กลุ่มอาเซียน	11.69	เลมอ าศยไทยมีมูลค่าส่งออกลดลงใน พ.ศ. 2526
					และ 2530 สำหรับส่วนแบ่งตลาดของไทยในญี่ปุ่นอยู่
					ในอันดับแรก รองจากออสเตรเลีย และแอฟริกาใต้
					และไทยมีส่วนแบ่งตลาดสูงเป็นอันดับ 1 ในตลาด
					เกาหลีใต้ ส่วนคู่แข่งในเกาหลีใต้ คือ ออสเตรเลีย

มูลค่าสินค้าส่งออกของโลก สัดส่วนสินค้าส่งออกของไทยในคลาสโลก สัดส่วนของคลาสส่งออกที่สำคัญของไทย
ความสามารถในการแข่งขันของไทยและประเภทของสินค้า

สินค้า	มูลค่าของโลก (ล้านดอลลาร์)	สัดส่วนสินค้า ในคลาสโลก	คลาสส่งออก ที่สำคัญ		ความสามารถในการแข่งขันของไทย	ประเภทของสินค้า
	2530	2530	2533			
-- ของปรุงแต่งชนิดที่ใช้ ในการเลี้ยงสัตว์	2,185.40	2.70	ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา กลุ่มประเทศออสเครเลีย	37.78 27.36 20.17	ส่วนแบ่งตลาดโลกมีไม่เกินร้อยละ 3 และมีอัตราการ ขยายตัวสูงกว่าโลก ยกเว้นในปี 2527-2528 มี อัตราการขยายตัวต่ำกว่าโลก ประเทศที่มีส่วนแบ่ง ในตลาดโลกสูงได้แก่ อังกฤษ เยอรมันตะวันตก อิตาลี เกาหลี	สินค้าชั้นกลาง
- ผลิตภัณฑ์อาหาร กระป๋อง	6,003.50	13.30	สหรัฐอเมริกา ประชาคมยุโรป	37.72 29.43	ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกรวมแนวโน้มเพิ่มขึ้น อัตรา การขยายตัวของไทยสูงกว่าโลก โดยเฉลี่ย 2 เท่า	สินค้าบริโภคประเภทหมักดอง และใช้ทรัพยากรธรรมชาติเป็นฐาน
-- อาหารกระป๋อง	4,201.00	14.90	สหรัฐอเมริกา ประชาคมยุโรป	37.07 28.84	ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกรวมแนวโน้มเพิ่มขึ้น อัตรา การขยายตัวของไทยสูงกว่าโลก และมีแนวโน้มเพิ่ม ขึ้น	สินค้าบริโภคประเภทหมักดอง และใช้ทรัพยากรธรรมชาติเป็นฐาน
-- ผลไม้กระป๋อง	1,802.50	9.40	สหรัฐอเมริกา ประชาคมยุโรป	40.44 31.90	ส่วนแบ่งในตลาดโลกมีแนวโน้มคงที่ มีส่วนแบ่งตลาด ประมาณร้อยละ 9 อัตราการขยายตัวของไทยมีแนวโน้ม ไม่สม่ำเสมอ แต่สูงกว่าโลก ยกเว้นในปี 2529- 2530 ที่มีอัตราการขยายตัวต่ำกว่าโลก	สินค้าบริโภคประเภทหมักดอง และใช้ทรัพยากรธรรมชาติเป็นฐาน
- ผลิตภัณฑ์ยาง	17,460.40	0.45	สหรัฐอเมริกา ประชาคมยุโรป	30.84 27.57	ส่วนแบ่งในตลาดโลกของไทย มีไม่เกินร้อยละ 0.5 และมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น อัตราการขยายตัวของไทยสูง กว่าโลก	สินค้าชั้นกลางประเภทใช้แรงงาน สูง และใช้ทรัพยากรธรรมชาติ เป็นฐาน
- ผลิตภัณฑ์เครื่องหนัง	8,871.10	1.40	ประชาคมยุโรป สหรัฐอเมริกา กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่	37.62 22.88 17.98	ส่วนแบ่งในตลาดโลกมีไม่เกินร้อยละ 2 และมีแนวโน้ม เพิ่มขึ้น อัตราการขยายตัวในตลาดโลกของไทยมีสูง กว่าโลก นอกจากนี้ในตลาดประชาคมยุโรปและสหรัฐ	สินค้าชั้นกลางประเภทใช้แรงงาน สูง และใช้ทรัพยากรธรรมชาติ เป็นฐาน และสินค้าบริโภคประเภท

มูลค่าสินค้าส่งออกของโลก สัดส่วนสินค้าส่งออกของไทยในคลาสิคโลก สัดส่วนของคลาสิคส่งออกที่สำคัญของไทย
ความสามารถในการแข่งขันของไทยและประเภทของสินค้า

สินค้า	มูลค่าของโลก (ล้านดอลลาร์)	สัดส่วนสินค้า ในคลาสิคโลก	คลาสิคส่งออก ที่สำคัญ	ความสามารถในการแข่งขันของไทย	ประเภทของสินค้า
	2530	2530	2533		
				ไทยมีส่วนแบ่งคลาสิคที่เพิ่มขึ้นแต่ยังคงมีไม่เกินร้อยละ 2	คงทน
				ประเทศนี้ส่งหิมี่ส่วนแบ่งในคลาสิคนี้สูงได้แก่ อิตาลี	
				เยอรมันตะวันตก อังกฤษ	
- รองเท้า	16,929.80	0.80	สหรัฐอเมริกา	42.55 ส่วนแบ่งคลาสิคโลกมีไม่เกินร้อยละ 1 อัครการขยาย	สินค้าบริโภคประเภทไม่คงทน
			ประเทศอเมริกา	31.72 ค่าของไทยมีแนวโน้มไม่สม่ำเสมอ นอกจากนั้นในคลาสิค	และใช้แรงงานสูง
			ประเทศอเมริกา	ประเทศอเมริกา ไทยมีส่วนแบ่งคลาสิคไม่เกินร้อยละ 1	
				ประเทศอเมริกา ประเทศที่ส่งออกหิมี่ส่วนแบ่งในคลาสิคนี้สูงได้แก่	
				อิตาลี สเปน โปรตุเกส ไต้หวัน	
- ผลิตภัณฑ์ไม้และ เครื่องเรือน	22,657.28	1.10	สหรัฐอเมริกา	30.15 ส่วนแบ่งและอัครการขยายตัวในคลาสิคโลกมีแนวโน้ม	สินค้าบริโภคคงทน และ
			ญี่ปุ่น	28.78 เพิ่มขึ้น	ใช้ทรัพยากรธรรมชาติเป็นฐาน
-- ผลิตภัณฑ์ไม้ (ยกเว้นเฟอร์นิเจอร์ และชิ้นส่วน)	8,852.10	1.50	สหรัฐอเมริกา	35.40 ส่วนแบ่งและอัครการขยายตัวในคลาสิคโลกมีแนวโน้ม	สินค้าบริโภคประเภทคงทนและ
			ประเทศอเมริกา	26.58 เพิ่มขึ้น นอกจากนั้นในคลาสิคสหรัฐอเมริกา ประเทศ-	ใช้ทรัพยากรธรรมชาติเป็นฐาน
			ญี่ปุ่น	17.17 ยุโรป ญี่ปุ่น มีส่วนแบ่งคลาสิคเพิ่มขึ้น ค่าในคลาสิค	
				ประเทศอเมริกา มีส่วนแบ่งคลาสิคไม่เกินร้อยละ 1	
				ส่วนในสหรัฐและญี่ปุ่น มีส่วนแบ่งคลาสิคประมาณ	
				ร้อยละ 2	
-- เฟอร์นิเจอร์และ ชิ้นส่วน	13,805.22	0.79	ญี่ปุ่น	36.69 ส่วนแบ่งและอัครการขยายตัวในคลาสิคโลกมีแนวโน้ม	สินค้าบริโภคประเภทคงทนและ
			สหรัฐอเมริกา	26.57 เพิ่มขึ้น แต่ยังคงมีส่วนแบ่งในคลาสิคไม่เกินร้อยละ 1	ใช้ทรัพยากรธรรมชาติเป็นฐาน
			ประเทศอเมริกา	15.25 นอกจากนั้นในคลาสิค ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา ประเทศอเมริกา	
				มีส่วนแบ่งคลาสิคเพิ่มขึ้น ในคลาสิคญี่ปุ่น มีส่วนแบ่ง	
				ประมาณร้อยละ 4 ส่วนคลาสิค สหรัฐอเมริกา และ	

มูลค่าสินค้าส่งออกของโลก สัดส่วนสินค้าส่งออกของไทยในคลาสโลก สัดส่วนของคลาสส่งออกที่สำคัญของไทย
ความสามารถในการแข่งขันของไทยและประเภทของสินค้า

สินค้า	มูลค่าของโลก (ล้านดอลลาร์)	สัดส่วนสินค้า ในคลาสโลก	คลาสส่งออก ที่สำคัญ	ความสามารถในการแข่งขันของไทย	ประเภทของสินค้า
	2530	2530	2533		
				ประชาคมยุโรป มีส่วนแบ่งร้อยละ 1	
-ผลิตภัณฑ์กระดาษ	23,559.70	0.06	กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ กลุ่มอาเซียน ญี่ปุ่น	43.98 ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกรมีน้อยคือไม่เกินร้อยละ 1 26.86 และอัตราการขยายตัวของไทยสูงกว่าของโลกใน พ.ศ. 17.39 2527-2529 และต่ำกว่าของโลกใน พ.ศ. 2530	สินค้าบริโภคประเภทไม้คงทน ใช้ทรัพยากรธรรมชาติเป็นฐาน และสินค้าขึ้นกลางประเภทใช้ แรงงานสูง
--เยื่อไม้หยาบกระดาษ ประเภทซีลเพค ห่อกระดาษ	9,039.60	0.01	กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ ญี่ปุ่น	49.04 ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกรมีเพียงร้อยละ 0.01- 33.90 0.14 และอัตราการขยายตัวของไทยและของโลกมี แนวโน้มมาสู่เสมอ นอกจากนั้นมูลค่าส่งออกของไทย ในปี 2530 ลดลงมาจากปี 2529 มี 9 ล้านดอลลาร์ เหลือเพียง 1 ล้านดอลลาร์ในปี 2530	สินค้าขึ้นกลางประเภทใช้แรงงาน สูงและใช้ทรัพยากรธรรมชาติ เป็นฐาน
--กระดาษแข็งหน้า	1,265.40	0.01	กลุ่มอาเซียน กลุ่มตะวันออกกลาง กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่	57.06 ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกรมีน้อยมาก คือ ร้อยละ 33.17 0.01-0.02 อัตราขยายตัวของโลกรมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น 30.32 ส่วนอัตราการขยายตัวของไทย ส่วนใหญ่ต่ำกว่าของโลก	สินค้าบริโภคประเภทไม้คงทน ใช้แรงงานสูงตลอดจนใช้ทรัพยากร ธรรมชาติเป็นฐาน
--หีบ กล่อง ของ ถุง ห้าด้วยกระดาษ กระดาษแข็ง	2,013.90	0.06	ประชาคมยุโรป สหรัฐอเมริกา กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่	30.33 ส่วนแบ่งตลาดไทยในโลกรมีเกินร้อยละ 1 อัตรา 14.44 ขยายตัวของโลกรมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ขณะที่อัตราการขยาย 6.31 ของไทยมีแนวโน้มลดลง	สินค้าบริโภคประเภทไม้คงทนและ ใช้แรงงานสูงตลอดจนใช้ทรัพยากร ธรรมชาติเป็นฐาน
--กระดาษกราฟ	4,026.60	0.12	กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ กลุ่มอาเซียน ประชาคมยุโรป	66.60 ส่วนแบ่งตลาดของไทยมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น แต่ยังมี 41.53 คือเท่ากับร้อยละ 0.02-0.12 อัตราขยายตัวของ 9.05 ไทยและของโลกไม่สม่ำเสมอ สำหรับในปี 2530 อัตราการขยายตัวของไทยสูงถึงร้อยละ 635.59	สินค้าขึ้นกลางประเภทใช้แรงงาน สูงและใช้ทรัพยากรธรรมชาติ เป็นฐาน

มูลค่าสินค้าส่งออกของโลก สัดส่วนสินค้าส่งออกของไทยในคลาสิก สัดส่วนของคลาสิกส่งออกที่สำคัญของไทย
ความสามารถในการแข่งขันของไทยและประเภทของสินค้า

สินค้า	มูลค่าของโลก (ล้านดอลลาร์)	สัดส่วนสินค้า ในคลาสิก	คลาสิกส่งออก ที่สำคัญ	ความสามารถในการแข่งขันของไทย	ประเภทของสินค้า
	2530	2530	2533		
--กระดาษและกระดาษ แข็งไม่เคลือบ	6,284.90	0.08	กลุ่มอาเซียน กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ ญี่ปุ่น	72.73 ส่วนแบ่งคลาสิกของไทยมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นแต่ยังมีเพียง 53.93 ไม่เกินร้อยละ 1 อัตราขยายตัวของไทยสูงกว่าของ 4.09 โลก	สินค้าชั้นกลางประเภทกระดาษ สูงและใช้ทรัพยากรธรรมชาติ เป็นฐาน
--กระดาษอนามัยและ กระดาษพิมพ์	929.40	0.19	กลุ่มอาเซียน กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ ประชาคมยุโรป	50.10 ส่วนแบ่งไทยในโลกมีเพียงร้อยละ 0.01-0.20 43.40 อัตราการขยายตัวของไทยและของโลกมีแนวโน้ม 5.74 เพิ่มขึ้น และอัตราการขยายตัวของไทยส่วนใหญ่ สูงกว่าของโลก	สินค้าบริโภคประเภทไม่คงทน
-อัญมณี	28,076.60	2.95	สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น ประชาคมยุโรป	29.88 ส่วนแบ่งคลาสิกของไทยในโลกไม่เกินร้อยละ 6 อัตรา 26.28 ขยายตัวของโลกมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นและสูงกว่าโลก 23.58 สำหรับส่วนแบ่งคลาสิกของไทยในสหรัฐอเมริกายังน้อย คือร้อยละ 2-4 และมีคู่แข่งคือ อิสราเอล อิตาลี เบลเยียมและลักเซมเบิร์ก และฮ่องกง ส่วนแบ่ง คลาสิกของไทยในญี่ปุ่นมีร้อยละ 6-7 และเมื่อเทียบกับคู่แข่ง คือ เบลเยียมและลักเซมเบิร์ก อิสราเอล อินเดีย ฮ่องกง	สินค้าบริโภคประเภทคงทนและ ใช้แรงงานสูง
-สิ่งทอ	96,900.70	1.15	ประชาคมยุโรป สหรัฐอเมริกา กลุ่มประเทศตะวันออกกลาง	25.16 ส่วนแบ่งคลาสิกของไทยในโลกไม่เกินร้อยละ 2 อัตรา 16.74 ขยายตัวของโลกมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น แต่อัตราขยายตัว 15.81 ของไทยมีแนวโน้มลดลง และสูงกว่าของโลกว่าในปี 2527- 2529 ส่วนในปี 2530 อัตราขยายตัวของไทยลดลง และต่ำกว่าของโลก	สินค้าบริโภคประเภทไม่คงทนและ สินค้าชั้นกลางประเภทกระดาษ สูง

มูลค่าสินค้าส่งออกของโลก สัดส่วนสินค้าส่งออกของไทยในตลาดโลก สัดส่วนของตลาดส่งออกที่สำคัญของไทย

ความสามารถในการแข่งขันของไทยและประเภทของสินค้า

สินค้า	มูลค่าของโลก (ล้านดอลลาร์)	สัดส่วนสินค้า ในตลาดโลก	ตลาดส่งออก ที่สำคัญ	ความสามารถในการแข่งขันของไทย	ประเภทของสินค้า
	2530	2530	2533		
-- ค้าย้ายและค้าขาย เส้นใยประดิษฐ์ รวมทั้งค้าขายเย็บ	19,983.40	0.84	ประเทศเยอรมนี สหรัฐอเมริกา กลุ่มประเทศออสโตรเลีย กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่	28.72 ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกไม่ถึงร้อยละ 1 และมี 25.41 แนวโน้มเพิ่มขึ้น อัตราขยายตัวของไทยส่วนใหญ่สูงกว่า 17.56 ของโลก สำหรับส่วนแบ่งตลาดของไทยในประเทศ 11.95 ยุโรปยังมีไม่ถึงร้อยละ 1 โดยมีคู่แข่งหลักคือ สหพันธ์- สาธารณรัฐเยอรมนี อิตาลี ฝรั่งเศส เบลเยียมและ ลักเซมเบิร์ก ส่วนแบ่งตลาดของไทยในสหรัฐอเมริกา ร้อยละ 1-4 และเผชิญกับคู่แข่งหลักคือ สหพันธ์สาธารณ- รัฐเยอรมนี ญี่ปุ่น อิตาลี และเม็กซิโก	สินค้าขึ้นกลางประเภท ใช้แรงงานสูง
-- ผ้าผืน	29,069.70	1.04	กลุ่มประเทศตะวันออกกลาง ประเทศเยอรมนี กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ กลุ่มอาเซียน	22.69 ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกไม่ถึงร้อยละ 2 อัตรา 22.59 ขยายตัวของไทยและของโลกมีแนวโน้มใกล้เคียงกัน 15.34 อัตราขยายตัวสูงกว่าโลก ในปี 2527 และ 2529 12.53 ส่วนในปี 2530 มูลค่าส่งออกของไทยลดลง สำหรับ ส่วนแบ่งตลาดของไทยในประเทศต่างๆ พบว่าไทยมี ส่วนแบ่งตลาดในประเทศเยอรมนีไม่ถึงร้อยละ 1 และ มีแนวโน้มลดลง หักคู่แข่งคือ อิตาลี สหพันธ์สาธารณ- รัฐเยอรมนี ฝรั่งเศส เบลเยียม และลักเซมเบิร์ก ส่วนแบ่งตลาดของไทยในสิงคโปร์มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น และเท่ากับร้อยละ 2-3 คู่แข่งขันในตลาดนี้คือ เกาหลีใต้ ญี่ปุ่น จีนฮ่องกง ส่วนแบ่งตลาดของไทย ในสหรัฐอเมริกาไม่ถึงร้อยละ 2 และมีแนวโน้มเพิ่ม ขึ้น และเผชิญกับคู่แข่งหลักคือ ญี่ปุ่น อิตาลี เกาหลีใต้ ไต้หวัน	สินค้าขึ้นกลางประเภท ใช้แรงงานสูง
-- เส้นใยสังเคราะห์	3,599.10	0.06	สาธารณรัฐประชาชนจีน	45.06 ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกมีแนวโน้มลดลง อัตรา	สินค้าขึ้นกลางประเภท

มูลค่าสินค้าส่งออกของโลก สัดส่วนสินค้าส่งออกของไทยในคลาสโลก สัดส่วนของคลาสส่งออกที่สำคัญของไทย
ความสามารถในการแข่งขันของไทยและประเภทของสินค้า

สินค้า	มูลค่าของโลก (ล้านดอลลาร์)	สัดส่วนสินค้า ในคลาสโลก	คลาสส่งออก ที่สำคัญ		ความสามารถในการแข่งขันของไทย	ประเภทของสินค้า
	2530	2530	2533			
หิ้วยไม้เค้ส้างหรือหวิ			กลุ่มอาเซียน	15.72	ขยายตัวของโลกมีแนวโน้มมีสม่ำเสมอ ส่วนอัตรา	โรงงานสูง
			กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่	9.19	ตัวของไทยต่ำกว่าโลกในปี 2527 และ 2529-2530	
					และในปี 2529-2530 มูลค่าส่งออกของไทยลดลงมาก	
--ของหือค้วยสำลึ	324.67	0.14	สาธารณรัฐประชาชนจีน	38.56	ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกมีเพียงร้อยละ 0.1-0.2	สินค้าบริโภคประเภทไม่คงทน
หรือวัตถุทอภายใน			กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่	17.01	อัตราขยายตัวของโลกมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ส่วนอัตรา	
			กลุ่มอาเซียน	11.51	การขยายตัวของไทยเพิ่มขึ้นในปี 2528-2529 และ	
					ไม่เปลี่ยนแปลงในปี 2530 ประเทศซึ่งเป็นผู้ส่งออก	
					รายใหญ่นโลกคือ สหราชอาณาจักร สหพันธ์สาธารณ-	
					รัฐเยอรมัน ฝรั่งเศส สหรัือเมรือกา	
--เรือก ผลิตภัณฑ์	1,105.10	4.78	ประชาคมยุโรป	34.19	ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกร้อยละ 5-6 อัตรา	สินค้าบริโภคประเภทไม่คงทน
กระสอบ กุ้งชนิดที่ไร			ญี่ปุ่น	16.52	ขยายตัวของไทยและของโลกไม่สม่ำเสมอ และมูลค่า	
บรรจุของหือค้วย			กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่	15.19	ส่งออกของไทยลดลงตั้งแต่ พ.ศ. 2528-2530 คู่แข่ง	
วัตถุอื่นว			กลุ่มอาเซียน	12.42	จีนของไทยในคลาสโลกได้แก่ บังคลาเทศ อินเดีย	
					โรตุเกส สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน บราซิล	
					เกาหลีใต้	
--พห อวน	150.20	3.56	ประชาคมยุโรป	27.89	ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกมีแนวโน้มมีสม่ำเสมอ	สินค้าบริโภคประเภทไม่คงทน
			กลุ่มอาเซียน	21.63	แต่อยู่ในช่วง 2.7-4.5 อัตราการขยายตัวของไทย	
			กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่	21.33	ในคลาสโลกในปี 2529 และ 2530 มีอัตราการขยาย	
			สหรัฐอเมริก	18.85	ตัวสูงกว่าโลก ประเทศซึ่งเป็นคู่แข่งของไทยใน	
					คลาสโลกได้แก่ ไต้หวัน เกาหลีใต้ ญี่ปุ่น โรตุเกส	
					เคนมาร์ก	

มูลค่าสินค้าส่งออกของโลก สัดส่วนสินค้าส่งออกของไทยในตลาดโลก สัดส่วนของตลาดส่งออกที่สำคัญของไทย
ความสามารถในการแข่งขันของไทยและประเภทของสินค้า

สินค้า	มูลค่าของโลก (ล้านดอลลาร์)	สัดส่วนสินค้า ในตลาดโลก	ตลาดส่งออก ที่สำคัญ		ความสามารถในการแข่งขันของไทย	ประเภทของสินค้า
	2530	2530	2533			
-- กุ้งแช่ หัวเข็ดหน้า หัวกลมหัวเล็ก หัวพันคอ หัวนกกอ เลื่อน้ำสำเร็จ รูป เครื่องยกทรง	35,148.00	1.53	ประชาคมยุโรป สหรัฐอเมริกา กลุ่มตะวันออกกลาง	25.71 17.99 16.63	ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกมีไม่เกินร้อยละ 2 อัตราขยายตัวของโลกมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ขณะที่อัตรา ขยายตัวของไทยเพิ่มขึ้นในปี 2527 และ 2529 ส่วน ในปี 2530 มูลค่าส่งออกของไทยลดลง นอกจากนั้นไทย มีส่วนแบ่งตลาดในประชาคมยุโรปเพิ่มขึ้นและเท่ากับ ร้อยละ 1 คู่แข่งที่สำคัญคือ อิตาลี สหพันธ์สาธารณรัฐ- เยอรมันฮ่องกง ฝรั่งเศส ส่วนแบ่งตลาดของไทย ในสิงคโปร์มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นและสูงเป็นอันดับแรก คือสูงกว่าร้อยละ 10 ภัยเศรษฐกิจคู่แข่งคือ มาเลเซีย ฮ่องกง ฟิลิปปินส์ ส่วนแบ่งตลาดของไทยในสหรัฐ เท่ากับร้อยละ 1 และมีคู่แข่งคือ ฮ่องกง เกาหลีใต้ และจีน	สินค้าบริโภคประเภทไม่คงทน
-- ของอเนก หัตถ์ทำแล้ว รวมถึงแบบสำหรับ ตัดเสื้อ	80.18	0.50	ประชาคมยุโรป สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น	30.20 26.36 18.42	ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกเท่ากับร้อยละ 1 อัตรา ขยายตัวของไทยสูงกว่าของโลกในปี 2528 และ 2530	สินค้าบริโภคประเภทไม่คงทน
-- ร่ม	571.40	0.48	ประชาคมยุโรป ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา กลุ่มประเทศตะวันออกกลาง	39.62 30.99 10.22 7.81	ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกมีไม่เกินร้อยละ 1 อัตรา ขยายตัวของโลกมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ขณะที่อัตราขยาย ตัวของไทยสูงกว่าของโลกในปี 2528 และ 2529	สินค้าบริโภคประเภทไม่คงทน
-- หมอนหมอนม้วน ผ้าลูกแก้ว ผ้าปักเป็น แถบ นีน	3,340.80	0.29	กลุ่มอาเซียน กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ กลุ่มตะวันออกกลาง	18.90 18.27 17.99	ส่วนแบ่งตลาดของไทยมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นแต่ไม่เกินร้อยละ 0.5 อัตราขยายตัวของไทยสูงกว่าของโลกในปี 2527 2529 และ 2530 ส่วนแบ่งตลาดของไทยในแต่ละตลาด	สินค้าบริโภคประเภทไม่คงทน

มูลค่าสินค้าส่งออกของโลก สัดส่วนสินค้าส่งออกของไทยในคลาคลัง สัดส่วนของคลาคลังส่งออกที่สำคัญของไทย
ความสามารถในการแข่งขันของไทยและประเภทของสินค้า

สินค้า	มูลค่าของโลก (ล้านดอลลาร์)	สัดส่วนสินค้า ในคลาคลัง	คลาคลังส่งออก ที่สำคัญ	ความสามารถในการแข่งขันของไทย	ประเภทของสินค้า
	2530	2530	2533		
			สหรัฐอเมริกา	16.64 คือ สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น และประชาคมยุโรป ยังน้อย มาก คือไม่เกินร้อยละ 1 สำหรับคู่แข่งของไทยใน สหรัฐอเมริกา คือ อินเดีย อิหร่าน จีน ปากีสถาน คู่แข่งในญี่ปุ่น คือ จีน อิหร่าน ฝรั่งเศส ปากีสถาน คู่แข่งในประชาคมยุโรปคือ อิหร่าน เบลเยียมและ ลักเซมเบิร์ก อินเดีย ออสเตรเลีย	
--ผ้าฝ้ายดิบ เคียง ติเต ห้องน้ำและห้องครัว	2,943.30	0.89	ประชาคมยุโรป สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น	34.86 ส่วนแบ่งคลาคลังของไทยในโลกลดลงเล็กน้อยเพิ่มขึ้นและไม่ 28.15 เกินร้อยละ 1 อัตราขยายตัวของไทยสูงกว่าของโลก 13.46 ในปี 2529 และ 2530	สินค้าบริโภคประเภทเครื่องเรือน
-ผลิตภัณฑ์เหล็ก และแร่ถ่าน	33,170.40	13.30	ญี่ปุ่น กลุ่มอาเซียน กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ สหรัฐอเมริกา	40.78 ส่วนแบ่งคลาคลังของไทยในโลกลดลงเล็กน้อยเพิ่มขึ้น และมี 17.11 แนวโน้มเพิ่มขึ้น อัตราขยายตัวของไทยสูงกว่าของ 15.53 โลกในปี 2527 2528 และ 2530 13.52	สินค้าขั้นกลางประเภทวัตถุดิบ
--เครื่องใช้ไฟฟ้าใช้ในบ้าน จากเหล็กหรือ เหล็กกล้า	2,932.10	0.09	ญี่ปุ่น กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ กลุ่มอาเซียน	88.44 ส่วนแบ่งคลาคลังของไทยในโลกลดลงเล็กน้อยเพิ่มขึ้น และมี 8.79 ขยายตัวของไทยสูงกว่าของโลกในปี 2527 และ 4.80 ปี 2530	สินค้าขั้นกลางประเภทวัตถุดิบ
--เหล็กหรือเหล็กกล้า ทำเป็นรูปทรงและ หน้าตัดต่าง	3,067.91	0.09	กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ กลุ่มอาเซียน	89.84 ส่วนแบ่งคลาคลังของไทยในโลกลดลงเล็กน้อยเพิ่มขึ้น แต่ 85.88 ยังน้อยคือเพียงร้อยละ 0.1 อัตราขยายตัวของไทย ไม่สม่ำเสมอและอัตราขยายตัวของไทยสูงกว่าของ โลกในปี 2530	สินค้าขั้นกลางประเภทวัตถุดิบ

มูลค่าสินค้าส่งออกของโลก สัดส่วนสินค้าส่งออกของไทยในคลาสิค สัดส่วนของคลาสิคส่งออกที่สำคัญของไทย
ความสามารถในการแข่งขันของไทยและประเภทของสินค้า

สินค้า	มูลค่าของโลก (ล้านดอลลาร์)	สัดส่วนสินค้า ในคลาสิคโลก	คลาสิคส่งออก ที่สำคัญ		ความสามารถในการแข่งขันของไทย	ประเภทของสินค้า
	2530	2530	2533			
--ลาว เกลียว เคเบิล สลิง ท้ายเหล็กกล้า	1,145.40	0.21	สหรัฐอเมริกา กลุ่มประเทศออสเตรเลีย ประชาคมยุโรป แคนาดา	61.14 14.96 7.61 7.60	ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น แม้ว่า มีเพียงร้อยละ 0.2 ในปี 2530 อัตราขยายตัวของ ไทยสูงกว่าของโลกในปี 2527 ถึง 2530	สินค้าชั้นกลางประเภท ใช้แรงงานสูง
--ตะปู ตะปวง สลักเกลียว	3,888.00	0.42	สหรัฐอเมริกา กลุ่มอาเซียน กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ ประชาคมยุโรป	39.47 18.63 14.71 14.07	ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น แม้ว่า ไม่ถึงร้อยละ 1 อัตราขยายตัวของไทยสูงกว่าของโลก ในปี 2527 2529 และ 2530	สินค้าชั้นกลางประเภท ใช้แรงงานสูง
--หลอดหรือท่อเหล็ก และส่วนประกอบ	7,071.00	1.08	สหรัฐอเมริกา กลุ่มตะวันออกกลาง กลุ่มอาเซียน กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่	30.21 20.13 15.11 14.67	ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกเท่ากับร้อยละ 1 อัตรา ขยายตัวของไทยสูงกว่าของโลกในปี 2527 และ 2530 สำหรับส่วนแบ่งตลาดของไทยในสหรัฐอเมริกามีแนวโน้ม เพิ่มขึ้นจากร้อยละ 0.07 ในปี 2526 ไปเป็นร้อยละ 3.28 ในปี 2530 คู่แข่งคือ ญี่ปุ่น แคนาดา เกาหลีใต้ สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน ส่วนแบ่งตลาดของไทยใน ฮ่องกงสูงเป็นอันดับแรกๆ คือร้อยละ 7-9 รองจากญี่ปุ่น จีน อาฟริกาใต้ ส่วนแบ่งตลาดของไทยในประชาคม- ยุโรปยังมีน้อยคือ ร้อยละ 0.01-0.30 และมีคู่แข่งคือ สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน อิตาลี เนเธอร์แลนด์ เบลเยียมและลักเซมเบิร์ก	สินค้าชั้นกลางประเภทใช้ ทุนสูง
--โครงสร้างก่อสร้างและ ส่วนประกอบหาคิว อลูมิเนียม	1,357.60	0.08	ญี่ปุ่น กลุ่มอาเซียน กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่	94.71 2.62 2.33	ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกไม่เกินร้อยละ 1 และ มูลค่าส่งออกของไทยมีแนวโน้มลดลง นอกจากนี้ไทย มีส่วนแบ่งตลาดในแต่ละตลาดคือ ญี่ปุ่น และสิงคโปร์	สินค้าชั้นกลางประเภทใช้ แรงงานสูง

มูลค่าสินค้าส่งออกของโลก สัดส่วนสินค้าส่งออกของไทยในคลาสโลก สัดส่วนของคลาสส่งออกที่สำคัญของไทย
ความสามารถในการแข่งขันของไทยและประเภทของสินค้า

สินค้า	มูลค่าของโลก (ล้านดอลลาร์)	สัดส่วนสินค้า ในคลาสโลก	คลาสส่งออก ที่สำคัญ	ความสามารถในการแข่งขันของไทย	ประเภทของสินค้า
	2530	2530	2533		
				ยังน้อย ไทยมีคู่แข่ง ในญี่ปุ่น คือ สหรัฐอเมริกา เกาหลีใต้ ไต้หวัน สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน คู่แข่ง ในสิงคโปร์ คือ ฝรั่งเศส สหรัฐอเมริกา สหพันธ์- สาธารณรัฐเยอรมัน และไต้หวัน	
--หลอดไฟฟ้าบรรจุ ยาสีฟันหรือที่คล้ายกัน ทำด้วยอลูมิเนียม	2,436.00	0.60	กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ กลุ่มอาเซียน ประชาคมยุโรป กลุ่มประเทศออสเตรเลีย	27.87 ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกรวมแนวโน้มเพิ่มขึ้นแต่ยัง 18.55 มีไม่ถึงร้อยละ 1 อัตราขยายตัวของโลกรวมแนวโน้ม 17.23 เพิ่มขึ้น ส่วนอัตราขยายตัวของไทยสูงกว่าของโลก 15.44 ในปี 2527 ถึง 2530	สินค้าชั้นกลางประเภท ใช้แรงงานสูง
--สังกะสีและของที่ ทำด้วยสังกะสี	4,191.70	0.41	กลุ่มอาเซียน กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ ญี่ปุ่น	58.33 ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกรวมเกินร้อยละ 1 และ 13.97 อัตราขยายตัวของไทยสูงกว่าโลกในปี 2528 และ 10.33 ปี 2529	สินค้าชั้นกลางประเภท ใช้แรงงานสูง
--ชิ้น ส้อม หัฟฟ์ มีด คีมคั้นน้ำตาล และเครื่องครัวหรือ เครื่องใช้บนโต๊ะ อาหาร	1,772.70	0.24	สหรัฐอเมริกา ประชาคมยุโรป กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่	33.18 ส่วนแบ่งตลาดของไทยในคลาสโลกไม่ถึงร้อยละ 1 28.71 และอัตราขยายตัวของไทยสูงกว่าโลกในปี 2529 17.01	สินค้าบริโภคประเภททอง หนัก
--รูปหล่อขนาดเล็ก และเครื่องประดับ ทำด้วยโลหะสามัญ	431.68	1.01	สหรัฐอเมริกา ประชาคมยุโรป กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่	46.18 ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกรวมน้อยคือร้อยละ 1 อัตรา 35.61 ขยายตัวของไทยสูงกว่าโลกในปี 2529 และ 2530 5.21	สินค้าบริโภคประเภททอง หนัก
-ผลิตภัณฑ์และ	4,876.30	2.90	ญี่ปุ่น	62.24 ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกรวมเกินร้อยละ 3 และมี	สินค้าชั้นกลางประเภทใช้ทุนสูง

มูลค่าสินค้าส่งออกของโลก สัดส่วนสินค้าส่งออกของไทยในตลาดโลก สัดส่วนของตลาดส่งออกที่สำคัญของไทย
ความสามารถในการแข่งขันของไทยและประเภทของสินค้า

สินค้า	มูลค่าของโลก (ล้านดอลลาร์)	สัดส่วนสินค้า ในตลาดโลก	ตลาดส่งออก ที่สำคัญ	ความสามารถในการแข่งขันของไทย	ประเภทของสินค้า
	2530	2530	2533		
ส่วนประกอบ			กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่	19.91	แวนานัมเพิ่มขึ้น อคราขยายตัวของโลกมีแวนานัมเพิ่มขึ้น
			กลุ่มอาเซียน	17.14	ส่วนอคราการขยายตัวของไทยสูงกว่าโลกในปี 2527
			ประชาคมยุโรป	16.15	2528 และ 2530 สำหรับส่วนแบ่งตลาดของไทยใน
					ญี่ปุ่นมีแวนานัมเพิ่มขึ้นและสูงเป็นอันดับ 1 ราคามีคู่แข่งคือ
					สิงคโปร์ สหรัฐอเมริกา สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน
					ส่วนแบ่งตลาดของไทยในสิงคโปร์อยู่ในอันดับแรก และ
					มีแวนานัมเพิ่มขึ้น ราคามีคู่แข่งคือญี่ปุ่น สหพันธ์สาธารณ-
					รัฐเยอรมัน และสหรัฐอเมริกา ส่วนแบ่งตลาดของไทย
					ในประชาคมยุโรปมีน้อยคือ ไม่ถึงร้อยละ 1 และมีคู่แข่ง
					คือ สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน อิตาลี ญี่ปุ่น สหราช-
					อาณาจักร ส่วนแบ่งตลาดของไทยในสหรัฐอเมริกาไม่
					เกินร้อยละ 2 แต่มีแวนานัมเพิ่มขึ้นและเผชิญกับคู่แข่ง
					คือ ญี่ปุ่น สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน แคนาดา และ
					อิตาลี
-ผลิตภัณฑ์เคมีและ ปิโตรเคมี	98,744.30	0.06	ญี่ปุ่น	25.93	ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกไม่ถึงร้อยละ 0.1 อครา
			กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่	19.40	ขยายตัวของโลกมีแวนานัมเพิ่มขึ้น ส่วนอคราขยายตัว
			กลุ่มอาเซียน	10.62	ของไทยสูงกว่าของโลกในปี 2528 และ 2529 เมื่อ
					มาถึงปี 2530 มูลค่าส่งออกของไทยกลับลดลง
-- เคมีภัณฑ์และ แป้งกลั่นและอื่น	155.10	0.33	ญี่ปุ่น	69.34	ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกไม่ถึงร้อยละ 0.5 อครา
			ประชาคมยุโรป	11.97	ขยายตัวของไทยสูงกว่าของโลกในปี 2528 และ 2530
			สหรัฐอเมริกา	6.58	สำหรับส่วนแบ่งตลาดของไทยในญี่ปุ่นอยู่ในอันดับแรก
			กลุ่มอาเซียน	5.18	ราคามีคู่แข่งคือ สหรัฐอเมริกา สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน
					และเนเธอร์แลนด์ ส่วนแบ่งตลาดของไทยในประชาคม-

มูลค่าสินค้าส่งออกของโลก สัดส่วนสินค้าส่งออกของไทยในตลาดโลก สัดส่วนของตลาดส่งออกที่สำคัญของไทย
ความสามารถในการแข่งขันของไทยและประเภทของสินค้า

สินค้า	มูลค่าของโลก (ล้านดอลลาร์)	สัดส่วนสินค้า ในตลาดโลก	ตลาดส่งออก ที่สำคัญ	ความสามารถในการแข่งขันของไทย	ประเภทของสินค้า
	2530	2530	2533		
				ยุโรป มีมากถึงร้อยละ 0.1 โดยมีคู่แข่งคือ เนเธอร์แลนด์ สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน ฝรั่งเศส เบลเยียมและ ลักเซมเบิร์ก ส่วนแบ่งตลาดของไทยในสหรัฐอเมริกา ยังน้อยมากไม่ถึงร้อยละ 0.1 และเผชิญกับคู่แข่งคือ ญี่ปุ่น เนเธอร์แลนด์ แคนาดา และ สหพันธ์สาธารณรัฐ- เยอรมัน	
-- เคมีภัณฑ์	73,970.90	0.06	กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ ญี่ปุ่น กลุ่มอาเซียน	26.10 ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น แต่ยัง 24.61 ไม่ถึงร้อยละ 0.1 อัตราขยายตัวโลกมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น 20.69 ขณะที่อัตราขยายตัวของไทยไม่สม่ำเสมอ และในปี 2528 และ 2529 อัตราขยายตัวของไทยสูงกว่าของโลก	สินค้าชั้นกลางประเภท ใช้ทุนสูง
-- หัวน้ำมันหอม	717.20	1.17	กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ กลุ่มอาเซียน	98.91 ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น โดยมี 4.20 สัดส่วนร้อยละ 1 อัตราขยายตัวของไทยมีแนวโน้มเพิ่ม ขึ้น และสูงกว่าของโลกในปี 2529 และ 2530	สินค้าชั้นกลางประเภท ใช้ทุนสูง
-- สิ่งปรุงแต่งอาหารเสริม ความงามและบำรุงผิว	4,028.70	0.09	กลุ่มอาเซียน กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ กลุ่มประเทศตะวันออกกลาง สาธารณรัฐประชาชนจีน	25.12 ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกมีไม่ถึงร้อยละ 0.2 อัตรา 24.73 ขยายตัวของไทยและโลกไม่สม่ำเสมอ และอัตราขยาย 19.24 ตัวของไทยสูงกว่าของโลกในปี 2530 คือเท่ากับร้อยละ 10.58 56.14	สินค้าบริโภคประเภทไม่คงทน
-- สบู่และสบู่น้ำ หอมและสบู่ปรุงแต่ง	354.50	0.61	กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ ญี่ปุ่น ประชาคมยุโรป กลุ่มอาเซียน	34.27 ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกไม่ถึงร้อยละ 1 และมีแนวโน้ม 28.45 เพิ่มขึ้น และไทยมีอัตราขยายตัวสูงกว่าของโลกในปี 15.83 ปี 2528 ถึง 2530 8.61	สินค้าบริโภคประเภทไม่คงทน

มูลค่าสินค้าส่งออกของโลก สัดส่วนสินค้าส่งออกของไทยในตลาดโลก สัดส่วนของตลาดส่งออกที่สำคัญของไทย
ความสามารถในการแข่งขันของไทยและประเภทของสินค้า

สินค้า	มูลค่าของโลก (ล้านดอลลาร์)	สัดส่วนสินค้า ในตลาดโลก	ตลาดส่งออก ที่สำคัญ	ความสามารถในการแข่งขันของไทย	ประเภทของสินค้า
	2530	2530	2533		
--น้ำมันชนิดเจ.พี	4,448.20	0.00	กลุ่มอาเซียน กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่	3.83 ส่วนแบ่งตลาดของไทยในปี 2526-2529 มีแนวโน้ม 3.60 เพิ่มขึ้น ค่อมานปี 2530 ส่วนแบ่งตลาดของไทยกลับ ลดลง อัคราขยายตัวของโลกมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ขณะที่ อัคราขยายตัวของไทยลดลง คู่แข่งของไทยคือเบลเยียม และลักเซมเบิร์ก เนเธอร์แลนด์ สหราชอาณาจักร สิงคโปร์	สินค้าชั้นกลางประเภท วัตถุดิบสูง
-ผลิตภัณฑ์พลาสติก	44,727.90	0.10	กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ กลุ่มอาเซียน ประชาคมยุโรป ญี่ปุ่น	31.04 ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกเท่ากับร้อยละ 0.1 อัครา 19.60 ขยายตัวของโลกมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ขณะที่อัคราขยายตัว 17.03 ของไทยไม่สม่ำเสมอ และในปี 2530 อัคราขยายตัว 13.92 ของไทยลดลง สำหรับส่วนแบ่งตลาดของไทยในแต่ละ ตลาด คือ สิงคโปร์ฮ่องกง ประชาคมยุโรป ญี่ปุ่น และสหรัฐอเมริกา ยังมีน้อยไม่ถึงร้อยละ 2 คู่แข่ง ของไทยในตลาดสิงคโปร์ คือ ญี่ปุ่น สหรัฐฯ สหพันธ์- สาธารณรัฐเยอรมัน ไต้หวัน คู่แข่งในตลาดฮ่องกง คือ ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา ไต้หวัน สหพันธ์สาธารณรัฐ- เยอรมัน เนเธอร์แลนด์ เบลเยียมและลักเซมเบิร์ก ฝรั่งเศส คู่แข่งในญี่ปุ่นคือ สหรัฐอเมริกา แคนาดา ญี่ปุ่น สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมันและคู่แข่งในสหรัฐ- อเมริกาคือ ญี่ปุ่น แคนาดา ไต้หวัน และสหพันธ์- สาธารณรัฐเยอรมัน	สินค้าชั้นกลางประเภท วัตถุดิบสูง
-ผลิตภัณฑ์แก้ว	6125.9	0.45	กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ ญี่ปุ่น	18.32 ส่วนแบ่งตลาดของไทยในตลาดไม่ถึงร้อยละ 1 อัครา 18.05 ขยายตัวของโลกมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ขณะที่อัคราขยายตัว	เป็นสินค้าชั้นกลาง ประเภทวัตถุดิบสูง

มูลค่าสินค้าส่งออกของโลก สัดส่วนสินค้าส่งออกของไทยในตลาดโลก สัดส่วนของตลาดส่งออกที่สำคัญของไทย
ความสามารถในการแข่งขันของไทยและประเภทของสินค้า

สินค้า	มูลค่าของโลก (ล้านดอลลาร์)	สัดส่วนสินค้า ในตลาดโลก	ตลาดส่งออก ที่สำคัญ	ความสามารถในการแข่งขันของไทย	ประเภทของสินค้า	
	2530	2530	2533			
			กลุ่มอาเซียน	16.40	ของไทยไม่สม่ำเสมอ และมีอัตราขยายตัวสูงกว่าโลก	และสินค้าบริโภคประเภททอง
			กลุ่มประเทศตะวันออกกลาง	16.04	ในปี 2527 และ 2528	
			กลุ่มประเทศออสเตรเลีย	15.77		
-- แก้วที่ได้จากการหล่อ รีด ดึง เป่าเป็น แผ่นบาง	1678.2	0.84	ญี่ปุ่น	91.70	ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกไม่ถึงร้อยละ 2 อัตรา	เป็นสินค้าชั้นกลาง ประเภท
			กลุ่มอาเซียน	6.43	ขยายตัวของโลกมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ขณะที่อัตราขยายตัว	ใช้แรงงานสูง และเป็นสินค้า
			กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่	5.53	ของไทยมีแนวโน้มลดลง คือ จากปี 2527 อัตราขยายตัว	บริโภคประเภททอง
					ของไทย เท่ากับร้อยละ 76.76 กลายมาเป็นร้อยละ	
					7.88 ในปี 2530	
-- กระดาษพิมพ์	1213.7	0.34	กลุ่มประเทศออสเตรเลีย	37.32	ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น แต่ยัง	เป็นสินค้าชั้นกลาง ประเภท
			กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่	33.97	มีไม่ถึงร้อยละ 0.4 อัตราขยายตัวของไทยและของโลก	ใช้แรงงานสูง และเป็นสินค้า
			กลุ่มอาเซียน	29.82	มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น และอัตราขยายตัวของไทยสูงกว่า	บริโภคประเภททอง
			กลุ่มประเทศตะวันออกกลาง	12.16	ของโลกในปี 2527 ถึง 2530	
-- วัสดุก่อสร้าง	1243.9	0.23	กลุ่มประเทศตะวันออกกลาง	51.99	ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกมีไม่ถึงร้อยละ 0.5 อัตรา	เป็นสินค้าบริโภค
			กลุ่มอาเซียน	21.46	ขยายตัวของโลกมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ขณะที่อัตราขยายตัว	ประเภททอง และใช้
			กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่	18.78	ของไทยสูงกว่าของโลกในปี 2527 ถึง 2529 ส่วนในปี	แรงงานสูง
					2530 มูลค่าส่งออกของไทยลดลง	
-- เครื่องแก้วใช้บรรจุอาหาร ในครัว ในห้องน้ำ ในสำนักงาน	1990.1	0.33	ญี่ปุ่น	16.07	ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น แต่มีไม่ถึง	เป็นสินค้าบริโภค
			สหรัฐอเมริกา	15.95	ร้อยละ 0.4 อัตราขยายตัวของโลกมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น	ประเภททอง และใช้
			กลุ่มประเทศออสเตรเลีย	15.31	ส่วนอัตราขยายตัวของไทยสูงกว่าของโลกในปี 2527	แรงงานสูง
			กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่	14.27	และ 2530	

มูลค่าสินค้าส่งออกของโลก สัดส่วนสินค้าส่งออกของไทยในตลาดโลก สัดส่วนของตลาดส่งออกที่สำคัญของไทย
ความสามารถในการแข่งขันของไทยและประเภทของสินค้า

สินค้า	มูลค่าของโลก (ล้านดอลลาร์)	สัดส่วนสินค้า ในตลาดโลก	ตลาดส่งออก ที่สำคัญ	ความสามารถในการแข่งขันของไทย	ประเภทของสินค้า
	2530	2530	2533		
- ผลิตภัณฑ์เซรามิค	301.6	0.23	กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ สหรัฐอเมริกา ประชาคมยุโรป กลุ่มประเทศออสโตรเลีย	30.54 ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกลดลงเล็กน้อย แต่ไม่ถึง 24.64 ร้อยละ 0.3 อัตราขยายตัวของไทยสูงกว่าของโลกลด 16.94 2528 ถึง 2530 นอกจากนี้ไทยมีส่วนแบ่งตลาดในแต่ละ 15.43 ตลาด คือ สิงคโปร์ สหรัฐอเมริกา และประชาคมยุโรป ยังน้อยอยู่ คู่แข่งของไทยในตลาดสหรัฐอเมริกา คือ อิตาลี สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน และญี่ปุ่น คู่แข่งในตลาด ประชาคมยุโรปคือ สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน อิตาลี ฝรั่งเศส เนเธอร์แลนด์	เป็นสินค้าชั้นกลางประเภท ใช้แรงงานสูง
เครื่องจักร เครื่องใช้ไฟฟ้า และอิเล็กทรอนิกส์	389636.1	0.08	สหรัฐอเมริกา กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ กลุ่มอาเซียน ประชาคมยุโรป	40.36 ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกลดลงเล็กน้อย 0.3 อัตรา 27.64 ขยายตัวของไทย สูงกว่าของโลกลด 2527 และ 21.67 2529 ส่วนในปี 2530 มูลค่าส่งออกของไทยลดลงมาก 15.89	สินค้าทุน
- เครื่องมือ	106764.1	0.13	กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ สหรัฐอเมริกา กลุ่มอาเซียน ประชาคมยุโรป	38.79 ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกลดลงเล็กน้อย 1 อัตรา 34.71 ขยายตัวของโลกลดเล็กน้อย ส่วนอัตราขยายตัว 30.79 ของไทยสูงกว่าของโลกลด 2529 ส่วนในปี 2530 14.30 มูลค่าส่งออกของไทยลดลงมาก	สินค้าทุน
-- เครื่องกำเนิดไฟฟ้า และส่วนประกอบ	13447.0	0.03	กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ กลุ่มอาเซียน ญี่ปุ่น ประชาคมยุโรป	35.83 ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกลดลงเล็กน้อยเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 34.12 0.02 ในปี 2527 มาเป็นร้อยละ 0.03 ในปี 2530 32.36 อัตราขยายตัวของโลกลดเล็กน้อยเพิ่มขึ้น ส่วนอัตราขยายตัว 14.38 ของไทยสูงกว่าของโลกลด 2527-2529 และ 2530	สินค้าทุน
-- เครื่องอุปโภคบริโภค	17142.2	0.05	สหรัฐอเมริกา	37.33 ส่วนแบ่งตลาดของไทย ในโลกลดลงเล็กน้อยลดลงคือจาก	สินค้าทุน

มูลค่าสินค้าส่งออกของโลก สัดส่วนสินค้าส่งออกของไทยในตลาดโลก สัดส่วนของตลาดส่งออกที่สำคัญของไทย
ความสามารถในการแข่งขันของไทยและประเภทของสินค้า

สินค้า	มูลค่าของโลก (ล้านดอลลาร์)	สัดส่วนสินค้า ในตลาดโลก	ตลาดส่งออก ที่สำคัญ	ความสามารถในการแข่งขันของไทย	ประเภทของสินค้า
	2530	2530	2533		
สำหรับคึกคักป้องกัน วงจไฟฟ้าและส่วน ประกอบ			ประเทศสหรัฐ กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ ญี่ปุ่น	ร้อยละ 2.45 ในปี 2526 มาเป็นร้อยละ 0.05 ในปี 2530 อัตราขยายตัวของไทยสูงกว่าของโลกในปี 2527 และ 2529 ส่วนในปี 2530 มูลค่าส่งออกของไทยลดลง	
--หลอดไฟฟ้าแบบมีไส้ หรือแบบคัสซาร์จ และส่วนประกอบ	2539.8	0.20	กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ สหรัฐอเมริกา กลุ่มอาเซียน ญี่ปุ่น	33.33 ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกล้มเหลวเพิ่มขึ้น แต่ยังมี 31.57 เพียงร้อยละ 0.1-0.2 อัตราขยายตัวของไทยสูงกว่า 10.93 ของโลกในปี 2527 ถึง 2530 9.86	สินค้าทุน
--ส่วนประกอบเครื่อง จักรกลและเครื่อง อุปกรณ์ไฟฟ้าที่ทำงาน เป็นเอกเทศ	3631	0.13	สหรัฐอเมริกา ประเทศสหรัฐ กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ กลุ่มอาเซียน	29.45 ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกล้มเหลวถึงร้อยละ 1 อัตรา 25.68 ขยายตัวของไทยสูงกว่าของโลกในปี 2527 2528 22.60 และ 2530 16.86	สินค้าทุน
--ส่วนประกอบในทาง ไฟฟ้าของเครื่องจักร หรืออุปกรณ์ที่มีตัว ระบายความร้อน	330.7	0.05	กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ กลุ่มอาเซียน สหรัฐอเมริกา ประเทศสหรัฐ	44.86 ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกล้มเหลวถึงร้อยละ 0.1 อัตรา 44.32 ขยายตัวของไทยสูงกว่าของโลกในปี 2529 และ 2530 41.17 ในชานปี 2529 อัตราขยายตัวของไทยสูงกว่าจากปีก่อนถึง 11.72 ร้อยละ 450.0 สำหรับส่วนแบ่งตลาดของไทยใน ประเทศสหรัฐมีเพียงร้อยละ 0.01-0.02 และมีคู่แข่ง คือ สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น และสวีเดน	สินค้าทุน
--เครื่องประมวลผล ข้อมูลอัตโนมัติ	42696	0.13	สหรัฐอเมริกา กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่	44.50 ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกล้มเหลวเพิ่มขึ้น แต่มีไม่ถึง 29.60 ร้อยละ 0.2 อัตราขยายตัวของโลกมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น	สินค้าทุน

มูลค่าสินค้าส่งออกของโลก สัดส่วนสินค้าส่งออกของไทยในตลาดโลก สัดส่วนของตลาดส่งออกที่สำคัญของไทย
ความสามารถในการแข่งขันของไทยและประเภทของสินค้า

สินค้า	มูลค่าของโลก (ล้านดอลลาร์)	สัดส่วนสินค้า ในตลาดโลก	ตลาดส่งออก ที่สำคัญ	ความสามารถในการแข่งขันของไทย	ประเภทของสินค้า	
	2530	2530	2533			
			ประชาคมยุโรป	16.57	ส่วนอคราชขายคั่วของไทยสูงกว่าของโลกในปี 2527	
			กลุ่มอาเซียน	13.95	ถึง 2530 และในปี 2530 อคราชขายคั่วของไทยสูงถึง	
					ร้อยละ 1272.36 สำหรับส่วนแบ่งตลาดของไทยในแคว้น	
					ละตลาดคือ สหรัฐอเมริกา สิงคโปร์ และประชาคมยุโรป	
					ซึ่งรวมถึงร้อยละ 1 คู่แข่งของไทยในสหรัฐอเมริกา คือ	
					ญี่ปุ่น ไต้หวัน เกาหลีใต้ และแคนาดา คู่แข่งของไทย	
					ในสิงคโปร์คือ สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น ไต้หวัน และมาเลเซีย	
					คู่แข่งของไทยในประชาคมยุโรปคือ สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น	
					สหราชอาณาจักร และสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน	
-- ส่วนประกอบและ	26977.5	0.23	กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่	47.53	ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกมีเพียงร้อยละ 0.2-0.3	สินค้าทุน
อุปกรณ์ประกอบ			กลุ่มอาเซียน	43.25	อคราชขายคั่วของไทยสูงกว่าของโลกในปี 2529 และ	
ไว้สำหรับเครื่อง			สหรัฐอเมริกา	29.55	2530 สำหรับส่วนแบ่งตลาดของไทยในตลาดต่างๆ พบว่า	
พิมพ์ดีด เครื่อง			ประชาคมยุโรป	12.27	ไทยมีส่วนแบ่งตลาดในสิงคโปร์เพิ่มขึ้นจากร้อยละ 0.24	
ประมวลผล และ					ในปี 2526 ไปเป็นร้อยละ 26.60 ในปี 2530 และสูง	
เครื่องจักรสำนักงาน					เป็นอันดับแรก คู่แข่งของไทยในสิงคโปร์คือ สหรัฐอเมริกา	
งานอื่นๆ					ญี่ปุ่น และเกาหลีใต้ ส่วนแบ่งตลาดของไทยในสหรัฐอเมริกา	
					มีไม่ถึงร้อยละ 0.3 และมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น คู่แข่งในสหรัฐ-	
					อเมริกาคือ ญี่ปุ่น แคนาดา สหราชอาณาจักร ฮ่องกง	
					ส่วนแบ่งตลาดของไทยในประชาคมยุโรปในปี 2530	
					เท่ากับ ร้อยละ 0.02 คู่แข่งในประชาคมยุโรป คือ สหรัฐ	
					สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน ฝรั่งเศส สหราชอาณาจักร	
					ส่วนแบ่งตลาดของไทยในญี่ปุ่นเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 0.04	
					ในปี 2528 ไปเป็นร้อยละ 1.15 ในปี 2530 คู่แข่งใน	
					ญี่ปุ่นคือ สหรัฐอเมริกา เกาหลีใต้ ไต้หวัน และฮ่องกง	

มูลค่าสินค้าส่งออกของโลก สัดส่วนสินค้าส่งออกของไทยในตลาดโลก สัดส่วนของตลาดส่งออกที่สำคัญของไทย
ความสามารถในการแข่งขันของไทยและประเภทของสินค้า

สินค้า	มูลค่าของโลก (ล้านดอลลาร์)	สัดส่วนสินค้า ในตลาดโลก	ตลาดส่งออก ที่สำคัญ	ความสามารถในการแข่งขันของไทย	ประเภทของสินค้า
	2530	2530	2533		
- เครื่องยนต์ และ อุปกรณ์การขนส่ง	204371.6	0.01	แคนาดา ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา	36.38 ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกเท่ากับร้อยละ 0.01 อัตรา 28.28 ขยายตัวของไทยสูงกว่าของโลกในปี 2528 ถึง 2530 13.10	สินค้าทุน
-- ส่วนประกอบ และ อุปกรณ์ประกอบ ของรถยนต์	49136.9	0.03	สหรัฐอเมริกา กลุ่มอาเซียน กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ ประชาคมยุโรป	28.61 ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกไม่ถึงร้อยละ 0.04 อัตรา 23.68 ขยายตัวของไทยสูงกว่าของโลกในปี 2528 ถึง 2530 22.17 และในปี 2530 อัตราขยายตัวของไทย เท่ากับร้อยละ 12.73 109.19	สินค้าทุน
-- ลูกสูบ แพนลูกสูบ และก้านลูกสูบ ของเครื่องยนต์	10869.7	0.04	ญี่ปุ่น กลุ่มอาเซียน กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่	60.50 ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกไม่ถึงร้อยละ 0.04 อัตรา 18.19 ขยายตัวของไทยสูงกว่าของโลกในปี 2528 และ 2530 14.79 ขยายตัว 2530 อัตราขยายตัวของไทยเท่ากับร้อยละ 81.97	สินค้าทุน
-- รถยนต์นั่ง และ สี่ล้อขนาดเล็ก	143576.9	-	แคนาดา กลุ่มประเทศตะวันออกกลาง กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่	93.23 ไทยมีส่วนแบ่งตลาดในโลกน้อยมาก ประเทศผู้ส่งออก 3.80 ตลาดแคนาดา คือ สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น และสหพันธ์- 1.44 สาธารณรัฐเยอรมัน	สินค้าทุน
-- คอมพิวเตอร์	788.1	-	ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ กลุ่มอาเซียน	67.54 ไทยมีส่วนแบ่งในตลาดโลกน้อยมาก 18.59 12.59 11.19	สินค้าทุน
- เครื่องไฟฟ้าและชิ้นส่วน	47552.2	0.24	สหรัฐอเมริกา	42.22 ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น แต่ไม่ถึง	สินค้าบริโภคประเภทไม่คงทน

มูลค่าสินค้าส่งออกของโลก สัดส่วนสินค้าส่งออกของไทยในตลาดโลก สัดส่วนของตลาดส่งออกที่สำคัญของไทย
ความสามารถในการแข่งขันของไทยและประเภทของสินค้า

สินค้า	มูลค่าของโลก (ล้านดอลลาร์)	สัดส่วนสินค้า ในตลาดโลก	ตลาดส่งออก ที่สำคัญ	ความสามารถในการแข่งขันของไทย	ประเภทของสินค้า
	2530	2530	2533		
-- พืชผล	2147.1	0.94	ประชาคมยุโรป	24.16 ร้อยละ 0.3	อัตราขยายตัวของไทยสูงกว่าของโลกลดในปี
			กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่	13.37	2527 2529 และ 2530 ลดลงในปี 2530 อัตราขยายตัว
			ญี่ปุ่น	12.07	ของไทยเท่ากับร้อยละ 114.49
			สหรัฐอเมริกา	58.11	ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกลดลงเพิ่มขึ้นจากร้อยละ
			ญี่ปุ่น	15.86	0.06 ในปี 2526 ไปเป็นร้อยละ 0.94 ในปี 2530
			กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่	12.43	อัตราขยายตัวของไทยสูงกว่าของโลกลดในปี 2529 และ
			ประชาคมยุโรป	9.98	2530 และ อัตราขยายตัวของไทยในปี 2529
					เท่ากับร้อยละ 2614.44 และในปี 2530 เท่ากับร้อยละ
					295.86 สำหรับส่วนแบ่งตลาดของไทยในสหรัฐอเมริกา
					เพิ่มขึ้นจากร้อยละ 0.01 ในปี 2526 ไปเป็นร้อยละ
					0.75 ในปี 2530 คู่แข่งของไทยในสหรัฐอเมริกาคือ
					ไต้หวัน ญี่ปุ่น ฮังการี แคนาดา ส่วนแบ่งตลาดของไทย
					ในญี่ปุ่นเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 0.57 ในปี 2528 ไปเป็น
					ร้อยละ 5.57 ในปี 2530 คู่แข่งในญี่ปุ่นคือ ไต้หวัน
					สหรัฐอเมริกา เกาหลีใต้ ส่วนแบ่งตลาดของไทยใน
-- เครื่องนํ้าร้อน และเครื่องใช้ไฟฟ้าที่มีความร้อนด้วยไฟฟ้า	5931.4	0.06	กลุ่มประชาคมยุโรป	42.63	ส่วนแบ่งตลาดของไทยในตลาดโลกถึงร้อยละ 0.1 อัตรา
			สหรัฐอเมริกา	39.41	ขยายตัวของไทยสูงกว่าของโลกลดในปี 2529 และ 2530
			ญี่ปุ่น	8.20	
-- เครื่องนํ้าร้อน และเครื่องใช้ไฟฟ้าที่มีความร้อนด้วยไฟฟ้า	5931.4	0.06	กลุ่มประชาคมยุโรป	42.63	ส่วนแบ่งตลาดของไทยในตลาดโลกถึงร้อยละ 0.1 อัตรา
			สหรัฐอเมริกา	39.41	ขยายตัวของไทยสูงกว่าของโลกลดในปี 2529 และ 2530
			ญี่ปุ่น	8.20	

มูลค่าสินค้าส่งออกของโลก สัดส่วนสินค้าส่งออกของไทยในคลาคลัง สัดส่วนของคลาคลังส่งออกที่สำคัญของไทย
ความสามารถในการแข่งขันของไทยและประเภทของสินค้า

สินค้า	มูลค่าของโลก (ล้านดอลลาร์)	สัดส่วนสินค้า ในคลาคลัง	คลาคลังส่งออก ที่สำคัญ	ความสามารถในการแข่งขันของไทย	ประเภทของสินค้า
	2530	2530	2533		
--ลำโพงขยายเสียง	2574.1	0.32	กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ กลุ่มอาเซียน ญี่ปุ่น ประชาคมยุโรป	49.73 ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 0.01 ในปี 2528 ไปเป็นร้อยละ 0.32 ในปี 2530 อัครา 48.26 ขยายตัวของไทยสูงกว่าของโลกในปี 2528 ถึง 2530 18.83 ราชอาณาจักรขยายตัวของไทย ในปี 2528 2529 และ 2530 เท่ากับร้อยละ 4400.00 1090.00 และ 679.83 17.11 ความล่าช้า	สินค้าบริโภคประเภทเครื่องดนตรี
--เครื่องรับโทรทัศน์ เครื่องรับวิทยุ และ ส่วนประกอบ	15083.8	0.03	ประชาคมยุโรป สหรัฐอเมริกา กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ ญี่ปุ่น	42.04 ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 0.1 อัครา 38.43 ขยายตัวของไทยสูงกว่าของโลกในปี 2530 ราชอาณาจักร 8.68 2530 ไทยมีอัตราการขยายตัวเท่ากับร้อยละ 78.08 สำหรับ 6.65 ส่วนแบ่งตลาดของไทยในประชาคมยุโรปเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 0.01 ในปี 2526 ไปเป็นร้อยละ 0.07 ในปี 2530 คู่แข่งของไทยในประชาคมยุโรปคือ สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา ฝรั่งเศส ส่วนแบ่งตลาดของไทยในสหรัฏฐอเมริกาเพิ่มขึ้นมาจากร้อยละ 0.22 ในปี 2526 คู่แข่งของไทยในสหรัฏฐอเมริกาคือ ญี่ปุ่น เม็กซิโก ไต้หวัน เกาหลีใต้ ส่วนแบ่งตลาดของไทยในสิงคโปร์เพิ่มขึ้นมาจากร้อยละ 0.06 ในปี 2526 ไปเป็นร้อยละ 1.02 ในปี 2530 คู่แข่งของไทยในสิงคโปร์คือ ญี่ปุ่น มาเลเซีย และไต้หวัน	สินค้าบริโภคประเภทเครื่องดนตรี
--เครื่องปรับอากาศ ตู้เย็น ตู้แช่ และ	7610.1	0.15	กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ กลุ่มอาเซียน	42.97 ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 0.2 อัครา 15.77 ขยายตัวของไทยสูงกว่าของโลกในปี 2527 และ 2530	สินค้าบริโภคประเภทเครื่องดนตรี

มูลค่าสินค้าส่งออกของโลก สัดส่วนสินค้าส่งออกของไทยในตลาดโลก สัดส่วนของตลาดส่งออกที่สำคัญของไทย
ความสามารถในการแข่งขันของไทยและประเภทของสินค้า

สินค้า	มูลค่าของโลก (ล้านดอลลาร์)	สัดส่วนสินค้า ในตลาดโลก	ตลาดส่งออก ที่สำคัญ	ความสามารถในการแข่งขันของไทย	ประเภทของสินค้า
	2530	2530	2533		
อุปกรณ์			ประชาคมยุโรป	9.66	สำหรับส่วนแบ่งตลาดของไทยในสิ่งครบถ้วนเพิ่มขึ้นจากร้อยละ
			กลุ่มตะวันออกกลาง	9.24	0.04 ในปี 2526 ไปเป็นร้อยละ 1.520 ในปี 2530
					คู่แข่งของไทยในสิ่งครบถ้วนคือ ญี่ปุ่น มาเลเซีย สหรัฐอเมริกา
					และอิตาลี ส่วนแบ่งตลาดของไทยในฮ่องกงเพิ่มขึ้นจาก
					ร้อยละ 0.40 ไปเป็นร้อยละ 1.71 ในปี 2530 โดย
					ไทยเผชิญกับคู่แข่งในฮ่องกงคือ ญี่ปุ่น เกาหลีใต้
					สหรัฐอเมริกา และมาเลเซีย
-- ส่วนประกอบ และ	2401.5	0.02	ประชาคมยุโรป	45.44	ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกมีเพียงร้อยละ 0.01-0.02
อุปกรณ์ประกอบ			ญี่ปุ่น	30.26	อัตราขยายตัวของไทยสูงกว่าของโลกในปี 2528 และ
ของเครื่องเล่น			กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่	22.52	2530 โดยอัตราขยายตัวของไทยในปี 2528 และ 2530
แผ่นเสียงและ			กลุ่มอาเซียน	9.80	เท่ากับร้อยละ 500.00 และ 533.33 ตามลำดับ สำหรับ
วีซีดี					ส่วนแบ่งตลาดของไทย พบว่าไทยมีส่วนแบ่งตลาดใน
					ประชาคมยุโรปคือ ญี่ปุ่น ฝรั่งเศส ออสเตรเลีย สหพันธ์-
					สาธารณรัฐเยอรมัน ส่วนแบ่งตลาดของไทยในญี่ปุ่นในปี
					2530 เท่ากับร้อยละ 0.05 คู่แข่งของไทยในญี่ปุ่นคือ
					เกาหลีใต้ ไต้หวัน สหรัฐอเมริกา และสิงคโปร์ ส่วนแบ่ง
					ตลาดของไทยในฮ่องกงลดลงจากร้อยละ 0.07 ในปี 2526
					มาเป็นร้อยละ 0.04 ในปี 2530 คู่แข่งของไทยในฮ่องกง
					คือ ญี่ปุ่น ไต้หวัน จีน เกาหลีใต้
-- สาขาไฟฟ้า	6987	0.79	สหรัฐอเมริกา	67.51	ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 0.05 ใน
สายเคเบิล หุ้ม			ญี่ปุ่น	12.14	ปี 2526 ไปเป็นร้อยละ 0.79 ในปี 2530 อัตราขยายตัว
ฉนวน และตัวนำ			กลุ่มประเทศออสเตรเลีย	6.34	ของไทยสูงกว่าของโลกในปี 2527, 2529 และ 2530
ไฟฟ้าอื่นที่มีฉนวน			กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่	5.55	โดยอัตราขยายตัวของไทยในปี 2527, 2529 และ 2530

มูลค่าสินค้าส่งออกของโลก สัดส่วนสินค้าส่งออกของไทยในคลาคลอก สัดส่วนของคลาคลอกที่สำคัญของไทย
ความสามารถในการแข่งขันของไทยและประเภทของสินค้า

สินค้า	มูลค่าของโลก (ล้านดอลลาร์)	สัดส่วนสินค้า ในคลาคลอก	คลาคลอก ที่สำคัญ	ความสามารถในการแข่งขันของไทย	ประเภทของสินค้า
	2530	2530	2533		
				เท่ากับร้อยละ 158.57, 323.88 และ 88.20 ตามลำดับ สำหรับส่วนแบ่งคลาคลอกของไทยในแต่ละคลาคลอกพบว่า ส่วนแบ่ง คลาคลอกของไทยในสหรัฐอเมริกา เพิ่มขึ้นจากร้อยละ 0.25 ในปีร้อยละ 1.32 ในปี 2530 คู่แข่งของไทยในสหรัฐ- อเมริกา คือ เม็กซิโก ใต้หวัน ญี่ปุ่น แคนาดา ส่วนแบ่ง คลาคลอกของไทยในประชาคมยุโรปเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 0.16 ในปี 2528 ปีเป็นร้อยละ 0.41 ในปี 2530 คู่แข่งของ ไทยในประชาคมยุโรปคือ สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน สหรัฐอเมริกา เบลเยียมและลักเซมเบิร์ก และฝรั่งเศส	
-- เครื่องประพัตร์คอมพิวเตอร์ และส่วนประกอบ	4817.3	0.20	สหรัฐอเมริกา กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ ประชาคมยุโรป แคนาดา	93.44 ส่วนแบ่งคลาคลอกของไทยในโลกไม่เกินร้อยละ 0.2 ออสเตรเลีย 1.80 ขยายตัวของไทยสูงกว่าของโลกในปี 2527 2529 และ 1.26 2530 เท่ากับร้อยละ 17.45 31.58 และ 82.90 1.21 ตามลำดับ ส่วนแบ่งคลาคลอกของไทยในสหรัฐอเมริกาทะกั ร้อยละ 0.2 คู่แข่งของไทยในสหรัฐอเมริกาคือ ใต้หวัน ฝรั่งเศส สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน และอิตาลี ส่วน แบ่งคลาคลอกของไทยในประชาคมยุโรปเพิ่มขึ้นจาก ร้อยละ 0.04 ในปี 2526 ปีเป็นร้อยละ 0.06 ในปี 2530 คู่แข่งของไทยในประชาคมยุโรปคือ อิตาลี ฝรั่งเศส สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน และออสเตรเลีย ส่วนแบ่งคลาคล ของไทยในญี่ปุ่นเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 0.11 ในปี 2528 ปี เป็นร้อยละ 0.55 ในปี 2530 คู่แข่งของไทยในญี่ปุ่นคือ ฝรั่งเศส ใต้หวัน อิตาลี และสหรัฐอเมริกา ส่วนแบ่งคลาคล ของไทยในออสเตรเลียเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 0.87 ในปี 2526 ปีเป็นร้อยละ 1.84 ในปี 2530 คู่แข่งของไทยใน	สินค้าขึ้นกลางประเภท ใช้แรงงานสูง

มูลค่าสินค้าส่งออกของโลก สัดส่วนสินค้าส่งออกของไทยในคลาคลอก สัดส่วนของคลาคลอกส่งออกที่สำคัญของไทย
ความสามารถในการแข่งขันของไทยและประเภทของสินค้า

สินค้า	มูลค่าของโลก (ล้านดอลลาร์)	สัดส่วนสินค้า ในคลาคลอก	คลาคลอก ที่สำคัญ	ความสามารถในการแข่งขันของไทย	ประเภทของสินค้า
	2530	2530	2533		
				ออสเตรเลียคือ อิตาลี โคห์วัน สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน และสหราชอาณาจักร	
- ผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์ และชิ้นส่วน	22601.7	0.09	สหรัฐอเมริกา กลุ่มประเทศคู่ค้าสหกรณ์ใหม่ กลุ่มอาเซียน ประชาคมยุโรป	51.55 ส่วนแบ่งคลาคลอกของไทยในปริมาณถึงร้อยละ 3 อัคราชาชาย 27.59 ตัวของไทยสูงกว่าของโลกในปี 2527 และ 2529 ซึ่งในปี 23.96 2530 มูลค่าส่งออกของไทยลดลงถึงร้อยละ 95.97 สำหรับ 12.69 ส่วนแบ่งคลาคลอกของไทยในแต่ละคลาคลอกพบว่า ส่วนแบ่งคลาคลอก ของไทยในสหรัฐอเมริกาเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 0.01 ในปี 2526 ไปเป็นร้อยละ 0.07 ในปี 2530 คู่แข่ง ของไทยในสหรัฐอเมริกาคือ ญี่ปุ่น เม็กซิโก โคห์วัน และ แคนาดา ส่วนแบ่งคลาคลอกของไทยในสิงคโปร์ เพิ่มขึ้นจาก ร้อยละ 0.19 ในปี 2526 ไปเป็นร้อยละ 0.48 ในปี 2530 คู่แข่งของไทยในคลาคลอกนี้คือ ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา มาเลเซีย และฮ่องกง ส่วนแบ่งคลาคลอกของไทยในประเทศ ชุมชนยุโรปเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 0.02 ในปี 2526 ไปเป็น ร้อยละ 0.10 ในปี 2530 คู่แข่งของไทยในคลาคลอกนี้ คือ สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน ฝรั่งเศส สหรัฐอเมริกา และสวิตเซอร์แลนด์	สินค้าชั้นกลางประเภท ใช้แรงงานสูง
- เครื่องรับโทรศัพท์	8346.5	0.00	สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น แคนาดา	84.43 ไทยไม่มีส่วนแบ่งคลาคลอกในปริมาณเลย 9.20 3.76	สินค้าบริโภคประเภททอง
อื่นๆ	34831.2	0.09	สหรัฐอเมริกา ประเทศอื่นๆ	41.00 ส่วนแบ่งคลาคลอกของไทยในปริมาณเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 0.01 ในปี 2526 ไปเป็นร้อยละ 0.09 ในปี 2530 คู่แข่งของไทยในคลาคลอกนี้ คือ สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน ฝรั่งเศส สหราชอาณาจักร อิตาลี และสวิตเซอร์แลนด์	

มูลค่าสินค้าส่งออกของโลก สัดส่วนสินค้าส่งออกของไทยในตลาดโลก สัดส่วนของตลาดส่งออกที่สำคัญของไทย
ความสามารถในการแข่งขันของไทยและประเภทของสินค้า

สินค้า	มูลค่าของโลก (ล้านดอลลาร์)	สัดส่วนสินค้า ในตลาดโลก	ตลาดส่งออก ที่สำคัญ	ความสามารถในการแข่งขันของไทย	ประเภทของสินค้า
	2530	2530	2533		
			กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่	10.11	ตัวของไทยและของโลก มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นในปี 2528 ถึง
			ญี่ปุ่น	7.74	2530 และอัตราขยายตัวของไทยสูงกว่าของโลกในปี
					2527 ถึง 2530
- ของเด็กเล่น	8386.5	0.92	สหรัฐอเมริกา	48.86	ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 0.24
			ประชาคมยุโรป	28.60	ในปี 2526 ไปเป็นร้อยละ 0.92 ในปี 2530 อัตราขยาย
			ญี่ปุ่น	8.85	ตัวของไทยสูงกว่าของโลกในปี 2527 2528 และ 2530
					ร้อยละในปี 2530 อัตราขยายตัวของไทยเท่ากับร้อยละ
					125.51 สำหรับส่วนแบ่งตลาดของไทยในสหรัฐอเมริกา
					เพิ่มขึ้นจากร้อยละ 0.46 ในปี 2526 ไปเป็นร้อยละ 1.11
					ในปี 2530 คู่แข่งของไทยในสหรัฐอเมริกาคือ ใต้หวัน
					เกาหลีใต้ จีนฮ่องกง ส่วนแบ่งตลาดของไทยในประชาคม
					ยุโรป เพิ่มขึ้นจากร้อยละ 0.10 ในปี 2526 ไปเป็นร้อยละ
					0.78 ในปี 2530 คู่แข่งของไทยในประชาคมยุโรปคือ จีน
					สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน ใต้หวัน อิตาลี ส่วนแบ่งตลาด
					ของไทยในญี่ปุ่น เพิ่มขึ้นจากร้อยละ 0.10 ในปี 2526 ไป
					เป็นร้อยละ 1.31 ในปี 2530 คู่แข่งของไทยในญี่ปุ่นคือ
					ใต้หวัน เกาหลีใต้ ฮ่องกง จีน
- เครื่องกีฬา	6054.5	0.13	ญี่ปุ่น	49.24	ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 0.04
			สหรัฐอเมริกา	27.47	ในปี 2526 ไปเป็นร้อยละ 0.13 ในปี 2530 อัตรา
			ประชาคมยุโรป	13.49	ขยายตัวของไทยสูงกว่าของโลกในปี 2528 และ 2530
					ร้อยละในปี 2530 อัตราขยายตัวของไทยเท่ากับร้อยละ
					168.89

มูลค่าสินค้าส่งออกของโลก สัดส่วนสินค้าส่งออกของไทยในคลาสิคโลก สัดส่วนของคลาสิคส่งออกที่สำคัญของไทย
ความสามารถในการแข่งขันของไทยและประเภทของสินค้า

สินค้า	มูลค่าของโลก (ล้านดอลลาร์)	สัดส่วนสินค้า ในคลาสิคโลก	คลาสิคส่งออก ที่สำคัญ		ความสามารถในการแข่งขันของไทย	ประเภทของสินค้า
	2530	2530	2533			
--- เครื่องกีฬาในร่ม	1324.8	0.18	สหรัฐอเมริกา ประเทศเยอรมนี ญี่ปุ่น กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่	76.47 5.87 4.72 2.78	ส่วนแบ่งคลาสิคของไทยในโลกเท่ากับร้อยละ 0.02 อัครา ขยายตัวของไทยสูงกว่าของโลกในปี 2529 ถึง 2530 ร้อยละ 2530 อัคราขยายตัวของไทยเท่ากับร้อยละ 999.07 นอกจากนี้ส่วนแบ่งคลาสิคของไทยในประเทศ- เยอรมนี เพิ่มขึ้นจากร้อยละ 0.02 ในปี 2526 ไปเป็น ร้อยละ 0.04 ในปี 2530 คู่แข่งของไทยในคลาสิคนี้คือ สหราชอาณาจักร สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น และฮ่องกง	สินค้าบริโภคประเภทของเล่น
--- เครื่องกีฬาทางน้ำ	604.9	0.02	สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น ประเทศเยอรมนี กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่	36.27 32.46 15.35 7.24	ส่วนแบ่งคลาสิคของไทยในโลกไม่ถึงร้อยละ 0.1 อัครา ขยายตัวของไทยสูงกว่าของโลกในปี 2527 และ 2529 ส่วนในปี 2530 มูลค่าการส่งออกของไทยลดลง นอกจากนี้ ส่วนแบ่งคลาสิคของไทยในสหรัฐอเมริกานี้ 2530 มี เพียงร้อยละ 0.01 คู่แข่งของไทยในคลาสิคนี้คือ ญี่ปุ่น ไต้หวัน สวีเดน	สินค้าบริโภคประเภทของเล่น
--- เครื่องกีฬากลางแจ้ง	4124.9	0.13	ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา ประเทศเยอรมนี	55.14 23.56 13.23	ส่วนแบ่งคลาสิคของไทย ในโลกเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 0.08 ในปี 2526 ไปเป็นร้อยละ 0.13 ในปี 2530 อัครา ขยายตัวของไทยสูงกว่าของโลกในปี 2528 และ 2530 ร้อยละ 2530 อัคราขยายตัวของไทยเท่ากับร้อยละ 111.51 สำหรับส่วนแบ่งคลาสิคของไทยในญี่ปุ่นไม่เกิน ร้อยละ 0.4 คู่แข่งของไทยในญี่ปุ่นคือ ไต้หวัน สหรัฐ- อเมริกา ฝรั่งเศส ออสเตรเลีย ส่วนแบ่งคลาสิคของไทย ในประเทศเยอรมนี เพิ่มขึ้นจากร้อยละ 0.14 ในปี 2526 ไปเป็นร้อยละ 0.20 ในปี 2530 คู่แข่งของไทยในประเทศ- เยอรมนีคือ ไต้หวัน ออสเตรเลีย ฝรั่งเศส สหพันธ์สาธารณ- รัฐเยอรมนี	สินค้าบริโภคประเภทของเล่น

มูลค่าสินค้าส่งออกของโลก ส่วนสินค้าส่งออกของไทยในคลาสโลก ส่วนของคลาสส่งออกที่สำคัญของไทย
ความสามารถในการแข่งขันของไทยและประเภทของสินค้า

สินค้า	มูลค่าของโลก (ล้านดอลลาร์)	สัดส่วนสินค้า ในคลาสโลก	คลาสส่งออก ที่สำคัญ	ความสามารถในการแข่งขันของไทย	ประเภทของสินค้า
	2530	2530	2533		
				รัฐเยอรมัน	
-การพิมพ์	9487.9	0.04	กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ สหรัฐอเมริกา กลุ่มตะวันออกกลาง กลุ่มอาเซียน	27.69 ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 0.01 ในปี 2526 ไปเป็นร้อยละ 0.04 ในปี 2530 อัตราขยายตัว 17.50 ของไทยสูงกว่าของโลกในปี 2529 และ 2530 ร้อยละ 11.61 ในปี 2530 อัตราขยายตัวของไทยเท่ากับร้อยละ 286.08	สินค้าบริโภคประเภทไม่คงทน และสินค้าชิ้นกลางประเภท ใช้แรงงานสูง
--หนังสือพิมพ์ วารสาร นิตยสารและหนังสือพิมพ์ เป็นเล่ม แผ่นพิมพ์ หัตถ์เป็นเล่ม	4810.1	N.A.	กลุ่มตะวันออกกลาง สหรัฐอเมริกา กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ กลุ่มอาเซียน	25.57 ไทยมีส่วนแบ่งตลาดในโลกลดน้อยมาก และเมื่อพิจารณา ในปี 14.85 แต่ละตลาด พบว่าไทยมีส่วนแบ่งตลาดในสหรัฐอเมริกา 11.71 ลดลง จากร้อยละ 0.03 ในปี 2526 ไปเป็นร้อยละ 8.99 0.02 ในปี 2530 คู่แข่งของไทยในสหรัฐอเมริกาคือ สหราชอาณาจักร ญี่ปุ่น แคนาดา และฮ่องกง ส่วนแบ่ง ตลาดของไทยในสิงคโปร์ลดลงจากร้อยละ 0.32 ในปี 2526 ไปเป็นร้อยละ 0.24 ในปี 2530 คู่แข่งของไทย ในสิงคโปร์คือ สหรัฐอเมริกา สหราชอาณาจักร ฮ่องกง และญี่ปุ่น	เป็นสินค้าบริโภคประเภทไม่คงทน
--แผนผัง และภาพเขียน เพื่อวัตถุประสงค์ในการ อุตสาหกรรม สถาปัตยกรรม วิศวกรรม พาณิชย์กรรม หรือเพื่อวัตถุประสงค์ ประสงค์คล้ายกัน	94.24	N.A.	สหรัฐอเมริกา กลุ่มอาเซียน ประชาคมยุโรป กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่	37.36 ไทยมีส่วนแบ่งตลาดในโลกลดน้อยมาก และเมื่อพิจารณา 14.46 ในแต่ละตลาด พบว่าส่วนแบ่งตลาดของไทยในสิงคโปร์ 11.78 ไม่ถึงร้อยละ 0.3 ราชอาณาจักรไทยมีคู่แข่งในสิงคโปร์คือ สหรัฐ- 9.49 อเมริกา สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน ญี่ปุ่น สหราช- อาณาจักร	สินค้าชิ้นกลางประเภท ใช้แรงงานสูง

มูลค่าสินค้าส่งออกของโลก สัดส่วนสินค้าส่งออกของไทยในตลาดโลก สัดส่วนของตลาดส่งออกที่สำคัญของไทย
ความสามารถในการแข่งขันของไทยและประเภทของสินค้า

สินค้า	มูลค่าของโลก (ล้านดอลลาร์)	สัดส่วนสินค้า ในตลาดโลก	ตลาดส่งออก ที่สำคัญ	ความสามารถในการแข่งขันของไทย	ประเภทของสินค้า
	2530	2530	2533		
--รูปหล่อ	172.16	N.A.	กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ กลุ่มอาเซียน ญี่ปุ่น กลุ่มประเทศตะวันออกกลาง	23.17 ไทยมีส่วนแบ่งตลาดในโลกล้นน้อยมาก และเมื่อพิจารณาส่วน 22.67 แบ่งในแต่ละตลาด พบว่าส่วนแบ่งตลาดของไทยในสิงคโปร์ 18.71 และประชาคมยุโรปน้อยมาก ส่วนนี้ส่งออกรายใหญ่ในตลาด 10.88 สิงคโปร์คือ ญี่ปุ่น สหราชอาณาจักร เบลเยียมและลักเซม- เบอร์ก เนเธอร์แลนด์ นอกจากนี้มีส่งออกรายใหญ่ ใน ตลาดประชาคมยุโรปคือ สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน สหราช- อาณาจักร อิตาลี ฝรั่งเศส	สินค้าบริโภคประเภทไม้คงทน
--รูปปั้นสการ์ต และ บัตรอาชพร ชนิดที่ มีรูปภาพ จะพิมพ์ รถยนต์กรรมวิธิตัว ก็ตาม	1324.8	0.18	สหรัฐอเมริกา ประชาคมยุโรป กลุ่มประเทศออสเตรเลีย กลุ่มอาเซียน	60.89 ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกล้นเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 0.02 6.31 ในปี 2526 ไปเป็นร้อยละ 0.18 ในปี 2530 2.95 อัตรารายขายตัวของไทยสูงกว่า ของโลกในปี 2529 และ 2.91 2530 ร้อยละในปี 2530 อัตรารายขายตัวของไทยเท่ากับ ร้อยละ 999.07 สำหรับส่วนแบ่งตลาดของไทยในแต่ละ ตลาดพบว่าไทยมีส่วนแบ่งตลาดในสิงคโปร์ในปี 2530 เท่ากับร้อยละ 1.8 ร้อยละที่มีคู่แข่งในตลาดนี้คือ สหรัฐ- อเมริกาฮ่องกง สหราชอาณาจักร และไต้หวัน	สินค้าบริโภคประเภทไม้คงทน
--ผลิตภัณฑ์ หัตถกรรมกระดาษ	152.44	0.14	สหรัฐอเมริกา ประชาคมยุโรป กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ กลุ่มอาเซียน	72.01 ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกล้นเกินร้อยละ 0.1 อัตราราย 9.55 ขายตัวของไทยสูงกว่าของโลกในปี 2527 2529 และ 4.85 2530 ซึ่งในปี 2530 อัตรารายขายตัวของไทยเท่ากับ 3.09 ร้อยละ 200 ส่วนแบ่งตลาดในสหรัฐไทยมีส่วนแบ่ง น้อยมาก คู่แข่งที่สำคัญของไทยในตลาดสหรัฐอเมริกา คือ ญี่ปุ่น ฮ่องกง เกาหลีใต้ และเยอรมันตะวันตก	สินค้าบริโภคประเภทไม้คงทน

สินค้า	มูลค่าของโลก (ล้านดอลลาร์)	สัดส่วนสินค้า ในตลาดโลก	ตลาดส่งออก ที่สำคัญ	ความสามารถในการแข่งขันของไทย	ประเภทของสินค้า
	2530	2530	2533		
				สำหรับประเทศสิงคโปร์ ไทยมีส่วนแบ่งตลาดร้อยละ 6.85 ประเทศคู่แข่งที่สำคัญคือ ญี่ปุ่น จีนฮ่องกง ส่วนประเทศฮ่องกงนั้น ไทยมีส่วนแบ่งตลาดน้อยมาก เมื่อเทียบกับประเทศจีน และญี่ปุ่น ซึ่งมีส่วนแบ่งตลาดสูงถึงร้อยละ 54.53 และ 34.69 ตามลำดับ	
-- สิ่งพิมพ์ รวมทั้งภาพพิมพ์ และภาพถ่าย	2934.2	0.03	กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ กลุ่มอาเซียน กลุ่มประเทศออสเตรีย กลุ่มประเทศตะวันออกกลาง	40.50 ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกไม่เกินร้อยละ 0.1 ออสเตรเลีย 13.04 ขยายตัวของไทย ในปี 2530 เท่ากับร้อยละ 32.25 11.90 ซึ่งเป็นอัตราที่สูงกว่าโลก ไทยมีส่วนแบ่งตลาดในฮ่องกง 9.11 สิงคโปร์ และออสเตรเลีย ไม่ถึงร้อยละ 1 คือเท่ากับร้อยละ 0.05 0.54 และ 0.21 ตามลำดับในประเทศสิงคโปร์ ประเทศที่ครองส่วนแบ่งตลาดมาก ได้แก่ แคนาดา รองลงมาได้แก่ ญี่ปุ่น อังกฤษ และฮ่องกง ส่วนประเทศที่ครองตลาดเป็นอันดับหนึ่งในฮ่องกง คือ ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา จีน เยอรมันตะวันตก ในประเทศออสเตรเลีย สหรัฐอเมริกา มีส่วนแบ่งตลาดมากที่สุด รองลงมาคือ อังกฤษ นิวซีแลนด์ ญี่ปุ่น	สินค้าบริโภคประเภทพิมพ์
- นาฬิกา และ ส่วนประกอบของนาฬิกา	990	3.38	กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ ประชาคมยุโรป สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น	38.38 ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 1.14 ในปี 2526 ไปเป็นร้อยละ 3.38 ในปี 2530 ออสเตรเลีย 13.78 ขยายตัวของไทยสูงกว่าของโลกในปี 2528 และ 2529 9.08 ส่วนแบ่งตลาดของไทยในประเทศฮ่องกงเท่ากับร้อยละ 5.13 1.48 ประเทศคู่แข่งที่สำคัญของไทยในฮ่องกงคือ ญี่ปุ่น ซึ่งครองตลาดอยู่ถึงร้อยละ 37.96 รองลงมาได้แก่ จีน สวิตเซอร์แลนด์ และไต้หวัน ส่วนแบ่งตลาดของไทยใน	สินค้าบริโภคประเภทนาฬิกา

มูลค่าสินค้าส่งออกของโลก สัดส่วนสินค้าส่งออกของไทยในตลาดโลก สัดส่วนของตลาดส่งออกที่สำคัญของไทย
ความสามารถในการแข่งขันของไทยและประเภทของสินค้า

สินค้า	มูลค่าของโลก (ล้านดอลลาร์)	สัดส่วนสินค้า ในตลาดโลก	ตลาดส่งออก ที่สำคัญ	ความสามารถในการแข่งขันของไทย	ประเภทของสินค้า
	2530	2530	2533		
				ประเทศสมาชิก 2.69 ประเทศคู่แข่งที่สำคัญคือ สวีเดนและฝรั่งเศส ซึ่งมีส่วนแบ่งตลาดอยู่เป็นครึ่งหนึ่ง ประเทศคู่แข่งที่สำคัญคือ เยอรมัน- ตะวันตก ฝรั่งเศส ในประเทศสหรัฐอเมริกาไทย ได้ส่วนแบ่งตลาดเพียงร้อยละ 0.27 ประเทศคู่แข่งที่สำคัญ คือ สวีเดนและฝรั่งเศส ซึ่งครองตลาดเท่ากับร้อยละ 35.05 รองลงมาคือ ประเทศเยอรมันตะวันตก และฮ่องกง	
- กุ้งมือ	4753.3	18.85	ประเทศสมาชิก สหรัฐอเมริกา กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ กลุ่มอาเซียน	59.20 ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกเท่ากับร้อยละ 1 อัตรา 28.91 ขยายตัวของไทย สูงกว่าของโลกในปี 2527 และ 2528 4.32 ส่วนในปี 2530 อัตราขยายตัวของไทยเท่ากับร้อยละ 3.13 18.85 ซึ่งน้อยกว่าอัตราขยายตัวของโลก ส่วนแบ่ง ตลาดของไทยในประเทศสมาชิกมี ร้อยละ 0.93 ประเทศที่ครองตลาดมากที่สุดในประเทศสมาชิก คือ เกาหลีใต้ และตุรกี ประมาณร้อยละ 21.44 และ 16.42 ตามลำดับ ส่วนในประเทศสหรัฐนั้น ไทยถือ ครองตลาดเท่ากับร้อยละ 0.15 ประเทศคู่แข่งที่สำคัญ คือ เกาหลีใต้ซึ่งมีส่วนแบ่งตลาด ร้อยละ 43.31 ประเทศคู่แข่งรองลงมาคือไต้หวัน จีน และฟิลิปปินส์ ซึ่งถือครองตลาดเท่ากับร้อยละ 14.29, 7.69, และ 6.59 ตามลำดับ	สินค้าบริโภคประเภทนมผง
- เครื่องใช้สำหรับเดินทาง	4328.5	2.37	สหรัฐอเมริกา ประเทศสมาชิก ญี่ปุ่น	39.49 ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 1 26.95 ในปี 2526 ไปเป็นร้อยละ 2.37 ในปี 2530 อัตรา 6.02 ขยายตัวของไทยสูงกว่าของโลกในปี 2529 และ 2530	สินค้าบริโภคประเภทนมผง

มูลค่าสินค้าส่งออกของโลก สัดส่วนสินค้าส่งออกของไทยในคลาสิค สัดส่วนของตลาดส่งออกที่สำคัญของไทย
ความสามารถในการแข่งขันของไทยและประเภทของสินค้า

สินค้า	มูลค่าของโลก (ล้านดอลลาร์)	สัดส่วนสินค้า ในคลาสิค	ตลาดส่งออก ที่สำคัญ	ความสามารถในการแข่งขันของไทย	ประเภทของสินค้า
	2530	2530	2533		
			กลุ่มประเทศออสเตรเลีย	5.89 ไทยในปี 2530 อัตรารายการค้าของไทยเท่ากับร้อยละ 268.64 ประเทศไทยมีส่วนแบ่งตลาดอยู่ในสหรัฐอเมริกา เท่ากับร้อยละ 1.70 ประเทศคู่แข่งที่สำคัญคือ ใต้หวัน ซึ่งครองตลาดอยู่ร้อยละ 30.23 เกาหลีใต้ จีน และ อิตาลี ในประเทศกลุ่มประชาคมยุโรปไทยถือครองตลาด อยู่ร้อยละ 1.84 ประเทศที่ถือครองตลาดมากที่สุดคือ ประชาคมยุโรปคือ ประเทศอิตาลี และใต้หวัน ซึ่งมี ประมาณร้อยละ 17.09 และ 16.91 ตามลำดับ ส่วนใน ประเทศออสเตรเลียไทยมีส่วนแบ่งตลาดอยู่ร้อยละ 4.81 ประเทศคู่แข่งที่สำคัญคือ ใต้หวัน ซึ่งมีการถือครองตลาด อยู่ร้อยละ 19.27ฮ่องกง เกาหลีใต้	
- คอผ้า ใยไหม และใยไหมประดิษฐ์	830.6	7.21	สหรัฐอเมริกา ประชาคมยุโรป แคนาดา ญี่ปุ่น	71.57 ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกรวมเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 3.37 ในปี 2526 ใยไหมร้อยละ 7.21 ในปี 2530 อครา 11.18 รายการค้าของไทยสูงกว่าของโลกรวมปี 2527 ถึง 2530 5.17 ไทยมีอัตรารายการค้าในปี 2530 เท่ากับร้อยละ 3.06 ไทยมีส่วนแบ่งตลาดอยู่ในสหรัฐอเมริกาประมาณ 42.86 เพิ่มขึ้นจากปี 2528 ซึ่งมีอยู่ 11.76 ประเทศ คู่แข่งที่สำคัญในตลาดนี้คือ ประเทศจีน และใต้หวัน ซึ่ง ครองตลาดอยู่ร้อยละ 40.09 และ 20.95 ในประเทศ ประชาคมยุโรปนั้น ไทยมีส่วนแบ่งตลาดเพียงร้อยละ 2.06 ประเทศคู่แข่งที่สำคัญได้แก่ประเทศจีน ซึ่งมีส่วนแบ่งตลาด ร้อยละ 50.82 นอกนั้นได้แก่ประเทศ ฮ่องกง เบลเยียม ลักเซมเบอร์ก ใต้หวัน และเกาหลีใต้ ซึ่งมีช่วงแบ่งตลาด ในประเทศแคนาดาร้อยละ 12.66 เพิ่มขึ้นจากปี 1983 ซึ่ง	สินค้าบริโภคประเภทไหมดองหม และใยแรงงานสูง

มูลค่าสินค้าส่งออกของโลก สัดส่วนสินค้าส่งออกของไทยในตลาดโลก สัดส่วนของตลาดส่งออกที่สำคัญของไทย
ความสามารถในการแข่งขันของไทยและประเภทของสินค้า

สินค้า	มูลค่าของโลก (ล้านดอลลาร์)	สัดส่วนสินค้า ในตลาดโลก	ตลาดส่งออก ที่สำคัญ	ความสามารถในการแข่งขันของไทย	ประเภทของสินค้า
	2530	2530	2533		
				มีร้อยละ 3.67 ประเทศคู่แข่งที่สำคัญ 2 ประเทศ คือ แคนาดา และประเทศฮ่องกง ซึ่งครองตลาดอยู่ร้อยละ 36.90 และ 22.98 ตามลำดับ	
แร่ (15 รายการ)	12241	1.52	ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ กลุ่มอาเซียน	34.02 ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 0.28 31.84 ในปี 2526 ว่าเป็นร้อยละ 1.52 ในปี 2530 อัครา 14.59 ขยายตัวของไทยสูงกว่าของโลกในปี 2527 และ 2530 14.24 ไทยมีอัคราขยายตัวในปี 2530 เท่ากับร้อยละ 42.60	
- แร่บิทูมินัส	85.29	0.72	กลุ่มอาเซียน กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ กลุ่มประเทศโอซีดี	68.91 ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกลดลงจากร้อยละ 3.19 35.89 ในปี 2526 มาเป็นร้อยละ 0.72 ในปี 2530 อัครา 13.57 ขยายตัวของไทยสูงกว่าของโลกในปี 2528 แต่มูลค่า ส่งออกของไทยในปี 2530 ลดลงถึงร้อยละ 73.25 ในประเทศสิงคโปร์ ไทยมีส่วนแบ่งตลาดในการส่งออก แร่บิทูมินัสร้อยละ 5.58 ประเทศที่ส่งออกแร่บิทูมินัส เพียงในประเทศสิงคโปร์มากที่สุดคือ ประเทศมาเลเซีย ซึ่งครองตลาดอยู่ถึงร้อยละ 82.07 ส่วนในประเทศ อินโดนีเซีย นั้น จากตัวเลขปี 2528 แสดงให้เห็นว่า ไทยมีส่วนแบ่งตลาดมากที่สุดคือร้อยละ 51.48 ส่วน ประเทศอื่น ๆ ที่ส่งแร่บิทูมินัสไปยังอินโดนีเซีย ได้แก่ สิงคโปร์ เขอรันตันตะวันตก แต่ก็มีส่วนแบ่งตลาด ร้อยละ 10.98 และ 2.97 ตามลำดับ	สินค้าชั้นกลางประเภทไม้ แรงงานสูง
- แร่ขี้ผึ้ง	207.3	13.24	ญี่ปุ่น กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่	61.52 ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 0.93 24.61 ในปี 2526 ว่าเป็นร้อยละ 13.24 ในปี 2530 ส่วน	สินค้าชั้นกลางประเภทไม้ แรงงานสูง

มูลค่าสินค้าส่งออกของโลก สัดส่วนสินค้าส่งออกของไทยในคลาสิกโลก สัดส่วนของตลาดส่งออกที่สำคัญของไทย
ความสามารถในการแข่งขันของไทยและประเภทของสินค้า

สินค้า	มูลค่าของโลก (ล้านดอลลาร์)	สัดส่วนสินค้า ในตลาดโลก	ตลาดส่งออก ที่สำคัญ	ความสามารถในการแข่งขันของไทย	ประเภทของสินค้า	
	2530	2530	2533			
			กลุ่มอาเซียน	16.19	อัตราขยายตัวของไทยสูงกว่าของโลกในปี 2527 2529 และ 2530 โดยไทยมีอัตราขยายตัวในปี 2527 2529 และ 2530 เท่ากับร้อยละ 69.57, 382.83 และ 143.91 ตามลำดับ ไทยมีส่วนแบ่งตลาดในประเทศญี่ปุ่นมากที่สุดคือเท่ากับร้อยละ 86.40 ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับในปี 2528 นั้นไทยมีส่วนแบ่งตลาดเพียงร้อยละ 6.66 เท่านั้น ส่วนในประเทศอินเดีย ไทยถือครองตลาดเท่ากับร้อยละ 34.91 ซึ่งเป็นรอง ประเทศคู่แข่งที่สำคัญคือประเทศออสเตรเลีย ซึ่งถือครองตลาดร้อยละ 58.97	
- แร่พลอยอโรท์	456.9	N.A.	ญี่ปุ่น กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ กลุ่มอาเซียน	65.00 27.86 5.08	ไทยมีส่วนแบ่งตลาดในจีนน้อยมาก ในประเทศญี่ปุ่น ไทยแทบจะไม่มีส่วนแบ่งตลาดเลยตั้งแต่ปี 2526 เป็นต้นมา ประเทศที่ครองตลาดในญี่ปุ่นมากคือประเทศสหรัฐอเมริกา เกาหลีใต้ แคนาดา และสเปน ส่วนในประเทศเกาหลีใต้นั้น ไทยก็แทบจะไม่มีส่วนแบ่งตลาดเลย ซึ่งในปี 1983 และ 2528 ไทยยังมีพอจะมีส่วนแบ่งตลาดอยู่บ้างคือร้อยละ 0.15 และ 0.01 ตามลำดับ ประเทศที่ครองตลาดในเกาหลีใต้มากที่สุดคือ ญี่ปุ่น ร้อยละ 37.77 สิงคโปร์ ร้อยละ 13.90 และ สหรัฐอเมริการ้อยละ 2.51	สินค้าชั้นกลางประเภทอิ แรงงานสูง
- แร่สังกะสี	71.3	4.58	ประชาคมยุโรป สหรัฐอเมริกา กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ ญี่ปุ่น	28.93 11.13 5.63 4.39	ส่วนแบ่งตลาดของไทยเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 2.87 ในปี 2526 ไปเป็นร้อยละ 4.58 ในปี 2530 อัตราขยายตัวของไทยสูงกว่าของโลกในปี 2527 และ 2530 โดยไทยมีอัตราขยายตัวในปี 2530 เท่ากับร้อยละ 23.97 ในกลุ่มประชาคมยุโรป ไทยมีส่วนแบ่งตลาดอยู่	สินค้าชั้นกลางประเภทอิ แรงงานสูง

มูลค่าสินค้าส่งออกของโลก สัดส่วนสินค้าส่งออกของไทยในตลาดโลก สัดส่วนของตลาดส่งออกที่สำคัญของไทย
ความสามารถในการแข่งขันของไทยและประเภทของสินค้า

สินค้า	มูลค่าของโลก (ล้านดอลลาร์)	สัดส่วนสินค้า ในตลาดโลก	ตลาดส่งออก ที่สำคัญ	ความสามารถในการแข่งขันของไทย	ประเภทของสินค้า
	2530	2530	2533		
				ร้อยละ 3.11 ลดจากปี 2528 ซึ่งครองตลาดอยู่ร้อยละ 6.33 ประเทศคู่แข่งที่สำคัญคือ จีน ซึ่งครองตลาดสูงถึง ร้อยละ 50.18 รองลงมาคือประเทศโปรตุเกส และ ออสเตรเลีย ส่วนประเทศไทยสหรัฐอเมริกา ไทยมีส่วนแบ่งตลาดอยู่ร้อยละ 9.48 ประเทศคู่แข่งที่สำคัญคือ จีน ซึ่งครองตลาดอยู่ร้อยละ 33.87 รองลงมาคือ รัสเซีย ซึ่งครองตลาดร้อยละ 12.82 และประเทศโปรตุเกส ซึ่งครองตลาดร้อยละ 12.15	
-แร่ตะกั่ว	616.4	2.30	ญี่ปุ่น ประชาคมยุโรป กลุ่มประเทศออสเตรเลีย กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่	52.07 ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกเท่ากับร้อยละ 3 ในปี 27.54 2526, 2528 และ 2529 และเท่ากับร้อยละ 2 ในปี 13.23 2527 และ 2530 อัตรายาการค้าของไทยในปี 2530 7.16 เท่ากับร้อยละ 43.80 และมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นตั้งแต่ ปี 2526 ถึง 2530 ไทยมีส่วนแบ่งตลาดในประเทศญี่ปุ่น ประมาณร้อยละ 5.4 ประเทศคู่แข่งที่สำคัญคือประเทศแคนาดา ซึ่งครองตลาดอยู่ร้อยละ 26.36 รองลงมาคือ ประเทศออสเตรเลีย แปรู อเมริกาใต้ และจีน ส่วนในประเทศเกาหลีใต้ไทยมีส่วนแบ่งตลาดเลข ประเทศแคนาดา เป็นประเทศที่ครองตลาดร้อยละ 100 ในประเทศเกาหลีใต้	สินค้าชั้นกลางประเภทใช้ แรงงานสูง
-แร่ชนทาลัม	934	0.15	กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่	100.00 ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 0.09 ในปี 2526 ไปเป็นร้อยละ 0.15 ในปี 2530 อัตรายาการค้าไทยปี 2530 100.00 ส่วนแบ่งตลาดในประเทศกลุ่มประชาคมยุโรปเพิ่มขึ้นตั้งแต่	สินค้าชั้นกลางประเภทใช้ แรงงานสูง

มูลค่าสินค้าส่งออกของโลก สัดส่วนสินค้าส่งออกของไทยในตลาดโลก สัดส่วนของตลาดส่งออกที่สำคัญของไทย
ความสามารถในการแข่งขันของไทยและประเภทของสินค้า

สินค้า	มูลค่าของโลก (ล้านดอลลาร์)	สัดส่วนสินค้า ในตลาดโลก	ตลาดส่งออก ที่สำคัญ	ความสามารถในการแข่งขันของไทย	ประเภทของสินค้า
	2530	2530	2533		
				6.33 ประเทศคู่แข่งที่สำคัญคือ จีน ซึ่งครองตลาดสูงถึงร้อยละ 50.18 รองลงมาคือประเทศโปรตุเกส และออสเตรเลีย ส่วนประเทศไทยสหรัฐอเมริกา ไทยมีส่วนแบ่งตลาดอยู่ร้อยละ 9.48 ประเทศคู่แข่งที่สำคัญคือ จีน ซึ่งครองตลาดอยู่ร้อยละ 33.87 รองลงมาคือ รัสเซีย ซึ่งครองตลาดร้อยละ 12.82 และประเทศโปรตุเกส ซึ่งครองตลาดร้อยละ 12.15	
- แร่ตะกั่ว	616.4	2.30	ญี่ปุ่น ประชาคมยุโรป กลุ่มประเทศออสเตรเลีย กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่	52.07 ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกเท่ากับร้อยละ 3 ในปี 2526, 2528 และ 2529 และเท่ากับร้อยละ 2 ในปี 2527 และ 2530 อัตราขยายตัวของไทยในปี 2530 เท่ากับร้อยละ 43.80 และมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นตั้งแต่ ปี 2526 ถึง 2530 ไทยมีส่วนแบ่งตลาดในประเทศญี่ปุ่นประมาณร้อยละ 5.4 ประเทศคู่แข่งที่สำคัญคือประเทศแคนาดา ซึ่งครองตลาดอยู่ร้อยละ 26.36 รองลงมาคือประเทศออสเตรเลีย เปรู อเมริกาใต้ และจีน ส่วนในประเทศเกาหลีใต้ไทยไม่มีส่วนแบ่งตลาดเลย ประเทศแคนาดา เป็นประเทศที่ครองตลาดร้อยละ 100 ในประเทศเกาหลีใต้	สินค้าชั้นกลางประเภทหัตถ์ แรงงานสูง
- แร่แทนทาลัม	934	0.15	กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่	100.00 ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 0.08 ในปี 2526 ไปเป็นร้อยละ 0.15 ในปี 2530 อัตราขยายตัวของไทยสูงกว่าของโลกในปี 2526 ไทยไม่มีส่วนแบ่งตลาดในประเทศกลุ่มประชาคมยุโรปเลยตั้งแต่ ปี 2526 เป็นต้นมา ประเทศที่ครองตลาดในกลุ่มประเทศ	สินค้าชั้นกลางประเภทหัตถ์ แรงงานสูง

มูลค่าสินค้าส่งออกของโลก สัดส่วนสินค้าส่งออกของไทยในตลาดโลก สัดส่วนของตลาดส่งออกที่สำคัญของไทย
ความสามารถในการแข่งขันของไทยและประเภทของสินค้า

สินค้า	มูลค่าของโลก (ล้านดอลลาร์)	สัดส่วนสินค้า ในตลาดโลก	ตลาดส่งออก ที่สำคัญ	ความสามารถในการแข่งขันของไทย	ประเภทของสินค้า
	2530	2530	2533		
				ประเทศยุโรป แคนาดา ออสเตรเลีย สหรัฐอเมริกา และอิตาลี ส่วนในประเทศแคนาดา ก็เช่นกันไทยไม่มีส่วน แบ่งตลาดเลยตั้งแต่ปี 2526 ประเทศที่ถือครองตลาด มากที่สุดคือประเทศออสเตรเลีย ประมาณร้อยละ 67.71 และสหรัฐอเมริกา ประมาณร้อยละ 31.28 ส่วนใน ประเทศญี่ปุ่น ไทยมีส่วนแบ่งตลาดอยู่บ้างเล็กน้อยคือ ประมาณ 0.69 ประเทศคู่แข่งที่สำคัญคือ ออสเตรเลีย และแคนาดา ซึ่งมีส่วนแบ่งตลาดเท่ากับร้อยละ 29.52 และ 18.91 นอกจากนั้นก็มีประเทศ อีลีซึ่งมีส่วนแบ่ง ตลาดร้อยละ 16.93	
-คีนุก	1218.4	10.30	ญี่ปุ่น กลุ่มอาเซียน ประเทศยุโรป กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่	52.97 ส่วนแบ่งตลาดของไทยในโลกมีสม่ำเสมอ โดยส่วนแบ่ง 25.20 ตลาดของไทยในโลกในปี 2526, 2528 และ 2530 18.06 เท่ากับร้อยละ 12.02, 11.68 และ 10.30 ตาม 17.14 ลำดับ อัตราขยายตัวของไทยในปี 2530 เท่ากับ ร้อยละ 33.43 ซึ่งสูงกว่าของโลก ในประเทศญี่ปุ่นไทยมี ส่วนแบ่งตลาดเท่ากับร้อยละ 19.82 เพิ่มจากปี 2526 และปี 2528 ซึ่งเคยครองตลาดเท่ากับร้อยละ 14.55 และ 17.66 ประเทศคู่แข่งที่สำคัญคือประเทศมาเลเซีย ซึ่งครองตลาดอยู่ร้อยละ 51.52 ในประเทศสิงคโปร์ ไทยครองตลาดอยู่ร้อยละ 25.95 ซึ่งลดลงจากปี 1983 และปี 2528 ประเทศคู่แข่งที่สำคัญคือประเทศมาเลเซีย และจีน ซึ่งครองตลาดอยู่ร้อยละ 35.33 และ 34.68 ส่วนในประเทศกลุ่มประเทศยุโรป ไทยครองตลาด ร้อยละ 6.79 ส่วนคู่แข่งที่สำคัญคือ มาเลเซีย	สินค้าชั้นกลางประเภทผ้า แรงงานสูง

มูลค่าสินค้าส่งออกของโลก สัดส่วนสินค้าส่งออกของไทยในตลาดโลก สัดส่วนของตลาดส่งออกที่สำคัญของไทย
ความสามารถในการแข่งขันของไทยและประเภทของสินค้า

สินค้า	มูลค่าของโลก (ล้านดอลลาร์)	สัดส่วนสินค้า ในตลาดโลก	ตลาดส่งออก ที่สำคัญ	ความสามารถในการแข่งขันของไทย	ประเภทของสินค้า
	2530	2530	2533		
				สหราชอาณาจักร เนเธอร์แลนด์ ซึ่งครองตลาดประมาณร้อยละ 17.23, 16.81 และ 11.09 ตามลำดับ	
- เก้าและภากรั้วโลหะหรือสารประกอบของโลหะ	1005.3	0.70	กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ กลุ่มอาเซียน ญี่ปุ่น ประชาคมยุโรป	14.19 ส่วนแบ่งตลาดโลกของไทยมีน้อยมากไม่เกินร้อยละ 1.2 6.21 ไทยมีส่วนแบ่งตลาดอยู่ในช่วง 0.3 - 1.2 อัตราการขยายตัวของไทยมีความไม่สม่ำเสมอ และเมื่อเปรียบเทียบกับอัตราขยายตัวของโลก แล้วปรากฏว่าปี 2527-2530 อัตราการขยายตัวเพิ่มขึ้นที่สูงกว่าโลก ส่วนปี 2528 มีอัตราขยายตัวที่ลดลงทั้งโลกและไทย แต่ไทยลดลงมากกว่า 3 เท่า แต่เมื่อถึงปี 2530 ปรากฏว่าอัตราการขยายตัวเพิ่มขึ้น แต่ไทยมีอัตราการขยายตัวสูงกว่า 9 เท่า ไทยมีส่วนแบ่งตลาดร้อยละ 0.58 ในประเทศกลุ่มประชาคมยุโรป ซึ่งคู่แข่งสำคัญในตลาดนี้ ได้แก่ สหรัฐอเมริกา ซึ่งครองส่วนแบ่งตลาดอยู่ร้อยละ 41.09 นอกจากนั้น ประเทศคู่แข่งอื่นๆ ได้แก่ประเทศแคนาดา อังกฤษ และฝรั่งเศส ซึ่งครองตลาดอยู่ร้อยละ 7.37, 6.15 และ 5.24 ส่วนในประเทศสหรัฐอเมริกา นั้น ไทยไม่มีส่วนแบ่งตลาดอยู่เลย ประเทศที่ครองตลาดส่วนใหญ่อีกได้แก่ประเทศแคนาดา และแอฟริกาใต้ ซึ่งมีส่วนแบ่งตลาดอยู่ร้อยละ 38.43 และ 30.62 นอกจากนั้นได้แก่ประเทศ เม็กซิโก และประเทศฝรั่งเศส ซึ่งมีส่วนแบ่งตลาดอยู่ร้อยละ 8.77 และ 7.40	สินค้าชั้นกลางประเภทใช้แรงงานสูง
- ก๊าซธรรมชาติ	5904.7	0.00	สหรัฐอเมริกา	100.00 ส่วนแบ่งในตลาดโลกของไทยมีน้อยมาก ในประเทศสหรัฐฯ นั้นไทยแทบไม่มีส่วนแบ่งตลาดอยู่เลย เพราะ	สินค้าชั้นกลางประเภทใช้พลังงานสูง

มูลค่าสินค้าส่งออกของโลก สัดส่วนสินค้าส่งออกของไทยในคลาสโลก สัดส่วนของคลาสส่งออกที่สำคัญของไทย

ความสามารถในการแข่งขันของไทยและประเภทของสินค้า

สินค้า	มูลค่าของโลก (ล้านดอลลาร์)	สัดส่วนสินค้า ในคลาสโลก	คลาสส่งออก ที่สำคัญ	ความสามารถในการแข่งขันของไทย	ประเภทของสินค้า
	2530	2530	2533		
				แคนาดาครองตลาดอยู่เกือบร้อยละ 100 มาตั้งแต่ปี 2528	
- ไรซ์เต็มเมล็ดสีฟ้าที่บดแล้ว	236.2	1.80	กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ กลุ่มอาเซียน ญี่ปุ่น	81.91 ส่วนแบ่งในคลาสโลกของไทยมีแนวโน้มลดลงเรื่อยๆ 16.23 รวมถึงอัตราการขยายตัวของไทยในคลาสโลกก็ลดลง 3.27 เช่นกันในประเทศเกาหลีใต้ ไทยมีส่วนแบ่งตลาด ประมาณร้อยละ 56.31 ลดลงจากปี 2526 ซึ่งเคย มีส่วนแบ่งตลาดร้อยละ 61.29 ส่วนในประเทศญี่ปุ่นนั้น ไทยมีส่วนแบ่งตลาดเพียงร้อยละ 9.43 เมื่อเทียบกับ ประเทศจีน ซึ่งครองตลาดอยู่ถึงร้อยละ 71.59 ส่วน แอฟริกาใต้ครองตลาดอยู่ร้อยละ 11.18	สินค้าชั้นกลางประเภท ใช้แรงงานสูง
- ชีวรี แก้วน้ำ และ แก้วสำหรับทะเล	49.1	1.61	ประชาคมยุโรป แคนาดา ญี่ปุ่น	68.70 ส่วนแบ่งในคลาสโลกของไทย มีแนวโน้มไม่สม่ำเสมอ 17.07 แคว้นในช่วงร้อยละ 1-4 อัตราการขยายตัวของไทย 10.48 ในคลาสโลกเมื่อเปรียบเทียบกับโลกแล้วปรากฏว่าเพิ่ม ขึ้นสูงกว่าโลกในปี 2527, 2528 ปี 2529 ไทยมี อัตราการขยายตัวที่เพิ่มขึ้น แต่น้อยกว่าโลก ปี 2530 ปรากฏว่าอัตราการขยายตัวในคลาสโลกของไทยมี อัตราลดลงร้อยละ 41 ไทยมีส่วนแบ่งตลาดในประเทศ กลุ่มประชาคมยุโรปประมาณร้อยละ 2.15 ประเทศ คู่แข่งที่สำคัญคือ ประเทศเนเธอร์แลนด์ ซึ่งครองตลาด อยู่ร้อยละ 38.53 และเยอรมันตะวันตกครองตลาด อยู่ร้อยละ 14.71 ประเทศสหรัฐอเมริกา ครองตลาด อยู่ร้อยละ 8.52 และประเทศนอร์เวย์ซึ่งครองตลาดอยู่ ร้อยละ 6.61 ส่วนในประเทศญี่ปุ่นนั้น ไทยพบปะในปี	สินค้าชั้นกลางประเภท ใช้แรงงานสูง

มูลค่าสินค้าส่งออกของโลก สัดส่วนสินค้าส่งออกของไทยในตลาดโลก สัดส่วนของตลาดส่งออกที่สำคัญของไทย
ความสามารถในการแข่งขันของไทยและประเภทของสินค้า

สินค้า	มูลค่าของโลก (ล้านดอลลาร์)	สัดส่วนสินค้า ในตลาดโลก	ตลาดส่งออก ที่สำคัญ	ความสามารถในการแข่งขันของไทย	ประเภทของสินค้า	
	2530	2530	2533			
				ส่วนแบ่งตลาดอยู่เลข ประเทศที่ครองตลาดมากที่สุด ในคือ ประเทศนอร์เวย์ประมาณร้อยละ 62.38 และ ประเทศสหราชอาณาจักร เกาหลีใต้ และสหรัฐอเมริกา จึงมีส่วนแบ่งตลาดร้อยละ 19.80, 5.20 และ 2.23 ตามลำดับ		
- ธีร์ ชีวะกรัน	151.2	0.00	ประชาคมยุโรป	100.00	ส่วนแบ่งในตลาดโลกของไทยมีน้อยมาก ในกลุ่มประเทศ ประชาคมยุโรปนั้น ไทยแทบจะไม่มีส่วนแบ่งตลาดอยู่เลข ตั้งแต่ปี 2526 เป็นต้นมา ประเทศที่ครองตลาดใหญ่ที่สุด ในกลุ่มประชาคมยุโรป ได้แก่ ประเทศเบลเยียม ลักเซมเบิร์ก และแคนาดา ประมาณร้อยละ 21.65 และ 21.47 รองลงมาได้แก่ประเทศเยอรมันตะวันตก จึงมีร้อยละ 13.33 และ ประเทศอเมริกาใต้ประมาณ ร้อยละ 8.53	สินค้าชั้นกลางประเภท ไอ้หนูสูง

ที่มา : (1) The United Nations, International Trade Statistics Yearbook 1987.
New York.

(2) The United Nations, Import Analysis, 1983-1987. (Microfilm).

(3) ศูนย์สถิติการค้า กรมเศรษฐกิจการพาณิชย์. "โครงสร้างสินค้าส่งออกของประเทศไทย 249 รายการ ปี 2528-2532". (จัดสำเนา)

ภาคผนวกที่ 2

ประกาศคณะกรรมการกลางกำหนดราคาสินค้าและป้องกันการผูกขาด

ฉบับที่ 133 พ.ศ. 2532

เรื่อง ให้ผู้ผลิตและผู้นำเข้ามาราชอาณาจักรจัดต้นทุน ค่าใช้จ่าย
กระบวนการผลิตและวิธีการจำหน่ายสินค้าควบคุม

~~~~~

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดมาตรการทางกฎหมาย เพื่อรักษา
ประโยชน์ของผู้บริโภค และป้องกันการฉวยโอกาสขึ้นราคาสินค้าโดยไม่มีเหตุผล
อันสมควร

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 8 มาตรา 24(5) (6) และ
มาตรา 27 แห่งพระราชบัญญัติกำหนดราคาสินค้าและป้องกันการผูกขาด
พ.ศ. 2522 คณะกรรมการกลางกำหนดราคาสินค้าและป้องกันการผูกขาด จึง
ออกประกาศ ดังต่อไปนี้.-

ข้อ 1 ประกาศฉบับนี้ให้มีผลใช้บังคับทุกท้องที่ทั่วราชอาณาจักร

ข้อ 2 สินค้าควบคุมที่อยู่ในบังคับแห่งประกาศฉบับนี้ คือ

- (1) นมผงทั้งชนิดดัดแปลงสำหรับทารกและชนิดธรรมดา
รวมทั้งอาหารเสริมครบถ้วนสำหรับเด็ก เฉพาะที่
บรรจุภาชนะผนึก น้ำหนักสุทธิไม่เกิน 4 กิโลกรัม
- (2) นมข้นหวาน นมระเหยน้ำ
- (3) หัวอาหารสัตว์ อาหารสัตว์สำเร็จรูป
- (4) น้ำมันพืชใช้ปรุงอาหาร
- (5) ไม้อัด

- (8) ขวางรถยนต์
- (7) ขวางรถจักรยานยนต์
- (8) ขวางรถจักรยาน
- (9) เขื่อกระดาช
- (10) กระดาชพิมพ์เขียน
- (11) กระดาชบุรุษ
- (12) สมุดนักเรียน
- (13) กระดาชชำระ
- (14) เสื้อผ้าสำเร็จรูปเฉพาะที่เป็นเครื่องแบบนักเรียน
- (15) ผ้าอนามัย
- (16) น้ำมันหล่อลื่นเฉพาะชนิดที่เข้าหล่อลื่นกับเครื่องยนต์
- (17) เม็ดพลาสติก
- (18) บุษเคมี
- (19) ขาป้องกัน หรือกำจัดศัตรูพืช หรือารคพิษ
- (20) สีทาบ้าน
- (21) ผงซักฟอก น้ำยาซักฟอก
- (22) สบู่ก้อน สบู่เหลว
- (23) ท่อ พี.วี.ซี.
- (24) เหล็กเส้น
- (25) เหล็กโครงสร้างรูปพรรณ
- (26) อลูมิเนียมเส้นหน้าตัด
- (27) ตะปู
- (28) สังกะสี

- (29) กระเบื้องใยหิน
- (30) กระเบื้องคอนกรีตมุงหลังคา
- (31) ปูนซีเมนต์
- (32) รถแทรกเตอร์
- (33) เครื่องสูบน้ำ
- (34) พัดลมไฟฟ้าเฉพาะชนิดตั้งพื้น ตั้งโต๊ะ ติดเพดาน
(ไม่รวมพัดลมดูดอากาศ) ที่มีขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางใบพัดตั้งแต่ 12 ถึง 16 นิ้ว ทั้งแบบธรรมดาและแบบตั้งเวลาได้
- (35) หม้อหุงข้าวไฟฟ้า
- (36) สายไฟฟ้า
- (37) รถยนต์นั่งเฉพาะที่มีปริมาตรกระบอกสูบเครื่องยนต์ไม่เกิน 1,600 ลูกบาศก์เซนติเมตร
- (38) รถยนต์บรรทุกเล็ก (ปิกอัพ) ซึ่งมีน้ำหนักบรรทุกน้ำหนักบรรทุกไม่เกิน 3,000 กิโลกรัม และมีความยาวช่วงล้อ ซึ่งวัดจากจุดศูนย์กลางล้อหน้าถึงจุดศูนย์กลางล้อหลังไม่เกิน 3 เมตร
- (39) รถจักรยานยนต์
- (40) รถจักรยาน

ข้อ 3 ให้ผู้ผลิตและผู้นำเข้ามาราชาอาณาจักร ซึ่งสินค้าควบคุมตามข้อ 2 ที่เลขอาศรมีหนังสือแจ้งให้ปฏิบัติ แจ้งต้นทุน ค่าใช้จ่าย กระบวนการผลิตและวิธีการจำหน่ายต่อพนักงานเจ้าหน้าที่

วิธีการแจ้ง แบบการแจ้ง และระยะเวลาในการแจ้งตามวรรคหนึ่ง
ให้เป็นไปตามที่เลขาธิการกำหนด

ในการแจ้งให้ปฏิบัติตามวรรคหนึ่ง หรือการกำหนดตามวรรคสอง
ให้เลขาธิการมีหนังสือแจ้งโดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปยังสถานที่-
ทำการของผู้ผลิตหรือผู้นำเข้ามาราชอาณาจักร และต้องให้ระยะเวลาในการ
ปฏิบัติแก่ผู้ผลิตหรือผู้นำเข้ามาราชอาณาจักรตามสมควร

ทั้งนี้ ตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ 12 ธันวาคม พ.ศ. 2532

(ลงชื่อ) สุนัน ปิ่นชัยน

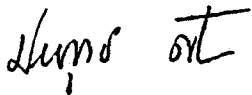
(นายสุนัน ปิ่นชัยน)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์

ประธานคณะกรรมการกลางกำหนดราคาสินค้า

และป้องกันการผูกขาด

สำเนาถูกต้อง

(นายประยุทธ์ ศิริสวัสดิ์พัฒน์)

นักวิชาการพาณิชย์ 6

=====

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม 106 ตอนที่ 218 ลงวันที่ 12 ธันวาคม 2532

=====

คำชี้แจง

สำนักงานคณะกรรมการกลางกำหนดราคาสินค้าและป้องกันการผูกขาด (กกรบ.)

เรื่อง ให้ผู้ผลิตและผู้นำเข้าเข้ามาในราชอาณาจักรแจ้งต้นทุน ค่าใช้จ่าย

กระบวนการผลิตและวิธีการจำหน่ายสินค้าควบคุม

~~~~~

ตามที่คณะกรรมการกลางกำหนดราคาสินค้าและป้องกันการผูกขาด ได้ออกประกาศ ฉบับที่ 133 พ.ศ. 2532 ลงวันที่ 12 ธันวาคม 2532 กำหนดให้ผู้ผลิตและผู้นำเข้าเข้ามาในราชอาณาจักรแจ้งต้นทุน ค่าใช้จ่าย กระบวนการผลิต และวิธีการจำหน่ายสินค้าควบคุม ไปแล้ว นั้น

สำนักงานคณะกรรมการกลางกำหนดราคาสินค้าและป้องกันการผูกขาด (กกรบ.) ขอเรียนชี้แจงดังนี้.-

1. คณะกรรมการกลางกำหนดราคาสินค้าและป้องกันการผูกขาด ได้พิจารณาเห็นว่า ภายใต้ภาวะการเสรีเศรษฐกิจในปัจจุบันมีความจำเป็นต้องติดตามดูแลราคาสินค้า ที่จำเป็นต่อการครองชีพของประชาชนอย่างใกล้ชิด ทั้งนี้ เพื่อให้ราคาสินค้าเคลื่อนไหวอย่างมีเหตุผลและสอดคล้องกับภาวะต้นทุนการผลิต จึงได้กำหนดให้ผู้ผลิตหรือผู้นำเข้าสินค้าควบคุม รวม 40 ชนิด ต้องแจ้งต้นทุน ค่าใช้จ่าย กระบวนการผลิต และวิธีการจำหน่าย ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่
2. แต่ผู้ผลิตหรือผู้นำเข้าจะมีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามการแจ้งต้นทุน ฯลฯ ก็ต่อเมื่อเลขอธิการได้มีหนังสือแจ้งให้ปฏิบัติเท่านั้น

3. การใช้มาตรการทางกฎหมาย มาตรา 24 (6) ตามประกาศฉบับนี้ แตกต่างกับการใช้มาตรการควบคุมราคาขายปลีกสูงสุดตามมาตรา 24 (1) และการใช้มาตรการควบคุมราคาขายส่ง ตามมาตรา 25 ซึ่งเมื่อแจ้งแล้วห้ามเปลี่ยนแปลงราคาจนกว่าจะได้รับอนุญาต

4. ในกรณีที่ได้ศึกษาข้อมูลแล้ว เห็นว่า การปรับราคาสินค้าของผู้ผลิต ผู้นำเข้า ยังไม่มีเหตุผลสมควร ก็จะได้มีการเจรจาหารือกัน เพื่อหาทางแก้ไข ก่อนนำเสนอคณะกรรมการกลางกำหนดราคาสินค้าและป้องกันการผูกขาด ใช้อำนาจตามกฎหมาย

5. หากมีข้อสงสัย หรือต้องการทราบรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับการปฏิบัติตามประกาศฉบับนี้ ให้ติดต่อสอบถามได้ที่ สำนักเลขาธิการ โทร. 2219184 หรือ 2210062 ต่อ 279

จึงขอชี้แจงมาเพื่อทราบโดยทั่วกัน

สำนักงานคณะกรรมการกลางกำหนดราคาสินค้าและป้องกันการผูกขาด (กกรบ.)

12 ธันวาคม 2532

ภาคผนวกที่ 3

ประกาศคณะกรรมการกลางกำหนดราคาสินค้าและป้องกันการผูกขาด

ฉบับที่ 134 พ.ศ. 2532

เรื่อง การให้พิมพ์ราคาจำหน่ายปลีกสินค้าควบคุม

~~~~~

ตามที่คณะกรรมการกลางกำหนดราคาสินค้าและป้องกันการผูกขาด ได้ออกประกาศ ฉบับที่ 122 พ.ศ. 2531 กำหนดให้ผู้ผลิต หรือผู้นำเข้ามานำมาขายในราชอาณาจักรซึ่งสินค้าควบคุม พิมพ์ราคาจำหน่ายปลีกก่อนนำสินค้าออกจำหน่ายไปแล้ว นั้น

บัดนี้ เห็นสมควรแก้ไข ปรับปรุงมาตรการเกี่ยวกับการกำหนดให้ผู้ผลิตหรือผู้นำเข้ามานำมาขายในราชอาณาจักร พิมพ์ราคาจำหน่ายปลีกสินค้าควบคุม เพื่อให้ประชาชนผู้บริโภคทุกท้องที่ทั่วราชอาณาจักร ได้รับความเป็นธรรมในการซื้อสินค้าอุปโภคบริโภค และป้องกันการฉวยโอกาสขึ้นราคาสินค้าโดยไม่เป็นธรรม

ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 8 มาตรา 24 (3) (4) (5) และมาตรา 27 แห่งพระราชบัญญัติกำหนดราคาสินค้าและป้องกันการผูกขาด พ.ศ. 2522 คณะกรรมการกลางกำหนดราคาสินค้าและป้องกันการผูกขาด จึงออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้.-

ข้อ 1 ประกาศฉบับนี้ให้มีผลใช้บังคับทุกท้องที่ทั่วราชอาณาจักร

ข้อ 2 ให้ยกเลิกประกาศคณะกรรมการกลางกำหนดราคาสินค้าและป้องกันการผูกขาด ฉบับที่ 122 พ.ศ. 2531

ข้อ 3 สินค้าควบคุมที่ย่านบังคับแห่งประกาศฉบับนี้ คือ

- (1) น้ำตาลทรายขาวบริสุทธิ์ชนิดก้อนสีเหลืองมบรรจุกล่อง หรือน้ำตาลทรายขาวบริสุทธิ์ชนิดบรรจุซอง น้ำหนักสุทธิไม่เกิน ซองละ 10 กรัม ซึ่งบรรจุกล่องหรือภาชนะอื่นใด
- (2) นมผงทั้งชนิดคัดแปลงสำหรับทารกและชนิดธรรมดา รวมทั้งอาหารเสริมครบถ้วนสำหรับเด็ก เฉพาะที่บรรจุภาชนะผนึก น้ำหนักสุทธิไม่เกิน 4 กิโลกรัม
- (3) นมสด หมายความว่าความรวมถึงนมที่รีดมาจากแม่โค นมคั้นรูป นมพร้อมมันเนย ไม่ว่าจะปรุงแต่งหรือไม่ก็ตาม ที่ผ่านความร้อนตามกรรมวิธีพาสเจอร์ไรส์ สเตอริไลส์ ยู เอช ที เฉพาะที่บรรจุภาชนะผนึก ปริมาณสุทธิไม่เกิน 2 ลิตร
- (4) นมข้นหวาน นมระเหยน้ำ
- (5) กาแฟผงสำเร็จรูป หรือชาผงสำเร็จรูป เฉพาะที่บรรจุภาชนะ น้ำหนักสุทธิไม่เกิน 1,500 กรัม
- (6) น้ำปลา น้ำซาว น้ำส้มสายชู
- (7) อาหารกึ่งสำเร็จรูปบรรจุภาชนะผนึก โดยที่หมายความว่าเฉพาะบะหมี่ เส้นหมี่ ก๋วยเตี๋ยว ไข่กึ่ง ข้าวต้ม
- (8) ปลากระป๋อง
- (9) ผักและผลไม้กระป๋อง
- (10) น้ำซอสปรุงรส เฉพาะที่บรรจุภาชนะผนึกปริมาณสุทธิไม่เกิน 1 ลิตร

(11) ผงชูรส เฉพาะที่บรรจุภาชนะผนึกน้ำหนักสุทธิไม่เกิน
1,500 กรัม

(12) น้ำมันพืชใช้ปรุงอาหาร เฉพาะที่บรรจุภาชนะผนึก
ปริมาณสุทธิไม่เกิน 6 ลิตร

(13) กระดาษชำระ กระดาษเช็ดหน้า

(14) สมุดนักเรียน

(15) ผ้าอนามัย

(16) น้ำมันหล่อลื่นชนิดที่ใช้หล่อลื่นกับเครื่องยนต์ เฉพาะ
ที่บรรจุภาชนะผนึกปริมาณสุทธิไม่เกิน 6 ลิตร

(17) ยากำจัดยุงและแมลงชนิดน้ำ เฉพาะที่บรรจุภาชนะ

(18) ยาบป้องกัน หรือกำจัดศัตรูพืช หรือโรคพืช

ก. ชนิดของเหลว เฉพาะที่บรรจุภาชนะผนึก
ปริมาณสุทธิไม่เกิน 21 ลิตร

ข. ชนิดแห้ง เฉพาะที่บรรจุภาชนะผนึกน้ำหนัก
สุทธิไม่เกิน 26 กิโลกรัม

(19) แชมพูสระผม

(20) สีทา สีพ่น เฉพาะที่บรรจุภาชนะผนึก ปริมาณสุทธิ
ไม่เกิน 20 ลิตร

(21) ผงซักฟอก น้ำยาซักฟอก

(22) สบู่ก้อน สบู่เหลว

(23) ยาสีฟัน

(24) หลอดไฟที่ใช้เพื่อแสงสว่างภายในอาคาร หรือ
เคสสถาน ซึ่งกำหนดกำลังไฟฟ้าตั้งแต่ 5 ถึง 100

วัตต์ หรือหลอดฟลูออเรสเซนต์ ซึ่งกำหนดกำลังไฟฟ้าตั้งแต่ 10 ถึง 40 วัตต์

- (25) ถ่านไฟฉาย แบบคาร์บอนซิงค์และแบบแอลคาไลน์ ที่มีชื่อขนาด เอ เอ หรืออาร์ 6 ชื่อขนาด ซีหรืออาร์ 14 และชื่อขนาด ดีหรืออาร์ 20 หรือที่มีขนาดเทียบเท่า แต่เรียกชื่อขนาดเป็นอย่างอื่นและระบบแรงดันไฟฟ้า 1.5 โวลต์
- (26) แบตเตอรี่
- (27) ไม้ขีดไฟ
- (28) แบตเตอรี่รถยนต์ เฉพาะที่บรรจุภาชนะน้ำหนักสุทธิไม่เกิน 750 กรัม

ข้อ 4 ให้ผู้ผลิตหรือผู้นำเข้ามามีในราชอาณาจักรซึ่งสินค้าควบคุมตามข้อ 3 แสดงราคาจำหน่ายปลีกค่อนหน่วย โดยการพิมพ์ราคาก่อนหน้าสินค้านั้นออกจากหน่วย

การพิมพ์ราคาก่อนหน้าปลีกตามวรรคหนึ่ง ให้ใช้ตัวเลขไทยหรือตัวเลขอารบิกและอักษรไทย และให้พิมพ์ไว้บนฉลากสินค้า ภาชนะบรรจุ สิ่งหุ้มห่อหรือบนสินค้านั้น ในลักษณะที่เห็นได้ง่าย ชัดเจน มีลักษณะการอ่านไม่สับสน

ข้อ 5 ห้ามผู้ผลิต ผู้นำเข้ามามีในราชอาณาจักร หรือผู้จำหน่ายสินค้าควบคุมตามข้อ 3 แก้วไข เพิ่มเติม ขูดลบ บิดทับหรือกระทำโดยประการอื่นให้ราคาของผู้ผลิตหรือผู้นำเข้ามามีในราชอาณาจักร ได้แสดงไว้แล้วเปลี่ยนแปลงไปหรือไม่ให้ปรากฏ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากเลขาธิการ

ข้อ 6 ให้ผู้ผลิตหรือผู้นำเข้ามารายงานราคาขายปลีกซึ่งสินค้าควบคุม
ตามข้อ 3 ที่ประสงค์จะพิมพ์ราคาจำหน่ายปลีกใหม่ แจ้งความประสงค์ให้เลขา-
ธิการทราบล่วงหน้าก่อนพิมพ์ราคา ไม่น้อยกว่า 30 วัน

การแจ้งความประสงค์ตามวรรคหนึ่ง ให้ปฏิบัติตามระเบียบ
ที่เลขาธิการกำหนด

ข้อ 7 ให้ผู้จำหน่ายสินค้าควบคุมตามข้อ 3 จำหน่ายสินค้าในราคา
ไม่สูงกว่าราคาที่ผู้ผลิตหรือผู้นำเข้ามารายงานราคาขายปลีกได้แสดงราคาไว้

ทั้งนี้ ตั้งแต่วันถัดจากวันที่ได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ 12 ธันวาคม พ.ศ. 2532

(ลงชื่อ) สubin ปิ่นชัย

(นายสุบิน ปิ่นชัย)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์

ประธานคณะกรรมการกลางกำหนดราคาสินค้า

และป้องกันการค้าผูกขาด

สำเนาถูกต้อง

slms at

(นายประยุทธ์ ศิริสวัสดิ์พัฒน์)

นักวิชาการพาณิชย์ 6

=====

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม 106 ตอนที่ 218 ลงวันที่ 12 ธันวาคม 2532

=====

คำชี้แจง

สำนักงานคณะกรรมการกลางกำหนดราคาดินค้าและป้องกันการผูกขาด (กกรบ.)

เรื่อง การให้พิมพ์ราคาจำหน่ายปลีก

~~~~~

ตามที่คณะกรรมการกลางกำหนดราคาดินค้าและป้องกันการผูกขาด ได้ออกประกาศ ฉบับที่ 134 พ.ศ. 2532 ลงวันที่ 12 ธันวาคม 2532 กำหนดให้ผู้ผลิตและผู้นำเข้าเข้ามาในราชอาณาจักร พิมพ์ราคาขายปลีกบนภาชนะบรรจุก่อนนำสินค้าออกจำหน่าย ไปแล้ว นั้น

สำนักงานคณะกรรมการกลางกำหนดราคาดินค้าและป้องกันการผูกขาด (กกรบ.) ขอเรียนชี้แจงดังนี้.-

1. คณะกรรมการกลางกำหนดราคาดินค้าและป้องกันการผูกขาด ได้พิจารณาเห็นว่า การพิมพ์ราคาขายปลีกในปัจจุบัน ซึ่งผู้ผลิตหรือผู้นำเข้าสามารถพิมพ์ราคาขายปลีกได้ตามที่เห็นสมควร ทำให้มีการพิมพ์ราคาไว้สูงกว่าที่ควรเป็น และผู้ผลิต ผู้จำหน่ายใช้วิธีคิดกำไรราคาเป็นเครื่องมือในการแข่งขันและโฆษณาประชาสัมพันธ์สินค้าของตนสำหรับในส่วนกลาง แต่พฤติการณ์ดังกล่าวทำให้ผู้บริโภคในต่างจังหวัดต้องซื้อสินค้าตามราคาที่พิมพ์ไว้ ซึ่งนอกจากไม่เป็นธรรมแก่ผู้บริโภคในส่วนภูมิภาคแล้ว ยังไม่สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของทางราชการที่ให้ประชาชนในประเทศรับภาระโดยเสมอภาคกัน

2. เพื่อรักษาประโยชน์ของประชาชนผู้บริโภค ให้สามารถซื้อสินค้าได้ในราคาเดียวกันทั่วประเทศ และป้องกันมิให้มีการฉวยโอกาสขึ้นราคา

สินค้าโดยไม่เป็นธรรม จึงได้กำหนดให้ผู้ผลิต ผู้นำเข้าสินค้าควบคุม รวม 28

ชนิด ต้องพิมพ์ราคาขายปลีกลงบนภาชนะบรรจุก่อนนำสินค้าออกขาย และเมื่อ

ต้องการที่จะพิมพ์ราคาขายปลีกใหม่ ต้องแจ้งให้ทาง กกรบ. ทราบล่วงหน้าก่อน

พิมพ์ราคาไม่น้อยกว่า 30 วัน

3. สำหรับผู้ขายปลีกทั่วไปนั้น จะต้องขายสินค้าไม่สูงกว่าราคาที่

พิมพ์ไว้บนภาชนะบรรจุ และห้ามแก้ไขราคาที่ผู้ผลิต หรือผู้นำเข้าได้พิมพ์ไว้แล้ว

4. หากมีข้อสงสัยหรือต้องการทราบรายละเอียดเพิ่มเติม

เกี่ยวกับการปฏิบัติตามประกาศฉบับนี้ ให้ติดต่อสอบถามได้ที่ สำนักเลขาธิการ

โทร. 2219184 หรือ 2210062 ต่อ 279

จึงขอชี้แจงมาเพื่อทราบโดยทั่วกัน

สำนักงานคณะกรรมการกลางกำหนดราคาสินค้าและป้องกันการผูกขาด (กกรบ.)

12 ธันวาคม 2532

ภาคผนวกที่ 4

ประกาศคณะกรรมการกลางกำหนดราคาสินค้าและป้องกันการผูกขาด

ฉบับที่ 136 พ.ศ. 2533

เรื่อง ให้ผู้ผลิต ผู้นำเข้ามาในราชอาณาจักรและผู้จำหน่าย แจ่งปริมาณ
สถานที่เก็บ ต้นทุน ค่าใช้จ่าย กระบวนการผลิตและวิธีการจำหน่าย
ปูนซีเมนต์

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดมาตรการทางกฎหมาย เพื่อรักษาประโยชน์ของผูบริโภค
และป้องกันการฉวยโอกาสขึ้นราคาปูนซีเมนต์โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 8 มาตรา 24 (5) (6) มาตรา 26 และ
มาตรา 27 แห่งพระราชบัญญัติกำหนดราคาสินค้าและป้องกันการผูกขาด พ.ศ. 2522 ประธาน
คณะกรรมการกลางกำหนดราคาสินค้าและป้องกันการผูกขาด จึงออกประกาศ ดังต่อไปนี้

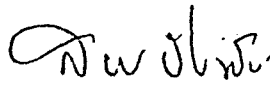
- ข้อ 1 ประกาศฉบับนี้ให้มีผลบังคับกับทุกห้องที่หั่วราชอาณาจักร
- ข้อ 2 สินค้าควบคุมที่อยู่ในบังคับแห่งประกาศฉบับนี้ คือ ปูนซีเมนต์
- ข้อ 3 ให้ผู้ผลิต ผู้นำเข้ามาในราชอาณาจักร และผู้จำหน่ายปูนซีเมนต์ แจ่งปริมาณ
สถานที่เก็บ ต้นทุน ค่าใช้จ่าย กระบวนการผลิตและวิธีการจำหน่ายต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ เมื่อ
เลขาธิการมีหนังสือแจ้งให้ปฏิบัติ

วิธีการแจ่ง แบบการแจ่ง และระยะเวลาในการแจ่งตามวรรคหนึ่งให้เป็นไป
ตามที่เลขาธิการกำหนด

ในการแจ้งให้ปฏิบัติตามวรรคหนึ่งหรือการกำหนดตามวรรคสอง ให้เลขาธิการ
มีหนังสือแจ้งโดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ ไปยังสถานที่ทำการของผู้ผลิตผู้นำเข้ามาในราช
อาณาจักรหรือผู้จำหน่ายแล้วแต่กรณี และต้องให้ระยะเวลาในการปฏิบัติแก่ผู้ผลิต ผู้นำเข้ามาในราช
อาณาจักรหรือผู้จำหน่ายตามสมควร

พ.ศ. ๒๕๓๓ ตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๗ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๓

(นายสุบิน ปิ่นชัย)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์

ประธานคณะกรรมการกลางกำหนดราคาสินค้า

และป้องกันการผูกขาด

ภาคผนวกที่ 5

ประกาศนโยบายอุตสาหกรรมที่มีผลบังคับใช้ จัดแบ่งตาม
THAILAND STANDARD INDUSTRIAL CLASSIFICATION

หมวดอุตสาหกรรม	ประกาศกระทรวง	สาระสำคัญ
31. การผลิตอาหาร เครื่องดื่ม และยาสูบ		
31121 - ผลิตภัณฑ์นม	1 มีนาคม 2521	ให้โรงงานผลิตภัณฑ์นมใช้นมสดที่ผลิตในประเทศให้มากที่สุด (เพื่อส่งเสริมการเลี้ยงโคนมในประเทศ)
- นมพร้อมดื่ม	28 กุมภาพันธ์ 2526	โรงงานนมพร้อมดื่มจะขอตั้ง/ขยายโรงงานได้ต้องปฏิบัติตามนี้ 1. รับซื้อน้ำนมดิบจาก อสค. และหรือสหกรณ์โคนมต่างๆ 2. ต้องใช้น้ำนมดิบในประเทศอย่างน้อย 1 ส่วนต่อน้ำนมคั้นรูป (Recombined Milk) 1 ส่วนในการผลิต 3. ต้องเพิ่มปริมาณการรับซื้อน้ำนมดิบในอัตราร้อยละ 20 ต่อปี
31122 - นมผง	13 มกราคม 2529	โรงงานนมผงที่ขอตั้ง/ขยายได้ ต้องปฏิบัติตามนี้ 1. รับซื้อน้ำนมดิบจาก อสค. และหรือสหกรณ์โคนมต่างๆ 2. ต้องรับซื้ออย่างน้อยวันละ 50 ตันและเพิ่มปริมาณการรับซื้อในอัตราร้อยละ 20 ต่อปี
- นมผง	27 มิถุนายน 2529	เพิ่มเติมให้โรงงานนมผงรับซื้อน้ำนมดิบจากแหล่งอื่นๆ ได้ โดยกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ให้ความเห็นชอบ
31161 - โรงสีข้าว	2 มกราคม 2518	1. ไม่อนุญาตให้ตั้งโรงสีข้าวชนิดบดกลบเป็นรำ แต่จะอนุญาตให้ตั้งโรงสีข้าวลำเร็วรูปขนาดเล็กที่สามารถแยก

หมวดอุตสาหกรรม	ประกาศกระทรวง	สาระสำคัญ
- โรงสีข้าว	17 สิงหาคม 2526	แลกเปลี่ยนกันได้ 2. โรงสีข้าวชนิดบดกลบเป็นรำที่มีอยู่เดิมจะต่อใบอนุญาตให้ และหากต้องการเปลี่ยนเป็นเครื่องสีข้าวชนิดแยกกลบแยกลำสำเร็จรูปขนาดเล็กโดยไม่ถึงขั้นขยายโรงงานจะอนุญาตให้ดำเนินการได้ โรงสีข้าวที่มีกำลังการผลิตตั้งแต่วันละ 25 ตันขึ้นไป มีหน้าที่ดังนี้ 1. ต้องมีและใช้เครื่องตรวจสอบคุณภาพข้าวเปลือกและเครื่องวัดความชื้นข้าวเปลือก 2. เครื่องตรวจสอบคุณภาพข้าวเปลือกต้องใช้แบบลาดกระบัง 02/2 หรือที่ได้รับการรับรองจากคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ 3. เครื่องวัดความชื้นข้าวเปลือกต้องใช้แบบลาดกระบัง 01/2 หรือที่ได้รับการรับรองจากคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ
31164 - ผลิตภัณฑ์มันสำปะหลัง	21 กรกฎาคม 2525	1. ระเบียบการตั้ง/ขยายโรงงานมันเส้น (ลานตากมัน) ยกเว้นการทำลานตากมันของกลุ่มสหกรณ์การเกษตรหรือเกษตรกรทำไรที่ได้จดทะเบียนกับกระทรวงเกษตรและสหกรณ์เป็นกรณีพิเศษ 2. อนุญาตให้ตั้ง/ขยายโรงงานแป้งมัน โดยให้ผลิตแป้งมันซึ่งมีคุณภาพดี ใช้เทคโนโลยีระดับสูง โดยอย่างน้อยต้องให้มีคุณภาพเป็นไปตามมาตรฐานผลิตภัณฑ์แป้งมันสำปะหลังและอยู่ใน

หมวดอุตสาหกรรม	ประกาศกระทรวง	สาระสำคัญ
31182 - น้ำตาลทรายแดง	9 มกราคม 2532	เขตที่มีการเพาะปลูกมันสำปะหลังอยู่แล้ว 3. อนุญาตให้ตั้ง/ขยายโรงงานมันอัดเม็ดเฉพาะมันอัดเม็ดแข็งเท่านั้น หรือดัดแปลงโรงงานมันอัดเม็ดเดิมเป็นมันอัดเม็ดแข็ง ระงับการตั้ง/ขยายโรงงานน้ำตาลทรายแดง ประเภทที่มีหม้อเคี้ยวสุญญากาศ (Vacuum Pan) และหม้อปั่น (Centrifugals)
31212 - การผลิตน้ำแข็ง	13 พฤศจิกายน 2528	1. ระงับการตั้ง/ขยายโรงงานทำน้ำแข็งของเฉพาะในเขตกรุงเทพฯ นนทบุรี ปทุมธานี ไว้เป็นการชั่วคราว 2. อนุญาตให้ตั้ง/ขยายโรงงานทำน้ำแข็งก้อนเล็ก (น้ำแข็งถ้วย) ทุกท้องที่
32. <u>การผลิตสิ่งทอสิ่งถัก เครื่องแต่งกาย หนังสัตว์และผลิตภัณฑ์หนังสัตว์</u> 3211 - สิ่งทอ	20 พฤษภาคม 2530	1. รับพิจารณาคำขออนุญาตตั้ง/ขยายโรงงานปั่นด้ายและหรือโรงงานทอผ้า โดยต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขท้ายประกาศ 2. โรงงานอุตสาหกรรมสิ่งทอที่ได้รับการยกเว้นไม่ต้องปฏิบัติตามประกาศประกอบด้วยผ้าไหม ผ้าฝ้าย ผ้าทุกชนิดที่ทอด้วยมือ แถบผ้าต่าง ๆ ที่ใช้เครื่องจักรขนาดเล็กมีความกว้างของการใช้งานไม่เกิน 45 ซม. เส้นด้ายและผ้าทอจากป่านรามี่

หมวดอุตสาหกรรม	ประกาศกระทรวง	สาระสำคัญ
32112 - การทอผ้า	24 ธันวาคม 2530	3. นอกเหนือจากประกาศนี้ให้คณะกรรมการนโยบายอุตสาหกรรมสิ่งทอ โดยความเห็นชอบของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมวินิจฉัย ให้ยื่นคำขอตั้ง/ขยายโรงงานผลิตเส้นด้าย และผ้าทอจากขนสัตว์ เส้นด้ายและผ้าทอ จากลินิน เส้นด้ายไหมปั่น (Spun Silk Yarn) เส้นด้ายจากปอ และผ้าทอต่าง ๆ (Taffets)
	5 กันยายน 2523	1. การขอตั้ง โรงทอผ้าไหมต้องมีเครื่อง ทอผ้าไหมไม่ต่ำกว่า 10 เครื่อง และ ต้องเป็นโรงงานที่ทันสมัย มีเครื่อง แยกเมล็ดฝ้าย เครื่องทำความสะอาด ฝ้าย ยกเว้น โรงงานทอผ้าไหม ที่ใช้เครื่องเครื่องแบบพื้นเลื้อย 2. การขอขยายโรงงานเดิม ต้อง ปรับปรุงเครื่องจักรให้ทันสมัย มี เครื่องทอผ้าไหมรวมกันไม่ต่ำกว่า 10 เครื่อง โดยมีเครื่องแยกเมล็ด ฝ้ายและเครื่องทำความสะอาด ฝ้ายด้วย
32140 - พรหม	23 พฤษภาคม 2533	รับพิจารณาคำขอตั้ง/ขยายโรงงาน อุตสาหกรรมพรหม จนกว่าจะมีประกาศ เปลี่ยนแปลง
35. <u>การผลิตเคมีภัณฑ์และผลิตภัณฑ์</u> <u>เคมี น้ำมันปิโตรเลียม ถ่านหิน</u> <u>ยาง และพลาสติก</u>		
35111 - Activated Carbon	24 พฤศจิกายน 2532 หมดอายุ 7 ธันวาคม	ระงับการอนุญาตให้ตั้ง โรงงานผลิต Activated Carbon ไว้มีกำหนด

หมวดอุตสาหกรรม	ประกาศกระทรวง	สาระสำคัญ
- เอทิลแอลกอฮอล์	2535 1 พฤษภาคม 2523	3 ปี (ทั้งนี้ตั้งแต่วันที่ 7 ธันวาคม 2532) ให้ตั้ง/ขยายโรงงานได้ 2 กรณีคือ 1. รายที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน 2. รายที่ไม่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน โดย - ใช้วัตถุดิบตามที่ อก. กำหนด - ตั้งอยู่ในเขตที่กระทรวงเกษตรฯ กำหนดหรือท้องที่ที่ อก. เห็นชอบ - ผลิดเพื่อใช้ในประเทศอันดับแรก การผลิตเพื่อใช้ในกิจการอื่นๆ ต้องให้ อก. เห็นชอบด้วย - ต้องใช้ผลผลิตผลพลอยได้และ/หรือ วัสดุพลังงานที่มีใช้ผลิตมาแต่จาก ปิโตรเลียมมาเป็นเชื้อเพลิงของ โรงงานให้มากที่สุด - ต้องเสนอรายละเอียดของโครงการตั้ง/ขยาย ให้ อก. พิจารณา ด้วย
- กรดกำมะถัน	18 พฤษภาคม 2533 หมดอายุ 18 พฤษภาคม 2538	ระงับการพิจารณาคำขออนุญาตตั้ง/ขยาย โรงงานไว้เป็นการชั่วคราวมีกำหนด 5 ปี ยกเว้นการขยายเพื่อปรับปรุงระบบ การผลิตให้มีประสิทธิภาพดีขึ้น หรือโรง งานที่ได้รับความเห็นชอบจากกรม. ก่อน วันออกประกาศ
- สารส้ม	28 กันยายน 2527	ระงับตั้ง/ขยายโรงงานผลิตสารส้มไว้ จนกว่าจะประกาศเปลี่ยนแปลง
35131 - ปิโตรเคมี	11 เมษายน 2532 หมดอายุ 31 ธันวาคม	ระงับการพิจารณาคำขออนุญาตตั้ง/ขยาย โรงงานโพลีเอทิลีน (PE) โพลีโพรพิลีน (PP) โพลีไวนิลคลอไรด์ (PVC) ไวนิล-

หมวดอุตสาหกรรม	ประกาศกระทรวง	สาระสำคัญ
- บิโตรเคมี (เพิ่มเติม) - สารเคมีฟลูออรีน - สารเคมีฟลูออรีน (เพิ่มเติม) 35310 - สารเคมีประเภท Firt ที่ใช้เคลือบ ผิวเซรามิก	28 มีนาคม 2533 10 กรกฎาคม 2532 หมดอายุ 31 ธันวาคม 2539 15 มีนาคม 2533 31 ตุลาคม 2532 หมดอายุ 2 สิงหาคม 2537	คลอไรด์โมโนเมอร์ (CCM) โพลีสไตรีน (PS) อีลคิลเบนซิลซิลโฟเนต/พลาสติก-สไตรีน-อะครีโลไนไตรล์ (SAN) ยางสไตรีน-บิวทาไดอีน (SBR) สไตรีน-โมโนเมอร์ (SM) เอทิลีนไกลคอล (EG) ลิเนียร์อีลคิลเบนซิล (LAB) และกรดเทเรพทาสิก (PTA) และผลิตภัณฑ์ที่เป็นผลพลอยได้ (By Product) หรือผลิตภัณฑ์ที่ใช้เป็นวัตถุดิบที่กระทรวงอุตสาหกรรมได้กำหนดเป็นนโยบายไว้แล้ว (ยกเว้นเฉพาะรายที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนก่อนวันที่ประกาศ) จนถึงสิ้นปี 2539 จะพิจารณาคำขออนุญาตขยายโรงงานผลิตโพลิโพรพิลีนเฉพาะส่วนที่เป็นการขยายเพื่อผลิต High Impact Co -- Polymer ซึ่งได้รับการส่งเสริมจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนเท่านั้น ระับการอนุญาตตั้ง/ขยายโรงงานผลิตสารเคมีฟลูออรีนไว้เป็นการชั่วคราว จนถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2537 สารเคมีฟลูออรีนที่ห้ามตั้ง/ขยายโรงงานตามประกาศนโยบายอุตสาหกรรมสารเคมีฟลูออรีนฉบับลงวันที่ 10 กรกฎาคม 2532 คือ โพลีเอเทอร์โพลีออล (Polyether Polyols) ซึ่งมีสูตรโครงสร้างทางเคมีคือ HO-R-O-R-OH 1. จะอนุญาตให้ตั้งโรงงานเพียงรายเดียวเท่านั้นคือ รายที่ได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรีเศรษฐกิจ

หมวดอุตสาหกรรม	ประกาศกระทรวง	สาระสำคัญ
- ทอเส้นพลาสติก	14 สิงหาคม 2522	ระงับการอนุญาตให้ตั้ง/ขยายโรงงาน ทอเส้นพลาสติกทุกชนิด
37. อุตสาหกรรมโลหะขั้นมูลฐาน		
37110 - เหล็กเส้นเสริม คอนกรีต	21 ธันวาคม 2527	1. ระงับตั้ง/ขยายโรงงานผลิตเหล็ก เส้นเสริมคอนกรีตชนิดเหล็กผสม เหล็กข้ออ้อย และเหล็กรีดซ้ำ 2. โรงงานเหล็กเส้นดังกล่าวที่มีอยู่ แล้วจะอนุญาตให้ปรับปรุงหรือ เปลี่ยนแปลงกรรมวิธีการผลิตได้ โดยเหล็กมีคุณสมบัติเป็นไปตาม มาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม โดยมีชุดของสายการผลิตเท่าเดิม
- เหล็กเส้นเสริม คอนกรีต	27 พฤษภาคม 2530	จะพิจารณาคำขออนุญาตตั้ง โรงงานผลิต เหล็กเส้นเสริมคอนกรีต เพื่อการส่งออก ทั้งหมดเท่านั้น
- เหล็กเส้นเสริม คอนกรีต (เพิ่มเติม)	8 ตุลาคม 2533	รับพิจารณาคำขออนุญาตยกเลิกเงื่อนไข ห้ามผลิตเหล็กเส้นเสริมคอนกรีต หรือ ปรับปรุงเครื่องจักรหรือขยายโรงงาน ของโรงงานรีดเหล็กเส้นหรือเหล็กรูป พรรณที่ดำเนินกิจการอยู่แล้ว โดยในการ ดำเนินการจะต้องมีการปรับปรุงเครื่อง จักรอุปกรณ์ในการขยายโรงงานที่สามารถ ผลิตเหล็กเส้นเสริมคอนกรีตชนิดเหล็กเส้น กลมและเหล็กเส้นข้ออ้อย
37111 - การผลิตเหล็กแผ่น	24 พฤศจิกายน 2532	ระงับการตั้ง/ขยายโรงงานผลิตเหล็กแผ่น รีดร้อน (ไม่รวม PLATE MILL) เหล็ก แผ่นรีดเย็นและเหล็กแผ่นเคลือบเป็นระยะ เวลา 10 ปี ยกเว้นรายที่ได้รับการ ส่งเสริมการลงทุนจาก BOI หรือที่ BOI

หมวดอุตสาหกรรม	ประกาศกระทรวง	สาระสำคัญ
37200 - ถลุงแร่แทนทาลัม	24 เมษายน 2527	เห็นชอบ หรือรายที่ผลิตเพื่อการส่งออก ระับการตั้ง/ขยายโรงงานถลุงแร่แทน- ทาลัม ไว้เป็นการชั่วคราว (เพื่อให้ ตะกรันดิบก็มีเพียงพอสำหรับโรงงานที่ ขออนุญาตตั้งไว้แล้ว)
38. <u>การผลิตผลิตภัณฑ์โลหะ</u> <u>เครื่องจักรและอุปกรณ์</u>		
38210 - เครื่องยนต์เบนซิน เอนกประสงค์	9 ธันวาคม 2529	ระับการพิจารณาขออนุญาตตั้งโรงงาน ผลิตหรือประกอบเครื่องยนต์เบนซิน เอนกประสงค์ชนิดกระบอกสูงเดียว ยกเว้น โรงงานที่ได้รับการส่งเสริมการ ลงทุนแล้ว
38240 - การผลิตดัดแปลงหรือ ซ่อมแซมเครื่องจักร สำหรับอุตสาหกรรม ทำเหมืองแร่	5 มกราคม 2527	ระับการตั้ง/ขยายโรงงานอุตสาหกรรม ผลิต ดัดแปลง หรือซ่อมแซมเครื่องจักร สำหรับอุตสาหกรรมการทำเหมืองแร่ ประเภท เรือแพ หรือทุ่นเหล็ก เพื่อใช้ ดูดดำแร่ในทะเล
38320 - หลอดภาพเครื่องรับ โทรทัศน์สี	27 มิถุนายน 2529 หมดอายุ 28 มิย. 2537	ระับการพิจารณาคำขออนุญาตตั้งโรงงาน ผลิตหลอดภาพเครื่องรับโทรทัศน์สี ขนาด 12-17 นิ้ว เป็นเวลา 8 ปี ยกเว้นราย ที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนแล้ว
38391 - ผลิตสายไฟฟ้า	12 ธันวาคม 2522	โรงงานผลิตสายไฟฟ้าที่ตั้งขึ้นแล้วต้องใช้ ทองแดง เส้นหรืออลูมิเนียมเส้นที่ผลิตใน ประเทศเป็นวัตถุดิบของโรงงานโดยสิ้น เชิง
38431 - ยานยนต์เพื่อการ ส่งออก	26 ธันวาคม 2522	โรงงานผลิตยานยนต์เพื่อการส่งออก ได้รับยกเว้น ไม่ต้องใช้ชิ้นส่วนอุปกรณ์ ที่ผลิตในประเทศตามประกาศ อก. ที่ เกี่ยวกับนโยบายอุตสาหกรรมประกอบ

หมวดอุตสาหกรรม	ประกาศกระทรวง	สาระสำคัญ
- ประกอบรถยนต์บรรทุกและรถโดยสาร - ฉบับที่ 1	26 ธันวาคม 2522	ยานยนต์แต่ให้ใช้ส่วนประกอบและอุปกรณ์ที่ผลิตในประเทศ ตามที่คณะกรรมการพัฒนาอุตสาหกรรมยานยนต์กำหนดตามความเหมาะสม หากชิ้นส่วนดังกล่าวผลิตได้ในประเทศและมีคุณภาพและราคาทัดเทียมกับที่นำเข้า รวมทั้งมีปริมาณเพียงพอ โดยไม่เป็นอุปสรรคต่ออุตสาหกรรมประกอบยานยนต์เพื่อการส่งออก . อนุญาตให้ตั้ง/ขยายโรงงานได้ โดยมีเงื่อนไข คือ 1. ต้องใช้ส่วนประกอบและอุปกรณ์ที่ผลิตได้ภายในประเทศไม่น้อยกว่าอัตราที่กำหนดไว้ 2. ต้องเสนอรายละเอียดของโครงการ 3. สำหรับโรงงานเดิมต้องเพิ่มการใช้ส่วนประกอบและอุปกรณ์ที่ผลิตได้ในประเทศตามอัตราที่กำหนดไว้
- ฉบับที่ 2	29 พฤษภาคม 2528	ผู้ประกอบการรถยนต์บรรทุกเล็ก (ปิคอัพ) ซึ่งเมื่อนำไปต่อกระบะสำหรับบรรทุกแล้วมีน้ำหนักไม่เกิน 3,000 กก. และมี ความยาวช่วงล้อไม่เกิน 3.00 เมตร ต้องใช้ส่วนประกอบและอุปกรณ์ที่ผลิตได้ภายในประเทศตามรายการและกำหนดเวลาท้ายประกาศ
- ประกอบรถยนต์นั่ง	20 พฤศจิกายน 2527	ให้โรงงานประกอบรถยนต์ต้องยื่นเอกสาร เพื่อขอต่ออายุการประกอบและหรือขออนุมัติแบบการประกอบใหม่เพิ่มเติมจากเอกสารอื่น คือ

หมวดอุตสาหกรรม	ประกาศกระทรวง	สาระสำคัญ
- ฉบับที่ 2	22 มิถุนายน 2532	1. CKD Price List 2. บัญชีแสดงราคาส่วนประกอบและอุปกรณ์แต่ละรายการที่นำเข้าจากต่างประเทศ 3. ถ้าไม่ปฏิบัติตามจะระงับการต่ออายุการประกอบ 1. ไม่อนุญาตให้ตั้งโรงงานประกอบรถยนต์นั่งขึ้นใหม่ แต่จะอนุญาตให้ให้โรงงานที่ดำเนินการอยู่แล้วขยายโรงงานได้ 2. โรงงานประกอบรถยนต์นั่งที่ดำเนินการอยู่แล้วต้องมีส่วนประกอบและอุปกรณ์ที่ผลิตได้ในประเทศอย่างน้อยร้อยละ 45 ส่วนที่เกินกระทรวงอุตสาหกรรมจะประกาศกำหนดเป็นรายการขึ้นส่วนบังคับ 3. ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นไม่สามารถใช้ได้ให้คณะกรรมการพัฒนาอุตสาหกรรมยานยนต์ โดยความเห็นชอบของ รมว.อก. พิจารณา 4. การพิจารณาข้อ 2 ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่คณะกรรมการพัฒนาอุตสาหกรรมยานยนต์กำหนด หากมีข้อขัดแย้งให้คณะกรรมการพัฒนาอุตสาหกรรมยานยนต์โดยความเห็นชอบของ รมว.อก. พิจารณา
- รถยนต์นั่ง (เพิ่มเติม)	20 สิงหาคม 2533	ให้มีการประกอบรถยนต์นั่งได้อย่างเสรี ไม่จำกัดรุ่น (Series) เพื่อให้กลไกของตลาดเป็นตัวนำในการกำหนดรุ่น

หมวดอุตสาหกรรม	ประกาศกระทรวง	สาระสำคัญ
- การใช้ระบบท่อไอเสีย - การใช้เครื่องยนต์ที่ผลิตในประเทศ	17 ตุลาคม 2527 31 กรกฎาคม 2529	หรือแบบของการประกอบรถยนต์นั่งให้โรงงานผลิตหรือประกอบรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ ใช้ระบบท่อไอเสียที่แสดงเครื่องหมายมาตรฐานผลิตภัณฑ์เท่านั้น กำหนดให้โรงงานประกอบรถยนต์และรถจักรยานยนต์ ใช้เครื่องยนต์ที่ผลิตในประเทศตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม 2532 เป็นต้นไป
38440 - การประกอบรถจักรยานยนต์ - ฉบับที่ 1	19 กรกฎาคม 2520	อนุญาตให้ตั้ง/ขยายโรงงานได้ แต่ต้องใช้ส่วนประกอบและอุปกรณ์ที่ผลิตได้ในประเทศมีมูลค่าไม่น้อยกว่าร้อยละ 70 ของมูลค่ารวมของวัตถุดิบประกอบทั้งหมด (บังคับถึงโรงงานเดิมด้วย)
- ฉบับที่ 2	15 พฤศจิกายน 2527	1. ให้โรงงานใช้ส่วนประกอบและอุปกรณ์ที่ผลิตได้ภายในประเทศตามรายการและกำหนดเวลาที่บังคับใช้ (ระบุไว้ท้ายประกาศ) 2. ถ้าปฏิบัติไม่ได้ตามกำหนดให้คณะกรรมการพัฒนาอุตสาหกรรมยานยนต์ โดยความเห็นชอบของ รมว.อก. พิจารณาล่อนผันเปลี่ยนแปลงหรือกำหนด แล้วแต่กรณี
- ฉบับที่ 3	13 มกราคม 2530	ระงับการพิจารณาคำขอตั้ง/ขยายโรงงานผลิตหรือประกอบเครื่องยนต์สำหรับรถจักรยานยนต์ที่มีขนาดปริมาตรของกระบอกสูบไม่เกิน 150 ซีซีไว้แต่โรงงานที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน

ภาคผนวกที่ 6

รายการสินค้าที่อยู่ในข่ายควบคุมต้องขอรับใบอนุญาตนำเข้า

ลำดับ ที่	รายการสินค้า	พระราชกฤษฎีกา และประกาศกระทรวง	ความมุ่งหมายในการควบคุมและ หลักเกณฑ์การอนุญาต
1.	ก. <u>แร่</u> ทองคำ หมายความว่า ก. แร่ทองคำ ข. เนื้อทองคำ ไม่ว่าจะเป็นแท่ง ก้อน แฉ่น หรือรูปอื่นหรือผสมกับสิ่งอื่นใด แต่ไม่หมายความรวมถึงเครื่องรูปพรรณทองคำ ซึ่งตามปกติและโดยสภาพใช้ในการประดับร่างกาย	พระราชกฤษฎีกา (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2494 และประกาศ (ฉบับที่ 28) พ.ศ. 2505 ลงวันที่ 28 มีนาคม 2505	- หลักเกณฑ์การควบคุม เป็นไปตามระเบียบของกระทรวงการคลัง "ละเว้นข้ออนุญาตที่กระทรวงการคลัง ซึ่งจะเป็นผู้พิจารณาอนุญาต ทั้งนี้ไม่ใช่ว่าจะยกเว้นโดยสุจริต ซึ่งเข้ามาในราชอาณาจักรในการนำทองคำกึ่งตัวเข้ามาเพื่อจะนำทองคำกึ่งตัวระยะเวลาที่กำหนดไว้ในตัวเดินทาง แต่ทั้งนี้ต้องปฏิบัติตามเกี่ยวกับการนำเข้า เพื่อจะส่งออกตามระเบียบของกรมศุลกากรเสียก่อน
2.	กัญชา	พระราชกฤษฎีกา (ฉบับที่ 9) พ.ศ. 2496 และประกาศ (ฉบับที่ 28) พ.ศ. 2505 ลงวันที่ 28 มีนาคม 2505	- เพื่อคุ้มครองการผลิตภายในประเทศ ในหลักการไม่อนุญาตให้นำเข้า
3.	เหรียญโลหะผสมทองขาวหรือทองขาวที่มีลักษณะ ขนาด น้ำหนัก และส่วนผสมใกล้เคียงกับเหรียญพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว	พระราชกฤษฎีกา (ฉบับที่ 9) พ.ศ. 2496 และประกาศ (ฉบับที่ 31) พ.ศ. 2507 ลงวันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2507	- เพื่อป้องกันการปลอมแปลงเหรียญบาทควบคุมตามคำร้องขอของกระทรวงการคลังในหลักการไม่อนุญาตให้นำเข้า เว้นแต่กระทรวงการคลังจะเป็นผู้ขออนุญาตนำเข้า
1.	ก. <u>เคมีภัณฑ์</u> เคมีภัณฑ์ประเภทกรกษัยกลามิก และเกลือของกรกษัยกลามิกทุกชนิด	พระราชกฤษฎีกา (ฉบับที่ 9) พ.ศ. 2496 และประกาศ (ฉบับที่ 52)	- เพื่อประโยชน์ในทางสาธารณสุข ในหลักการไม่อนุญาตให้นำเข้า เว้นแต่จะนำเข้ามาใช้ในการผสมยาหรือทาง

ลำดับ ที่	รายการสินค้า	พระราชกฤษฎีกา และประกาศกระทรวง	ความมุ่งหมายในการควบคุมและ หลักเกณฑ์การอนุญาต
2.	โมโนโซเดียมกลูตาเมต ตามประเภทที่กัตถุการศุลกากร ขาเข้าที่ 2922.421	พระราชกฤษฎีกา (ฉบับที่ 9) พ.ศ. 2496 และประกาศ (ฉบับที่ 60) พ.ศ. 2514 ลงวันที่ 24 มีนาคม 2514 และประกาศฯ (ฉบับที่ 55) พ.ศ. 2530	- เพื่อคุ้มครองอุตสาหกรรมภายในประเทศ ในหลักการไม่อนุญาตให้นำเข้า
3.	เคมีภัณฑ์ประเภทไวน์กลลอโรค โมโนเมอร์ต่อไปนี้ 1. ไวน์กลลอโรคโมโนเมอร์ ชนิดที่อยู่ในสภาพเป็นก๊าซ หรือเป็นของเหลวภายใต้ ความกดดัน (Under Pressure) 2. ไวน์กลลอโรคโมโนเมอร์ ที่ผสม หรือรวมอยู่กับผลิตภัณฑ์ ที่บรรจุในภาชนะ สำหรับฉีดหรือพ่น (Aerosols Or Air Sprays) เฉพาะจำพวก ยาฆ่าแมลง (Insecticides) น้ำยา ฉีดผม (Hair Sprays) และน้ำยาคัดกลิ่น (Air Deodorizers)	พระราชกฤษฎีกา (ฉบับที่ 9) พ.ศ. 2496 ประกาศฯ (ฉบับที่ 75) พ.ศ. 2518 ลงวันที่ 4 กรกฎาคม 2518	- เพื่อประโยชน์ในทางสาธารณสุข ควบคุม ตามคำร้องขอของกระทรวงสาธารณสุข อนุญาตให้นำเข้าเฉพาะข้อ 1 ตามหลัก เกณฑ์และเงื่อนไขที่กำหนดไว้ ส่วนข้อ 2 ไม่อนุญาตให้นำเข้า

ลำดับ ที่	รายการสินค้า	พระราชกฤษฎีกา และประกาศกระทรวง	ความมุ่งหมายในการควบคุมและ หลักเกณฑ์ การอนุญาต
1.	ก. <u>สินค้าเกษตร หัว, เมล็ด, ต้น, ใบ</u> พริกไทยทุกชนิด	พระราชกฤษฎีกา(ฉบับที่ 9) พ.ศ. 2496 และประกาศ (ฉบับที่ 28) พ.ศ. 2505 ลงวันที่ 28 มีนาคม 2505	- เพื่อกันการนำสินค้าภายในประเทศ ในหลักการไม่อนุญาตให้นำเข้า
2.	ข้าวเจ้า ข้าวเหนียว และ ข้าวเปลือก ตลอดจนข้าว คั่วหรือข้าวที่ปรุงแต่งแล้ว รวมทั้งผลิตภัณฑ์ของข้าว ดังกล่าว	พระราชกฤษฎีกา(ฉบับที่ 9) พ.ศ. 2496 และประกาศ (ฉบับที่ 61) พ.ศ. 2514 ลงวันที่ 4 พฤษภาคม 2514	- เพื่อกันการนำสินค้าภายในประเทศ ในหลักการไม่อนุญาตให้นำเข้า
3.	ไม้และไม้แปรรูปทุกชนิด รวมทั้งสิ่งประติมากรรม กระจกใส หรือสิ่งอื่นใดที่ทำด้วยไม้	ประกาศ(ฉบับที่ 70) พ.ศ. 2532 ลงวันที่ 25 ธันวาคม พ.ศ. 2532	- เพื่อป้องกันการลักลอบค้าไม้ภายใน ประเทศแล้วอ้างว่านำเข้ามาจาก ต่างประเทศ แต่ทั้งนี้สำหรับไม้ตาม กรณีต่อไปนี้อยู่ในข่ายได้รับการยกเว้น ไม่ต้องขอใบอนุญาตในการนำเข้า คือ - ไม้ซึ่งมีถิ่นกำเนิดในประเทศผู้ผลิตประติมา กรรมที่ไม่นับ และมีหลักฐานการอนุญาตให้ ส่งออก หรือมีใบรับรองแสดงต้นกำเนิด สินค้าของประเทศที่ส่งออกมาสอดคล้อง กรมศุลกากรประกอบการทำพิธีการนำเข้า - สิ่งประติมากรรม กระจกใส หรือสิ่งอื่นใดที่ ทำด้วยไม้ที่มีหลักฐานการอนุญาตให้ส่ง ออกหรือมีใบรับรองแสดงต้นกำเนิดสินค้า ของประเทศที่ส่งออกมาสอดคล้องกรม ศุลกากรประกอบการทำพิธีการนำเข้า

ลำดับ ที่	รายการสินค้า	พระราชกฤษฎีกา และประกาศกระทรวง	ความมุ่งหมายในการควบคุมและ หลักเกณฑ์การอนุญาต
			หรือใบรับรองแสดงถิ่นกำเนิดสินค้า ดังกล่าว แต่เป็นการส่งมาจากประเทศ ที่มีภูมิอากาศเขตร้อนกับประเทศไทย - ใบแปรรูปที่ใส่สารแต่งรสชาติเยือกซอไม่ ที่นำเข้าไปในใบขนสินค้าขาเข้า และมี หลักฐานแสดงว่าเป็นไม้ที่ไคมากรฐาน ขึ้น ภูมิภาค (GRAPES TILBERT) จาก ผู้ตรวจสอบที่ทางการประเทศผู้ส่งออก ให้การรับรองแล้ว และพนักงานเจ้าหน้าที่ ศุลกากร ณ ท่าหรือที่ ที่นำไม้เข้ารวม กับเจ้าหน้าที่กรมป่าไม้ได้พิจารณาแล้ว เห็นว่าเป็นไม้ตรงตามมาตรฐานดังกล่าว ในกรณีที่สองคือว่า ไม้ที่นำเข้ามา ภูมิภาคตามที่กำหนดไว้ในวรรคหนึ่งหรือ ไม่ให้เจ้าหน้าที่กรมป่าไม้ซึ่งประจำ ปฏิบัติราชการอยู่ ณ ท่าหรือที่ ที่นำไม้ เข้าเป็นผู้วินิจฉัยชี้ขาด - ไม้ซึ่งที่ไม่มีเอกสารหลักฐานตาม 5.1 และใบแปรรูปคุณภาพดีตามบัญชีรายชื่อ ที่กระทรวงพาณิชย์แจ้งกรมศุลกากรทราบ ที่ไม่มีเอกสารหลักฐานตาม 5.3 แต่มี ตราของประเทศไทยผู้ผลิตประทับที่ไม้ และเป็นการนำเข้ามาทางด่านศุลกากร คลองใหญ่ จังหวัดตราด ซึ่งพนักงาน เจ้าหน้าที่ศุลกากร ณ ท่าหรือที่ ที่นำไม้ เข้าร่วมกับเจ้าหน้าที่กรมป่าไม้ได้พิจารณา แล้วเห็นว่าเป็นไม้ที่นำเข้ามาจากต่างประเทศ

ลำดับ ที่	รายการสินค้า	พระราชกฤษฎีกา และประกาศกระทรวง	ความมุ่งหมายในการควบคุมและ หลักเกณฑ์การอนุญาต
4.	กระเทียมทั้งสดและแห้ง	ประกาศา ฉบับที่ 6 (พ.ศ.2523) ลงวันที่ 6 พฤศจิกายน 2523 และ ประกาศา เรื่องกำหนด มาตรการจัดระเบียบในการ นำสินค้าเข้ามาในราชอาณาจักร ฉบับที่ 3 (พ.ศ.2523) ลงวันที่ 6 พฤศจิกายน 2523	- นำถักตัวเข้ามาเพื่อใช้เฉพาะตัว หรือ นำเข้ามาเพื่อเป็นตัวอย่างหรือนำเข้า มากับยานพาหนะเพื่อใช้ในยานพาหนะ นั้น ๆ เท่านั้น - เพื่อเป็นการช่วยเหลือชาวไร่กระเทียม ให้สามารถขายผลผลิตกระเทียมได้ใน ราคาที่เหมาะสม ในหลักการจะไม่ย่อน ฉันทนุญาตให้นำเข้าในช่วงระยะที่ผลผลิต กระเทียมในประเทศออกสู่ตลาดมากหรือ มีราคาตกต่ำ เว้นแต่ในกรณีที่เกิดภาวะ ขาดแคลนกระเทียมขึ้นภายในประเทศ จะผ่อนผันให้นำเข้าในปริมาณที่เหมาะสม
5.	หัวมันฝรั่ง	ประกาศา (ฉบับที่ 49) พ.ศ.2530 ลงวันที่ 27 มีนาคม 2530	- เพื่อเป็นการให้ความคุ้มครองเกษตรกร ผู้ปลูกมันฝรั่งภายในประเทศให้สามารถ จำหน่ายมันฝรั่งที่ผลิตได้ในราคาที่ เหมาะสม ผ่อนผันอนุญาตให้นำเข้ามาได้ เฉพาะเพื่อใช้ทำพันธุ์ในปริมาณที่เหมาะสม เท่านั้น โดยให้องค์การคลังสินค้า กระทรวงพาณิชย์ เป็นผู้นำเข้าได้แก่ ผู้เกี่ยวข้อง
6.	ลำไยแห้งตามพิกัดอัตรา ศุลกากรขาเข้า ประเภทที่ 0813.40	ประกาศา ฉบับที่ 15 (พ.ศ.2525) ลงวันที่ 9 มีนาคม 2525 และประกาศา (ฉบับที่ 55) พ.ศ.2530	- เพื่อเป็นการช่วยเหลือเกษตรกรผู้ปลูก ลำไยภายในประเทศ ให้สามารถ จำหน่ายลำไยที่ผลิตได้ในราคาที่เหมาะ สมในหลักการไม่อนุญาตให้นำเข้า
7.	ปลาปนตามพิกัดอัตราอากร ขาเข้าประเภทที่ 2301.20	ประกาศา ฉบับที่ 20 (พ.ศ.2525) ลงวันที่ 27 กรกฎาคม 2525 และ	- เพื่อเป็นการช่วยเหลือชาวประมงและ เกษตรกรผู้ผลิตปลาปนภายในประเทศ ให้สามารถจำหน่ายปลาแปกและปลาปน ได้ราคาเหมาะสม ในหลักการไม่

ลำดับ ที่	รายการสินค้า	พระราชกฤษฎีกา และประกาศกระทรวง	ความมุ่งหมายในการควบคุมและ หลักเกณฑ์การอนุญาต
8.	หอมหัวใหญ่ตามพิกัดอัตรา ศุลกากรขาเข้าประเภทที่ 0712.20 และเมล็ดพันธุ์ หอมหัวใหญ่ ตามพิกัดอัตรา ศุลกากรขาเข้าประเภทที่ 1209.91	ประกาศ(ฉบับที่ 55) พ.ศ.2530 ลงวันที่ 29 ธันวาคม พ.ศ.2530 และ ประกาศ ฉบับที่ 63 พ.ศ.2532 ลงวันที่ 20 มีนาคม 2532	- เพื่อเป็นการให้ความคุ้มครองเกษตรกร ผู้ปลูกหอมหัวใหญ่ภายในประเทศให้ สามารถจำหน่ายหอมหัวใหญ่ที่ผลิตได้ใน ราคาที่เหมาะสม อนุญาตให้นำเข้าได้ ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้
9.	กากถั่วเหลืองตามพิกัดอัตรา ศุลกากรประเภทที่ 23.04	ประกาศ(ฉบับที่ 61) พ.ศ.2531 ลงวันที่ 17 พฤศจิกายน 2531	- อนุญาตให้นำเข้าตามความเหมาะสม แก่สถานการณ์ ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด เป็นคราว ๆ และในกรณีจำเป็นก็ให้ องค์การคลังสินค้าเป็นผู้นำเข้านอกเหนือ จากการนำเข้าตามปกติได้ตามความ เหมาะสมของสถานการณ์ โดยอนุมัติ ของคณะกรรมการ
1.	ง. <u>ใช้น้ำมันและน้ำมันพืช</u> น้ำมันมะพร้าว	พระราชกฤษฎีกา(ฉบับที่ ๖๐) พ.ศ.2496 และประกาศ (ฉบับที่ 78) พ.ศ.2518 ลงวันที่ 25 กันยายน 2518	- เพื่อคุ้มครองการผลิตภายในประเทศ ในหลักการไม่อนุญาตให้นำเข้า เว้นแต่ ชนิดผลิตไม่ได้ภายในประเทศ และ อุตสาหกรรมบางอย่างภายในประเทศ ต้องการใช้
2.	มะพร้าวทั้งลูก จะปอกเปลือก หรือไม่ก็ตาม และเนื้อมะพร้าว ทั้งสดและแห้ง	ประกาศ(ฉบับที่ 66) พ.ศ.2532 ลงวันที่ 25 ตุลาคม 2532 และประกาศ (ฉบับที่ 67) พ.ศ.2532 ลงวันที่ 25 ตุลาคม 2532	- เพื่อเป็นการช่วยเหลือเกษตรกรผู้ปลูก พืชมะพร้าวให้สามารถขายผลผลิตได้ใน ราคาที่เหมาะสมและคุ้มครองอุตสาหกรรม ต่อเนื่องภายในประเทศ และเพื่อให้ ให้เหมาะสมกับสถานการณ์การผลิตและ การค้า

ลำดับ ที่	รายการสินค้า	พระราชกฤษฎีกา และประกาศกระทรวง	ความมุ่งหมายในการควบคุมและ หลักเกณฑ์การอนุญาต
3.	ถั่วเหลือง ตามพิกัดอัตรา ศุลกากรขาเข้า ประเภทที่ 1201	ประกาศา (ฉบับที่ 66) พ.ศ.2532 ลงวันที่ 25 ตุลาคม 2532 และประกาศา (ฉบับที่ 68) พ.ศ.2532 ลงวันที่ 25 ตุลาคม 2532	"
4.	น้ำมันปาล์ม ตามพิกัดอัตรา ศุลกากรขาเข้า ประเภทที่ 1511 และน้ำมันเนื้อในเมล็ด ปาล์ม ตามพิกัดอัตราศุลกากร ขาเข้า ประเภทที่ 1513	ประกาศา (ฉบับที่ 66) พ.ศ.2532 ลงวันที่ 25 ตุลาคม 2532 และประกาศา (ฉบับที่ 69) พ.ศ.2532 ลงวันที่ 25 ตุลาคม 2532	"
5.	น้ำมันถั่วเหลืองตามพิกัดอัตรา ศุลกากรขาเข้า ประเภทที่ 15.07	ประกาศา (ฉบับที่ 57) พ.ศ.2531	- เพื่อให้เหมาะสมกับภาวะการผลิตและ การกักน้ำมันพืช อนุญาตให้นำเข้าได้ เฉพาะองค์การคลังสินค้า กระทรวง พาณิชย์ โรงงานอุตสาหกรรมที่ใช้เป็น วัตถุดิบในการผลิตสินค้าของตนเอง
1.	จ. <u>เครื่องกัม มน เนย</u> กาแฟ	พระราชกฤษฎีกา(ฉบับที่ 9) พ.ศ.2496 ประกาศา (ฉบับที่ 28) พ.ศ.2505 ลงวันที่ 28 มีนาคม 2505 และประกาศา ฉบับที่ 25 (พ.ศ.2525) ลงวันที่ 6 ธันวาคม 2525	- เพื่อคุ้มครองการผลิตภายในประเทศ ควบคุมตามคำร้องขอของกระทรวง มหาดไทย และกรมกสิกรรม ลงวันที่ 23 มกราคม 2505 อนุญาตให้นำเข้า ได้เฉพาะกาแฟผงสำเร็จรูป ซึ่งผู้นำเข้า จะต้องมีหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า จากประเทศผู้ส่งออกแสดงต่อกรมศุลกา- กร ในเวลาตรวจปล่อยสินค้าด้วย

ลำดับ ที่	รายการสินค้า	พระราชกฤษฎีกา และประกาศกระทรวง	ความมุ่งหมายในการควบคุมและ หลักเกณฑ์การอนุญาต
2.	ซาใบ และซาผง	พระราชกฤษฎีกา(ฉบับที่9) พ.ศ.2496 และประกาศ (ฉบับที่ 28) พ.ศ.2505 ลงวันที่ 28 มีนาคม 2505	- เพื่อคุ้มครองการบดกลายในประเทศ มอมมันอนุญาตให้นำเข้าต่อเมื่อผู้ขอ อนุญาตได้อธิบายลักษณะใบประเทศจาก องค์การคลังสินค้า ในอัตราส่วนดังนี้ ก. ซาผงร้อยละ 50 ของปริมาณที่ขอ อนุญาตนำเข้า ข. ซาใบร้อยละ 60 ของปริมาณที่ขอ อนุญาตนำเข้า
3.	นมผงจากมันเนย ตามพิทักษ์ จักรอากร ประเภทที่ 0402.10	ประกาศฉบับที่ 27 (พ.ศ.2526) ลงวันที่ 28 มีนาคม 2526 และประกาศ (ฉบับที่ 35) พ.ศ.2527 ลงวันที่ 26 มีนาคม 2527 และประกาศ(ฉบับที่ 44) พ.ศ.2528 ลงวันที่ 27 มีนาคม 2528 และประกาศ (ฉบับที่ 55) พ.ศ.2530	- เพื่อเป็นการพัฒนาอุตสาหกรรมและยก ระดับรายได้ของเกษตรกร จะอนุญาต ให้นำเข้าได้ โดยจะต้องแสดงหลักฐาน การรับซื้อน้ำมันคัมภายในประเทศตาม หลักเกณฑ์ที่กำหนด
4.	นมสดชนิดที่มีไขมันอย่างข้น ไม่ว่าจะทำให้หวานหรือไม่ ก็ตาม ตามพิทักษ์จักรอากร ประเภทที่ 04.01 และ 04.02 รวมทั้งเครื่องกัม ประเภทนมปรุงแต่งตามพิทักษ์ จักรอากรประเภทที่ 22.02	ประกาศ (ฉบับที่ 39) พ.ศ.2527 ลงวันที่ 16 ตุลาคม 2527	- เพื่อเป็นการพัฒนาอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ น้ำมันคัมและยกระดับรายได้ของ เกษตรกรผู้เลี้ยงโคนมจะอนุญาตให้นำ เข้าได้ โดยจะต้องแสดงหลักฐานการ รับซื้อน้ำมันคัมภายในประเทศตามหลัก เกณฑ์ที่กำหนดไว้

ลำดับ ที่	รายการสินค้า	พระราชกฤษฎีกา และประกาศกระทรวง	ความมุ่งหมายในการควบคุมและ หลักเกณฑ์การอนุญาต
5.	น้ำตาลทรายทุกชนิด	พระราชกฤษฎีกา (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2495 และประกาศ (ฉบับที่ 28) พ.ศ. 2505 ลงวันที่ 28 มีนาคม 2505	- เพื่อคุ้มครองอุตสาหกรรมภายในประเทศ ในหลักการไม่อนุญาตให้นำเข้า
6.	ขนมที่ทำจากน้ำตาล (รวมถึง ช็อกโกแลตขาว) ที่ไม่มีโกโก้ ผสมตามพิกัดอัตราอากรขา เข้า ประเภทที่ 17.04	ประกาศ (ฉบับที่ 86) พ.ศ. 2521 ลงวันที่ 31 มกราคม 2521 และประกาศ (ฉบับที่ 55) พ.ศ. 2530	- เพื่อสงวนเงินตราต่างประเทศ และแก ไขการขาดดุลการค้า ตลอดจนคุ้มครอง ส่งเสริมอุตสาหกรรมภายในประเทศใน หลักการไม่อนุญาตให้นำเข้า ยกเว้น ยาอมตามพิกัดอัตราอากรขาเข้าประเภท ที่ 17.04 ซึ่งจัดเป็นยา และโกโก้ ทะเบียนคำรับยาไว้แล้วที่กระทรวง สาธารณสุข ซึ่งมอบหมายให้กรมศุลกากร ตรวจสอบโดยไม่ลงใบอนุญาตของ กระทรวงพาณิชย์ ตามหนังสือเลขที่ พณ 0305/8031 ลงวันที่ 14 ตุลาคม 2526
7.	ขนมเพสตรี้ ขนมปังกรอบ ขนมเค้ก และขนมอื่นอย่าง จะได้โกโก้หรือไม่ก็ตาม ตาม พิกัดอัตราอากรขาเข้าประเภท ที่ 19.05	ประกาศ (ฉบับที่ 86) พ.ศ. 2521 ลงวันที่ 31 มกราคม 2521 และประกาศ (ฉบับที่ 55) พ.ศ. 2530	- เพื่อสงวนเงินตราต่างประเทศ และ แก้ไขการขาดดุลการค้า ตลอดจนคุ้มครอง ส่งเสริมอุตสาหกรรมภายในประเทศใน หลักการไม่อนุญาตให้นำเข้า
8.	น้ำตาลโตน (รวมทั้งน้ำตาลก้อน) และน้ำตาลจะใส่น้ำตาลควย หรือไม่ก็ตาม แต่ต้องไม่หมัก และไม่ใส่สุรา ตามพิกัดอัตรา อากรขาเข้า ประเภทที่ 20.09 (ยกเว้นน้ำตาลเชื่อมโตน)	ประกาศ (ฉบับที่ 86) พ.ศ. 2521 ลงวันที่ 31 มกราคม 2521 และประกาศ (ฉบับที่ 93) พ.ศ. 2522 ลงวันที่ 31 มกราคม 2522 และประกาศ (ฉบับที่ 55)	

ลำดับ ที่	รายการสินค้า	พระราชกฤษฎีกา และประกาศกระทรวง	ความมุ่งหมายในการควบคุมและ หลักเกณฑ์การ
9.	ชนิดที่ใจเฉพาะในอุตสาหกรรม ทำเครื่องพิมพ์ ซึ่งยกเลิกตาม ประกาศกระทรวงพาณิชย์ (ฉบับที่ 93) พ.ศ. 2522 ลงวันที่ 31 มกราคม 2522 สารให้ความหวานที่โซลดแทน น้ำตาลชนิดไฮฟร็กโทส ซีรฟ (HIGH FRUCTOSE SYRUP : HFS)	ประกาศ (ฉบับที่ 52) พ.ศ. 2530 ลงวันที่ 25 มิถุนายน 2530	- เพื่อเป็นการคุ้มครองอุตสาหกรรมอ้อย และน้ำตาลทรายภายในประเทศ
1.	น. <u>กระดาษและผลิตภัณฑ์ที่ทำ</u> <u>จากกระดาษ</u> หนังสือพิมพ์เก่า	พระราชกฤษฎีกา (ฉบับที่ 8) พ.ศ. 2496 และประกาศ (ฉบับที่ 28) พ.ศ. 2505 ลงวันที่ 28 มีนาคม 2505	- เพื่อป้องกันการนำสินค้ามีค่าและเอกสาร ชุกชอนหลบหนีภาษี และนำเข้ามาถกวน ความสงบ ความถูกต้องตามคำร้องขอของ กระทรวงการคลัง และกรมตำรวจ ในหลักการไม่อนุญาติให้นำเข้า
2.	รวมกระดาษ โกงรวมกระดาษ และกระดาษสำหรับทำร่ม	พระราชกฤษฎีกา (ฉบับที่ 9) พ.ศ. 2496 และประกาศ (ฉบับที่ 28) พ.ศ. 2505 ลงวันที่ 28 มีนาคม 2505	- เพื่อคุ้มครองการผลิตรายในประเทศ ในหลักการไม่อนุญาติให้นำเข้า
3.	สมุดนักเรียน	พระราชกฤษฎีกา (ฉบับที่ 9) พ.ศ. 2496 และประกาศ (ฉบับที่ 28) พ.ศ. 2505 ลงวันที่ 28 มีนาคม 2505	- เพื่อคุ้มครองอุตสาหกรรมภายในประเทศ ในหลักการไม่อนุญาติให้นำเข้า
4.	กระดาษไหว้เจ้า	พระราชกฤษฎีกา (ฉบับที่ 9) พ.ศ. 2496 และประกาศ (ฉบับที่ 28) พ.ศ. 2505	- เพื่อคุ้มครองการผลิตรายในประเทศ ในหลักการไม่อนุญาติให้นำเข้า

ลำดับ ที่	รายการสินค้า	พระราชกฤษฎีกา และประกาศกระทรวง	ความมุ่งหมายในการควบคุมและ หลักเกณฑ์การ
5.	สิ่งพิมพ์ซึ่งผลิตหรือมีกำเนิดใน สาธารณรัฐประชาชนจีนหรือ ซึ่งนำเข้ามาจากสาธารณรัฐ ประชาชนจีน(ภาพยนตร์ซึ่งความ ประกาศกระทรวง(ฉบับที่ 80) พ.ศ.2519 ลงวันที่ 23 กรกฎาคม 2519 ให้นำเข้า ได้โดยไม่ต้องมีหนังสืออนุญาต)	พระราชกฤษฎีกา(ฉบับที่ 9) พ.ศ.2496 ประกาศ (ฉบับที่ 28) พ.ศ.2505 ลงวันที่ 28 มีนาคม 2505 และประกาศ(ฉบับที่ 80) พ.ศ.2519 ลงวันที่ 23 กรกฎาคม 2519	- เพื่อป้องกันการเผยแพร่หรือล่อลวง ในหลักการไม่อนุญาตให้นำเข้า
6.	กล่องกระดาษลูกฟูก และถุง กระดาษที่มีโลโก้ของตาม ประเภทที่ 4819.10 4819.30 และ 4819.40	พระราชกฤษฎีกา(ฉบับที่ 9) พ.ศ.2496 ประกาศ (ฉบับที่ 55) พ.ศ.2513 ลงวันที่ 27 สิงหาคม 2513 และประกาศ (ฉบับที่ 55) พ.ศ.2530	- เพื่อคุ้มครองอุตสาหกรรมภายในประเทศ ในหลักการไม่อนุญาตให้นำเข้า เว้นแต่ จะเป็นชนิดที่ยังไม่มีการผลิตภายใน ประเทศ โดยสำนักงานคณะกรรมการ ส่งเสริมการลงทุนได้แจ้งรับรองว่าเป็น ความจริง
	ข. <u>เส้นใย, สิ่งทอ, ยานยนต์และ</u> <u>ผลิตภัณฑ์จากสิ่งทอ</u>		
1,	ถุงผ้าดิบสำเร็จรูปขนาดกลาง	พระราชกฤษฎีกา(ฉบับที่ 9) พ.ศ.2496 และประกาศ (ฉบับที่ 28) พ.ศ.2505 ลงวันที่ 28 มีนาคม 2505	- เพื่อคุ้มครองอุตสาหกรรมภายในประเทศ ในหลักการไม่อนุญาตให้นำเข้า
2.	เสื้อกุดและเสื้อพลาสติกหรือ ผลิตภัณฑ์ที่คล้ายกัน	พระราชกฤษฎีกา(ฉบับที่ 9) พ.ศ.2496 และประกาศ (ฉบับที่ 67) พ.ศ.2515 ลงวันที่ 14 มกราคม 2515	- เพื่อคุ้มครองการผลิตภายในประเทศ ในหลักการไม่อนุญาตให้นำเข้า
3.	กระสอบป่านหรือกระสอบ ทุกชนิดที่ห่อด้วยเส้นใยปอ ซึ่ง มีโลโก้สินค้า	พระราชกฤษฎีกา(ฉบับที่ 9) พ.ศ.2496 และประกาศ (ฉบับที่ 68) พ.ศ.2515	"

ลำดับ ที่	รายการสินค้า	พระราชกฤษฎีกา และประกาศกระทรวง	ความมุ่งหมายในการควบคุมและ หลักเกณฑ์การอนุญาต
4.	ปอแก้วและปอกระเจา	ประกาศา ฉบับที่ 2 (พ.ศ.2522) ลงวันที่ 17 ธันวาคม 2522 และ ประกาศเรื่องกำหนดมาตรการ การจระเข้ยมในการนำ สินค้าเข้ามาในราชอาณาจักร ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2522) ลงวันที่ 17 ธันวาคม 2522	- เพื่อเป็นการช่วยเหลือชาวไร่ปอให้ สามารถขายผลผลิตปอได้ในราคาที่ เหมาะสม มอนันอนุญาตให้นำเข้าได้ เฉพาะโรงงานที่ใช้ปอแก้ว หรือปอ กระเจาเป็นวัตถุดิบในการผลิตสินค้า เฉพาะในกิจการของตนเอง โดยจะ อนุญาตให้นำเข้าในปริมาณที่เหมาะสม กับภาวะการผลิตและปริมาณความต้องการ การปอภายในประเทศเป็นระยะ ๆ ไป
5.	สิ่งทอที่เป็นผ้าผืน เป็นผ้าห่ม และเป็นผ้ามวนที่มีไหมแท้ ถึงแตร้อยละ 50 ขึ้นไป	พระราชกฤษฎีกา (ฉบับที่ 9) พ.ศ.2496 และประกาศา(ฉบับที่ 28) พ.ศ.2505 ลงวันที่ 28 มีนาคม 2505	- เพื่อคุ้มครองการผลิตภายในประเทศ และป้องกันการนำเข้าไหมไทยเทียม เข้ามา ในหลักการไม่อนุญาตให้นำเข้า เว้นแต่เป็นผ้าไหมที่เฉพาะในการย้อม มะเกลือ และนำเข้ามาเพื่อย้อมมะเกลือ เท่านั้น
6.	เส้นไหมดิบที่ยังมีโกศเกลียว และเส้นไหมสำเร็จรูปสำหรับ ใช้ทอผ้าไหม	พระราชกฤษฎีกา (ฉบับที่ 9) พ.ศ.2496 และประกาศา(ฉบับที่ 79) พ.ศ.2519 ลงวันที่ 4 มีนาคม 2519 เปลี่ยน แปลงตามประกาศกรม การค้าต่างประเทศ ลงวันที่ 3 กุมภาพันธ์ 2532	- เพื่อคุ้มครองการผลิตภายในประเทศ และมอนันอนุญาตให้นำเข้าได้(โดย ไม่ต้องซื้อเส้นไหมเพิ่มเติมผลิตภายใน ประเทศเป็นการชั่วคราว)
7.	เครื่องแต่งกายตามที่ระบุไว้ ตามพิภคัยตราศุลกากรขาเข้า ประเภทที่ 61.01 ถึง 61.14 และ 6117.90	ประกาศา(ฉบับที่ 54) พ.ศ.2530 ลงวันที่ 9 ธันวาคม 2530 และ ประกาศา (ฉบับที่ 55)	- เพื่อประโยชน์ในการส่งออกสินค้าเสื่อน้า สำเร็จรูป (เป็นสินค้าต้องห้ามในการ นำเข้ามาในราชอาณาจักร)

ลำดับ ที่	รายการสินค้า	พระราชกฤษฎีกา และประกาศกระทรวง	ความมุ่งหมายในการควบคุมและ หลักเกณฑ์การอนุญาต
	6217.90 เฉพาะที่ยังไม่ สำเร็จรูป ไม่ว่าจะสมบูรณ์ แล้วหรือไม่ก็ตาม และส่วน ต่าง ๆ ของเครื่องแต่งกาย ตามประเภทที่ติดข้างต้น เว้น แต่ส่วนคอ ปก ขอบแขน ข้อมือ ขอบเอว ปาก กระเป๋ และ ขอบขากางเกง ป. เกร็งเงี้ยวอาหาร, ภาชนะ กระเบื้องเคลือบ, หินอ่อน		
1.	ภาชนะกระเบื้องเคลือบที่ใช้ บรรจุอาหารบริโภคที่อาจมี ตะกั่วละลายออกมาได้มาก เกินกว่า 2 มิลลิกรัม ต่อ ความจุ 1 ลิตร	พระราชกฤษฎีกา (ฉบับที่ 9) พ.ศ. 2496 และประกาศ (ฉบับที่ 34) พ.ศ. 2508 ลงวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2508	- เพื่อป้องกันอันตรายอันจะเกิดแก่ สาธารณชนควบคุมการค้าของ กระทรวงอุตสาหกรรมในหลักการ ไม่อนุญาตนำเข้า
2.	กระเบื้องปูพื้น กระเบื้องเคลือบ กระเบื้องเคลือบผนังที่มีได้ เคลือบ ตามพิกัดอัตราอากร ขาเข้า ประเภทที่ 69.07	ประกาศ (ฉบับที่ 86) พ.ศ. 2521 ลงวันที่ 31 มกราคม 2521	- เพื่อสงวนเงินตราต่างประเทศ และ แก้ไขการกีดกันการค้าลดจกนคุ้มครอง ส่งเสริมอุตสาหกรรมภายในประเทศ ในหลักการไม่อนุญาตนำเข้า
3.	กระเบื้องปูพื้น กระเบื้องเคลือบ กระเบื้องเคลือบผนังเคลือบ ตามพิกัดอัตราอากรขาเข้า ประเภทที่ 69.08	ประกาศ (ฉบับที่ 86) พ.ศ. 2521 ลงวันที่ 31 มกราคม 2521	- เพื่อสงวนเงินตราต่างประเทศ และ แก้ไขการกีดกันการค้า ลดจกน คุ้มครองส่งเสริมอุตสาหกรรมภายใน ประเทศ ในหลักการไม่อนุญาตนำเข้า

ลำดับ ที่	รายการสินค้า	พระราชกฤษฎีกา และประกาศกระทรวง	ความมุ่งหมายในการควบคุมและ หลักเกณฑ์การอนุญาต
4.	อ่างล้างจาน อ่างล้างหน้า ที่ปัสสาวะหญิง ที่ถ่ายอุจจาระ ที่ปัสสาวะชาย และเครื่อง สุขภัณฑ์ที่คล้ายกัน ซึ่งใช้ชัก ประจำที่ (ไม่รวมอ่างอาบน้ำ) ตามพิกัดอัตราอากรขาเข้า ประเภทที่ 69.10	ประกาศา (ฉบับที่ 86) พ.ศ.2521 ลงวันที่ 31 มกราคม 2521 และประกาศ (ฉบับที่ 93) พ.ศ.2522 ลงวันที่ 31 มกราคม 2522	- เพื่อสงวนเงินตราต่างประเทศ และ แก้ไขการขาดดุลการค้า ตลอดจน คุ้มครองส่งเสริมอุตสาหกรรมภายใน ประเทศ ในหลักการไม่อนุญาตให้นำเข้า
5.	หินจำพวกที่ใช้ทำอนุสาวรีย์ หรือหินก่อสร้างที่ตกแต่งแล้ว และของที่ทำด้วยหินดังกล่าว รวมทั้งหินประดับหิน (โมซายิก) ตามพิกัดอัตราอากรขาเข้า ประเภท ที่ 68.02 นอกจากของตามที่ ระบุไว้ในประเภทที่ 68.01 หรือตามข้อ 69	ประกาศา (ฉบับที่ 86) พ.ศ.2521 ลงวันที่ 31 มกราคม 2521	- เพื่อสงวนเงินตราต่างประเทศ และ แก้ไขการขาดดุลการค้า ตลอดจน คุ้มครองส่งเสริมอุตสาหกรรมภายใน ประเทศ ในหลักการไม่อนุญาตให้นำเข้า
6.	หินอ่อนตราเวอหิน (Travertine) ที่กลัดหิน (Eccussing) หินจำพวก ที่ใช้ทำอนุสาวรีย์ และหิน ก่อสร้างที่มีขนาดปูแผ่น ซึ่งมี ความหนา 2.5 กิโลเมตรขึ้นไป ก่อผนังตันคิวบิกเซนติเมตร โดยไม่กลัดแน่น และหิน อากาบาสเทอ (Alabaster) รวมทั้งหินดังกล่าวที่ยังมีได้ จักหามาทำไปทำสก็อต อย่างหยวน ๆ ทำเป็นแผ่น	ประกาศา (ฉบับที่ 13) พ.ศ.2525 ลงวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2525	- เพื่อเป็นการส่งเสริมและคุ้มครอง อุตสาหกรรมภายในประเทศ ในหลักการ ไม่อนุญาตให้นำเข้า

ลำดับ ที่	รายการอันคำ	พระราชกฤษฎีกา และประกาศกระทรวง	ความมุ่งหมายในการควบคุมและ หลักเกณฑ์การอนุญาต
7.	เลือกให้เป็นสีเหลือง ตาม พิกัดอัตราอากรขาเข้า ประเภทที่ 25.15 เครื่องโต๊ะอาหาร เครื่องใช้ ในบ้านเรือน และเครื่อง ชุดภัตตาคารด้วยเปอร์เซนต์เงิน หรือ กระเบื้องชนิดเนื้อละเอียด รวมทั้งที่หุ้มด้วยเปอร์เซนต์เงินชนิด ไม่เคลือบและชนิดใสคล้าย หินอ่อน ตามพิกัดอัตราอากร ขาเข้าประเภทที่ 69.11	ประกาศฯ (ฉบับที่ 86) พ.ศ.2521 ลงวันที่ 31 มกราคม 2521	- เพื่อเป็นการคุ้มครองอุตสาหกรรม ภายในประเทศ ในหลักการไม่อนุญาต ให้นำเข้า แต่ก่อนกับให้นำเข้าได้เฉพาะ กิจการโรงแรมที่ได้รับคำสั่งส่งเสริมการ ลงทุน โดยจะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ ที่กำหนด
8.	เครื่องโต๊ะอาหาร หุ่นด้วย วัตถุที่ใช้ทำเครื่องปั้นดินเผา ชนิดอ่อนตามพิกัดอัตราอากร ขาเข้าประเภทที่ 69.12	ประกาศฯ (ฉบับที่ 10) พ.ศ.2525 ลงวันที่ 22 มีนาคม 2525 และแก้ไข เพิ่มเติมโดยประกาศฯ (ฉบับที่ 23) ลงวันที่ 23 สิงหาคม 2525	- เพื่อเป็นการคุ้มครองอุตสาหกรรม ภายในประเทศ ในหลักการไม่อนุญาต ให้นำเข้า
๓. โลหะและผลิตภัณฑ์ทำจากโลหะ			
1.	โลหะ ไม้บรรทัดชนิดที่มีมือประกอบ อยู่กับไม้บรรทัด	พระราชกฤษฎีกา(ฉบับที่ 9) พ.ศ.2496 และประกาศฯ (ฉบับที่ 42) พ.ศ.2510 ลงวันที่ 24 สิงหาคม 2510	- เพื่อป้องกันอันตรายอันจะเกิดแก่ สาธารณชนและควบคุมการค้าของ กรมตำรวจ ในหลักการไม่อนุญาตให้ นำเข้า
2.	ภาชนะหุ้มด้วยเหล็กหรือเหล็ก กล้า ซึ่งมีความจุตั้งแต่ยี่สิบ ลิตรขึ้นไป แต่ไม่เกินหนึ่งร้อย ห้าสิบลิตร ชนิดที่ไม้บรรทัด	พระราชกฤษฎีกา(ฉบับที่ 9) พ.ศ.2496 และประกาศฯ (ฉบับที่ 54) พ.ศ.2513 ลงวันที่ 8 เมษายน 2513	- เพื่อคุ้มครองอุตสาหกรรมภายใน ประเทศ ในหลักการไม่อนุญาตให้นำเข้า

ลำดับ ที่	รายการสินค้า	พระราชกฤษฎีกา และประกาศกระทรวง	ความมุ่งหมายในการควบคุมและ หลักเกณฑ์การอนุญาต
3.	ประเภทที่ 73.11 ไม่ว่าจะมี อะไหล่บรรจุด้วยหรือไม่ ภาชนะที่ห่อหุ้มเหล็กหรือ เหล็กกล้า สำหรับบรรจุก๊าซ ปิโตรเลียมเหลว ซึ่งมีความจุ ไม่เกิน 500 ลูกบาศก์เมตร เมตร ความดันอัดอากาศ ตามเข้าประเภทที่ 8708.99 ชนิดที่ใช้แล้ว รวมทั้งที่นำเข้ามา ในรูปของแท่งที่ไม่ใช่และ แท่งที่ไม่ใช่ของโลหะที่เป็น เหล็กหรือเหล็กกล้าความดัน อัดอากาศตามเข้าประเภท ที่ 72.04 <u>น้ำมันเชื้อเพลิง</u> ก. น้ำมันเบนซิน และน้ำมันที่ คล้ายกัน สำหรับเครื่อง ยนต์ ตามบัญชี 2710.001 ข. น้ำมันก๊าด (KEROSENE) ความดัน 2710.002 ค. น้ำมันดีเซลความเร็ว (High Speed Diesel oil) ตามที่ก 2710.003	(ฉบับที่ 55) พ.ศ. 2530 ประกาศ (ฉบับที่ 21) พ.ศ. 2525 ลงวันที่ 29 กรกฎาคม 2525 และ ประกาศ (ฉบับที่ 55) พ.ศ. 2530 ประกาศ (ฉบับที่ 58) พ.ศ. 2531 ลงวันที่ 23 มีนาคม 2531 „ „	— เพื่อเป็นการคุ้มครองประโยชน์แห่ง สาธารณะ ในหลักการไม่อนุญาตให้ นำเข้า — เพื่อให้สอดคล้องกับภาวะการค้าทาง เศรษฐกิจในปัจจุบัน โดยผู้นำเข้าต้อง เป็นผู้ที่ได้รับใบอนุญาตให้เป็นผู้นำเข้า ตามอัตรา 6 แห่ง พ.ร.บ. น้ำมันเชื้อเพลิง พ.ศ. 2521 จากกรมทะเบียนการค้า ตามบัญชีรายชื่อที่กระทรวงพาณิชย์แจ้ง ให้กรมศุลกากรทราบโดยไม่ต้องขอ อนุญาตจากกรมการค้าต่างประเทศ — เพื่อให้สอดคล้องกับภาวะการค้าเศรษฐกิจ ในปัจจุบันต้องมีใบอนุญาตจากกรมการค้า ต่างประเทศ โดยจะอนุญาตให้นำเข้า ได้ในกรณีที่มีหนังสือในความเห็นชอบจาก

ลำดับ ที่	รายการสินค้า	พระราชกฤษฎีกา และประกาศกระทรวง	ความมุ่งหมายในการควบคุมและ หลักเกณฑ์การอนุญาต
	ง. ก๊าซปิโตรเลียมเหลว (LPG) ตามพิกัด 27.11 ฉ. เครื่องจักร, เครื่องใช้ไฟฟ้า และอุปกรณ์	ประกาศา (ฉบับที่ 58) พ.ศ. 2531 ลงวันที่ 23 มีนาคม 2531	
1.	เครื่องสีข้าวชนิดคกกลมเป็นร้ว	พระราชกฤษฎีกา (ฉบับที่ 9) พ.ศ. 2496 และประกาศา (ฉบับที่ 53) พ.ศ. 2508 ลงวันที่ 27 มกราคม 2508	- เพื่อร้วกักโรงสีที่สีข้าวไม่ได้คุณภาพตามมาตรฐาน ในหลักการไม่อนุญาตให้นำเข้า
2.	เครื่องปั่นด้าย (Spinning frame Spinning machine) เครื่องจักรทอผ้า (Weaving machine หรือ Loom)	ประกาศา (ฉบับที่ 45) พ.ศ. 2528 ลงวันที่ 25 เมษายน 2528 ประกาศา (ฉบับที่ 64) พ.ศ. 2532 ลงวันที่ 17 เมษายน 2532	- เพื่อให้สอดคล้องกับภาวะการว่างเกินร้วกิจของอุตสาหกรรมสิ่งทออนุญาตให้นำเข้าได้ในกรณีมีหนังสือในความเห็นชอบในการนำเข้าจากกรมโรงงานอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม (ขยายระยะเวลาบังคับใช้ออกไปถึง 25 เมษายน 2534 ตามประกาศา (ฉบับที่ 64) พ.ศ. 2532
3.	เครื่องยนต์ค้เซลลูโลสเร้วรูปแบบลูกสูบชนิดเกี้ยวที่มีความจุปริมาตรของชักภายในกระบอกสูบ (Displacement) กังแก 331 ลูกบาศก์เซนติเมตร ถึง 1,100 ลูกบาศก์เซนติเมตร และเสื่อสูบสำหรับเครื่องยนต์ค้เซลแบบลูกสูบเกี้ยวความจุค้ชักอัตราอากาศเข้าประเภทที่ 84.06 และเสื่อสูบสำหรับเครื่องยนต์ค้เซลแบบลูกสูบเกี้ยวในลักษณะของเสื่อสูบค้ชักเร้วรูปค้ชักจากการหล่อ ตามพิกัดอัตราอากาศเข้าประเภทที่ 73.25	ประกาศา ลงวันที่ 7 ธันวาคม 2522 แก้ไขเพิ่มเติม โดยประกาศา ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2524) ลงวันที่ 13 ตุลาคม 2524 และแก้ไขเปลี่ยนแปลงโดยประกาศา ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2524) ลงวันที่ 17 ธันวาคม 2524	- เพื่อเป็นการส่งเสริมอุตสาหกรรมยนต์ค้เครื่องยนต์ค้เซลภายในประเทศ ในหลักการไม่อนุญาตให้นำเข้า

ลำดับ ที่	รายการสินค้า	พระราชกฤษฎีกา และประกาศกระทรวง	ความมุ่งหมายในการควบคุมและ หลักเกณฑ์การอนุญาต
4.	ลูกถ้วยไฟฟ้าที่ทำจากเครื่อง กระเบื้องปั้นดินเผา ดังต่อไปนี้ 1. <u>ชนิดสปูล (Spool Type)</u> <u>ซึ่งมีขนาด</u> (1) EEI-NEMA class 53-2 หรือ (2) ASA class 53-2 หรือ (3) ANSI class 53-2 2. <u>ชนิดสเตรน (Strain Type) ซึ่งมีขนาด</u> (1) EEI-NEMA class 54-1 หรือ (2) ASA class 54-1 หรือ (3) ANSI class 54-2 หรือ (4) EEI-NEMA class 54-2 หรือ (5) ASA class 54-2 หรือ (6) ANSI class 54-2 หรือ (7) EEI-NEMA class 54-4 หรือ (8) ASA class 54-4 หรือ (9) ANSI class 54-4	พระราชกฤษฎีกา (ฉบับที่ 9) พ.ศ. 2496 และประกาศ (ฉบับที่ 83) พ.ศ. 2520 ลงวันที่ 20 มิถุนายน 2520	เพื่อคุ้มครองอุตสาหกรรมภายในประเทศ ในหลักการไม่อนุญาตให้นำเข้า

ลำดับ ที่	รายการสินค้า	พระราชกฤษฎีกา และประกาศกระทรวง	ความมุ่งหมายในการควบคุมและ หลักเกณฑ์การอนุญาต
5.	3. <u>ชนิดเพิน (Pin Type)</u> <u>ซึ่งมีขนาด</u> (1) EEI-NEMA class 55-2 หรือ (2) ASA class 55-2 หรือ (3) ANSI class 55-2 หรือ (4) EEI-NEMA class 56-2 หรือ (5) ASA class 56-2 หรือ (6) ANSI class 56-2 หรือ (7) EEI-NEMA class 56-3 หรือ (8) ASA class 56-3 หรือ (9) ANSI class 56-3 ใบเลื่อยวงเคียนและเลื่อยโซ่ กิ่งต่อไปนี้ 1. ใบเลื่อยวงเคียนซึ่งมี ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง ตั้งแต่ 20.32 เซนติเมตร (8 นิ้วขึ้นไปแต่ไม่เกิน 96.52 เซนติเมตร(38 นิ้ว))	พระราชกฤษฎีกา(ฉบับที่ 9) พ.ศ.2496 และประกาศ (ฉบับที่ 91) พ.ศ.2521 ลงวันที่ 22 พฤศจิกายน 2521 และประกาศ (ฉบับที่ 55) พ.ศ.2530	- เพื่อป้องกันการลักลอบตัดไม้ทำลายป่า บนต้นอนุญาตให้เข้าใช้ตามระเบียบและ หลักเกณฑ์ที่กำหนด เว้นแต่เฉพาะใบ เลื่อยที่ใช้สำหรับเลื่อยเหล็กหรือเลื่อย เพชรพลอยหรือวัตถุอื่นใด มิได้ใช้สำหรับ เลื่อยไม้ กระทรวงพาณิชย์มอบหมายให้ กรมศุลกากรตรวจปล่อยให้นำเข้าได้

ลำดับ ที่	รายการสินค้า	พระราชกฤษฎีกา และประกาศกระทรวง	ความมุ่งหมายในการควบคุมและ หลักเกณฑ์การอนุญาต
6.	และใบเลื่อยโซ่ตามพิทักษ์ตรา อากรขาเข้า ประเภทที่ 82.02 2. เลื่อยโซ่รวมทั้งส่วน ประกอบและอุปกรณ์ ประกอบของเลื่อยโซ่ ตามพิทักษ์ตราอากรขาเข้า ประเภทที่ 8467.81 8467.91 8508.20 และ 8508.90	ประกาศา (ฉบับที่ 8) พ.ศ.2524 ลงวันที่ 28 กันยายน 2524 และแก้ไข เพิ่มเติมโดยประกาศา (ฉบับที่ 17) พ.ศ.2525 ลงวันที่ 12 มีนาคม 2525 และประกาศา(ฉบับที่ 55) พ.ศ.2530	- เพื่อเป็นการส่งเสริมอุตสาหกรรมผลิต คอมเพรสเซอร์ เครื่องทำความเย็น ภายในประเทศบนต้นฉบับอนุญาตให้นำเข้า ในปริมาณและตามช่วงเวลากระทรวง พาณิชย์และสำนักงานคณะกรรมการ ส่งเสริมการลงทุนเห็นชอบร่วมกันเท่านั้น
7.	ตู้โทรทัศน์ (T.V.Cabinet) ครบชุดสมบูรณ์หรือมีลักษณะ อันเป็นสาระสำคัญที่ทำให้ เห็นได้ว่าเป็นตู้โทรทัศน์ครบ ชุดสมบูรณ์ไม่ว่าจะเป็นส่วน ประกอบของเครื่องรับโทรทัศน์ ที่ประกอบอยู่ด้วยหรือไม่ ตามพิทักษ์ตราอากรขาเข้า	ประกาศา (ฉบับที่ 55) พ.ศ.2530 ประกาศา (ฉบับที่ 29) พ.ศ.2526 ลงวันที่ 6 กันยายน 2526 และประกาศา(ฉบับที่ 71) พ.ศ.2532	- เพื่อเป็นการป้องกันการหลีกเลี่ยงการ เสียภาษีศุลกากรต่ำกว่าความเป็นจริง ในหลักการอนุญาตให้นำเข้าได้ตาม ความเหมาะสมกับสถานการณ์

ลำดับ ที่	รายการสินค้า	พระราชกฤษฎีกา และประกาศกระทรวง	ความมุ่งหมายในการควบคุมและ หลักเกณฑ์การอนุญาต
8.	ประเภทที่ 8529.902 เว้น แต่เครื่องรับโทรทัศน์ครบชุด สมบูรณ์ ก. เครื่องยนต์ลูกสูบและเสื้อ สูบสำหรับรถจักรยานยนต์ ที่มีความจุปริมาตรช่วงชัก ภายในกระบอกสูบไม่เกิน 250 ลูกบาศก์เซนติเมตร ข. เครื่องยนต์ลูกสูบใช้น้ำมัน แก๊ส (GASOLINE) ที่มีความจุปริมาตรช่วงชัก ภายในกระบอกสูบ ตั้งแต่ 41 ลูกบาศก์เซนติเมตร ถึง 240 ลูกบาศก์เซนติเมตร	ประกาศา (ฉบับที่ 51) พ.ศ. 2530 ลงวันที่ 4 มิถุนายน 2530	- เพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมภายในประเทศ ในขั้นนี้ยังอนุญาตให้เข้าโดยไม่จำกัด ปริมาณ
9.	เครื่องเล่นเกมส์ที่ใช้ไฟฟ้า หรือเครื่องกลที่ใช้เล่นโดยวิธี กด ค้าง ดึง ยืด โยน โยน หรือหมุน โดยมีการนับแต้ม หรือเครื่องหมายใด ๆ หรือ เครื่องเล่นเกมส์นั้น สามารถ ทำให้มีการแพ้ ชนะ กับได้ ที่เป็นเครื่องครบชุดสมบูรณ์ หรือมีลักษณะอันมีสาระสำคัญ ที่ทำให้เห็นได้ว่าเป็นเครื่อง ครบชุดสมบูรณ์ไม่ว่าจะนำเข้ามา มาในสภาพที่ประกอบเข้าด้วย กับชิ้นส่วนประกอบต่าง ๆ	ประกาศา (ฉบับที่ 37) พ.ศ. 2527 ลงวันที่ 31 สิงหาคม 2527 และประกาศ (ฉบับที่ 55) พ.ศ. 2530	- เพื่อประโยชน์ในทางสังคม ในหลักการ ไม่อนุญาตให้นำเข้า

ลำดับ ที่	รายการสินค้า	พระราชกฤษฎีกา และประกาศกระทรวง	ความมุ่งหมายในการควบคุมและ หลักเกณฑ์การอนุญาต
10.	ตามพิทักษ์ตราอากรขาเข้า ประเภทที่ 95.04 เครื่องพิมพ์รูลิทหรือเครื่อง พิมพ์อินทาลโย (Intaglio Printing Machinery) ตามพิทักษ์ตราอากรขาเข้า ประเภทย่อยที่ 8443.50 เครื่องกราดแยกสี (Colour Scanner) อื่นต่าง ๆ รวมทั้งชนิดที่มีระบบเข้าหน้า อิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Take Up System) ตามพิทักษ์ตราอากรขาเข้า ประเภทย่อยที่ 9006.10 และ เครื่องฉายเอกสารอิเล็กทรอนิกส์ ตามพิทักษ์ตราอากรขาเข้า ประเภทย่อยที่ 9009.11 หรือ 9009.12 ภ. รตนยต์ รติกรยานยนต์	ประกาศกระทรวงพาณิชย์ (ฉบับที่ 65) 2532 ลงวันที่ 22 สิงหาคม 2532 และ ระเบียบกระทรวงพาณิชย์ พ.ศ.2532 ลงวันที่ 28 สิงหาคม 2532	- เพื่อประโยชน์ในการป้องกันการปลอม แปลงหรือเลียนแบบธนบัตร ในหลักการ เป็นสินค้าที่ต้องขออนุญาตในการนำเข้า
1.	รถยนต์ที่ใช้แล้ว ไม่ว่าจะปรับ ปรุงสภาพแล้วหรือไม่ก็ตาม ทั้งนี้ ไม่รวมถึงรถยนต์ที่ใช้แล้วที่เป็น รถยนต์นั่งเฉพาะที่มีขนาดเล็กกว่า จุปริมาตรช่วงชักภายในกระบอกลูก สูบของเครื่องยนต์เกิน 2,300 ลูกบาศก์เซนติเมตร และรถยนต์ ทั้งตามประกาศกระทรวงพาณิชย์	พระราชกฤษฎีกา (ฉบับที่ 9) พ.ศ.2496 ประกาศ (ฉบับที่ 50) พ.ศ.2512 ลงวันที่ 9 เมษายน 2512 ประกาศ (ฉบับที่ 66) พ.ศ.2515 ลงวันที่ 4 มกราคม 2515	- เพื่อสงวนเงินตราต่างประเทศ ในหลัก การไม่อนุญาตให้นำเข้า เว้นแต่ผู้นำเข้า เป็นคนไทยไปอยู่ต่างประเทศติดต่อกับ เกินกว่า 2 ปี แล้วเดินทางกลับประเทศ ไทย นำรถยนต์นั่งติดตัวเข้ามาใช้เอง คนละ 1 คัน โดยมีหลักฐานการครอบ- ครองถือกรรมสิทธิ์ระหว่างอยู่ในต่าง ประเทศไม่น้อยกว่า 1 ปี 6 เดือน และ

ลำดับ ที่	รายการสินค้า	พระราชกฤษฎีกา และประกาศกระทรวง	ความมุ่งหมายในการควบคุมและ หลักเกณฑ์การอนุญาต
	(ฉบับที่ 46) พ.ศ.2528 ลงวันที่ 10 มิถุนายน 2528 กำหนดให้เป็นสินค้าที่ไม่ต้อง ขออนุญาตในการนำเข้า		กลับมามีภูมิสำเนาในประเทศไทย - สำหรับชาวต่างประเทศหรือคู่สมรสกับชาวต่างประเทศ ต้องมีหลักฐานแสดงว่ามีภูมิสำเนาในประเทศไทยด้วย - ในกรณีรถยนต์บรรทุกที่ใช้แล้ว เจาะหาลักษณะพิเศษ เช่น รถยนต์อเมริกัน รถญี่ปุ่น รถเยอรมัน เป็นต้น จะอนุญาตให้นำเข้าได้ตามระเบียบกรมการค้าต่างประเทศ ว่าด้วยการอนุญาตให้นำรถยนต์บรรทุกที่ใช้แล้วที่มีลักษณะพิเศษขนาดตั้งแต่ 4 เมตรขึ้นไป เข้ามาในราชอาณาจักร พ.ศ.2532 ลงวันที่ 15 พฤษภาคม 2532
2.	รถยนต์นั่งสามล้อติดเครื่องยนต์นำเข้าประเภทที่ 8703.21 0703.229 8703.239 8703.319 และ 8703.329 ที่มีขนาดความจุปริมาณช่วงชักภายในกระบอกสูบของเครื่องยนต์ไม่เกิน 2,300 ลูกบาศก์เซนติเมตร	ประกาศ (ฉบับที่ 86) พ.ศ.2521 ลงวันที่ 31 มกราคม 2521 และแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศ (ฉบับที่ 46) พ.ศ.2528 ลงวันที่ 10 มิถุนายน 2528 และประกาศ (ฉบับที่ 55) พ.ศ.2530	- เพื่อคุ้มครองอุตสาหกรรมภายในประเทศ ในหลักการไม่อนุญาตให้นำเข้า เว้นแต่เป็นรถยนต์นั่งที่ใช้แล้ว ซึ่งมีหลักเกณฑ์การอนุญาตตามรายการ 1 - ในกรณีที่นักท่องเที่ยวเข้ามาเป็นการชั่วคราวแล้วนำกลับออกไป หรือนำออกไปแล้วนำกลับเข้ามา กระทรวงพาณิชย์มอบหมายให้กรมศุลกากรพิจารณาตรวจสอบได้
3.	รถจักรยานยนต์ ตามพิกัดอัตราศุลกากรนำเข้าประเภทที่ 87.11	พระราชกฤษฎีกา (ฉบับที่ 9) พ.ศ.2496 (สำหรับรถจักรยานยนต์ที่ใช้แล้วทุกประเภท และทุกขนาด ควบคุมตามประกาศ (ฉบับที่ 76)	- เพื่อคุ้มครองอุตสาหกรรมภายในประเทศ ในหลักการไม่อนุญาตให้นำเข้า เว้นแต่ผู้นำเข้าเป็นคนไทย ปลูกทางประเทศติดต่อกันเกินกว่า 2 ปี และเดินทางกลับประเทศไทย นำรถจักรยานยนต์มาใช้แล้ว

ลำดับ ที่	รายการสินค้า	พระราชกฤษฎีกา และประกาศกระทรวง	ความมุ่งหมายในการควบคุมและ หลักเกณฑ์การอนุญาต
		(ฉบับที่ 86) พ.ศ.2521 ลงวันที่ 31 มกราคม 2521	หลักการเกี่ยวกับการผ่อนผันอนุญาตนำ รถยนต์นั่งใช้แล้วเข้ามาตามรายการ 1 - ในกรณีนักท่องเที่ยวเข้ามากับรถ ชั่วคราวแล้วนำรถออกไป หรือนำรถ ออกไปแล้วนำรถเข้ามา กระทรวง พาณิชย์มอบหมายให้กรมศุลกากรพิจารณา ตรวจปล่อยได้
4.	รถยนต์ที่ห้าเพื่อบรรทุก คนโดยสารชนิดหกล้อที่มีที่นั่ง ตั้งแต่สามที่นั่งขึ้นไป ไม่ว่า จะมีที่นั่งประกอบหรือติดอยู่ ท้ายหรือใบก้นท้าย	พระราชกฤษฎีกา (ฉบับที่ 9) พ.ศ.2496 และประกาศฯ (ฉบับที่ 88) พ.ศ.2521 ลงวันที่ 4 เมษายน 2521	- เพื่อสงวนเงินตราต่างประเทศ หลักการ ไม่อนุญาตให้นำเข้า
5.	ตัวถังหรือแคบของรถยนต์ไม่ว่า จะนำเข้าโดยสมบูรณ์หรือแต่ บางส่วน และไม่ว่าจะมีเครื่องยนต์ อยู่กลาง ส่วนประกอบ และอุปกรณ์ประกอบของรถยนต์ ประกอบหรือติดตั้งอยู่ท้ายหรือ ใบเพียงใดก็ตาม	ประกาศฯ (ฉบับที่ 38) พ.ศ.2527 ลงวันที่ 11 กันยายน 2527	- เพื่อสงวนเงินตราต่างประเทศ และ คุ้มครองส่งเสริมอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้อง ภายในประเทศ ในหลักการไม่อนุญาต ให้นำเข้า (ไม่บังคับใช้กรณีนำเข้า โดยโรงงานประกอบรถยนต์)
6.	รถแทรกเตอร์ (รถไถนา) 2 ล้อ ชนิด 2 ล้อเกินตาม ไม่ว่าจะมีเครื่องยนต์ติดตั้งอยู่ ท้ายหรือไม่ และรถแทรกเตอร์ (รถไถนา) 4 ล้อนั่งขับใช้แล้ว ที่มีควมจุปริมาณการขุดภายใน ในกระบอกสูบของเครื่องยนต์ ตั้งแต่ 1,100 ลูกบาศก์เซนติ	ประกาศฯ (ฉบับที่ 22) พ.ศ.2525 ลงวันที่ 9 สิงหาคม 2525 และ ประกาศฯ (ฉบับที่ 32) พ.ศ.2526 ลงวันที่ 16 ธันวาคม 2526 และ ประกาศฯ (ฉบับที่ 55) พ.ศ.2530	- เพื่อเป็นการคุ้มครองอุตสาหกรรมการ ผลิตรถแทรกเตอร์ (รถไถนา) ภายใน ประเทศผ่อนผันอนุญาตให้นำเข้าเฉพาะ ผู้ที่มีหลักฐานแสดงว่าเคยนำเข้ามาก่อน ตามปริมาณที่กำหนดและในกรณีหน่วย ราชการหรือสถาบันเพื่อการกุศลที่ได้รับ บริจาค

ลำดับ ที่	รายการสินค้า	พระราชกฤษฎีกา และประกาศกระทรวง	ความมุ่งหมายในการควบคุมและ หลักเกณฑ์การอนุญาต
1.	ศุลกากรประเภทที่ 8701.10 และ 8701.90 ร. อื่น ๆ สินค้าที่ส่งมาจากหรือมีต้น กำเนิดจากสาธารณรัฐอเมริกา ใต้	ประกาศฯ (ฉบับที่ 12) พ.ศ. 2525 ลงวันที่ 8 กุมภาพันธ์ 2525	- เพื่ออนุมัติให้เป็นไปตามมติของ สหประชาชาติ ไม่อนุญาตให้นำเข้า โดยเด็ดขาด
2.	แท็บ แต่ไม่รวมถึงแท็บที่ใช้กับ ตู้เก็บเอกสารโดยเฉพาะ	พระราชกฤษฎีกา (ฉบับที่ 9) พ.ศ. 2496 และประกาศฯ (ฉบับที่ 28) พ.ศ. 2505 ลงวันที่ 28 มีนาคม 2505	- เพื่อคุ้มครองอุตสาหกรรมภายในประเทศ ในหลักการไม่อนุญาตให้นำเข้า เว้นแต่ ชนิดที่มีลักษณะเป็นพิเศษ และมีใบมีการ ผลิตในประเทศเท่านั้น กองควบคุมสินค้า 10 มกราคม 2531

เอกสารอ้างอิง

ภาษาไทย

กระทรวงเกษตรและสหกรณ์. การประเมินผลโครงการใช้โลโก้ถั่วลิสงและโลโก้ส่งออกขององค์การตลาดเพื่อการเกษตร. 2532.

กระทรวงอุตสาหกรรม และสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย. รายงานการสัมมนาเรื่องแนวทางการพัฒนาอุตสาหกรรมยานยนต์. 22 มกราคม 2533.

กรมการค้าต่างประเทศ. นโยบายข้าวไทยอดีต ปัจจุบัน ปีการผลิต 2530/2531. พฤษภาคม 2531.

_____. การพัฒนาการตลาดสินค้าเกษตร. กรกฎาคม 2533.

_____. โครงสร้างข้อมูลอุตสาหกรรมอาหารสัตว์. มิถุนายน 2533.

_____. ตลาดสินค้าเกษตรและการพัฒนาที่นำมาใช้ในประเทศไทย. พฤษภาคม 2532.

กรมการพาณิชย์. รายงานธุรกิจพาณิชย์ในประเทศไทย. ปี พ.ศ. 2528-2531.

กรมส่งเสริมการส่งออก. การพัฒนาและส่งเสริมการส่งออกของกรมส่งเสริมการส่งออก ปี 2534. ธันวาคม 2533.

กรมเศรษฐกิจการพาณิชย์. รายงานการศึกษาวิจัยเรื่อง ตลาดข้อตกลง. มีนาคม 2531.

_____. "ตลาดกลางสินค้าเกษตร". รายงานการฝึกอบรมวิทยากรและบุคลากรตามโครงการพัฒนาและฝึกอบรมการตลาดสินค้าเกษตร. จัดโดยกรมเศรษฐกิจการพาณิชย์ กระทรวงพาณิชย์. 5-8 กันยายน 2531.

การตลาด. "ทำเนียบ 20 บริษัทการตลาดยอดเยี่ยม 1989" ปีที่ 3 ฉบับที่ 30 พฤศจิกายน 2532.

การสื่อสารแห่งประเทศไทย. รายงานประจำปี. ปี พ.ศ. 2531-2532.

เกริกเกียรติ นิวัฒน์เสรีธรรม. วิเคราะห์ลักษณะการเป็นเจ้าของธุรกิจขนาดใหญ่ในประเทศไทย. สถาบันไทยคดีศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. (เอกสารวิจัยหมายเลข 14) 2-8 เมษายน 2533.

คู่แข่ง. "แผนกรรมการค้าภายใน". ปีที่ 9 ฉบับที่ 97. ตุลาคม 2531. หน้า 166.

จิตติมา ดุริยประพันธ์ และ จันทวรรณ สุจริตกุล. "การเจรจาด้วยการค้าบริการในเรอบอรัญชัย"
เอกสารประกอบการประชุมประจำปี ความรู้รักเศรษฐกิจศาสตร์ไทยปี 2533. สมาคม
เศรษฐกิจศาสตร์แห่งประเทศไทย. โรงแรมอิมพีเรียล กรุงเทพฯ. 9-10 พฤศจิกายน 2533.

เจิมศักดิ์ ปิ่นทอง และ ประยงค์ เนตยารักษ์. โฉมหน้านายทุนผู้ให้ทุนในตลาดสินค้าชนบทไทย.
โครงการวิจัยเรื่องสินค้าชนบทในประเทศไทย. สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย.
2530.

ดำริห์ พงษ์ปาลิต. อุตสาหกรรมอาหารสัตว์. ฝ่ายวิจัยธนาคารกรุงเทพจำกัด. (เอกสารวิจัยที่
1/2533) 5 มกราคม 2533.

ภัททิ นิจถาวร. ผลกระทบของนโยบายสินค้าในในระดับมหภาค. โครงการวิจัยเรื่องสินค้า
ชนบทในประเทศไทย. สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย. 2530.

บุญจิต ฐิตาภิวัฒน์กุล และคณะ. การศึกษาวิจัยเพื่อจัดตั้งเขตส่งออกสินค้าเกษตร.
คณะเศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. 2533.

บุญช่วย ศรีคำพร. ธุรกิจการท่องเที่ยว. เอกสารประกอบการสัมมนา กิตติทางเศรษฐกิจไทย
ปี 2534. สมาคมเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. 22 พฤศจิกายน 2533.

บุรพา อัตถากร. "พระราชบัญญัติโทรเลขและโทรศัพทน์ พุทธศักราช 2477 จะต้องแก้ไข".
การสื่อสารกับการพัฒนาประเทศ. เอกสารประกอบการสัมมนาทางวิชาการเนื่องในวัน
สถาปนาการสื่อสารแห่งประเทศไทย 2532.

บริษัท การจัดการเกษตรและอุตสาหกรรม จำกัด. รายงานผลการศึกษา เพื่อปรับปรุงหรือจัดให้มีตลาดกลางขายส่ง พืชผัก ผลไม้และปศุสัตว์ ที่สมบูรณ์ในกรุงเทพมหานคร. กันยายน 2527.

_____. รายงานผลการศึกษา เพื่อปรับปรุงระบบตลาดสินค้าเกษตร แนวทางการพัฒนาการตลาดสินค้าเกษตร. มีนาคม 2528.

_____. รายงานผลการศึกษา โครงการศึกษาเพื่อปรับปรุงระบบตลาดสินค้าเกษตร กันยายน 2527.

ธนาคารกรุงเทพพาณิชย์การ. "การเปิดสาขาธนาคารต่างประเทศ". เอกสารวิชาการ ธนาคารกรุงเทพพาณิชย์การ. มิถุนายน 2533.

ธนาคารนครหลวง. "ท่องเที่ยวเสรีในกรอบการเจรจาการค้าหลายฝ่ายรอบอุรุกวัย" เศรษฐกิจใต้. ปีที่ 8 ไตรมาสที่ 3 กรกฎาคม - กันยายน 2533. หน้า 26-37.

ธุรกิจอาหารสัตว์. "การผลิตและความต้องการสุกรในภาคใต้". ปีที่ 7 เล่มที่ 22. มกราคม-มีนาคม 2533. หน้า 61-75.

นิคมฐ์ เศรษฐวงศ์, 2533. "การตลาดระหว่างประเทศ : ลู่ทางการส่งออก". เอกสารประกอบการบรรยาย การจัดการด้านการตลาดสมัยใหม่ วันที่ 13. 18 กันยายน 2533.

รังสรรค์ ณะพรพันธุ์. กระบวนการกำหนดนโยบายเศรษฐกิจในประเทศไทย : บทวิเคราะห์เชิงประวัติศาสตร์เศรษฐกิจการเมือง พ.ศ. 2475-2530. คณะอนุกรรมการฝ่ายสิ่งพิมพ์สมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย. 2532.

รังสรรค์ ณะพรพันธุ์ และ นิพนธ์ นัพนงศกร (บรรณาธิการ). เศรษฐกิจไทย : บนเส้นทางแห่งสันติประชาธรรม. โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ : กรุงเทพมหานคร พิมพ์ครั้งที่ 1 (มีนาคม 2531).

วิชัมพร เนตรอำนาจ และ ชัญชัย ทองสัมฤทธิ์. ธุรกิจฟาร์มสุกร. ส่วนวิจัยเศรษฐกิจฝ่ายวิจัยและวางแผน ธนาคารนครหลวงไทย. 2529.

ราเชนทร์ ชินทวยรังสรรค์ และ ธรรมบุญ พงษ์ศรีกูร. การพัฒนาธุรกิจประกันชีวิต ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 7 (พ.ศ.2535-2539). เอกสารโรเนียว 2533.

วันรักษ์ มิ่งมณีนาคิน. บทบาทของ ธกส. กับการดำเนินงานสินเชื่อเพื่อการเกษตร. โครงการวิจัยเรื่องสินเชื่อชนบทในประเทศไทย. สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย. 2530.

วิฑูรย์ ว่องวานิช. "ตลาดสินค้าเกษตรของไทยและแนวทางการพัฒนา". วารสารเศรษฐกิจการพาณิชย์. ปีที่ 19 ฉบับที่ 206 พฤศจิกายน 2531.

วุฒิเทพ อินทัญญา สุจิตรา ชำนิวิทย์กรรม และสมพร ศิลป์สุวรรณ. การกระจายและการไหลออกของรายได้จากการท่องเที่ยวในธุรกิจโรงแรมและธุรกิจนำเที่ยว. ศูนย์บริการวิชาการสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. 2532.

สำนักงานพาณิชย์จังหวัดนครสวรรค์. ตลาดกลางข้าวเปลือกจังหวัดนครสวรรค์. ธันวาคม 2530.

สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร. ข้อมูลที่สำคัญเกี่ยวกับปุ๋ยและความต้องการใช้ปุ๋ยเคมีในอนาคต. เอกสารเศรษฐกิจการเกษตร เลขที่ 16 มีนาคม 2533.

สมชาย เกียรติกำจาย. "การเลี้ยงสัตว์ของประเทศไทย : ปัญหาอาหารสัตว์ขาดแคลน". รายงานเศรษฐกิจ ธนาคารกรุงไทย. มกราคม 2533.

สมบูรณ์ ศิริประชัย. "กฎหมายไทยที่มีผลต่อการค้าระหว่างประเทศ". บทความที่เสนอในการสัมมนาทางวิชาการ 2533. เรื่อง กฎหมาย : เสริมหรือถ่วงการพัฒนาเศรษฐกิจไทย. จัดโดย คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. 14-15 กุมภาพันธ์ 2533. หน้า 6-1 ถึง 6-115.

สถาบันธุรกิจพาณิชย์นาวี. การพัฒนาการขนส่งระหว่างประเทศในทศวรรษหน้า. จุลาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2532.

สภาหอการค้าแห่งประเทศไทย. 35 ปี สภาหอการค้าแห่งประเทศไทย. 28 มิถุนายน 2533.

สมาคมเศรษฐศาสตร์แห่งประเทศไทย. "การบริโภคข้าว ผัก ผลไม้และเนื้อสัตว์ ของครัว-
เรือนไทย". เอกสารประกอบการประชุมประจำปี ความรู้รักเศรษฐศาสตร์ไทยปี 2533.
จัดโดย สมาคมเศรษฐศาสตร์แห่งประเทศไทย. 9-10 พฤศจิกายน 2533.

สนิท วรปัญญา. "เส้นทางพัฒนาการประกันภัยในไทย อดีตและปัจจุบันของธุรกิจประกันความเสี่ยง".
Chulalongkorn Review. กรกฎาคม-ธันวาคม 2533. หน้า 55-69.

สุทธิพันธ์ จิราธิวัฒน์. "การเปลี่ยนแปลงระบบการจัดการทางการค้าของโลก และผลกระทบต่อ
การค้าระหว่างประเทศของไทย". บทความตีพิมพ์ใน วารินทร์ วงศ์หาญชาวี และคณะ.
แนวคิดและการวิเคราะห์เศรษฐกิจไทย. จัดพิมพ์เพื่อเป็นเกียรติแก่ศาสตราจารย์
ดร.ประเจ็ด สินทรัพย์ 2534. หน้า 23-46.

สุทธิพันธ์ จิราธิวัฒน์, ชุมพร ปัจจุบันนท์ และสุรพล เหลี่ยมสูงเนิน. "ยุโรปตลาดเดียว 1992:
มิติทางการค้าและการลงทุนสำหรับประเทศไทย". วารสารเศรษฐศาสตร์ธรรมศาสตร์.
ปีที่ 8 ฉบับที่ 4 ธันวาคม 2533.

_____. "ยุโรปตลาดเดียว 1992: มิติทางการค้าและการลงทุนสำหรับประเทศไทย".
วารสารเศรษฐศาสตร์ธรรมศาสตร์. ปีที่ 9 ฉบับที่ 1 มีนาคม 2534.

สุรเกียรติ์ เสถียรไทย. กรมการค้าต่างประเทศ. มูลนิธิสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย
2532.

เสรี วงศ์ไพจิตร. "อุตสาหกรรมท่องเที่ยวสู่ทางการพัฒนาและกระจายประโยชน์แก่ธุรกิจภาคบริการ".
Chulalongkorn Review. ปีที่ 1 ฉบับที่ 2 มกราคม - มีนาคม 2532. หน้า 32-47.

องค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย. รายงานประจำปี. 2529-2532.

_____. "บริการขององค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทยกับการพัฒนาประเทศ".
การสื่อสารกับการพัฒนาประเทศ. เอกสารประกอบการสัมมนาทางวิชาการ เนื่องในวัน
สถาปนาการสื่อสารแห่งประเทศไทย 2532.

อัมมาร สยามวาลา. "ผลกระทบนโยบายการค้าข้าวเสรีของไทย : การคาดการณ์ของผู้เขียน และผลกระทบต่อผู้อ่าน". วารสารเศรษฐศาสตร์จุฬาลงกรณ์. ปีที่ 1 ฉบับที่ 2 สิงหาคม 2532.

_____. ตลาดสินค้าในชนบทไทย โครงการวิจัยเรื่องสินค้าชนบทในประเทศไทย. สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย. 2530.

อัมมาร สยามวาลา และวิโรจน์ ณ ระนอง. ประมวลความรู้เรื่องข้าว. สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย. 2533.

ภาษาอังกฤษและฝรั่งเศส

Ajanant, Juanjai., Suthiphand, Chirathivat and Chalempoj Iamkamala.
Trade Policy Options for Thailand. in Mohammed Ariff, and
Tan Loong-Hoe. ASEAN Trade Policy Options : The Uruguay
Round. ISEAS, 1988.

Ajanant, Juanjai., Chunanuntathem, Meenaphant, Sorrayuth. Trade and
Industrialization of Thailand. Social Science Association of
Thailand, 1986.

Akrasanee, Narongchai and Suthiphand Chirathivat. "Trade Issues
among ASEAN, Asian NICs and Japan." in Shinohara, Miyohai and
Lo, Fu-chen (eds), Global Adjustment and the Future of
Asian-Pacific Economy, Asian and Pacific Development Center and
Institute of Developing Economies, 1989.

Asian Development Bank. Asian Development Outlook. 1989.

The Economist. "A Survey of the European Communities" July 7, 1990.

Balassa, Bela. Subsidies and Counter-vailing Measures : Economic
Considerations. Working Papers on Development Economics, Office
of the Vice President. The World Bank, January 1989.

Balassa, Bela and Michael Constantine, Poulos. "Liberalizing Trade
Between Developed and Developing Countries," in Journal of
World Trade Law, Vol 20, No.1, January/February 1986. pp.3-28.

Balassa, Bela and John Williamson. Adjustment to Success : Balance
of Payments Policy in the East Asian NICs. Institute for
International Economic, No 17, Washington D.C., June 1987.

Baldwin, Robert E. and Tracy, Murray. "MFN Tariff Reductions and Developing Country Trade Benefits Under the GSP." Economic Journal. Vol. 87, No.345, March 1977. pp.30-46.

Bhagwati, Jagdish N. Anatomy and Consequences of Exchange Control Regimes. Ballinger Publishing Company, 1978.

Bhagwati, Jagdish (edited by Robert C.Feenstra), The Theory of Commercial Policy. Volume 1, Essays in International Economic Policy, Massachasetts: The MIT Press, 1983.

Bhagwati, Jagdish. "Directly Unproductive Profit-Seeking Activities". in Journal of Political Economy 90, October 1982.

_____. "Trade in Services and the Multilateral Trade Negotiations." The World Bank Economic Review. Vol.1, NO.4 1987 : 545-569.

Bizaguet, Armand. Le grand marche europeen de 1993. Que sais-je?, 1re edition, 1990.

Buchanan, James M. The Limits of Liberty : Between Anarchy and Leviathan. The University of Chicago Press, 1975.

Coffey, W.J. and J. Mcrae. Service Industries in Regional Development. The Institute for Research on Public Policy/ L'Institut de recherches politiques. 1990.

Chirathivat, Suthiphand. "Liberalization of the Export Sector of Thailand". in The Report Seminar on the Liberalization of Laws and Regulations for the Promotion of Private-Sector Activities for Economic and Social Development, UNDP and TDRI, 1988.

Chirathivat, S. Pachusanond, C. And T. Wahawisan. "The Management Systems of the World Economy and the Response of Thailand's External Sector". Background Paper No.2 in TDRI Year-End Conference : Thailand in the International Economic Community. presented at Ambassador City Jomtien, Chon Buri, December 16-17, 1989.

Cline, William R. (ed). Policy Alternatives for a New International Economic Order. Praeger Publishers, 1979.

_____. Trade Policy in the 1980s. Institute for International Economics, Washington D.C., MIT Press Cambridge, London, 1983.

Cohen, Daniel and Charles Wyplosz. "The European Monetary Union : An Agnostic Evaluation" in Ralph C. Bryant, David A. Curried, Jacob A. Frenkel, Paul R. Masson and Richard Portes, eds. Macroeconomic Policies in Interdependent World. The Brookings Institution : International Monetary Fund, 1989.

Commission of the European Communities. Single European Act. Bulletin of the European Communities Supplement 2/86, p.13 : 1986.

Corden, W M. "The Revival of Protectionism". Occasional Papers. No.14, Published by Group of Thirty, New York, 1984.

Davenport, Michael. Trade Policy Protectionism and the Third World. Croomhelm, Kent, 1986.

De Montbrial, Thierry. Le monde et son evolution. Ramses 91 (Systeme Economiques et Strategies) Dunod, 1990.

Derycke, Pierre-Henri et Bobe, Bernard. Projections des échanges extérieurs et balance des paiements. Economica, 1975.

Baldwin, Robert E. and Tracy, Murray. "MFN Tariff Reductions and Developing Country Trade Benefits Under the GSP." Economic Journal. Vol. 87, No.345, March 1977. pp.30-46.

Bhagwati, Jagdish N. Anatomy and Consequences of Exchange Control Regimes. Ballinger Publishing Company, 1978.

Bhagwati, Jagdish (edited by Robert C.Feenstra), The Theory of Commercial Policy. Volume 1, Essays in International Economic Policy, Massachasetts: The MIT Press, 1983.

Bhagwati, Jagdish. "Directly Unproductive Profit-Seeking Activities". in Journal of Political Economy 90, October 1982.

_____. "Trade in Services and the Multilateral Trade Negotiations." The World Bank Economic Review. Vol.1, NO.4 1987 : 545-569.

Bizaguet, Armand. Le grand marche europeen de 1993. Que sais-je?, 1re edition, 1990.

Buchanan, James M. The Limits of Liberty : Between Anarchy and Leviathan. The University of Chicago Press, 1975.

Coffey, W.J. and J. Mcrae. Service Industries in Regional Development. The Institute for Research on Public Policy/ L'Institut de recherches politiques. 1990.

Chirathivat, Suthiphand. "Liberalization of the Export Sector of Thailand". in The Report Seminar on the Liberalization of Laws and Regulations for the Promotion of Private-Sector Activities for Economic and Social Development, UNDP and TDRI, 1988.

Jackson, John H. The World Trading System Law and Policy of International Economic Relations. The MIT Press, 1989.

JICA. A Master Plan Study on Telecommunications Development in The Kingdom of Thailand. 1989.

Jones, Ronald W. and Peter.B, Kenen. (eds). Handbook of International Economics. Amsterdam : North-Holland, 1985.

Krause, Laurence B. The Developing Countries and the GATT. Mimeograph. (unpublished).

Krueger, Anne O. Foreign Trade Regimes and Economic Development : Liberalization Attempts and Consequences. Cambridge, Massachusetts : Ballinger, 1978.

Krugman, Paul R. (ed). Strategic Trade Theory and the New International Economics. The MIT Press, 1986.

_____, "U.S. Economic Policy : Repentance Will Remain Hard to Sell ". International Herald Tribune, Wednesday, March 28, 1990. P.8.

Lo, Fu-chen. Nakamura, Yoichi and Byung-Nak, Song. "Multipolar World Economy and the Asia-Pacific. Interdependency in 1990s." Paper Presented at the Bangkok Conference on "The Future of Asia-Pacific Economies (FAPE ITI), Bangkok, Thailand. November 8-10 1989.

Lo, Fu-Chen and Narongchai, Akrasanee. ASEAN Cooperation in Second Phase Import Substitution. Kuala Lumpur: APDC, 1987.

Linder, Staffan Burenstam. The Pacific Century : Economic and Political Consequences of Asian-Pacific Dynamism. Stanford University Press, California, 1986.

Levinso, Marc. "Is Strategic Trade Fair Trade". in Across The Board, June 1988, republished in Economic Impact, 3rd Quarter 1988.

Leamer, Edward E. Sources of International Comparative Advantage : Theory and Evidence. The MIT Press, Second Printing 1987.

Latouche, Serge. Faut-il refuser le developpement?. Economie en liberte, PUF, 1986.

Lassudrie-Duchene Bernard et Reiffers, Jea-Louis (eds). Le protectionisme Economica, 1985.

Laird, Sam and Yeats, Alexander. Trends in Nontariff Barriers of Developed Countries, 1966-1986. Working Papers on International Economics Department. The World Bank, December 1988.

Lafay, G. et al. Commerce International : La fin des avantages acquis. CEPII, Economica, 1989.

_____, La dynamique de la specialisation internationale. Economica, Paris, 1979.

Messerlin, Patrick. The Uruguay Negotiations on Subsidies and Countervailing Measures : Past and Future Constraints. Working Papers on International Trade. International Economics Department, The World Bank, April 1989.

Mc Rae, J.J. and M. Desbois. Traded And Non-Traded Services : Problems of Theory, Measurement And Policy. The Institute for Research on Public Policy/L'Institut de recherches politiques. 1990.

Melvin, J.R. Trade in Services : A Theoretical Analysis. The Institute for Research on Public Policy/L'Institut de recherches politiques. 1990.

OECD. "An Evaluation of Developments in Trade Relations with Dynamic Asian Economies". Paper prepared for Informal Workshop with Dynamic Asian Economies, "The International Trading Environment--Issues and Policies". Seoul, March 9, 1990.

_____, "Services in Growing Economies and Global Markets". Paper Prepared for Informal Workshops with Dynamic Asian Economies "Trade Investment and Technology : New Patterns and Interactions and Associated Policy Issues in a Global Economy". Paris, April 9-10 1990.

Ohmae, Kenichi. The Borderless World : Power and Strategy in the Interlinked Economy. Harper Business, 1990.

Pelkmans, Jacques. "Study on Nature, Rules, Regulations of the Single European Market in 1992". A Paper Presented at the Seminar on the External Dimensions of the Single European Market: Impact and Opportunities, ESCAP, Bangkok, April 18-20 1990. (unpublished).

Phongpaichit, Pasuk. Decision-Making on Overseas Direct Investment by Japanese Small and Medium Industries in ASEAN and the Asian NICs. ASEAN Economic Bulletin, Vol 46, No.3, March 1988.

- Pongsrikul, T. and S. Ratanakomut. 1989. "Trade in Services" Background Paper No.5. Thailand in The International Economic Community. The 1989 TDRI Year-end Conference, Ambassador City Jomtien, Chon Buri December 16-17, 1989.
- Porter, Michael E. The Competitive Advantages of Nations. The Macmillan Press Ltd. 1990.
- Roessler, Frieder. "The Scope, Limits and Function of the GATT Legal System". World Economy. Vol.8, No.3, September 1985.
- Sopiee, Noordin and Brady. J. Lum. Towards the Closing of the Uruguay Round & Beyond. Pacific Economic Cooperation Conference, & ISIS Malaysia, 1990.
- Stern, Robert M, Trezise, Philip H., Whalley, John (eds). Perspectives on a U.S.-Canadian Free Trade Agreement. The Brookings Institution, Washington D.C. 1987.
- Stern, Robert M. U.S. Trade Policies in a Changing World Economy. The MIT Press, London, 1988.
- Tambunlertchai, Somsak. Restructuring the International Trade Sector of Developing ESCAP Economies. Paper prepared for the 26th Session of the Committee on Trade, Economic and Social Commission for Asia and the Pacific at the United Nations Building, Bangkok (unpublished) 28 November - 2 December 1988.
- Tambunlertchai, S. And S. Chirathivat. "Management of Thailand's International Economic and Trade Relations". in Suchart Prasith-rathsint, Thailand on the Move : Stumbling Blocks and Breakthroughs. TURA and CIDA, 1990. pp. 189-231.

Tasca, Henry J. The Reciprocal Trade Theory of the United States
(A Study in Trade Philosophy). New York : Russell & Russell. 1983.

The Industrial Management Co., Ltd. Promotion of Manufactured Exports.
Final Report Volume 3, Industrial Restructuring Study for the
National Economic & Social Development Board, Bangkok, September
1985.

The World Bank. World Development Report. 1989.

Vellas, Francois. Conflits et negociations dans le commerce
international. Economica, 1989.

UNCTAD. Trade in Services : Sectoral Issues. UNCTAD/ITP/26. New York.
1989.

Walras, Leon. Elements d' economie politique pure (La thieoie de la
richesse sociale). 4^e Edition, Librairie Generate de Droit et de
Jurisprudence, Paris, 1952.

Yongkittikul, T. Wiboonchutikula, P. and S. Meenaphant. The Role of
Services in the Development of the Thai Economy. Thailand
Development Research Institute. 1989.

Pongsrikul, T. and S. Ratanakomut. 1989. "Trade in Services" Background Paper No.5. Thailand in The International Economic Community. The 1989 TDRI Year-end Conference, Ambassador City Jomtien, Chon Buri December 16-17, 1989.

Porter, Michael E. The Competitive Advantages of Nations. The Macmillan Press Ltd. 1990.

Roessler, Frieder. "The Scope, Limits and Function of the GATT Legal System". World Economy. Vol.8, No.3, September 1985.

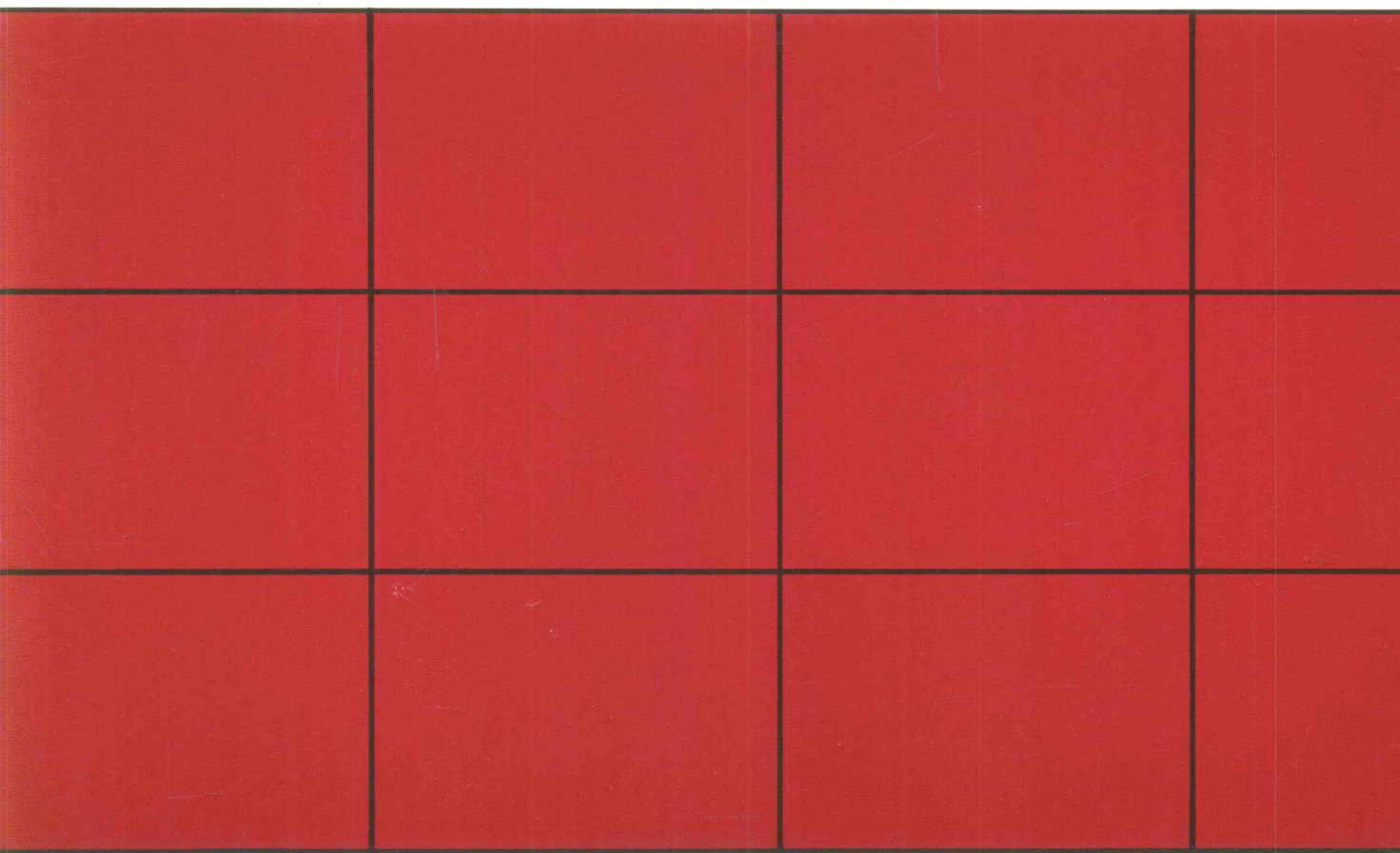
Sopiee, Noordin and Brady. J. Lum. Towards the Closing of the Uruguay Round & Beyond. Pacific Economic Cooperation Conference, & ISIS Malaysia, 1990.

Stern, Robert M, Trezise, Philip H., Whalley, John (eds). Perspectives on a U.S.-Canadian Free Trade Agreement. The Brookings Institution, Washington D.C. 1987.

Stern, Robert M. U.S. Trade Policies in a Changing World Economy. The MIT Press, London, 1988.

Tambunlertchai, Somsak. Restructuring the International Trade Sector of Developing ESCAP Economies. Paper prepared for the 26th Session of the Committee on Trade, Economic and Social Commission for Asia and the Pacific at the United Nations Building, Bangkok (unpublished) 28 November - 2 December 1988.

Tambunlertchai, S. And S. Chirathivat. "Management of Thailand's International Economic and Trade Relations". in Suchart Prasith-rathsint, Thailand on the Move : Stumbling Blocks and Breakthroughs. TURA and CIDA, 1990. pp. 189-231.

มูลนิธิสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย

อาคารรัชต์ภาคย์ 163 ซอยอโศก กรุงเทพฯ 10110

โทร. 258-9012-7 โทรสาร. (02) 258-9046 เทเล็กซ์-20666 Rajapak TH